DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

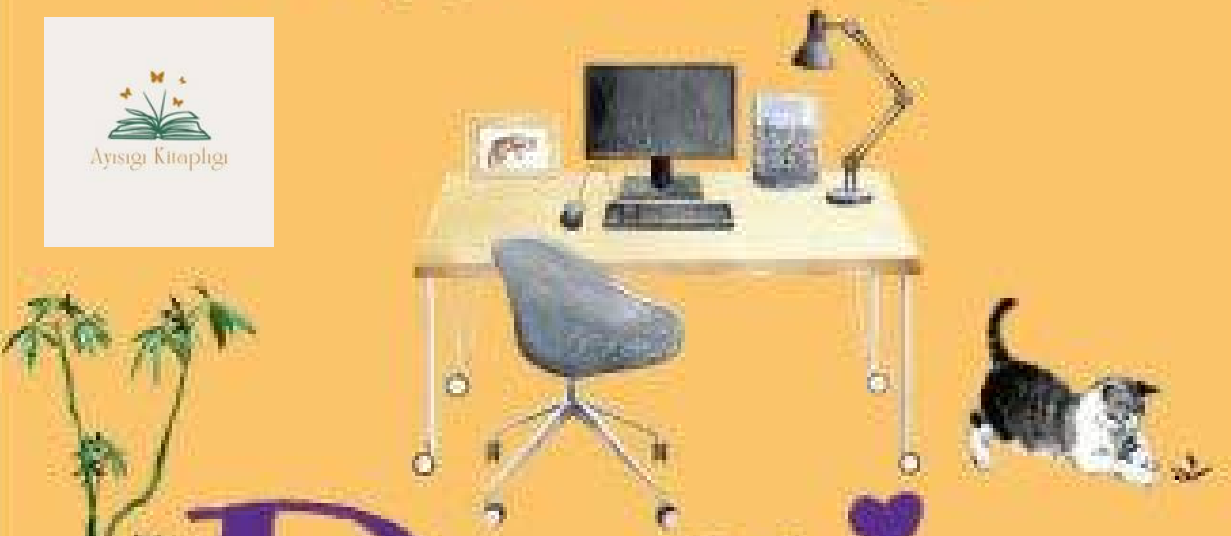
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Leena genç olmaktan yorulmuş,
Eileen yaşlı olmaktan sıkılmıştı...

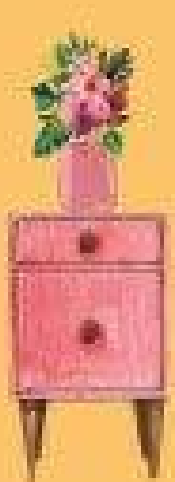
Ayışığı Kitaplığı

Değiş Tokuş

Beth O'Leary

DEX PLUS
100

Eileen yaşlılığın götürdüklerinden,
Leena gençliğin getirdiklerinden bıkmıştı...
Belki de yer değiştirmenin tam zamanıydı.

Londra'daki kariyerine kendini fazlasıyla kaptırmış Leena, zorunlu olarak izne çıkarılınca, kafasını dinlemek için büyükannesi Eileen'ın kırsaldaki evine kaçar. Eileen seksen yaşına girmek üzeredir ve aşkta ikinci bir şans arıyordur. Ama bu küçük kasabada pek de fazla uygun aday yoktur. Leena'nın aklına bir çözüm gelir; iki aylığına evlerini değiştirmek. İkisi de tahmin ettiklerinden daha çok zorlanırlar ama yeni evlerinde onları sayısız sürpriz beklemektedir.

Beth O'Leary, *Ev Arkadaşım* romanında olduğu gibi yine kahkaha ve gözyaşı ile sizi sarmalayacak.

♥

"'Yeni Jojo Moyes' olarak selamlanan
Beth O'Leary'den büyüleyici bir aşk hikâyesi."
Cosmopolitan

"Yazarın yüreğini ortaya koyan muhteşem bir anlatımı var."
Booklist

"Okurlarını hem güldüren hem de ağlatan, ilham verici,
sıcacık ve umut dolu bir serüven."
Kirkus

Çeviren: Solina Silahlı

Ayışığı Kitaplığı

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Ev Arkadaşı

DEĞİŞ TOKUŞ

Orijinal adı: The Switch
© 2020, Beth O'Leary Ltd
Yazan: Beth O'Leary
Çeviren: Solina Silahlı
Yayına hazırlayan: Senem Kale

1. baskı / Eylül 2023 / I
[illegible]

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın
Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Değiş Tokuş

Beth O'Leary

Çeviren: Solina Silahlı

Ayışığı Kitaplığı

DEX PLUS

100
Cumhuriyetimiz
100. Yaşında

1

Ayışığı Kitaplığı

Leena

Bilgisayar ekranımın üzerinden onunla konuşabilmek için yarı doğrularak "Bence yer değiştirmeliyiz" dedim Bee'ye. "Çok korkuyorum. Sen başla, ben sonunu getiririm ve böylece bana geldiğinde daha az, anla işte..." Ruh halimi belirtmek için ellerimi savurdum.

"O zaman daha rahat mı olacaksın?" dedi Bee başını yana eğerek.

"Hadi ama. Lütfen."

"Leena. Sevgili arkadaşım. Yol gösterici ışığım. Başımın tatlı belası. Sunuma başlama konusunda benden çok daha iyisin ve son kurulda, ondan öncekinde, hatta daha da öncekinde sıralamayı değiştirmediğimiz gibi şimdi de değiştirmiyoruz, hele ki hissedarlar toplantımıza on dakika kalmışken. Çünkü bu çılgınlık olur ve doğrusu açılış slaytında ne olduğuna dair de hiçbir fikrim yok."

Sandalyeme iyice çöktüm. "Doğru. Evet." Yeniden kalktım. "Ama bu defa *gerçekten* hissediyorum..."

"Hımm" dedi Bee, ekranından başını kaldırmadan. "Ondan eminim. Bu daha da kötü. Titriyorsun, avuç içlerin terliyor. Ama oraya adımını atar atmaz her zamanki gibi etkileyici ve muhteşem olacaksın ve kimse bir şey fark etmeyecek."

"Peki ya..."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Bee, ben gerçekten..."

"Biliyorum."

"Ama bu defa..."

"Sadece sekiz dakika kaldı, Leena. Hadi şu nefes alma şeyini dene."

"Ne nefesi?"

Bee duraksadı. "Biliyorsun işte. Nefes almak."

"Ah, normal nefes almaktan mı bahsediyorsun? Ben de bir meditasyon tekniğinden filan bahsediyorsun sandım."

Bee homurdandı. Anlık bir duraksamanın ardından "Bundan çok daha kötülerinin yüzlerce defa üstesinden geldin Leena" dedi.

Kahve fincanımı avuçlarımın arasına alırken irkildim. Korku kaburgalarımın altındaki boşluğa oturdu, öyle gerçekti ki neredeyse fiziksel olarak hissettim; bir taş, bir düğüm, bıçakla kesip çıkartabileceğiniz bir şeydi sanki.

"Biliyorum" dedim. "Biliyorum."

"Cazibeni yeniden kazanman gerekiyor sadece" dedi Bee. Bunu yapmanın tek yolu da geri çekilmemek. Anladın mı? Hadi. Sen Leena Cotton'sun, sektördeki en genç uzman danışmanı, Selmount Consulting'in 2020'deki en dikkat çeken ismi. Ve..." sesini alçaltarak devam etti. "Çok yakında –bir gün– kendi işimizin ortak yöneticisi. Ne diyorsun?"

"Evet. Tek sorun kendimi Leena Cotton gibi *hissetmiyorum*."

Bee şimdi bana bakarken kalemle çizilmiş kaşlarını endişeyle çattı. Gözlerimi kapatıp korkuyu uzaklaştırmaya çalıştım ve bir anlığına işe yaradığını fark ettim. Bir buçuk yıl önceki halimin, böyle bir sunumun bir çırpıda üstesinden gelecek halimin bir anlığına da olsa canlandığını hissettim.

"Hazır mısınız Bee, Leena?" diye seslendi CEO'nun asistanı, Upgo ofisinde ilerlerken.

Ayağa kalktığımda bir an başım döndü, midem bulandı. Masanın kenarına tutundum. Kahretsin. *Bu* yeni bir şeydi.

"İyi misin?" diye fısıldadı Bee.

Yutkundum ve bileklerim ağrımaya başlayana kadar ellerimi masaya bastırdım. Bir an bunu yapamayacağımı düşündüm –içimden gelmiyordu, Tanrım, o kadar *yorgunum* ki– ama sonra, nihayet, cesaretimi toplayabildim.

"Kesinlikle" dedim. "Hadi bitirelim şu işi."

Yarım saat geçmişti. Aslında o kadar da uzun bir süre değildi bu. O süre içinde *Buffy*'nin bir bölümünü izleyemezdiniz hatta... hatta büyük bir patates pişiremezdiniz. Ama kariyerinizi tümüyle yok edebilirdiniz.

Bunun olmasından çok korkuyordum. Bir yıldan uzun süredir işi elime yüzüme bulaştırıyor, dalgınlıktan ve dikkatsizlikten, normalde yapmadığım türden hatalar yapıyordum. Carla öldüğünden beri en çok kullandığım elimi değiştirmiş, birdenbire her şeyi sağ elimle değil sol elimle yapmaya başlamıştım sanki. Ama çok çabalıyor, kendimi zorluyordum ve gerçekten o noktaya ulaştığımı sanıyordum.

Belli ki ulaşmamıştım.

O toplantıda gerçekten öleceğimi düşündüm. Daha önce bir defa panik atak geçirmiştim, üniversitedeyken, ama o bunun kadar kötü değildi. Kontrolü kaybettiğimi hiç bu kadar hissetmemiştim. Korku adeta çözülmüştü: artık sıkı bir düğüm değildi, dalları vardı, el ve ayak bileklerimi sıkıyordu ve boğazıma kenetlenmişti. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki –giderek de hızlanıyordu– artık vücudumun bir parçası değil de göğüskafesime sıkışmış hırçın bir küçük kuşa dönüşmüştü sanki.

Maliyet sonuçlarından *birinin* yanlış olması affedilebilirdi. Ama bunun hemen ardından midem bulanmaya başladı ve bir hata daha yaptım, bir hata daha ve sonra çok hızlı nefes alıp vermeye başladım. Beynim artık... bir sis bulutunun içinde değil, parlak, hiçbir şey göremeyeceğim kadar parlak bir ışığın içinde yüzüyordu.

Bee araya girip *bana izin ver* dediğinde...

Sonra başka biri *hadi ama bu çok komik* dediğinde...

Upgo Finans'ın CEO'su *Sanırım fazlasıyla gördük* dediğinde...

Ben çoktan kendimden geçmiştim. İki büklüm olmuş, nefes nefese kalmıştım, ölmek üzere olduğumdan emindim.

"İyisin" diyordu Bee şimdi, elimi sımsıkı kavrarken. Upgo ofislerinin köşesindeki telefon kulübelerinden birine girmiştik; Bee beni buraya getirmişti, hâlâ hızlı hızlı nefes alıp veriyordum ve gömleğim ter içindeydi. "Seni anlıyorum ve iyisin."

Kesik kesik nefes alıp veriyordum. "Selmount'a Upgo sözleşmesini kaybettirdim, değil mi?" diyebildim zar zor.

"Rebecca şu an CEO ile görüşüyor. Eminim her şey yoluna girecektir. Hadi, nefes al."

Biri "Leena?" diye seslendi. "Leena, iyi misin?"

Gözlerimi açmadım. Böylece ses patronumun asistanının sesi olmazdı belki.

"Leena? Ben Ceci, Rebecca'nın asistanı."

Off. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti ki? Upgo ofisleri Selmount genel merkezine metroyla en az yirmi dakika uzaklıktaydı.

"Ah, Leena, nasıl bir karmaşa bu böyle!" dedi Ceci. O da telefon kulübesine girmiş, omzumu daireler çizerek ovuyordu. "Seni zavallı küçük şey. Haklısın, ağla tabii."

Aslında ağlamıyordum. Nefesimi yavaşça dışarı vererek üzerinde özel tasarım bir elbise, yüzünde neşeli bir ifade olan Ceci'ye baktım ve iş hayatındaki diğer kadınlara destek olmanın önemini yüzüncü defa kendime hatırlattım. Buna gerçekten ve tam anlamıyla inanıyordum. Buna göre yaşıyordum ve zirveye bu şekilde ulaşmayı planlıyordum.

Ama kadınlar da insandı, bildiğiniz gibi. Ve bazı insanlar iğrençti.

"Sana nasıl yardımcı olabiliriz, Ceci?" diye sordu Bee dişlerini sıkarak.

"İyi olup olmadığına bakmam için Rebecca beni yolladı" dedi. "Biliyorsun. Şeyden sonra..." Parmaklarını salladı. "Şu *küçük tökez-*

lemenden bahsediyorum." O sırada iPhone'u çaldı. "Ah! Şimdi de bir e-posta yollamış."

Bee ve ben omuzlarımız gergin bir halde bekliyor, Ceci e-postayı insafsız bir yavaşlıkla okuyordu.

"Evet?" dedi Bee.

"Hımm?" dedi Ceci.

"Rebecca. Ne diyor? Sözleşmeyi kaybettirmiş miyim?"

Uğraşıyordum.

Ceci gözlerini telefondan ayırmadan başını eğdi. Bekledik. Panik dalgasının beni yeniden dibe çekmeye hazır beklediğini hissedebiliyordum.

"Rebecca halletmiş, ne harika biri değil mi? Selmount'u projede tutuyorlar ve çok anlayışlı davrandılar" dedi Ceci sonunda, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Seni hemen görmek istiyor, dolayısıyla bir an önce ofise dönsen iyi olur, değil mi?"

"Nerede?" diye sorabildim. "Benimle nerede görüşmek istiyor?"

"Hımm? Ah, 5c odasında, İK'da."

Tabii ya. Beni başka nerede kovabilirdi ki?

Rebecca ve ben karşı karşıya oturmuştuk. İK'dan Judy onun yanındaydı. Judy'nin benim değil de onun tarafında oturmasını iyiye işaret olarak almadım.

Rebecca saçlarını geriye doğru atarak bana acı dolu bir sempatiyle baktı ki bu da çok kötüye işaret olabilirdi. O Rebecca'ydı, zor aşkların kraliçesi, toplantıların ortasında aşağılamaların ustasıydı. Bir defasında bana imkânsızı beklemenin en iyi sonuçlara giden tek gerçek yol olduğunu söylemişti.

Yani bana iyi davranıyorsa bu pes ettiği anlamına gelirdi.

"Leena" diye başladı Rebecca. "İyi misin?"

"Evet, elbette, kesinlikle iyiyim" dedim. "Lütfen Rebecca, izin ver açıklayayım. Toplantıda olanlar..." Sustum çünkü Rebecca elini sallayıp kaşlarını çatmıştı.

"Bak Leena, rolünü çok iyi oynadığını biliyorum ve Tanrı biliyor ki seni bu yüzden seviyorum." Judy'ye baktı. "Yani Selmount senin... cesur, her şeyin altından kalkabilen tavrına değer veriyor. Ama şu saçmalığı keselim. Berbat görünüyorsun."

Judy sessizce öksürdü.

"Yani, biraz yorulmuş olabilir misin?" dedi Rebecca hiç duraksamadan. "Az önce kayıtlarına baktık; en son ne zaman tatile çıktığını biliyor musun?"

"Bu imalı bir soru mu?"

"Evet, evet öyle Leena, çünkü geçen yıl, *hiç yıllık izin* kullanmamışsın." Rebecca bakışlarını Judy'ye dikti. "Böyle bir şey mümkün olamaz."

"Sana söyledim" diye çıkıştı Judy. "Gözümden nasıl kaçtı bilmiyorum."

Bense biliyordum. İnsan Kaynakları, personele yıllık izinlerini kullandırdığını böbürlenerek anlatıyordu ama aslında tek yaptığı yılda iki defa size kaç gününüz kaldığını belirten bir e-posta gönderip "sağlıklı yaşam", "bütünsel yaklaşım" ve "potansiyelinizi en ust düzeye çıkarmak için çevrimdışı çalışmak"la ilgili teşvik edici sözler söylemekti.

"Gerçekten Rebecca, ben iyiyim. Bu sabahki toplantıyı mahvettiğim için çok üzgünüm ama izin verirsen..."

Rebecca yine kaşlarını çatıp elini salladı.

"Leena, kusura bakma. Senin için çok zor bir dönem olduğunu biliyorum. Bu proje son derece stresli bir proje ve bir süredir seni bu projede görevlendirmekle hata ettiğimizi düşünüyordum. Bu tür şeyleri genelde takılarak söylerim ama iyi olman benim için gerçekten önemli, anlıyor musun? Bu yüzden ortaklarımla konuştum ve seni Upgo projesinden almaya karar verdik."

Birden titredim, anlamsız, aşırı bir titremeydi bu, vücudum bana kontrolü hâlâ ele alamadığımı hatırlatıyordu. Konuşmak için ağzımı açtım ama Rebecca önce davrandı.

"Ayrıca önümüzdeki iki ay boyunca seni hiçbir projede görevlendiremeyeceğiz" diye devam etti. "Bunu uzun bir izin gibi dü-

şün. İki aylık tatil. İyice dinlenip rahatlayana ve bir yılını savaş bölgesinde geçirmiş biri görünümünden çıkana kadar Selmount genel merkezine dönemezsin. Anlaşıldı mı?"

"Buna gerek yok" dedim. "Rebecca, lütfen. Bana bunu kanıtlamam için bir şans ver..."

"Bu çok gereksiz bir hediye, Leena" dedi Rebecca öfkeyle. "Ücretli izin! İki ay!"

"İstemiyorum. Ben çalışmak istiyorum."

"*Gerçekten mi*? Çünkü yüzün uyumak istediğini söylüyor. Bu hafta her gün sabah ikiye kadar çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Özür dilerim. Mesai saatlerine uymam gerektiğini biliyorum; sadece birkaç gün..."

"İş yükünü nasıl yönettiğin konusunda seni eleştirmiyorum, *hiç dinleniyor musun*, diye soruyorum, kadın."

Judy bunun üzerine arka arkaya sessizce öksürünce Rebecca ona sinirli bir bakış fırlattı.

"Bir hafta" dedim umutsuzca. "Bir hafta izin kullanacağım, biraz dinleneceğim, sonra döndüğümde..."

"İki. Ay. İzinlisin. Bu kadar. Pazarlık yapmıyoruz, Leena. Buna ihtiyacın var. Bunu kanıtlamak için insan kaynaklarını üzerine mi salayım?" Bunu Judy'ye doğru küçümseyici bir baş hareketiyle söylemişti. Judy, biri yüzüne sert bir tokat atmış ya da alnına fiske vurmuş gibi çenesini içe çekti.

Nefes alıp verişimin yeniden hızlandığını hissedebiliyordum. Evet, biraz zorlanıyordum ama iki ay ara veremezdim. Yapamazdım. Selmount itibar demekti; Upgo toplantısından sonra sekiz hafta ortalıkta görünmezsem alay konusu olurdum.

"Sekiz haftada değişen bir şey olmayacak" dedi Rebecca. "Anladın mı? Döndüğünde biz yine burada olacağız. Ve sen de yine Leena Cotton olacaksın, en genç kıdemli, en çalışkan, en zeki kız." Rebecca bana dikkatle baktı. "Hepimizin zaman zaman molaya ihtiyacı olur. Senin bile."

Toplantıdan midem bulanarak çıktım. Beni kovmaya çalışacak-

larını düşünmüştüm; haksız işten çıkarmaya dair söyleyeceklerimi hazırlamıştım. Ama... izin de nereden çıkmıştı?

"Eee?" Bee bir anda karşıma çıkınca sendeleyerek durmak zorunda kaldım. "Pusuda bekliyordum" diye açıkladı. "Rebecca ne dedi?"

"Dedi ki... tatile gitmeliymişim."

Bee gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Hadi öğle yemeğine erken çıkalım."

Commercial Street'te turistlerle iş insanlarından kaçarak ilerlerken elimdeki telefonum çaldı. Ekrana baktım ve e-sigarası ağzından pipo gibi sarkan bir adama çarpmama ramak kala duraksadım.

Bee omzumun üzerinden telefon ekranına baktı. "Hemen cevap vermek zorunda değilsin. Bırak çalsın."

Parmağım ekrandaki yeşil simgenin üzerinde geziniyordu. Yoldan geçen takım elbiseli bir adamla çarpıştım; ben kaldırımda savrulurken adam bağırdı ve Bee beni tutmak zorunda kaldı.

"Şu an bu durumda ben olsaydım ne yapmamı söylerdin?" dedi Bee.

Çağrıya cevap verdim. Bee iç geçirerek yemek için Selmount ofisinden çıktığımız nadir, özel durumlarda uğrak yerimiz olan Watson's Café'nin kapısını açtı.

"Merhaba anne" dedim.

"Leena, merhaba!"

İrkildim. Telefon etmeden önce beni nasıl selamlayacağı üzerine çalışmış gibi rahat ve sahte bir tavır takındı.

"Seninle hipnoterapi hakkında konuşmak istiyorum" dedi.

Bee'nin karşısına geçtim. "Ne?"

Annem, bu defa biraz daha tereddüt ederek "Hipnoterapi" diye tekrarladı. "Hiç duydun mu? Leeds'te bunu yapan biri var ve bence bizim için gerçekten iyi olabilir Leena. Bir sonraki ziyaretinde belki birlikte gidebiliriz."

"Hipnoterapiye ihtiyacım yok anne."

"Derren Brown'ın yaptığı gibi gibi insanları hipnotize etmiyor..."

"Hipnoterapiye ihtiyacım yok anne." Sesim çok sert çıktı; ardından gelen sessizlikte sızlandığını duydum. Gözlerimi kapatıp nefesimi yeniden düzene soktum. "Sen istersen deneyebilirsin ama beni bulaştırma."

"Ben sadece... birlikte bir şeyler yapmak bize iyi gelir, diye düşünmüştüm. Terapi olması şart değil..."

"Hipno" kelimesini çıkarmıştı. Saçlarımı düzeltip saç spreyinin o bildik sert yapışkanlığını hissederken masanın karşısında oturan Bee'nin bakışlarından kaçınmaya çalıştım.

"Belki de... kırıcı sözler edemeyeceğimiz bir yerde konuşmayı deneyebiliriz. Sadece olumlu şeylerden bahsederiz."

Bu konuşmanın altında annemin son kişisel gelişim kitabının varlığını hissedebiliyordum. Temkinlice kullandığı pasif sesi, ölçülü ses tonu, olumlu şeylerden bahsetmek ve kırıcı sözler gibi ifadeler buna işaret ediyordu. Ama ne zaman tereddüde düşsem, ne zaman "Tabii anne, sen nasıl iyi hissedeceksen öyle yapalım" diyecek olsam Carla'nın seçim yapmasına annemin nasıl yardım ettiğini düşünüyordum. Kız kardeşimin tedaviyi sonlandırmasına, pes etmeyi seçmesine izin vermişti.

Derren Brown tarzı hipnoterapi bile bununla başa çıkmama yardımcı olamazdı bence.

"Bunu düşüneceğim" dedim. "Hoşça kal anne."

"Hoşça kal, Leena."

Bee karşımda oturduğu yerden beni izleyip toparlanmamı bekleyerek "Tamam mı?" dedi sonunda. Son bir yıldır Upgo projesinde onunla birlikte çalışıyorduk; Carla öldüğünden beri beni her gün görmüştü. Annemle ilişkimi erkek arkadaşım kadar, hatta ondan daha iyi biliyordu; Ethan'ı ancak hafta sonları ve ikimiz de işten vaktinde çıkabilirsek hafta ortası akşamları görebiliyordum, oysa Bee ile günün neredeyse on altı saati birlikteydik.

Gözlerimi sertçe ovuşturdum; maskara ellerime bulaştı. Aman

ne harika. "Haklıydın. Telefona bakmamalıydım. Elime yüzüme bulaştırdım."

"Bence gayet iyi idare ettin" dedi Bee.

"Lütfen başka şeylerden konuşalım. Ailemle, işle ilgili olmayan ya da felaketle sonuçlanmamış şeylerden. Bana dün geceki randevundan bahset."

"Felaketle sonuçlanmamış bir şey istiyorsan başka bir konu seçmelisin" dedi Bee, sandalyesine iyice yerleşerek.

"Ah, iyi geçmedi mi?" diye sordum.

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımın akmasını engelledim ama Bee fark etmemiş gibi davranarak nazikçe devam etti.

"Hayır. Berbattı. Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildiği an bu işin olmayacağını anladım ve aldığım tek koku da yüzünü sildiği küflü havlunun kokusuydu."

İşe yarıyordu; beni şu anda tutacak kadar iğrençti. "Iyy" dedim.

"Gözünün kenarında da kocaman bir çapak vardı. Göz sümüü gibi."

"Ah, Bee..." Ona insanlardan bu kadar çabuk vazgeçmemesini söylemenin yolunu bulmaya çalıştım ama moral verecek gücü kendimde bulamadım, hem zaten o havlu da gerçekten çok iğrençti.

Bee garsonun dikkatini çekmeye çalışırken "Pes edip sonsuza dek bekâr anne olarak kalmayı kabullenmeme ramak kaldı" dedi. "Biriyle çıkmak gerçekten de yalnızlıktan daha kötü. En azından yalnızken umut da yok, değil mi?"

"Umut yok mu?"

"Evet. Umut yok. Çok güzel. Hepimiz yerimizi biliyoruz; yalnızız, dünyaya nasıl geldiysek öyle gideceğiz, vesaire, vesaire... Oysa flört etmek, flört etmek umut *doludur*. Aslında flört etmek, diğer insanların ne kadar hayal kırıklığı yarattığını keşfetmek açısından uzun ve acı verici bir egzersizdir. Ne zaman iyi, nazik bir adam bulduğuna inanmaya başlasan..." Parmaklarını oynattı. "Annelik sorunları, kırılgan egolar ve garip peynir fetişleri ortaya çıkıyor."

Garson sonunda kafenin diğer ucundan bize bakıp "Her zamankinden mi?" diye seslendi.

"Evet! Onun krepine ekstra şurup istiyoruz" dedi Bee, beni işaret ederek.

"Peynir fetişi mi dedin?" diye sordum.

"Beni brie'den soğutan bazı fotoğraflar gördüm diyelim."

"Brie mi?" dedim dehşete kapılarak. "Ama; ah Tanrım, brie çok lezzetli! İnsan brie'yi nasıl mahvedebilir ki?"

Bee elimi tuttu. "Sanırım sen bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın, dostum. Ayrıca madem seni neşelendirmem gerekiyor neden senin kusursuz aşk hayatın hakkında konuşmuyoruz? Ethan'ın teklif etmesi için geri sayım başlamıştır." O an yüz ifademi yakaladı. "Hayır mı? Bu konuda da mı konuşmak istemiyorsun?"

"Ben..." Elimi çırptım ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Büyük bir korku dalgası. Ah, Tanrım. Ah Tanrım, ah Tanrım."

"Şu an nasıl bir dehşet yaşıyorsun, anlamak için soruyorum" dedi Bee.

"İş." Parmaklarım acıyana kadar onları gözlerime bastırdım. "İki ay boyunca beni çalıştırmayacaklarına inanamıyorum. Küçük çaplı bir kovulma gibi."

"Aslında" dedi Bee ve ses tonu ellerimi oynatmama ve gözlerimi açmama sebep oldu "iki aylık bir tatil bu."

"Evet, ama..."

"Leena, seni seviyorum ve şu an her şeyin üst üste geldiğini biliyorum ama lütfen bunun iyi olabileceğini görmeye çalış. Çünkü önümüzdeki sekiz haftayı iki aylık ücretli izin aldığın için yakınarak geçireceksen seni sevmeye devam edemeyebilirim."

"Şey ben..."

"Bali'ye gidebilirsin! Ya da Amazon yağmur ormanlarını keşfedebilirsin! Ya da yelkenliyle dünyayı dolaşabilirsin!" Kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir özgürlük için neler verirdim biliyor musun?"

Yutkundum. "Evet. Haklısın. Üzgünüm, Bee."

"Sorun değil. Bunun senin için izin kullanmaktan daha önemli olduğunu biliyorum. Sadece bu tatili dokuz yaşındaki çocuklarla dolu dinozor müzelerinde geçirenleri de düşün, olur mu?"

Yavaş yavaş nefes alıp vererek bunu sindirmeye çalıştım. Garson masamıza yaklaşırken "Teşekkür ederim" dedim. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Bee bana gülümseyip tabağına baktı. "Aslına bakarsan bu tatili şu bizim iş planımızı düşünmek için kullanabilirsin."

İrkildim. Bee ile birlikte birkaç yıldır kendi danışmanlık şirketimizi kurmayı planlıyorduk; Carla hastalandığında neredeyse başlamak üzereydik. Şimdi ise işler biraz... durdu.

"Evet!" dedim, mümkün olduğunca neşeli görünerek. "Kesinlikle."

Bee bir kaşını kaldırınca çöktüm.

"Çok üzgünüm, Bee. İstiyorum, gerçekten istiyorum, ama artık imkânsız geliyor. Selmount'taki işime bile tutunmakta bu kadar zorlanırken kendi işimizi nasıl kuracağız?"

Bee krepini çiğnerken düşündü. "Tamam" dedi. "Son zamanlarda kendine güvenin azaldı, biliyorum. Bekleyebilirim. Ama bu zamanı iş planı üzerinde çalışmaya harcamasan bile, kendin için harcamalısın. Benim bildiğim Leena Cotton yapabileceğinin en iyisi buymuş gibi 'bir işe tutunmaktan' bahsetmez, 'imkânsız' kelimesini kullanmaz. Ve ben tanıdığım Leena Cotton'ı geri istiyorum. Yani" çatalını bana doğru tutarak devam etti. "Onu bana geri getirmen için iki ayın var."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

Bee omuz silkti. "'Kendini bulmak' benim uzmanlık alanım değil. Ben sadece strateji yapıyorum; teslim edileceklerle sen ilgileniyorsun."

Buna güldüm. "Teşekkür ederim Bee" dedim ve elini tutmak için uzandım. "Harikasın. Gerçekten. Olağanüstüsün."

"Hımm, peki. Bunu Londra'nın bekâr erkeklerine söyle dostum" dedi ve elimi okşadıktan sonra çatalını tekrar eline aldı.

2

Eileen

Kocamın dans kursumuzdaki eğitmenle kaçmasının üzerinden dört güzel ve uzun ay geçti ve şu ana kadar onu bir kez olsun özlemedim.

Gözlerimi kısarak büfenin üzerindeki kavanoza baktım. On beş dakikadır kapağı açmakla uğraştığım için bileğim hâlâ acı acı çığlıklar atıyordu ama pes etmeye niyetim yoktu. Hayatı boyunca yalnız yaşamış kadınlar vardı ve onlar da kavanoz yemekleri yiyorlardı.

Kavanoza güzel bir bakış atıp kendime etkili bir konuşma yaptım. Yetmiş dokuz yaşında bir kadındım. Doğum yapmıştım. Bir ormanı kurtarmak için kendimi bir buldozere zincirlemişliğim vardı. Lower Lane'deki yeni park kuralları konusunda Betsy'ye kafa tutmuştum.

Bu zavallı makarna sosu kavanozunu mu açamayacaktım?

Gittikçe güçsüzleşen parmaklarımın yerini alacak bir şey bulmak için mutfak aletlerinin bulunduğu çekmeceyi karıştırırken Dec pencereden beni izliyordu.

"Kafayı üşütmüş yaşlı bir kadın olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" dedim kediye.

Dec kuyruğunu salladı. Kuyruk alay eder gibi savruldu. *Bütün insanlar üşültük zaten,* diyordu bu sallama. *Beni örnek almalısın. Ben kendi kavanozlarımı açabiliyorum.*

"Dua et bu akşamki çayın poşette" dedim, spagetti kaşığını ona doğru sallayarak. Ben aslında kedi sevmezdim. Wade geçen yıl bir yavru kedi sahiplenmeyi önermişti ama Bayan Cha-Cha-Cha'yı bulunca Ant ve Dec'e ilgisini kaybetmiş, Hamleigh'in de kendisi için fazla küçük olduğuna, sadece yaşlı insanların kedi beslediğine karar vermişti. *İstersen ikisi de kalabilir*, demişti cömertçe. *Senin yaşam tarzına daha uygunlar.*

Kendini beğenmiş herif. Hem zaten benden de yaşlı, eylülde seksen bir olacak. Yaşam tarzıma gelince... Bekle ve gör, Wade Cotton. Bekle ve gör.

Parmaklarım çekmecenin arkasındaki ekmek bıçağını kavrarken "Burada bazı şeyler değişecek Declan" dedim kediye. Dec etkilenmemiş gibi yavaşça gözlerini kırpıştırdı, sonra açtı ve ben bıçağı kavanozun kapağına saplamak için iki elimle kaldırırken pencereden dışarı fırladı. Kapağı delerken *ha!* diye bir ses çıkardım: Agatha Christie oyunundaki amatör bir katil gibi bıçağı birkaç defa saplamak zorunda kalmıştım ama bu defa kapak kolayca döndü. İçindekileri zafer kazanmışçasına tencereye boşaltırken kendi kendime mırıldandım.

İşte oldu. Sos iyice ısınıp makarna piştikten sonra çayımı alıp yemek masasına oturdum ve listemi inceledim.

Basil Wallingham

Artıları:

* Çok yakınımda yaşıyor; yürüme mesafesinde.
* Kendi dişleri.
* Hâlâ sincapları kuş yemliklerinden kovalayacak kadar gücü var.

Eksileri:

* Dar kafalı.
* Her zaman tüvit giyiyor.
* Faşist olabilir.

Bay Rogers

Artıları:

* Henüz 67 yaşında.
* Gür saçlı (çok etkileyici).
* *Strictly*'deki Pasha gibi dans ediyor (daha da etkileyici).
* Herkese karşı nazik, Basil'e bile (en etkileyici olanı).

Eksileri:

* Son derece dindar bir adam. *Aşırı* sofu. Yatakta sıkıcı olabilir mi?
* Hamleigh'e sadece ayda bir geliyor.
* İsa dışında hiç kimseye ilgisi yok.

Dr Piotr Nowak

Artıları:

* Polonyalı. Ne kadar heyecan verici!
* Doktor. Hastalıklar açısından faydalı.
* Onunla sohbet etmek güzel ve Scrabble'da olağanüstü.

Eksileri:

* Benim için fazla genç (59).
* Kesinlikle hâlâ eski karısına âşık.
* Biraz Wade'e benziyor (onun suçu değil ama itici).

Yavaşça düşünüp kalemimi aldım. Bu düşünceyi bütün gün görmezden gelmiştim ama... uygun yaştaki *bütün* bekâr adamları listeye eklemeliydim. Basil'i bile eklemiştim sonuçta.

Arnold Macintyre

Artıları:

* Kapı komşum.
* Yaşı uygun (72).

Eksileri:

* İğrenç bir insan.
* Tavşanımı zehirledi (henüz kanıtlanamamış olsa da onun yaptığını biliyorum).
* Kuş yuvalarıyla dolu ağacımı kesti.
* Tüm neşenizi emer.
* Kahvaltıda yavru kedilerle kendine ziyafet çekiyor olabilir.
* Zalimlerin soyundan gelme ihtimali yüksek.
* Neredeyse benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyor.

Bir süre sonra *zalimlerin soyundan gelme ihtimali yüksek* maddesinin üstünü çizdim çünkü ailesini bu işe karıştırmamalıydım; belki de çok iyi insanlardı. Ama yavru kedilerle ilgili maddeyi bıraktım.

İşte. Tam bir liste. Başımı eğdim ama o açıdan da en az düz açıdan göründüğü kadar iç karartıcıydı. Gerçekle yüzleşmek zorundaydım: Yüz altmış sekiz nüfuslu Hamleigh-in-Harksdale'de seçim yapmak çok zordu. Hayatımın bu döneminde aşkı bulmak istiyorsam, daha uzaklara bakmalıydım. Tauntingham'a mesela. Orada en az iki yüz kişi vardı ve otobüsle sadece otuz dakika mesafedeydi.

Telefon çaldı; oturma odasına tam vaktinde geçtim. "Alo?"

"Büyükanne? Ben Leena."

Yüzüm güldü. "Bekle de oturayım."

En sevdiğim gül desenli yeşil koltuğuma yerleştim. Bu telefon konuşması her günümün en güzel kısmıydı. En hüzünlü zamanlarda, Carla'nın ölümünü konuştuğumuz ya da kederden yüreğimiz yandığı için konuyu değiştirdiğimiz zamanlarda bile beni ayakta tutan Leena'yla konuşmalarımızdı.

"Nasılsın aşkım?" diye sordum Leena'ya.

"İyiyim, sen nasılsın?"

Gözlerimi kıstım. "İyi değilsin."

"Evet, ağzımdan öyle çıktı, özür dilerim. Biri hapşırdığında 'çok yaşa' deriz ya, öyle." Yutkunduğunu duydum. "Büyükanne,

işyerinde panik atak geçirdim. Beni iki aylık izne çıkarttılar."

"Ah, Leena!" Elimi kalbime bastırdım. "İyi ama biraz ara vermen kötü bir şey değil ki" dedim hemen. "Her şeyden biraz uzaklaşmak sana iyi gelecektir."

"Beni bir kenara itiyorlar. Canım çok sıkkın, büyükanne."

"Şey, bu anlaşılabilir bir durum, yaşadıkların..."

"Hayır" dedi, ardından sesi biraz daha alçaldı "değil. Tanrım, ben... ben Carla'ya söz verdim, onu kaybettikten sonra bile durmayacağıma dair ona söz verdim ve o da benimle gurur duyduğunu söyledi, ama şimdi..."

Ağlamaya başladı. Hırkama asıldım, tıpkı Ant ya da Dec kucağımda otururken patileriyle asıldıkları gibi. Leena çocukken bile neredeyse hiç ağlamazdı. Carla gibi değildi o. Carla üzüldüğünde bir oyundaki aşırı duygusal oyuncu gibi kollarını havaya kaldırır, acının resmini çizerdi; gülmemek elde değildi. Leena ise sadece kaşlarını çatar, başını öne eğer, uzun, siyah kirpiklerinin arasından sitemle bakardı.

"Hadi ama aşkım. Carla tatile çıkmanı isterdi" dedim ona.

"Bunu tatil gibi görmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Ben sadece... Her şeyi mahvettiğime üzülüyorum." Eliyle ağzını kapatmış gibi boğuk çıkmıştı sesi.

Gözlüklerimi çıkartıp burun kemerimi ovdum. "Hiçbir şeyi mahvetmedin aşkım. Streslisin, olan bu. Bu hafta sonu gelip kalmaya ne dersin? Bir fincan sıcak çikolata içerken her şey daha iyi görünür, doğru düzgün konuşuruz ve sen de burada, Hamleigh'te her şeye biraz ara vermiş olursun..."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Çok uzun zamandır ziyaretime gelmedin" dedim temkinlice.

"Biliyorum. Gerçekten üzgünüm büyükanne."

"Ah, hiç sorun değil. Wade gittiğinde geldiğin için sana minnettarım. Ayrıca beni bu kadar sık arayan bir torunum olduğu için de çok şanslıyım."

"Ama telefonda konuşmak aynı olmuyor. Aslında ben de... Seni görmeyi çok istediğimi biliyorsun."

Annesinden hiç bahsetmemişti. Carla'nın ölümüne kadar Leena en azından ayda bir Marian'ı görmeye gelirdi. Birbirlerine karşı bu dinmek bilmez kin ne zaman sona erecek? Bundan bahsetmemeye özen gösteriyorum; karışmak istemiyorum, bana düşmez. Ama...

"Annen seni aradı mı?"

Uzun bir sessizlik daha oldu. "Evet."

"Şey için..." Sonunda uzlaşmaya mı karar vermişti? "Hiperterapi miydi?"

"Hipnoterapi."

"Ah, evet."

Leena bir şey söylemedi. Bizim Leena çok *serttir*. İkisi de bu kadar inatçıyken bu sorunu nasıl çözecekler bakalım?

"Tamam. Ben karışmıyorum" dedim sessizliğin içinde.

"Affedersin büyükanne. Senin için zor olduğunu biliyorum."

"Hayır, hayır, benim için endişelenme. Ama hafta sonu gelmevi düşünecek misin? Uzaktan yardım etmek zor, aşkım."

Burnunu çektiğini duydum. "Geleceğim büyükanne. Geleceğim. Ciddiyim ve seni görmeyi gerçekten çok istiyorum."

"Harika!" diye gülümsedim. "Çok güzel olacak. Sana en sevdiğin çaylardan birini yapıp köydeki bütün dedikoduları anlatacağım. Roland diyet yapıyor, biliyorsun. Betsy saçını boyamayı denedi ama olmadı ve ben de onu kafasında havluyla kuaföre götürmek zorunda kaldım."

Leena kahkahalarla güldü. "Teşekkürler büyükanne" dedi bir süre sonra. "Bana kendimi nasıl iyi hissettireceğini biliyorsun."

"Eileen'ler böyledir" dedim. "Birbirlerini gözetirler." Bunu ona çocukluğunda da söylerdim; Leena'nın tam adı da Eileen. Doksanlı yılların başında geçirdiğim şiddetli zatürre nöbeti yüzünden hepimiz öleceğimi düşündüğümüz için Marian ona benim adımı vermişti; ölüm döşeğinde olmadığımı anladığımızda işler iyice karışmış, Leena, Leena olmuştu.

"Seni seviyorum büyükanne" dedi.

"Ben de seni, aşkım."

Telefonu kapattıktan sonra ona yeni projemden bahsetmediğimi fark ederek irkildim. Aradığında ona söyleyeceğime dair kendime söz vermiştim oysa. Aşkı aradığım için utanmıyordum aslında. Ama gençler, yaşlıların aşkı aramasını komik bulabiliyorlardı. Kabalıktan değil, sadece üzerine düşünmediklerinden, yetişkin gibi davranan çocuklara ya da haftalık alışverişi yapmaya çalışan kocalara güldüğünüz gibi.

Yemek odasına döndüm ve oraya vardığımda, Hamleigh'teki hiç umut vermeyen uygun erkekler listeme baktım. Şimdi hepsi önemini yitirmiş, Carla zihnimi meşgul etmeye başlamıştı. Başka şeyler düşünmeye çalıştım –Basil'in tüvit ceketleri, Piotr'un eski karısı– ama fayda etmeyince oturup onu düşünmeye koyuldum.

Carla'yı bukleli saçları, yaralı dizleriyle ablasının elini tutan küçük bir kız olarak düşündüm. Onu rengi solmuş Greenpeace tişörtüyle, çok zayıf ama hep gülümseyen ateşli genç bir kadın olarak hayal ettim. Ve sonra Marian'ın evinin bir odasında yatan Carla'yı düşündüm. Zayıflamış, bitkin düşmüştü ve tüm gücüyle kanserle savaşıyordu.

Onu bu şekilde zayıf görünüyormuş gibi resmetmemeliydim, o her şeye rağmen Carla'ydı, hâlâ ateşliydi. Leena'nın son ziyaretinde, ölmeden birkaç gün önce bile, Carla ablasından daha mantıklı davranmıştı.

Özel hastane yatağındaydı, bir grup NHS personeli yatağı Marian'ın oturma odasına getirip inanılmaz bir beceriyle kurduktan sonra ben onlara bir fincan çay yapmama fırsat bile kalmadan gitmişlerdi. Marian ve ben kapının girişinde duruyorduk. Leena yatağın yanında, bir ara oraya taşıdığımız ve bir daha geri alamadığımız koltukta oturuyordu. Oturma odası artık televizyon odaklı değil, şiltenin her iki yanındaki manolya rengi direkleriyle yatağa ve battaniyenin altında kaybolup duran, yatağın yüksekliğini ayarlamak ve Carla oturmak istediğinde yerini değiştirmek için kullandığımız gri uzaktan kumandaya odaklı olmuştu.

"İnanılmazsın" diyordu Leena kız kardeşine yaşlı gözlerle. "Bence sen, sen gerçekten inanılmazsın ve çok cesursun ve..."

Carla beklediğimden daha hızlı uzanıp kız kardeşinin kolunu dürtmüştü.

"Kes şunu. Şu an ölüyor olmasam asla böyle şeyler söylemezdin" dedi. Sesi ince ve kuru olsa bile espri yaptığı anlaşılıyordu. "Bugünlerde bana karşı çok daha iyisin. Ama biraz tuhaf geliyor. Hayatımı boşa harcadığım için beni azarladığın zamanları özledim."

Leena yüzünü buruşturdu. "Ben öyle bir şey..."

"Leena sorun değil, takılıyorum."

Leena huzursuzca koltukta kıpırdanırken Carla *Tanrı aşkına* dercesine gözlerini yukarı kaldırdı. Artık kaşsız yüzüne alışmıştım ama ilk başta ne kadar tuhaf göründüğünü hatırlıyordum; uzun kahverengi buklelerinin yok olmasından bile tuhaf gelmişti.

"Tamam, tamam. Ciddi olacağım" dedi.

Bana ve Marian'a baktı, sonra Leena'nın eline uzandı, parmakları Leena'nın bronz teninin yanında çok solgundu.

"Oldu mu? Ciddi bir yüz ifadesi takın." Carla bir an için gözlerini kapattı. "Söylemek istediğim bazı şeyler var, biliyorsun. Ciddi şeyler." Sonra gözlerini açtı ve bakışlarını Leena'nın yüzüne sabitledi. "Üniversiteden döndüğün o yaz birlikte kampa gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Bana yönetim danışmanlığının dünyayı değiştirmenin yolu olduğunu düşündüğünü söylemiştin, ben de gülmüştüm. Sonra da kapitalizm hakkında tartışmıştık."

"Hatırlıyorum" dedi Leena.

"O zaman gülmemeliydim." Carla yutkundu; acısı yüzüne yansımıştı, göz çevresi bir sıkışmış, kuru dudakları titremişti. "Seni dinlemeli ve gurur duyduğumu söylemeliydim. Sen dünyayı şekillendiriyorsun, bir bakıma onu daha iyi hale getiriyorsun ve dünyanın senin gibi insanlara ihtiyacı var. Bütün o kibirli yaşlı adamları defedip gösteriyi senin yönetmeni istiyorum. O işi kur. İnsanlara yardım et. Ve beni kaybetmenin seni durdurmasına izin vermeyeceğine söz ver."

Leena ağlıyordu, omuzları kamburlaşmıştı ve titriyordu. Carla başını salladı.

"Leena, kes şunu artık. Tanrım, ciddiyetin sonu bu oluyor işte! Seni tekrar dürtmek zorunda mıyım?"

"Hayır" dedi Leena, gözyaşlarının arasından gülerek. "Hayır, lütfen yapma. Biraz acıttı."

"Tamam. Ama ne zaman bir fırsatın elinden kaçmasına izin versen, ne zaman bir şeyi gerçekten yapıp yapamayacağını düşünsen, ne zaman istediğin bir şeyden vazgeçecek olsan... öbür dünyadan seni dürteceğim."

İşte Carla Cotton böyle biriydi.

Sertti, aptaldı ve onsuz idare edemeyeceğimizi biliyordu.

3

Leena

Alarmımın çaldığı saatten yirmi iki dakika sonra, altı yirmi ikide uyandım ve nefes nefese kalmış bir halde doğruldum. Sanırım korkmamın sebebi o ilginç sessizlik, telefonumun aşırı neşeli alarmının olmaması. Geç kalmadığımı hatırlamam biraz zaman almıştı; kalkıp işe gitmem gerekmiyordu. Hatta işe gitmeme izin verilmiyordu.

Korku ve utanç yeniden içimi sararken tekrar yastığa gömüldüm. Berbat bir gece geçirmiştim, yarı uyanık bir halde toplantıyı düşünüp durmuş, uykuya daldığımda ise rüyamda Carla'yı, annemin evindeki son gecelerimden birini, yatağa sürünüp Carla'ya sarıldığımı, zayıf vücudunu çocuk gibi kendimi çektiğimi görmüştüm. Carla bir süre sonra beni dirseğiyle dürtüp *yastığı ıslatma*, demiş, ardından yanağıma bir öpücük kondurup gece yarısı sıcak çikolata yapmamı istemişti. Çocukluğumuzdaki gibi karanlıkta kıkırdaşarak bir süre sohbet etmiştik.

Carla'yı birkaç aydır rüyamda görmüyordum. Şimdi uyanıktım ve o rüyayı yeniden yaşarken kız kardeşimi o kadar çok özlüyordum ki, o ilk birkaç ayda beni darmadağın eden kederin yumruklarını yeniden hatırlayıp yüreğimi dağlayan acısını yeniden hissederek ve o dönemde hayatta kalmayı nasıl başardığımı düşünerek *Ah Tanrım* diye haykırdım.

Bu çok kötüydü. Hareket etmeliydim. Koşabilirdim belki, biraz toparlanırdım. Ethan'ın doğum günüm için aldığı Lululemon taytımı ve eski bir tişörtümü giyip çıktım. Shoreditch sokaklarında koyu renkli tuğlalar ve sokak sanatı yerini Clerkenwell'in başka bir amaçla kullanılan evlerine, Upper Street'in kepenkli bar ve restoranlarına, Islington'ın ağaçlık sükûnetine bırakana kadar, terden sırılsıklam olana ve göz hizamdaki iki santimlik kaldırımdan başka bir şey düşünemeyecek hale gelene kadar koştum. Bir sonraki adım, bir sonraki adım, bir sonraki adım.

Döndüğümde Martha mutfakta, hamile bedenini ev için seçtiği o saçma art deco kahvaltı taburelerinden birine sığdırmaya çalışıyordu. Koyu kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı; Martha her zaman genç görünürdü, çocuksu bir yüzü vardı ama saçını da böyle toplayınca yasal olarak çocuk doğurma yaşına henüz gelmemiş gibi görünüyordu.

Oturmaya çalışırken yaslanması için kolumu uzattım ama beni elinin tersiyle itti.

"Çok hoş bir jest" dedi "ama birine dokunamayacak kadar terlisin, tatlım."

Yüzümü tişörtüme silip bir bardak su almak için lavaboya gittim. Omzumun üzerinden ona "Daha rahat sandalyelere ihtiyacımız var" dedim.

"Hayır yok! Bunlar *mükemmel*" dedi Martha, poposunu koltuğa sığdırmak için arkaya doğru kıvrılarak.

Gözlerimi devirdim.

Martha üst düzey iç mimardı. İşi gösterişli, yorucu ve düzensizdi; müşterileri kâbus düzeyinde seçici, mesai saatleri dışında bile onu arayıp perde kumaşları hakkında uzun uzun konuşurlardı. İyi tarafı ise, tasarım mobilyalarda indirim alabilmesi ve pencere kenarındaki W şeklindeki vazo, açıldığında azıcık ışık veren dökme demir lamba gibi herhangi bir işlevi olmayan ya da oturmakta zorlandığınız tabureler, dışbükey yüzeyli sehpa gibi asıl işlevini gereğince yerine getiremeyen çok şık eşyalarla evi donatmış olmasıydı.

Yine de bundan mutlu olmuş görünüyordu ve ben de evde, bu durumdan rahatsız olmayacak kadar az bulunuyordum. Aslında Martha'nın beni burayı kiralamaya ikna etmesine asla izin vermemeliydim ama Londra'ya yeni geldiğimde eski bir matbaada yaşamanın ilginçliği karşı konulamayacak kadar güzeldi. Burası artık öylece yatağıma yığılabildiğim çok pahalı bir alandı ve yaptığımız şeyin de aslında "sanatçı ardiyesinde yaşam" olduğunu fark etmiyordum. Martha gittikten sonra Fitz'le daha makul bir yere taşınmamız gerektiğini konuşmalıydım. Yan taraftaki kedi meraklısı tuhaf yaşlı kadın dışında, bu binada yaşayan herkes hipster sakallı ya da girişimci gibi görünüyordu; Shoreditch'e ait olduğumuzdan emin değildim.

"Dün gece Yaz'la konuşabildin mi?" diye sordum kendime bir bardak su daha alırken.

Yaz, Martha'nın kız arkadaşıydı ve şu an altı aylığına Amerika'da bir oyunun turnesindeydi. Yaz ve Martha'nın ilişkisi beni dolaylı olarak aşırı strese sokuyordu. Her şey son derece karmaşık bir lojistik içeriyordu sanki. Her zaman farklı zaman dilimlerindelerdi ve önemli belgeleri birbirlerine transatlantik olarak gönderiyorlardı ve çok iyi çekmeyen WhatsApp aramalarında çok önemli kararlar alıyorlardı. Şu anki durumları da yaşam tarzlarına mükemmel bir örnekti: Yaz sekiz hafta sonra dönecek, (henüz satın alınmamış) bir evi alacaktı ve bebek doğmadan birkaç gün önce hamile kız arkadaşını eve taşıyacaktı. Bunları düşünürken yine ter basmıştı beni.

"Evet, Yaz iyi" dedi Martha, elini öylesine ovuşturarak. "Saatte dört yüz mil hızla Çehov ve beyzbol maçları hakkında konuşuyor. Bildiğin Yaz işte." Tatlı gülüşü esnemesiyle birlikte yüzüne tamamen yayıldı. "Ama gittikçe zayıflıyor. İyi beslenmesi lazım."

Gülümsememek için kendimi tuttum. Martha anne değildi ama onu tanıdığımdan beri etrafındaki herkese annelik yapıyordu. İnsanları beslemek en sevdiği yardımsever saldırı biçimlerinden biriydi. Ayrıca diğer ev arkadaşımız Fitz'i adam ederler umuduyla

pilates sınıfından arkadaşlarını da ısrarla çaya davet edip duruyordu.

Fitz'den laf açılmışken fitbit'imden saate baktım. Bu yıl dördüncü defa iş değiştirmişti; asla geç kalmamalıydı.

"Fitz uyandı mı?" diye sordum.

Tam o sırada Fitz kravatını takmak için yakasını yukarı kaldırarak içeri girdi. Sakalı her zamanki gibi cetvelle çizilmiş gibi görünüyordu; üç yıldır aynı evde yaşıyorduk ve bunu nasıl başardığını hâlâ anlayabilmiş değildim. Fitz her zaman yanıltıcı düzeyde derli toplu görünürdü. Hayatı tam bir kargaşa içinde olsa da çorapları her zaman kusursuzca ütülenmiş olurdu. (İki santim kısa pantolon giydiği için çorapları hep ortada olduğundan sıradan bir insanınkilerden daha ilginç çoraplar giyerdi. Örneğin, bir çift çorabı Sünger Bob Kare Pantolon desenli, bir diğeri Van Gogh tablosu gibi benekliydi. En sevdiği ise ayak bileğinin etrafında "Brexit saçmalıktır" yazan "siyasi çorapları").

"Uyandım. Asıl sen neden uyanıksın tatilci?" diye sordu Fitz, ince kravatını bağlarken.

"Ah, Leena" dedi Martha. "Affedersin, bu sabah işe gitmeyeceğini tamamen unutmuşum." Gözleri sevgi dolu bir ifadeyle ardına kadar açıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sefil" diye itiraf ettim. "Sonra da böyle hissettiğim için kendime kızıyorum çünkü kim iki aylık ücretli izne ayrıldığı için mutsuz olur ki? Ama toplantıda olanları hatırlayınca cenin pozisyonunda yatmaktan başka bir şey istemiyorum."

Martha yüzünü ekşitip karnını ovuşturarak "Cenin pozisyonu insanların sandığı kadar durağan değil" dedi. "Ama evet, bu çok normal tatlım. Dinlenmelisin; vücudun sana bunu söylüyor. Ayrıca kendini affetmelisin. Küçük bir hata yaptın, o kadar."

"Leena daha önce hiç hata yapmamıştı" dedi Fitz, smoothie makinesine doğru giderken. "Alışması için ona zaman verelim."

Kaşlarımı çattım. "Ben de hatalar yaptım."

"Ah, lütfen, Küçük Bayan Mükemmel. Örnek ver hadi" dedi Fitz omzunun üzerinden göz kırparak.

Martha sinirli ifademi fark etti ve tam uzanıp kolumu sıkacakken ne kadar terli olduğumu hatırlayarak omzuma hafifçe dokunmakla yetindi.

"Hafta sonu için planın var mı?" diye sordu.

"Hamleigh'e gidiyorum" diyerek telefonuma baktım. Ethan'dan mesaj bekliyordum; dün gece geç saatlere kadar çalışması gerekmişti ama umarım bu akşam boş olacaktı. Ona sarılmaya ihtiyacım vardı, yüzümü boynuna yasladığım, onun da beni sarmaladığı o muhteşem uzun sarılmalarımızdan birine.

"Öyle mi?" dedi Fitz, yüzünü buruşturarak. "Anneni görmek için kuzeye gitmek... Şu an yapmak istediğin şey gerçekten *bu* mu?"

"Fitz!" diye çıkıştı Martha. "Bence harika bir fikir, Leena. Büyükanneni görmek sana iyi gelecek ve kendini hazır hissetmiyorsan annenle vakit geçirmek zorunda değilsin. Ethan da seninle geliyor mu?"

"Sanmıyorum, Swindon'daki projede çalışıyor. Teslimat önümüzdeki perşembe. Sürekli çalışıyor."

Bunun üzerine Fitz smoothie makinesini gürültüyle çalıştırdı. Bir şey söylemesine gerek yoktu zaten: Ethan'la birbirimize yeterince öncelik vermediğimizi düşündüğünü biliyordum. Yeterince görüşemediğimiz doğruydu; aynı şirkette çalışsak da hep farklı projelerde, genellikle de farklı sanayi bölgelerinde görev yapıyorduk. Ama Ethan'ın bu kadar harika olmasının bir sebebi de buydu. İşin ne kadar önemli olduğunu anlıyordu. Carla öldükten sonra ayakta kalmak için mücadele verirken işime odaklanmamı sağlayan, işin sevdiğim yanlarını hatırlatan, dibe vurmayayım diye beni ilerlemeye zorlayan Ethan'dı.

Ama şimdi, önümüzdeki sekiz hafta boyunca beni ayakta tutacak bir işim yoktu. Önümde bomboş iki koca ay uzanıyordu. Bütün o durgun, sessiz ve bol bol düşüneceğim saatler aklıma geldikçe midem çalkalanıyordu. Bir amaca, bir projeye ihtiyacım vardı. Hareket etmeye devam etmezsem suyun altında kalacaktım ve bunun düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Telefonumdan saate baktım. Ethan bir buçuk saatten fazla gecikmişti; iş çıkışı bir arkadaşı onu köşeye sıkıştırmıştı muhtemelen. Öğleden sonra evi temizlemiş, onun çıkış saatine kadar bitirmiştim ama şimdi iki saat daha geçmişti ve bu süre içinde de mobilyaları çekip sandalye ayaklarının tozunu almıştım. Channel Four belgeseline konu olacak aşırılıkta temizlik yapmıştım.

Sonunda anahtarının sesini duyduğumda kanepenin altından kalkıp temizlik için giydiğim devasa tişörtü silkeledim. *Buffy* tişörtü: Ön tarafında yüzünün kocaman bir resmi vardı ve her zamanki ifadesini takınmıştı. (Takım elbise dışındaki kıyafetlerimin çoğu modası geçmiş kazaklar. Son zamanlarda kült televizyon dizilerine ayıracak pek vaktim olmasa da sadakatimi gösterebiliyordum; açıkçası para harcamaya değer bulduğum tek moda da buydu).

Ethan odaya girdiğinde derin bir nefes aldı ve topuklarının üzerinde dönerek dönüşümü inceledi. Gerçekten de harika görünüyordu. Evi zaten düzenli tutuyorduk hep ama şimdi pırıl pırıldı.

"Çılgınca işlere girişmeden bir gün bile duramayacağını tahmin etmeliydim" dedi Ethan, beni öpmek için yaklaşırken. Yoğun, narenciye kokulu kolonya kokusunu aldım, burnu da mart yağmurunun serinliğinde üşümüştü. "Ev harika görünüyor. Benim evimi temizlemek ister misin?"

Koluna vurdum ve gülerek her zamanki hareketiyle siyah saçlarını alnından geriye attı. Eğilip beni tekrar öptüğünde çalışmaktan nasıl yorulduğunu hissederek ona imrendim. Bu duyguyu özlüyordum.

"Geciktiğim için kusura bakma" dedi ve mutfağa geçti. "Li ile Webster incelemesi için Ar-Ge rakamlarını konuştuk. Onu bilirsin ne aşktan ne de paradan anlar. Nasılsın meleğim?" dedi omzunun üzerinden.

Midem altüst oldu. *Nasılsın meleğim?* Carla'nın en zor dönemlerinde Ethan bunu bana her gece telefonda sorardı; tam ona ihtiyacım olduğu anda bir şişe şarapla gelir, bana sarılıp bunu sorardı; Carla'nın cenazesinde güç bela yürürken sormuştu, elini o kadar

sıkı tutmuştum ki canı yanmış olmalıydı. Onsuz bütün bunların üstesinden gelemezdim. Hayatınızın en karanlık döneminde size yol gösteren birine minnettarlığınız biter mi bilmiyorum.

"Ben... İyiyim" dedim.

Ethan tekrar geldiğinde çoraplı ayaklarının takım elbisesiyle biraz uyumsuz göründüğünü fark ettim. "Bence izne çıkman iyi oldu" dedi.

"Öyle mi?" diye sordum, kanepeye çökerek. O da yanıma yerleşti ve bacaklarımı kendi bacaklarının üzerine çekti.

"Kesinlikle. Ayrıca çalışmaya da devam edebilirsin; benim projelerime her zaman katkıda bulunabilirsin, bunu biliyorsun. Rebecca'ya da bana yardım ettiğini söyleyebilirim, böylece izindeyken de kendini kaybetmediğini bilir."

Biraz daha doğruldum. "Gerçekten mi?"

"Elbette." Beni öptü. "Seni desteklediğimi biliyorsun."

Onu daha iyi görebilmek için yer değiştirdim: ince, etkileyici ağzına, o ipeksi siyah saçlarına, belirgin elmacık kemiklerindeki küçük çillere baktım. O kadar güzeldi ki, üstelik şu an burada, yanımdaydı, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda. Bu adamı bulduğum için çok şanslıydım.

Kanepenin koluna astığı dizüstü bilgisayar çantasını almak için yana doğru eğildi. "Yarınki sunumu benimle gözden geçirmek ister misin? Webster incelemesi için."

Tereddüt ettim ama o dizüstü bilgisayarı açmış, bacaklarımın üzerine yerleştirmişti bile. Arkama yaslanıp konuşmasını dinledim ve haklı olduğunu anladım; faydası oluyordu. Ethan'la beraberken, onun yumuşak, alçak sesiyle gelir ve projeksiyonlar hakkında konuşmasını dinlerken neredeyse kendim gibi hissediyordum.

4

Eileen

Cuma öğleden sonrası biraz hızlı geçiyordu; Dec paspasa fare bağırsağı bırakmıştı. Kedi dilinde bunun hoş bir jest olduğuna emindim ama en sevdiğim ayakkabılarımın altını silmek de biraz zahmetli oldu. Köy salonundaki Mahalle Gözcülüğü toplantısına zamanında ve biraz da nefes nefese kalmış halde vardım.

Hamleigh Mahalle Gözcülüğü gayriresmi olmasına rağmen başarılı bir dernekti. Suç, Hamleigh-in-Harksdale sakinlerini fazlasıyla ilgilendiren bir konuydu. Aslında son beş yılda hatırladığım tek suç Basil'in çim biçme makinesinin çalınmasıydı ama onu da Basil'den izin aldığına yemin eden Betsy'nin ödünç aldığı ortaya çıkmıştı. Kime inanırsanız inanın, bu öyle sık yaşanan yasadışı bir faaliyet değildi ve haftada iki saatlik toplantı da kesinlikle gereksizdi.

Neyse ki artık Mahalle Gözcülüğü'nden ben sorumluydum, Betsy de Gözcü Yardımcısıydı (Betsy'nin az önce bahsi geçen suç geçmişi göz önüne alındığında Baş Gözcü olamayacağı konusunda anlaşmaya varılmıştı). Toplantıları çok daha ilginç hale getirmiştik. Teknik olarak Mahalle Gözcüsü olmadığımız, sadece komşularımıza gözcülük etmekten hoşlanan insanlar olduğumuz için herhangi bir kurala ya da yönetmeliğe bağlı kalmamız gerekmiyordu. Böylece suçlar hakkında konuşmayı bırakıp sade-

ce dedikodulara, köydeki skandallara ve rakip mezralarla ilgili şikâyetlere odaklanmaya başladık. Bolca bisküvi ikram ettik, sandalyelere minder koyduk ve toplantı yaptığımız zamanlarda köy salonunun kapısına "Üye Olmayan Giremez" yazan bir tabela astık; bu da Mahalle Gözcülüğü'ne üye olmayanları kıskandıran ve üye olanlarıysa "kulübe" ait olma duygusuyla kibirlendiren bir etki yarattı.

Betsy tokmağını salondaki sehpaya vurarak toplantıyı açtı. (Betsy o tokmağı kim bilir nereden buldu ama onu vurmak için her fırsatı değerlendiriyordu. Geçen gün Basil tombalada sıkıntı çıkartınca Betsy tokmakla adamın alnına vurmuş, onu susturmuştu. Tabii Dr. Piotr daha sonra Betsy'yi kenara çekip kısa süre önce felç geçiren Basil'in kafa darbesi almaması gerektiği konusunda onu uyarmıştı).

"İlk işimiz ne olacak?" dedi Betsy.

Ona ajandayı uzattım.

20 Mart Mahalle Gözcülüğü Toplantısı

Karşılama

Çay ve bisküvi ikramı

Dr. Piotr: muayenehane önüne park etme

Roland: Julie'yi boykota devam ediyor muyuz? Tekrar değerlendirilsin; daha iyi jambonlu sandviç yapan yer yok

Betsy: culotte pantolonlar moda olacak mı?

Bisküvi, çay

Eileen: eski film gecesi; Jack Nicholson'ın olduğu filmler yasaklansın, ona artık dayanamıyorum, iyi rol yapan başka yaşlı bir beyefendi vardır

Basil: sincap savaşı başlatılsın

Herhangi bir suç işlendi mi?

Bisküvi, çay

Diğer konular

Çayı Basil hazırlıyordu, ki bu da çayın berbat olacağı anlamına geliyordu ve yarımızın fincanında hâlâ poşet çay vardı çünkü hangilerini çıkarmadığını fark edemeyecek kadar miyoptu. Betsy ise çeşit çeşit bisküvi getirmişti. Ben zencefilli kurabiye yerken Piotr da ciddiyetle "koltuklu scooter'ını iki arabalık yere park edenlerimiz" (Roland'ı kastediyordu) ve "diğer hastalar üzerindeki etkisi" (her zaman bundan şikâyet eden Basil'i kastediyordu) hakkında konuşuyordu.

Yemek masamdaki listeyi düşünüp Dr. Piotr'la seviştiğimi hayal etmeye çalışınca bir parça zencefil yanlış yöne gitti ve herkes sırtıma vurmaya koşarken Mahalle Gözcülüğü toplantısına anlık bir panik yaşattım. Betsy tam Heimlich manevrası yapmaya hazırlanıyordu ki sesim tekrar çıktı ve onlara iyi olduğumu söyledim. Ayrıca gerçekten boğulacak olursam, manevrayı Piotr'un yapmasını tercih edeceğimi de belirttim. Ben bunu söylerken Betsy'nin kafasının üzerinden bakışıp gülümsedik. O bakışın flörtöz bir bakış olup olmadığını çözmeye çalıştım ama biriyle flört etmeyeli çok olduğu için bunu nasıl anlayabileceğimi de bilemiyordum.

Tabii bu talebim tahmin edilebileceği gibi Betsy'yi kırmıştı ama hemen ardından başladığımız culotte pantolonların moda olup olmadığı tartışması dikkatini dağıttı. Bu tartışma geçen hafta Kathleen'in Betsy'ye bu pantolonların çok rağbet gördüğünü söylemesi ve Betsy'nin de alışveriş sitesinden altı çift pantolon alması üzerine çıkmıştı. (Otuz beş yaşındaki Kathleen, Mahalle Gözcülüğü'nün yaş ortalamasını fazlasıyla aşağı çekiyordu. Altı yaşından küçük üç çocuğuyla evden çıkmaya o kadar hevesliydi ki, köydeki tüm etkinliklere katılıyordu). Betsy bu alışverişiyle ilgili şüpheye düşünce bir anket yapılmasını istedi. Bu yöntem sayesinde kimse yaptığı şeyleri yargılamıyordu; demokratik bir karar verilmişse bu herkesin hatası oluyordu.

Mahalle Gözcülüğü, culotte'un gerçekten de yeniden moda olduğuna karar verdi ama bana sorarsanız Basil bunu bir tür Fransız sebzesi sandı ve onun oyu sonucu belirleyen oy oldu.

İkinci tur bisküvilerden sonra Jack Nicholson filmleriyle ilgili görüşümü belirttim ama reddedildim: Penelope son derece ateşli bir hayrandı. Basil de bir süre sincaplar hakkında gevezelik etti, ki bu ihtiyaç duyduğunuz takdirde gözlerinizi biraz dinlendirmenize olanak tanıdığı için toplantının iyi bir bölümüydü. Ondan sonra sıra yine bisküviye ve gündemdeki en önemli konuya geldi: "herhangi bir suç". Yani "yeni dedikodular".

"Eileen, Betsy arabanı sattığını söyledi" dedi Penelope, çemberin diğer ucundan bana baykuş gibi göz kırparak. Penelope kuş yavrusuna benziyordu; o kadar çelimsizdi ki bir yerlerini kırmasından korkuyordum ama aslında fazlasıyla güçlü bir yapısı vardı. Geçen gün bir mavi baştankaranın yuvasına göz diken bir kediyi su tabancasıyla vurduğunu gördüm; tam gözüne isabet ettirmişti.

"Bence araba kullanmayı bırakman çok akıllıca, Eileen" dedi Betsy.

"Hâlâ kullanıyorum" dedim doğrularak. "Marian'ın arabasını ortak kullanıyorum."

"Hâlâ kullanıyor musun?" dedi Betsy. "Tanrım. Sniddle Yolu'ndaki o talihsizlikten sonra büyük cesaret!"

Betsy çok iyi ve çok değerli bir dosttu ama bazen öyle kaba bir ses tonuyla konuşurdu ki itiraz edemezdiniz. Sniddle Yolu'ndaki "talihsizliğimden" bahsetmeye bile değmezdi. En iyi park etme deneyimim değildi belki ama o adamın 4x4'ünün bu kadar kolay ezileceği kimin aklına gelirdi? Kırmızı bir tanka benziyordu oysa.

"Son projenden vazgeçtin öyleyse, değil mi?" diye sordu Basil bıyığındaki bisküvi kırıntılarını ovuşturarak. "O arabayla kayıp köpekleri taşımıyor muydun?"

"Daredale köpek kurtarma merkezindeki iyi kalpli insanlara yardım ediyordum" dedim ciddiyetle. "Ama artık kendi araçları var."

"Yakında başka uğraşlar bulursun eminim!" dedi Basil kıs kıs gülerek.

Gözlerimi kıstım.

"1 Mayıs için bize sponsor bulmaktan vazgeçtin sanırım?" diye

devam etti. "Küçük bir köy şenliğine ismini vermek isteyen büyük şirketler yok mu?"

Dişlerimi gıcırdattım. Gerçekten de 1 Mayıs şenliğine sponsor bulmakta zorlanmıştım. Toplanan fonları, her zaman yaptığımız gibi masrafları karşılamak yerine Carla'ya çok faydası olan kanser yardım kuruluşu için kullanabileceğimizi umuyordum. Ancak bugünlerde Leeds'teki büyük şirketlerde konuşacak birini bulmak çok zordu ve denediğim yerel işletmelerin hepsi kemer sıktığı için bize para ayıramıyorlardı.

"Çok komik!" diye kıs kıs güldü Basil.

"Dünyayı değiştirmek istediğim için özür dilemeyeceğim Basil" dedim buz gibi bir sesle.

"Haklısın, haklısın" dedi Basil. "Ve her şeye rağmen devam etmen de çok cesurca diyorum."

Konuşma merhametli bir yöne kaydı; Penelope Piotr'a dönüp Roland'ın son rahatsızlığını konuştuk, sonra Betsy'yle biraz konuşma fırsatı yakaladım.

"Kızınla ziyaret konusunu tekrar konuştun mu tatlım?" diye sordum alçak sesle.

Betsy dudaklarını büzerek "Denedim" dedi. "Hiç şans yok."

Sorun Betsy'nin kocasıydı. Kızı artık onunla aynı odada bile kalmak istemiyordu. Anlıyordum tabii; Cliff kötü bir adamdı ve Betsy'nin bunca yıldır ona nasıl katlandığını anlamıyordum. Wade bile o adama katlanamıyordu. Ama Betsy'yi ailesinden koparmak her şeyi daha da kötüleştirirdi. Yine de karışamayacağımı düşünüp elini sıktım.

"Hazır olduğunda gelecektir" dedim.

"Çok fazla bekletmese iyi olur" dedi Betsy. "Seksen yaşındayım!"

Buna gülümsedim. Betsy seksen beş yaşındaydı. Yaşlı olduğunu belirtirken bile yaşı konusunda yalan söylemekten kendini alamıyordu.

"...Knargill otobüsleri günde bire düştü" dedi Basil diğer yanımdaki Roland'a. "Bence bu da sorunun bir parçası."

Basil'in şikâyet etmekten en çok hoşlandığı şeyler sırasıyla: sincaplar, ulaşım bağlantıları, hava koşulları ve ülkenin durumuydu. Bu konuların hiçbirini açmamanız iyi olurdu ama özellikle sonuncusundan kaçınmakta fayda vardı çünkü göçmenlikten bahsetmeye başladığında Basil'i sevmekte fazlasıyla zorlanabilirdiniz.

"Ve sonunda" dedi Basil "pırasalı patates çorbasında boğulmuş! Korkunç bir manzara olmalı. Onu bulan zavallı genç kadın çift cam isteyip istemediğini sormak için uğramış, kapıyı açık bulunca girmiş ve onu bulmuş; bir hafta önce ölmüş ve kimse fark etmemiş!"

"Nedir bu Basil?" diye sordum. "Yine korku hikâyeleri mi anlatıyorsun?"

"Knargill'deki kadın" dedi Basil, çayını keyifle yudumlarken. "Çorba kâsesinde boğuldu."

"Korkunç!" dedi Betsy.

"Onu bulduklarında sinekler ve kurtçuklar sarmış mı her yerini?" diye sordu Penelope ilgiyle.

Herkes koro halinde "Penelope!" diye bağırdı, sonra cevabı duymak için hepimiz aynı anda Basil'e döndük.

"Muhtemelen" dedi Basil bilgece başını sallayarak. "Muhtemelen. Zavallı kadın daha yetmiş dokuz yaşındaymış. Kocası bir yıl önce ölmüş. Ona bakacak kimsesi yokmuş. Komşularının dediğine göre aylarca kuşlardan başka kimseyle konuşmamış."

Birden kendimi tuhaf hissettim, hafifçe başım döndü ve bir zencefilli kurabiye daha almak için uzandığımda elimin normalden daha fazla titrediğini fark ettim.

Sanırım o zavallı kadının yaşıtım olması beni etkilemişti. Ama başka benzerlik yok, dedim kendime sertçe. Yemeye de asla pırasa ve patates çorbasıyla başlamam; çok yavan bence.

Yutkundum. Dünkü kavanoz olayı, pes etmenin ne kadar kolay olabileceğinin tatsız bir hatırlatıcısıydı. Ve tek başınızayken pes etmek de durumu hızla zorlaştırabilirdi.

"Böyle insanlar için daha fazlasını yapmalıyız" dedim aniden. "Otobüs seferleri azaltıldığı ve Dales Senior Transport finansman

sorunu yaşadığı için isteseler de bir yere gitmeleri çok zor."

Herkes çok şaşırmış görünüyordu. Genellikle bir Mahalle Gözcülüğü toplantısında Knargill sakinlerinden söz edildiğinde, Betsy muzipçe kıkırdayıp ardından "Knargill'de yaşamakla hak ettiklerini buldular" dedi.

Penelope alçak sesle "Evet, bence de" diye cevapladı.

"Bunu bir sonraki toplantının gündemine alalım" dedim. Sonra da elimdeki çıktıya not düştüm.

Biraz tuhaf bir duraklama oldu.

"Firs Blandon'da bize rakip olacak bir 1 Mayıs kutlaması düzenlemekten bahsediyorlar" dedi Basil, sadakatimi sınıyormuşçasına kurnazca bana bakarak.

"Hayır!" diyerek cık cıkladım. Basil asla Firs Blandon'ı desteklemeyeceğimi bilmeliydi. On, on iki yıl önce, büyük bir fırtınadan sonra Hamleigh'te üç gün elektrikler kesildiğinde diğer köyler ısıtıcı olmadan idare edemeyenlere yardım etmek için fon ve boş oda teklifinde bulunmuştu. Firs Blandon'da ise kimse parmağını bile kıpırdatmamıştı. "Olsun" dedim kararlı bir ifadeyle "Firs Blandon'ın 1 Mayıs kutlaması bizimki kadar güzel olmayacak."

"Tabii ki olmayacak!" dedi Betsy ve artık güvenli bir zemine döndüğümüz için herkes rahatladı. "Biraz daha bisküvi isteyen var mı?"

Toplantının geri kalanı normal geçse de içimdeki kötü his gün boyunca beni rahatsız etti. Leena yarın geleceği için mutluydum. Çok yorulmuştum ve yanınızda biri varken bağımsız olmak çok daha kolaydı.

5

Leena

Hamleigh-in-Harksdale ismi kadar şirin bir yerdi. Köy, Yorkshire Dales'in güneyindeki iki tepe arasındaydı; otobüs vadi yolunda ilerlerken çatılarını ve sarımsı kayalıklar arasındaki çarpık bacalarını görebiliyordum.

Ben Hamleigh'te büyümedim; annem oraya Carla hastalanınca taşındı. Zihnimde köyün iki versiyonu vardı: Anılarımın yarısı çocukluk günlerime duyduğum tatlı, sepya tonlarındaki özlemle, diğer yarısı ise karanlık, acı verici ve kayıplarla doluydu. Midem kasıldı. Çocukken burada nasıl hissettiğimi, bu virajı dönüp Hamleigh'in çatılarını görünce içime dolan sevinci hatırlamaya çalıştım.

Sürekli gırtlak gırtlağa olduğumuz ergenlik döneminde bile Carla ve ben, büyükannemle büyükbabamın evinde kaldığımız sürede iyi geçinirdik. Annem bizi Leeds'ten buraya getirirken kaçıracağımız partiler için söylenirdik ama Hamleigh'e varır varmaz burada kim olduğumuzu hatırlardık. Yasadışı elma şarabı içmek ve altıncı sınıftaki çocuklarla öpüşmek, başka birinin hayatıymış gibi biraz saçma gelmeye başlardı. Bütün günümüzü dışarıda geçirir, kapağında çatlaklar olan eski Tupperware'lerde böğürtlen toplar, eve dönüp belden kıvrılmış üniformalarımızın altında sergileyene kadar yeni tıraş edilmiş bacaklarımızdaki çizikleri umursamazdık.

Otobüsün kirli camından Dales'in renklerini izledim; kızıllar, yeşiller, kuru duvarların kumlu grisi. Biz geçerken koyunlar aval aval bize bakıyordu. Yağmur hafif hafif çiseliyordu; yağmurun toprağa yeni yeni uyanıyormuş gibi verdiği o muhteşem kokuyu şimdiden alabiliyordum. Hava burada daha temizdi.

Otobüsün içi değil tabii ki. Otobüs bayat uyku ve birinin tavuk tikka sandviçi kokuyordu. Ama dışarıya adım atar atmaz ilk nefesimin güzel olacağını biliyordum.

Hamleigh sadece üç sokaktan oluşuyordu: Lower Lane, Middling Lane ve Peewit Caddesi, ki aslında burarın ismi Upper Lane olmalıydı ama ilginç köy hayatı işte böyledir. Evler çoğunlukla iç içe geçmiş arduvaz çatılı kireç taşından kulübelerden oluşuyordu ancak Middling Lane'in en uzak ucunda yeni bir bina vardı; dikkat çekici turuncu tuğlalar ve siyah kenarlı pencereleriyle köyün bir köşesinde uçuk gibi göze çarpıyordu. Büyükannem ondan nefret ediyordu. Ona ne zaman İngiltere'nin uygun fiyatlı yeni konutlara ihtiyacı olduğunu söylesem "senin gibi tipler Londra'daki ayakkabı kutusu boyutundaki evlere bu kadar para harcadıkları için tabii" diyordu, ki ekonomik açıdan bakınca fazlasıyla mantıklı bir tespit olduğunu kabul etmek zorundaydım. Keşke ben de sanatçı ardiyesi yaşam tarzına on binlerce pound harcamak yerine gerçekten böyle yapan tiplerden olsaydım.

Otobüs durağından doğruca büyükannemin evine yöneldim. Annemin sokağına giden sapaktan geçerken bakışlarımı kaçırdım, tıpkı otoyolda bir trafik kazasının yanından geçerken o görüntünün görüş alanınızdan çıktığını fazlasıyla fark etmeniz gibi.

Büyükannemin evi köyün en güzel eviydi: Clearwater Cottage, No 5 Middling Lane. Oynak eski bir arduvaz çatı, ön duvara yükselen salkımlar, yakut kırmızısı bir kapı... Peri masalı gibi bir evdi. Bahçe yolunu geçerken kaburgalarımın arasına sıkışan endişe düğümünün gevşediğini hissettim.

Tokmağı çevirdim.

"Leena?" diye seslendi büyükannem.

Kaşlarımı çattım. Önce sağa, sonra sola, sonra yukarı baktım.

"Büyükanne!" diye haykırdım.

Büyükannem ön kapının solundaki elma ağacının yarısına kadar tırmanmıştı. Her ikisi de yeşilliklerle uyumlu görünen hâkî pantolonuyla kahverengi bluzunu giymiş, her bir ayağını da bir dala koyarak neredeyse üst kat pencerelerine kadar yükselmişti. Beyaz saçları olmasa onu fark edemeyebilirdim.

"O ağacın tepesinde ne işin var?"

Büyükannem "Budama yapıyorum!" diye seslenirken büyük, keskin bir aleti bana doğru sallayınca irkildim. Bu beni hiç rahatlatmamıştı.

"Çok... yükseğe tırmanmışsın!" dedim nazik olmaya çalışarak. Bunun için çok yaşlı olduğunu söylemek istemiyordum ama *24 Hours in A&E*'de yaşlı bir kadının sandalyeden düşüp altı kemiğini kırdığı bölüm aklımdan çıkmıyordu. Üstelik bu ağaç sandalyeden çok daha yüksekti.

Büyükannem sallanarak inmeye başladı. Gerçekten. Sallanarak.

"Yavaş in! Benim için acele etme!" diye seslendim tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek.

Büyükannem son safhada ellerini kalçalarına yaslayıp "İndim işte!" diyerek atladı. "Bir şeyin iyi olmasını istiyorsan kendin yapacaksın" dedi bana. "Aylardır adamın gelmesini bekliyorum."

Onu süzdüm. Hiçbir yerinde çizik yoktu. Biraz yorgun olsa da iyi görünüyordu; yanaklarında biraz renk vardı ve yeşil çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki kahverengi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Saçına yapışan yaprağı almak için uzandım ve her zamanki açık, dalgalı küt saçını düzelttim. Elimi tutup sıktı.

Yüzünde bir tebessüm belirirken "Merhaba aşkım" dedi. "Sıcak çikolata ister misin?"

Büyükannem sıcak çikolatayı tam da olması gerektiği gibi yapardı: ocakta, kremalı ve gerçek çikolatalı. Ve ardından fincana

doldururdu. Carla, bir taneden fazla içersen bütün gün başka bir şey yiyemezsin, derdi ve bu benim en sevdiğim şeydi.

Büyükannem çikolatayı karıştırırken ben de işe yaramak için lavabonun yanındaki süzgeçten bulaşıkları yerlerine kaldırdım. Buraya gelmeyeli aylar olmuştu; en son geçen yılın sonunda büyükbabam Wade gittiğinde gelmiştim ama her şey aynı görünüyordu. Süpürgelikle mutfak ünitelerinin turuncu ahşabı, solmuş, desenli kilimler, duvar çerçevelerindeki çarpık çurpuk aile fotoğrafları.

Büyükbabam Wade'in gittiği, hatta bir zamanlar burada yaşadığı bile anlaşılmıyordu. Kıyafetleri dışında yanında bir şey götürdüğünü sanmıyorum. Clearwater Cottage her zaman büyükannemin evi gibi hissettirirdi, onun değil. Büyükbabam oturma odasının köşesindeki koltuğa oturur, radyo dinler, gözü kimseyi görmezdi. Dans eğitmeniyle gittiğinde büyük bir şok yaşamıştım; büyükannemi sevdiğini düşündüğümden değil, sadece biriyle kaçmak isteyebileceğini hiç hayal etmediğimden. Sürekli bir şeylerden yakınan ama aslında hiçbir şey yapmayan biriydi. İşin baştan çıkarma kısmını dans eğitmeninin üstlendiği sonucuna varabilirdim.

Büyükannem sıcak çikolatayı özel tenceresinde karıştırırken omzunun üzerinden bana bakarak "Gelmene çok sevindim aşkım" dedi.

"Kusura bakma. Daha erken gelmeliydim" dedim, buzdolabının üzerindeki mıknatıslarla oynarken.

"Londra'da kaldığın için seni suçlamıyorum" dedi büyükannem. "Senin yaşındayken şansım olsa ben de aynısını yapardım."

Başımı kaldırıp ona baktım. Büyükannem geçmişten pek bahsetmezdi; geriye bakmaktansa ileriye bakmayı tercih ettiğini söylerdi hep. Büyükbabamla tanışmadan önce, yirmili yaşlarındayken Londra'da bir iş bulduğunu biliyordum. Sonra evlenip buraya yerleşmişlerdi, hepsi bu. Hep böyle derdi: hepsi bu.

Ama şimdi bu kadarla kalmaması gerektiğini anlıyordum.

"Hâlâ Londra'ya gidebilirsin" dedim ona. "Artık büyükbabam sana engel olamayacağına göre oraya yerleşebilirsin bile."

Büyükannem sıcak çikolatayı fincanlara doldururken "Ah, saçmalama" dedi. "Annenin bana ihtiyacı varken Londra'ya nasıl giderim?"

İrkildim. "O üstesinden gelir, büyükanne. O senin sandığın kadar kırılgan değil."

Büyükannem bana, *Öyle olsa bilirdin, değil mi?* dercesine bir bakış attı.

Arkamı döndüğümde büyükannemin masanın üzerinde açık duran proje defterini gördüm. Bu defteri onunla beraber her yere gidiyordu; telefonum benim için neyse o defter de onun için oydu, marketten süt almaya çıksa bile çantasında olmadığını fark edince dehşete kapılırdı.

"Bugünkü yapılacaklar listesinde ne var?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "*Kendi dişleri* mi? *Yatakta sıkıcı olabilir* mi? Bu da nedir?"

Büyükannem defteri kaptı. "Hiçbir şey!"

"Yüzün mü kızardı senin?" Büyükannemin kızardığını daha önce hiç görmemiştim.

Eli yanağına gitti. "Saçmalama" dedi. "1960'larda yüz kızarmasına son verdik biz."

Gülerek elini yanağından çekmek için uzandım. "Hayır, kesinlikle kızarmışsın" dedim. "Anlatacak mısın? Bu yeni bir proje mi? Genelde bu kadar *ilginç* olmazlar."

Büyükannem dudaklarını büzüştürürken şeftali rengi ruju kıvrımlarda toplandı.

"Tanrım, özür dilerim büyükanne." Onu masaya yönlendirdim. "Bu önemli bir şey ve ben de aptalca davranıyorum, değil mi?"

"Hayır, hayır" dedi büyükannem, hiç de inandırıcı olmayan bir sesle.

Defteri elinden almaya çalıştım ve bir süre sonra onu isteksizce bıraktı.

Yaptığı listeye göz gezdirdim. Ne olduğunu anlıyordum. Okurken duygulandım, içim acı tatlı bir sıcaklıkla doldu çünkü liste çok

güzel olmasının yanı sıra, tam da büyükanneme göreydi, aynı zamanda biraz da hüzün vericiydi.

Büyükannemin omuzları gerildi; beni temkinlice izlediğini görünce duyarsızlığıma kızdım.

"Şey" dedim, "bence bu işe yaramaz". Tekrar listeye baktım. "Basil şu bıyıklı ve tamponunda Britain First çıkartması olan adam değil mi?"

"Evet" dedi büyükannem, hâlâ temkinli bir ifadeyle.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Şey, ben..." Büyükannemin sesi giderek kayboldu. "Pek sayılmaz" diye itiraf etti. "İnatçının teki."

Bir kalem alıp Basil'in üzerini çizdim.

"Dur!" dedi büyükannem. "Belki ben de... ona benzerim..."

Ses tonu irkilmeme sebep oldu. Sesi çok yorgundu. En iyi seçeneği olarak Basil'i görüyordu. Hiç kendisi gibi davranmıyordu. Eileen Cotton asla Basil gibi bir adamla yetinmezdi. Evet, büyükbabam Wade'le yetinmişti tabii ama onunla evliliğinin hata olduğunu bildiğini ve sırf inattan ona bağlı kaldığını düşünürdüm; ilişkileri evlilikten çok uyumlu bir ortaklığa benziyordu. Büyükbabamın onu terk etmesini ihanet olarak değil, büyük kabalık olarak görüyordu adeta.

"Biriyle çıkmanın bir numaralı kuralı" dedim büyükanneme, Bee'nin pes edip bir hafta önce çıktığı o berbat adamla tekrar görüşmeyi düşündüğünde kullandığım ses tonuyla. "Bir erkeği değiştiremezsin. Kendi dişleri olsa bile. Sıradaki: Bay Rogers. Papazın babası değil mi bu?"

Büyükannem umutla "Çok hoş bir adam" dedi. Omuzlarının biraz gevşediğini görmek beni rahatlatıyor.

Artılarıyla eksilerini gözden geçirdim. Bay Rogers'la ilgili yorumlarını okuyunca elimde olmadan bir kez daha şakayla karışık homurdandım. Ama büyükannemin yüz ifadesini görünce toparlandım. "Evet. Belli ki Bay Rogers'ın sunabileceğinden daha fiziksel bir şey arıyorsun."

"Tanrım, insanın torunuyla bunları konuşması tuhaf" dedi büyükannem.

"Ayrıca ayda bir defa da yeterli değil. Dört haftada bir görürsem onu tanımam çok uzun sürer." Bay Rogers'ı listeden sildim. "Sıradaki: Ah, Dr. Piotr'u hatırlıyorum! Ama flört etmenin iki numaralı kuralını unutma büyükanne; duygusal yönden ulaşılmaz bir adamın peşinden asla gitme. Dr. Piotr hâlâ eski karısını seviyorsa kalp kırıklığından başka bir şey yaşamazsın."

Büyükannem çenesini ovuşturdu. "Bir erkek..."

Bir parmağımı kaldırdım. "Umarım 'değişebilir' demezsin."

"Hımm" dedi büyükannem, Piotr'u listeden silmemi izlerken.

"Ve sonuncusu..." Okumaya devam ettim. "Ah büyükanne, olamaz. Komşu Arnold mı? Jackson Greenwood'un üvey babası mı?"

"Eski üvey baba" dedi büyükannem, dedikodu havasına girdiğinde yaptığı o şeytani küçük göz kaş seğirmesiyle.

"Dünyanın en huysuz adamından mı bahsediyoruz?" Asıl amacımdan uzaklaşmamak için kararlılıkla devam ettim. "Çok daha iyisini hak ediyorsun sen."

Arnold'un ismini silerken büyükannem "Adil olup herkesi yazmak zorundaydım" diye açıkladı. "Hamleigh'te yaşı yetmişin uzerinde olan tek bekâr adam o."

İkimiz de üstü çizilmiş isimlerden oluşan listeye baktık. "Evet" dedim "temiz bir sayfa açmak her zaman iyidir."

Büyükannemin omuzları yine çöktü, ben de ellerine yavaşça uzandım.

"Büyükanne, yeni birini aradığına çok sevindim" dedim. "Büyükbabamla çok kötü bir evlilik geçirdin ve iyi biriyle tanışmayı hak ediyorsun. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Çok tatlısın ama yapabileceğin fazla bir şey yok. Gerçek şu ki, etrafımda hiç uygun erkek yok" dedi büyükannem, mendiline uzanıp burnunu silerken. "Aslında... Tauntingham'a gidip orada birileri var mı diye bakabilirim..."

Büyükannemi uyuşuk Tauntingham sokaklarında dolaşıp yaşlı beyefendileri avlamak için defterine notlar alırken hayal ettim.

"Bunun etkili bir yöntem olduğunu sanmıyorum" dedim temkinlice. "İnternetteki randevu sitelerini denemeyi düşündün mü?"

Büyükannem yüzünü buruşturdu. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum ki."

Ayağa kalktım. Uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim. "Hemen dizüstü bilgisayarımla işimi bitiriyorum" dedim ve kapıya yöneldim.

Büyükannemin profilini oluşturmadan önce yarım saatlik hızlı bir araştırma yaptım. Görünüşe göre, başarılı bir profil için gerekenler dürüstlük, açıklık, espri anlayışı ve (hepsinden önemlisi) iyi bir profil resmi. Ama profili oluşturur oluşturmaz bir sorunumuz olduğunu fark ettim.

Onun yaşında, buradan arabayla bir saatten yakın mesafede yaşayan tek bir profil bile yoktu. Sorun büyükannemin bölgede uygun bir beyefendi tanımamasıyla kalmıyordu, öyle biri hiç yoktu zaten. Bee Londra'da iyi erkek olmamasından yakınıyordu ama ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi. Şehrinizde sekiz milyon kişi yaşıyorsa mutlaka bekâr *birileri* vardı.

Oturduğum yerde dönüp büyükanneme baktım.

Onu her zaman dünyayı kendi iradesine göre şekillendiren mutlak bir doğal güç olarak düşünürdüm. Ortalıkta ondan daha dinç bir yaşlı kadın olduğunu hayal bile edemezdim. Yetmişli yaşlarının sonlarına girerken sınırsız enerjisi asla tükenme belirtisi göstermemişti; yaşına göre gerçekten de olağanüstüydü.

Ama şu an o büyükanneye hiç benzemiyordu.

Gerçekten korkunç bir yıl geçirmişti. İki torunundan birinin ölümü, kızını kaybeden anneme destek olması, ardından büyükbabam Wade'in onu terk etmesi... O an büyükannemi yenilmez biri olarak gördüğümü fark ettim ama bu çok saçmaydı; hiç kimse onun yaşadıklarını zarar görmeden atlatamazdı. Ona bir bakın, öylece oturmuş, o geri kafalı Basil'le çıkmayı düşünüyordu. Clear-

water Cottage'da işler yolunda değildi belli ki.

Arada bir eve gelseydim bunu görebilirdim.

Tekrar dizüstü bilgisayarıma uzandım. Pazartesi günü işe gidemeyeceğimi her hatırladığımda kendimi sefil, işe yaramaz hissediyor, korkuyordum. Bir şeyler yapmalı, mahvettiğim şeyleri düşünmemi engelleyecek, bana yardımcı olacak bir şeyler bulmalıydım.

Arkadaşlık sitesindeki bölgeyi değiştirince aniden karşıma yetmiş ile seksen beş yaş arasında aşkı arayan dört yüz erkek çıktı.

"Aklıma bir fikir geldi" dedim. "Bak, Londra'da *yüzlerce* uygun erkek var."

Büyükannem boş kupasını ellerinin arasında çevirdi. "Sana dedim ya Leena, annenin şu an bana burada ihtiyacı var. Londra'ya gidemem."

"Annem iyi olacak."

"Ah, iyi olacak, değil mi?" dedi büyükannem.

"Biraz dinlenmeye ihtiyacın var, büyükanne. Bir molayı *hak ediyorsun*. Hadi anlatsana: Gençliğinde neden Londra'ya gitmek istemiştin?"

"Dünyayı değiştirmek istiyordum" dedi büyükannem hafifçe gülümseyerek. "Sanırım Londra'da büyük şeyler olduğunu düşünüyordum. Ve bir macera istiyordum." Ellerini savurdu. "Yakışıklı bir adamla taksiye binip evine gitmek isterdim. Rüzgâr saçlarımı savururken Londra Köprüsü'nde yürümek isterdim. Sanırım önemli biri olmak istiyordum."

"Büyükanne! Sen zaten önemli *birisin*! Sen olmasan Hamleigh dağılırdı. Köy dükkânını kaç defa kurtardın? Beş mi?"

Büyükannem gülümsedi. "Hiç yararlı bir şey yapmadığımı söylemiyorum tabii. Anneni doğurdum, o da seni ve Carla'yı doğurdu ve bu benim için yeterli."

Elini sıktım. "O iş neydi? Büyükbabam için geri çevirdiğin iş?"

Büyükannem masaya baktı. "Bir hayır kurumunda çalışacaktım. Mahrumiyet bölgelerindeki gençler için toplum merkezleri kuruyorlardı. Sanırım daktiloda yazı yazıp kahve getirip götürecektim. Ama ilk adım olacaktı benim için. Bir ev bulmuştum, sizin

şu an yaşadığınız yerden çok uzakta değildi, gerçi o zamanlar bölge oldukça farklıydı."

"Shoreditch'te mi yaşayacaktın?" dedim hayranlıkla. "Bu çok..." Büyükannem o işi kabul etseydi nasıl biri olurdu hayal bile edemiyordum. Düşüncesi bile ilginçti.

"İnanması zor mu?" diye sordu alaycı bir ifadeyle.

"Hayır! *Harika* bir şey bu, büyükanne. Gelip benimle kalmalısın! Shoreditch'te tam da istediğin gibi bir macera yaşayabiliriz."

"Anneni bırakamam, şimdi olmaz" dedi büyükannem kararlı bir şekilde. "Üstelik burada yapacak çok işim var. Hepsi bu, Leena."

İşte yine başlıyordu, *hepsi bu*. Eskiden işteyken hissettiğim gibi heyecanlandım; uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Bunun büyükannem için doğru şey olduğunu *biliyordum*; ihtiyacı olan tam da buydu.

Birden Bee'nin kendini bulmak, eski haline dönmekle ilgili söylediği şeyi hatırladım. Londra'da saklanıyordum, işe gömülmüştüm. Annemden kaçıyordum. Her şeyden kaçıyordum, gerçekten. Ama şimdi kendimi toparlamak için iki ayım vardı. Hele ki Carla'nın öldüğü eve bile bakamadığımı düşünürsek...

Belki de buradan başlamalıydım.

"Büyükanne... Yer değiştirmeye ne dersin?" dedim. "Ben burada kalıp senin projelerinle ilgilensem, sen de Londra'da benim dairemde kalsan?"

Büyükannem bana baktı. "Yer değiştirmek mi?"

"Evet, yer değiştirmek. Sen Londra'ya git! Şehirde birileriyle çıkmayı dene, macera yaşa... Büyükbabam Wade'den önce kim olduğunu hatırla. Ben de buraya geleyim. Kırsalda biraz kafa dinlerim, toparlanmaya çalışırım, senin küçük projelerinle ilgilenirim, ihtiyacı olursa anneme yardım ederim. Onun için ne yapman gerekiyorsa ben yaparım, bütün günlük işlerini." Birden başım döndü. Bu iyi bir fikir miydi? Benim standartlarıma göre bile biraz aşırıydı.

Büyükannem düşüncelere daldı. "Burada kalacaksın ve sana ihtiyacı olduğunda Marian'ın yanında mı olacaksın?"

Ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Bunu asla itiraf etmezdi ama Carla öldüğünden beri annemle yeniden konuşmam için yanıp tutuştuğunu biliyordum. Aslına bakarsanız, annem büyükannemin sandığından çok daha kolay atlatıyordu bu dönemi bence –öyle fazla bir şey yapmaya gerek yoktu– ama büyükannem annem için yaptığı her şeyi yapacağımdan emin olmak istiyorsa o zaman...

"Evet, tabii, kesinlikle." Dizüstü bilgisayarı ona doğru çevirdim. "Hadi bak şuna büyükanne. Dört yüz adam seninle Londra'da buluşmayı bekliyor."

Büyükanne gözlüklerini tekrar taktı. "Tanrım" dedi ekrandaki resimlere bakarak. Gözlüklerini çıkarttı ve bakışları masaya düştü. "Ama burada başka sorumluluklarım da var. Mahalle Gözcülüğü var, Ant ve Dec var, tombala oynamaya gitmek için minibüsü sürmek var. Bunların hepsini üstlenmeni isteyemem."

Büyükannemin önemli sorumluluklar listesi karşısında gülümsememek için kendimi tuttum. "Sen istemiyorsun. Ben teklif ediyorum" dedim ona.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Biraz çılgınca bir fikir bu" dedi büyükannem sonunda.

"Biliyorum. Biraz öyle. Ama bence dâhice." Sırıttım. "Hayırı cevap olarak kabul etmiyorum ve bunu söylediğimde yüzde yüz ciddi olduğumu biliyorsun."

Büyükannemin hoşuna gittiği belliydi. "Doğru." Nefesini yavaşça dışarı verdi. "Tanrım. Sence Londra'yla baş edebilir miyim?"

"Ah, lütfen. Asıl soru, Londra seninle baş edebilecek mi, büyükanne."

6

Eileen

Leena ertesi gün Londra'ya dönüp eşyalarını topladı ve Hamleigh'e geri geldi. Orada bir saatten fazla kalmamıştı muhtemelen. Kalırsa aklı başına gelir de fikrini değiştirir diye mi korktu acaba?

Çünkü bu yer değiştirme olayı çılgınca bir fikirdi. Manyakçaydı.

Ama aynı zamanda da harika ve eskiden olsa Mahalle Gözcülüğü toplantılarındaki en sevdiğim koltuğuma, oturma odasındaki yeşil koltuğuma ve her gün ayrı insanları görmenin rahatlığına bu kadar alışmadan önce, Wade içimdeki bütün çılgın, parlak fikirleri bastırmadan önce olsa benim de aklıma gelebilecek türden bir fikirdi bu.

Leena Hyde Park'ta dolaşmaktan ve Shoreditch'teki en sevdiği kafelerde oturmaktan bahsettikçe daha da heyecanlandım. Üstelik Leena'nın burada, Hamleigh'te, annesiyle birlikte olacağını bilmek de güzeldi; bu sayede ikisi birlikte biraz zaman geçirecekse Londra'dan daha uzağa gitmeye bile razıydım.

Sandalyeme yerleşip proje defterimde yeni bir sayfa açtım. Bütün bunların anahtarı da Leena'nın buradayken yeterince meşgul kalmasını sağlamak olacaktı. Patronu bir süreliğine yavaşlaması gerektiğini düşünse de Leena en son 1995 yılında bir şeyleri yavaş yapmıştı (bisiklete binmeyi çok yavaş öğrenmişti) ve uğraşacak bir

şeyler bulamazsa iyice çökebilirdi. Bu yüzden ona projelerimin olduğu listeyi bıraktım. Ben yokken onlarla ilgilenebilirdi.

Projeler

1) Çarşamba günleri sabah 7'de Jackson Greenwood'un köpeğini gezdir.
2) Paskalya haftası pazartesi günü saat 17.00'de minibüsle tombala oynamaya git. Detaylar 2. sayfada.
3) Cuma günleri saat 17.00'de Mahalle Gözcülüğü toplantılarına katılın.
   (Not al, yoksa bir sonraki haftaya kadar kimse ne konuştuğunuzu hatırlamaz. Ayrıca, Basil'in sırası geldiğinde fazladan bisküvi götür; her defasında ucuzcu dükkânından tarihi geçmiş hazım kolaylaştırıcı atıştırmalıklar getirir ve genelde çaya batırmaya uygun olmazlar).
4) 1 Mayıs Festivali'nin planlanmasına yardım et. (Ben komite başkanıyım ama katılmak için Betsy ile konuşman iyi olur, bu tür işlerle ilgilenmeyi sever).
5) Bahçede bahar temizliği yap. (Lütfen kulübeden başla. Sarmaşıkların altında.)

Gördüğünüz gibi yapılacak *çok* iş vardı.

Yemek odasındaki saate baktım: Saat sabahın altısıydı ve bugün Londra'ya gidiyordum. Leena, düşünüp durmanın faydası yok, diyordu. En iyisi hemen başlamaktı.

Heyecanımın yanı sıra sinirlerim de çok gergindi. Son bir yılda çok fazla yılgınlıklar yaşadım ama neler olabileceğini bilmemenin heyecanını çok uzun zamandır hissetmemiştim.

Yutkundum, kucağımda ellerim titriyordu. Umarım Marian, Leena ile biraz baş başa kalmanın ikisine de iyi geleceğini anlardı. Ve yine zor bir döneme girerse Leena'nın ona göz kulak olacağını biliyordum. Ona güvenmek zorundaydım.

Leena pijamalarıyla kapıda belirerek "Toplandın mı?" diye sordu.

Cumartesi günü geldiğinde çok yıpranmış görünüyordu: Genellikle taze ve ışıl ışıl görünen cildi solgun ve yağlıydı, kilo da vermişti. Bugünse gözlerinin altındaki morluklar azalmış, ilk defa saçlarını dağınık bırakmıştı, dolayısıyla daha dinç görünüyordu. Çok güzel, upuzun, kestane rengi saçları vardı ama sürekli geriye doğru toplayıp losyonlarla kaplıyordu. Leena'nın yakındığı o kabarıklık buradan bakınca bir hale gibi ışığı yakalayarak düğme burnu ve koyu, belirgin kaşlarıyla birlikte küçük yüzünü çevreliyordu; babasının ona verdiği tek iyi şey belki de buydu.

Tarafsız olmadığımı biliyordum ama bence nefes kesici derecede güzeldi. "Evet, toplandım" derken sesim biraz titremişti.

Leena yemek odasını geçip yanıma geldi ve tek koluyla bana sarıldı. "Bu benim yapılacaklar listem mi?" diye sordu ve keyifle önümdeki kâğıdı inceledi. "Büyükanne, burada... kaç sayfa bu?"

"Ekstra bilgiler var" diye açıkladım.

"Bu televizyon kumandasının açıklaması mı?"

"Evet. Biraz karışık çünkü."

"Ve... Bunlar şifrelerin mi? Bu da PIN kodun mu?"

"Acil bir durumda para kartıma ihtiyacın olabilir. Şifonyerde duruyor. İstersen onu da yazabilirim."

Leena, telefonunu pijamasının cebinden çıkartıp ekrana bakarak "Hayır, hayır, burada yeterince kişisel bilgim var zaten" dedi. "Teşekkürler büyükanne."

"Bir şey daha var" dedim. "Ona ihtiyacım var."

"Anlamadım?" dedi ve işaretparmağımı takip etti. "Telefonum mu? Bunu mu alacaksın?"

"İki aylığına istiyorum. Sen de benimkini alabilirsin. Tabii o küçük, şık taşınabilir bilgisayarını da almalıyım. Sen de benimkini kullanabilirsin. Bu yer değiştirme olayı sadece benim yararıma değil, biliyorsun. Londra'daki hayatını geride bırakmalısın, dolayısıyla yapışık halde gezdiğin o aletlerden de kurtulman gerekiyor."

Leena bana aval aval baktı. "Sana iki aylığına dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu mu vermem gerekiyor? Ama... Yapamam..."

"Yapamaz mısın? Onlarsız üstesinden mi gelemezsin?"

"*Gelebilirim*" dedi çabucak. "Sadece anlamıyorum. Ara verebilirim ama kendimi tümüyle hayattan koparmak istemiyorum büyükanne."

"Kiminle konuşmak istiyorsun? Onlara mesaj gönderip iki ay farklı bir telefon numarası kullanacağını söyleyebilirsin. Hadi, şimdi rehberini gözden geçirip söylemek istediğin kişileri seçebiliriz."

"Peki... e-postalar... ne olacak? İş..."

Ben kaşlarımı çatarken o da yanaklarını şişirerek derin bir nefes aldı.

"Bu sadece telefon Leena, vücudunun parçası değil" dedim. "Hadi ama. Ver şunu."

Ben telefonu almaya çalışınca o daha sıkı kavradı, sonra belki de komik göründüğünü fark ederek bıraktı. Şifonyerin çekmecesinden cep telefonumu çıkartıp açtığımda gözlerini ondan ayırmadı.

"Neolitik çağdan kalma bir şey sanki bu."

"Senin için birilerini arıyor ve mesaj atıyor" dedim. "İhtiyacın olan da bu."

Telefon çalışmaya başlarken tekrar saate baktım. Trenin kalkmasına sadece üç saat vardı. Ne giyecektim? Keşke culotte pantolonların "moda" olup olmadığı üzerine daha ciddi düşünseydim. Betsy'nin bana ödünç verdiği yeni pantolonu çok beğendim ama demode görünmek de istemiyordum.

"Kapı mı çalıyor?" diye sordu Leena irkilerek.

Bir süre sessizce oturduk, masanın üzerinde iki cep telefonu duruyordu. Bir yerden sürekli bir tıkırtı geliyordu ama ön kapıdan olmadığı kesindi.

Burnumdan soludum. "Arnold olmalı. Her zaman mutfak penceresini çalar."

Leena burnunu buruşturdu. "Neden?"

"Bilmem" dedim öfkeyle ayağa kalkarken. "Bahçelerimiz arasındaki çitte bir kapı var ve bunun ona istediği zaman girme hakkı verdiğini düşünüyor."

Mutfağa geçtiğimizde Leena arsızca "Göt herif" dedi.

"*Şşşt!*"

"Arnold sağır değil miydi?"

"Hayır, o Roland, Penelope'nin kocası."

"Ah, peki. Yine de göt herifin teki" diye yüksek sesle fısıldadı ve beni kıs kıs güldürdü.

Köşeyi dönüp mutfağa girdiğimizde Arnold'un yüzü pencerede kocaman göründü. Nefesinden cam buğulanmıştı ama yine de şahin burnunu, dağınık uçuşan saçlarını ve şişe camı gözlüklerini görebiliyordum. Bu kez gözlerimi kıstım.

"Evet, Arnold?" dedim, pencereyi açmadan. Arnold söz konusu olduğunda her konuşma bir irade savaşıdır. Her konuda, en önemsiz noktalarda bile tavrınızı ortaya koymak zorunda kalırdınız.

"Şu kediler!" diye bağırdı.

"Normal ses tonuyla konuştuğunda da seni gayet iyi duyabiliyorum, teşekkürler" dedim mümkün olduğunca soğuk bir sesle. "Bu evin çift camlı olmadığını biliyorsun." Bu da sürekli dırdırlandığı konulardan biriydi.

"Kedilerin bütün hercai menekşelerimi yedi!"

"Çok saçma" dedim. "Kediler hercai menekşe yemez."

"Seninkiler yiyor!" dedi Arnold öfkeyle. "Pencereyi aç ya da beni içeri davet et de medeni yetişkinler gibi düzgün konuşabilelim."

"Elbette" dedim nazikçe gülümseyerek. "Ön kapıya gidip kapıyı çalarsan evde olup olmadığımı anlayabilirsin. Medeni yetişkinler gibi."

Gözümün ucuyla Leena'nın ağzı açık bana baktığını görebiliyordum.

"Evde olduğunu görebiliyorum" dedi Arnold. Kaşlarını çatmasından onu gerçekten kızdırdığımı anlamıştım. "Beni yan kapıdan içeri alır mısın?"

Nazikçe gülümsemeye devam ettim. "Sıkışmış."

"Daha bu sabah çöpleri atmak için o kapıyı kullandığını gördüm!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni mi izliyorsun Arnold?"

Sesi bir anda şiddetlendi. "Hayır" dedi "tabii ki hayır. Ben sadece... yağmur yağdığında dışarısı kayganlaşıyor. O kapının yanına demir parmaklık taktırmalısın."

Çok kızmıştım. Demir parmaklıklar dengede duramayan yaşlı kadınlar içindi. O aşamaya geldiğimde, merdiven asansörlerini ve ayakta durma aletlerini kullanabilirdim ancak şu an Daredale yüzme havuzunda yirmi tur yüzebildiğime ve otobüse yetişmek için koşabildiğime göre, demir parmaklık taktırmam gerektiğine dair tavsiye almak hoş değildi.

Arnold'ın öyle bir tavsiyede bulunmasının sebebi belliydi tabii. Yaşlı pislik.

"Pekâlâ" dedi Leena neşeyle "çok yapıcı bir sohbet oluyor ama bu sabah yapacak çok işimiz var, o yüzden acele etsek iyi olacak. Kedilerin hercai menekşeleri yediğini gördün mü Arnold?"

Arnold yalan söylemeyi düşünüyordu. Berbat bir yalancı olduğu için öncesinde uzun uzun uzun düşünmeden bir yalan bulamazdı.

"Hayır" diye itiraf etti sonunda. "Ama onların yediğini biliyorum. Hep aynı şeyi yapıyorlar, tam çiçek açmışken onları yiyorlar."

Leena bilgece başını salladı. "O zaman Arnold, bunu kanıtlar kanıtlamaz bizi ara. Önümüzdeki iki ay Eileen'in eviyle ben ilgileneceğim, yani benimle muhatap olacaksın."

Arnold gözlerini kırpıştırırken gülümsememeye çalıştım. Leena'nın işyerinde kullandığı ses tonu son derece ürkütücüydü.

"Tamam mı?" dedi Leena.

Arnold sadece "Kedilere göz kulak ol" diyebildi ve ardından tekrar iki bahçe arasındaki kapıya doğru gitti.

Leena, Arnold'ın arkasından gözlerini devirerek "O kapının yerine büyük bir çit koymalısın" dedi. "Çok komiktin büyükanne; bu kadar cadaloz olabileceğini tahmin etmezdim."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama onun yerine gülümsemekle yetindim.

"Londra'da her şey yolunda gidecek" dedi Leena elimi sıkarak. "Şimdi bir Londra hanımefendisi olarak sahneye ilk çıkışına en uygun *mükemmel* kıyafeti bulalım, ne dersin?"

Kızımın evinin koridorunda durup ona sıkıca sarıldım. Omzunun üzerinden oturma odasını görebiliyordum; Carla'nın yatağı gitmişti ama sandalyeler hâlâ yatağın bulunduğu boşluğun etrafında duruyordu. Oda hiçbir zaman eski haline dönmemişti.

"İyi olacağım, merak etme" dedi Marian kararlı bir şekilde. "Bu çok güzel bir fikir. Biraz ara vermeyi hak ediyorsun anne."

Ama yine ağlamaya başladı. O kahverengi gözleri gözyaşlarından arınmış olarak görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki; şimdi göz altlarında da küçük mor halkalar oluşmuştu. Marian hep çok güzeldi; oğlanlar sokakta peşine takılır, kızlar saç stilini taklit eder, diğer ebeveynler bana ve Wade'e bakıp onu nereden aldığımızı merak ederlerdi. Teni aynı Leena'nınki gibi ışıl ışıldı ve bal rengi dalgalı saçları kuaförleri bile kıskandırırdı. Ama yüzünde oluşan yeni çizgiler ağzının kenarlarından aşağı doğru iniyor, giydiği dar yoga taytından ne kadar zayıfladığı görülüyordu. Onu iki ay bırakmak istemiyordum. Gitmeyi neden düşünüyordum ki zaten?

Marian parmağını bana doğru sallayarak "Hayır, aklından bile geçirme" dedi. "Ben iyiyim. İyi olacağım. Leena da burada olacak!" Bana muzipçe gülümserken eski haylaz ve atılgan Marian'ı gördüm. "İtiraf etmeliyim ki, Leena'yı rezil annesinin bir kilometre yakınında iki ay kalmaya senin bile ikna edebileceğini düşünemezdim anne."

"Senin rezil bir anne olduğunu *düşünmüyor*. Üstelik bu onun fikriydi!"

"Ah, öyle mi?"

"Öyle!" diye karşı çıktım. "Ama bunun ikinize de iyi geleceğini düşünüyorum."

Marian gülümsedi, bu defaki daha belli belirsizdi. "Bu harika,

anne. Eminim ki sen dönene kadar aramızı düzelteceğiz ve her şey daha iyi olacak."

Marian, kederin derinliklerinde bile her zaman iyimserdi. Kollarını sıktım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Yapılacak en doğru şeydi bu. Cotton ailesi olarak aynı yerde sıkışıp kalmıştık. Çözüm bulmak istiyorsak şöyle bir sarsılmamız gerekiyordu.

Daredale istasyonuna vardığımızda Mahalle Gözcülüğü üyelerinin büyük kısmını peronda görünce şaşırdım. Tanrı onu kutsasın, Dr. Piotr onları okul minibüsüyle getirmişti. Hamleigh'ten buraya gelmek uzun bir yolculuk olduğu için duygulandım. Betsy ağlamaklı bir ifadeyle evinin telefon numarasını elime tutuşturduğunda –"belki yazılı olarak saklamamışsındır"– neden Hamleigh-ın-Harksdale'den gittiğimi düşündüm. Sonra Dr. Piotr'a, tüvit yakasına taktığı Union Jack iğnesiyle Basil'e ve zayıf ve bitkin halde tek başına bekleyen Leena'ya baktım. Yeniden toparlandım.

Ailem için en doğru olan buydu. Hem bu yıl seksen yaşıma giriyordum. Bir macera yaşayacaksam, bu şimdi olmalıydı. Leena trene binmeme yardım etti ve valizlerimi rafa yerleştirdikten sonra birkaç yolcudan Londra'ya vardığımızda valizleri indirmeme yardım edeceklerine dair söz aldı. Sarılıp vedalaştık ve tam zamanında trenden indi.

Camdan arkadaşlarıma el salladım, Yorkshire'ın gözden kayboluşunu izledim ve tarlalardan Londra'ya doğru ilerlerken, kafesinden kurtulmuş bir tazı misali ani bir hayat akışı, bir hızlanma, yeni bir umut hissettim.

7

Leena

Annemin evi Lower Lane'de, mavimsi gri kapısı ve pirinç tokmağıyla yarı müstakil bir evdi. Bir süre kapı eşiğinde bekledikten sonra büyükannemin verdiği anahtarı çıkardım; benimkini Londra'da bırakmıştım. Kesinlikle Freudiyen dil sürçmesiydi bu.

Annemin evine girerken kendimi tuhaf hissettim ama kapıyı çalmak daha da tuhaf olurdu. Bir buçuk yıl önce olsa gözümü kırpmadan içeri dalardım.

Eşikte durup nefesimi düzenlemeye çalıştım. Salon insanı dehşete düşürecek kadar aynıydı: temizlik ürünlerinin hafif kokusu, eski ahşap sehpa, bir kanepenin üzerinde yürüyormuşsunuz hissi veren pelüş halı. Annem evleri hep sevmişti –emlakçıydı zaten– ama şimdi burası gözüme biraz demode görünmüştü: Evin önceki sahiplerinin dekorunu hiç değiştirmemişti ve sıcak sarı-krem rengi duvarlar benim büyüdüğüm evin kalın duvar kâğıtlarına hiç benzemiyordu. Bu ev kolaylık olsun diye alınmıştı; Carla için alınmıştı, annem için değil.

Buraya dönmek berbat bir duyguydu. Bir partide eski erkek arkadaşınızı görünce hissettiğiniz, iki hayatınızın şimdiki anda korkunç bir şekilde birbirine geçtiğini hissettiğiniz o ürpertiye benzer bir duygu sarmıştı içimi.

Ve işte orada, koridorun hemen sonundaydı: oturma odasının

kapısı. Yutkundum. Ona bakamadım. Onun yerine merdivenin altındaki masada duran Carla'nın çerçeveli kocaman fotoğrafına odaklandım. Carla öldüğünde annem onu oraya koymuştu ve bundan nefret ediyordum; annemin evine gelmek cenaze törenine gelmek gibiydi. Carla da hiç kendisi gibi görünmüyordu zaten: balo kıyafetini giymiş, saçları *Love Actually* filmindeki Keira Knightley'inki gibi öne düşmüş iki düz tutamla geriye doğru toplanmıştı. Burun piercingini çıkarmıştı ve bu fotoğraf kaşlarını yaptırmadan önce çekilmişti; kaşsız tuhaf görünüyordu. Orasına burasına bir şeyler takıp takıştırmadıkça yüzünün güzel görünmediğini düşünürdü. Atkuyruğumu çekiştirerek, *senin beş kat saç spreyi sıkmadan dışarı çıkman gibi*, diye bana takılırdı.

Annem merdivenlerin başında belirdi. Bol bir kazakla kot pantolon giymişti ve merdivenlerden inerken onu çok çeşitli yemekler hazırlarken ya da önemli biriyle buluşmak için aceleyle kapıdan çıkarken yakalamışım gibi telaşlı bir hali vardı.

"Leena, merhaba" dedi merdivenlerin sonunda duraksayarak. Eskisinden çok daha zayıftı, dirsekleri, dizleri çok cılız görünüyordu. Yutkunup bakışlarımı kaçırdım.

"Merhaba anne."

Paspasın üzerinden kıpırdamadım. Her an kaçabilirmişim gibi bir temkinle bana yaklaştı. Annemin iki versiyonunu katmanlı şeffaf kopya kâğıdı gibi aynı anda görebiliyordum. Biri çılgın, kırılgan, her an paramparça olabilirdi; kız kardeşimin ölmesine yardım eden ve ona bir seçeneğimiz, tercihlerimiz, ilaç denemeleri ve özel tedaviler olabileceğini söylediğimde beni dinlemeyen kadındı. Diğeri ise beni büyüten anne, bal rengi saçları ve önemli fikirleriyle güçlü bir kadındı. Atılgan, zeki, durdurulamaz ve hep, hep benim yanımdaydı.

Ona sadece baktığımda bile bu kadar kızgın hissetmek beni korkutuyordu. Bu duygudan, mürekkebin suyun içinde yayılması gibi içimi sarmasından nefret ediyordum ve kendimi sekiz hafta burada kalmaya zorlamanın nasıl aptalca bir fikir olduğunu şimdi anlıyordum. Bu kızgınlıktan kurtulmak istiyordum –onu affetmek

istiyordum– ama onu gördüğüm anda her şeyi hatırlıyordum, o duyguları yeniden hissediyordum.

Fitz haklıydı: Geçen haftaki panik atağın ardından ihtiyacım olan son şeydi bu.

"Açıkçası nasıl böyle oldu bilmiyorum" dedi annem. Özür dilercesine gülümseyerek başını kaldırdı. "Ama geldiğine sevindim. Bu bir başlangıç."

"Evet. Büyükannemin dediği gibi ihtiyacın olan her konuda yardımcı olabileceğimi gelip söylemek istedim sadece. Günlük işlerinde filan."

Annem bunun üzerine bana biraz tuhaf bir bakış attı. "Büyükannen günlük işlerimde yardıma ihtiyacım olduğunu mu söyledi?"

Aslında büyükannem anneme yardım etmenin kapsamı konusunda hiç net bir açıklama yapmamıştı ama bundan hep çok önemli bir şeymiş gibi bahsediyordu.

"İhtiyacın olan her konuda" dedim, huzursuzca yer değiştirerek. O gergin, endişeli düğüm yine kaburgalarımın arasına yerleşti.

Annem başını eğdi. "İçeri gelmeyecek misin?"

Henüz bilmiyordum. İçeri girebilirim sanıyordum ama şimdi buradayken girebileceğimden emin olamıyordum. Dikkatimi dağıtacak, söyleyecek bir şey ararken bakışlarım annemin duvardaki en sevdiği resme takıldı, ön planda kıvrak bir yoginin ağaç pozu verdiği bir Endonezya tapınağı. Sanırım çerçeveyi değiştirmişti; o çerçeveyi değiştirip başka hiçbir şeye dokunmaması ilginçti. İş yerinde kötü bir gün geçirdiğinde ya da Carla ve ben onun kafasını şişirdiğimizde o resmi gösterip şöyle derdi: *Evet kızlar, on nefes almak için oraya gidiyorum.* Gözlerini kapatıp hayal ederdi ve tekrar açtığında *Döndüm ve çok daha iyi hissediyorum,* derdi.

Bakışlarım masanın yüzeyine kaydı. Üzeri neyle kaplanmıştı? Küçük taşlarla mı, kristallerle mi?

"Bu taşlar da ne?" diye sordum.

Annemin dikkati anında dağıldı. "Ah, kristallerim! Çok güzeller. Onları internetten aldım. Bu kar tanesi obsidyen; kedere iyi gelir, arındırır. Şuradaki de akuamarin, cesaret için ve..."

"Anne, sen..." Söyleyeceğim şeyi yuttum. Ona saçmaladığını söylememeliydim ama Tanrım, bu evrelerden geçmesini izlemek sinir bozucuydu. Başlarda böyle, neşeli, taşın her şeyi düzelteceğine güvenecekti. Sonra obsidyen –sürpriz sürpriz– kızının acısını dindirmediğinde tekrar dağılacaktı. Büyükannem bunun bir zararı olmadığını düşünüyordu ama bence onu tekrar tekrar umutlandırmak zalimceydi. Bunun bir iksiri yoktu. Yapılabilecek tek şey canın çok yansa da önüne bakmaktı.

"Aslında bunu sana aldım" dedi, yığının arkasındaki bir taşa uzanarak. "Aytaşı. Sezgileri güçlendirir ve bastırılmış duyguları yüzeye çıkartır. Yeni başlangıçlar için."

"Şu an kimse duygularımın yüzeye çıkmasını istemiyordur bence." Aslında espri yapmak istemiştim ama ağzımdan öyle çıkmamıştı.

"Duyguların yüzeye çıkarsa paramparça olacağını sanıyorsun" dedi annem. "Ama öyle olmayacak. Yaşadığım her evrenin kendince bir faydası oldu. Buna gerçekten inanıyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hangi evreler?"

Annem hafifçe kaşlarını çatarken bakışları bakışlarımı yakaladı. "Affedersin" dedi bana doğru adım atarak. "Büyükannen sana bahsetmiştir sandım. Neyse, boş ver. Aytaşını al Leena, tamam mı?"

"Aytaşı istemiyorum. Ne evrelerinden bahsediyorsun?"

"İşte" dedi, aytaşını iyice yakınıma uzatarak. "Al onu."

"İstemiyorum. Onu ne yapacağım ki?"

"Başucuna koy."

"Almayacağım."

"Lütfen alır mısın? Bu kadar dar görüşlü olma!"

Annem onu elime tutuşturduğunda ben geri çekilince taş küçük, etkisiz bir gürültüyle yere düştü. Bir süre öylece durup aramızdaki o tuhaf küçük taşa baktık.

Annem boğazını temizledikten sonra eğilip taşı yerden aldı. "Hadi baştan başlayalım" dedi daha nazik bir dille. "İçeri gel. Bir fincan çay iç."

Oturma odasını işaret edince irkildim.

"Hayır, gitmeliyim. Büyükannem bana yapılacaklar listesi bıraktı ve ben de... işlerimi halletmeliyim."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Tamam. Hiç değilse sarılarak uğurlayayım seni" dedi annem sonunda.

Bir an tereddüt ettim, sonra kollarımı açtım. Çok kırılgandı, kürek kemikleri çok keskindi. Tam anlamıyla sarılamıyordu; bu gerçek bir sarılma değil de uzuvların bir düzenlemesi, formalite icabı yapılmış bir şey gibiydi.

Orada kaldığım süre boyunca nefesimi tutmuşum gibi çıktığım anda hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Büyükannemin evine doğru aceleyle yürüdüm, sonra koşarak kapısının önünden geçtim ve yol ayrımına çıktım. Sonunda mürekkep gibi içimi saran öfkenin azaldığını ve acının da hafiflediğini hissettim.

Ancak eve döndüğümde annemin aytaşını ceketimin cebine iliştirdiğini fark ettim. Bu konuda hakkını vermek lazımdı; bir şeyi kafasına taktığında, doğru yolun bu olduğuna inandığında asla vazgeçmezdi. Bu özelliği ondan almıştım.

Sanırım bu da sorunun bir parçasıydı.

Normalde böyle hissettiğimde çalışırdım. İlk tercihim veri ağırlıklı bir şey olurdu: Sayılar zihninizi kelimelerden daha iyi boşaltır. Onların netliği, karakaleme karşı ince kaleme benzerdi.

Yapacak bir işim olmadığı için çözümü büyükannemin listesinde aradım. Bahçeyle uğraşmayı denedim.

Şimdilik pek hoşuma gitmemişti.

Buradaki iş... sonsuzdu. İki çuvalı sarmaşıkla doldurdum ve sonra büyükannemin kulübesinin diğer tarafında, ağaçların tepesinde de olduğunu ve kulübenin altından iğrenç koyu yeşil dallarını uzattığını gördüm ve şimdi sarmaşıkların kulübeden daha büyük olduğunu fark ettim, dolayısıyla hepsini çıkarsam geriye ne kalacaktı?

Omzumu ovuşturarak bahçenin sonundaki eski taş duvarın arkasındaki tepelere baktım; bulutlar grinin uğursuz bir tonuna bürünmüştü. Bu işin büyüklüğü ile yüzleşmekten kurtulmak için ne de önemli bir bahaneydi.

Tekrar içeri döndüm. Büyükannemsiz Clearwater Cottage'da olmak, onun desenli porselen fincanlarında çay yapmak, kendi evimmiş gibi ortalıkta dolanmak tuhaftı. Ama Ethan hafta sonları geleceği için çok da yalnız kalmayacaktım. Aslında böylesine zorlu bir yılın ardından bu buluşmaların bize iyi geleceğini düşünüyordum; hafta sonlarını şöminenin başında tatlı sohbetlerle geçirip Selmount'un lafını bile açmamak...

Of, Selmount. Yasaklı kelime. Selmount'la ilgili bütün düşünceler Clearwater Cottage'ın kapısında bırakılacaktı, eşiği geçmeleri yasaktı. Vampirler gibi. Büyükannemin notlarına bakılırsa Arnold da yasaklıydı.

Kapı çaldı; bu defaki kesinlikle ön kapıydı, mutfak penceresi değildi. Kendime baktım. En sevdiğim Buffy tişörtüm toprakla ve... kuru yapraklı yeşilliklerle kaplıydı. Ziyaretçi kabul edecek durumda değildim. Evde yokmuşum gibi yapmayı düşündüm ama burası Hamleigh; gelen her kimse muhtemelen Arnold'dan bahçede olduğumu onaylayan bir telefon almıştır. Saçımdaki kalıntıları silkeleyip kapıya yöneldim.

Diğer taraftaki kişi, bir Doctor Who bölümünde uzaylı olduğu ortaya çıkan yaşlı kadına benziyordu. Kusursuz bir yaşlı kadın tarzı vardı. Permalı gri-beyaz saçlar, küçük hoş bir şal, zincire asılı gözlükler, iki eliyle önünde tuttuğu el çantası. Büyükannemi Daredale istasyonunda uğurlamaya gelen yaşlılardan biriydi sanırım ve küçükken onu büyükannemle büyükbabamın yanında gördüğüme emindim. Betsy miydi ismi?

"Merhaba hayatım" dedi. "Eileen'in yokluğunda her şey yolunda mı?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şey" dedim "henüz bir gün oldu, dolayısıyla... iyiyim. Teşekkürler."

"Bütün projelerini sen yönetiyorsun, değil mi?"

"Evet, evet, hepsiyle ilgileniyorum. Büyükannem yapabiliyorsa eminim ben de üstesinden gelebilirim."

Betsy bana çok ciddi bir ifadeyle baktı. "Eileen gibisi yoktur."

"Elbette yok. Ben demek istedim ki... Ah!"

Her nasıl olduysa ben daha kenara çekilmeden Betsy koridora girip kararlı adımlarla oturma odasına doğru yürüdü. Bir an tüm şaşkınlığımla onu izledikten sonra nezaket kurallarını hatırladım.

"Bir fincan çay ister misin?" diye sordum kapıyı kapatırken.

"Sade, iki şekerli!" dedi Betsy, bir koltuğa yerleşerek.

Mutfağa giderken başımı iki yana salladım. Komşularımdan birinin Londra'daki evime kendini bu şekilde davet ettirdiğini düşünün. Ciddi ciddi polisi aramayı düşünebilirdim.

Betsy ve ben çaylarımızla oturduktan sonra bir sessizlik oldu. Betsy bana beklentiyle bakıyordu ama ne hakkında konuşmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Büyükannemle konuşmak kolaydı, o büyükannemdi sonuçta ama aslında yaşlı insanlarla sohbet etmenin gerekliliklerini bilmiyordum. Tanıdığım diğer tek yaşlı büyükbabam Wade'di ama o pisliğin teki olduğu için onu genelde görmezden gelirdim.

Bunu yeni müşteri toplantısı gibi düşünmeye çalışarak zor zamanlarda başvurduğum konuşma becerilerimi kullanmaya karar verdim ama Betsy benden önce davrandı.

"Nasılsın Leena, hayatım?" diye sordu çayından bir yudum alarak.

"Ah, çok iyiyim, teşekkürler" dedim.

"Hayır, *gerçekten*" dedi ve o buğulu mavi gözleri tüm ciddiyeti ve iyi niyetiyle beni olduğum yere sabitledi.

Koltuğumda kıpırdandım. "*Gerçekten* iyiyim."

"Carla'yı kaybetmenizin üzerinden bir yıldan fazla geçti, değil mi?"

Bu ifadeden nefret ediyordum, *Carla'yı kaybetmek*. Onunla yeterince ilgilenmemişiz ve onu ölüme terk etmişiz gibi. Ölüm hakkında konuşmak için uygun kelimelerimiz yok; hepsi çok yetersiz.

"Evet. Bir yıl iki ay."

"Ne tatlı bir kızdı."

Çayıma baktım. Betsy'nin Carla'yı gerçekten sevdiğinden şüpheliyim; kız kardeşim Betsy'nin onaylamayacağı kadar cesur ve girişken bir genç kadındı. Dişlerimi gıcırdattım ve göz çevremde, gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissettiren sıcaklığı hissedince şaşırdım.

"Annen... Onun için de çok zor oldu, değil mi?"

Sohbet nasıl bu kadar hızlı kişiselleşti? Çaydan birkaç yudum daha içtim; çok sıcaktı ve dilim yandı.

"Herkes kederi farklı yaşar." Bu cümle bu tür konuşmalarda çok işe yarardı. Genelde konu hemen kapanırdı.

"Evet, ama o... daha çok kendi içine kapandı, değil mi? *Başa çıkabiliyor* mu, onu merak ediyorum."

Betsy'ye baktım. Kabalık etmiyor muydu biraz?

"Bir şeyler yapamaz mıyız?" diye bir teklifte bulundu Betsy çayını bırakarak. "Yardım etmemize izin verir misin?"

"Sen ne yapabilirsin ki?" dedim sertçe istemsizce *sen*e vurgu yaparak ve Betsy'nin kırılıp geri çekildiğini gördüm. "Yani... Ne yapılabilir..."

"Anlıyorum" dedi Betsy sertçe. "İşe yaramam eminim."

"Hayır, demek istediğim..."

Sözümü yarıda kestim ve o sırada telefonu çaldı, sessizlikte kulak tırmalıyordu. Betsy deri çantasından telefonunu aldı.

"Alo?"

Telefonun diğer ucundan tiz bir ses geldi, belli belirsiz ama fazla gürültülüydü.

"Sandviç istersen buzdolabında jambon ve peynir var" dedi Betsy.

Gürültülü sesler devam etti.

"Şey, ben bir tarafına mayonez koyuyorum ve... Evet. Eminim sen de... tamam, Cliff, tatlım, eve geleceğim. Evet. Evet. Kesinlikle. Hemen geliyorum."

İrkildim. Adam sırf sandviç yapması için onu eve mi çağırdı? Bu çok saçmaydı; Ethan öyle bir şey yapsa ben... muhtemelen gü-

lerdim çünkü böyle saçma bir şeyin ancak şaka olacağını düşünürdüm. Betsy'nin jenerasyonu için durum farklıdır elbette; elli yıl önce bir kadının kocasının tüm yemeklerini yapması garip karşılanmazdı sanırım.

Betsy telefonunu çantasına koyup hızlıca kalkmaya çalıştı ama bunun için gerekli olan hareket gücüne sahip değildi. Dibinde ağırlık olan oyuncak bebekler gibi çaresizce tekrar sandalyeye Çöktü.

"Kal" dedim, yanlış şeyler söylediğimin bilinciyle. "Eminim kocan bekleyebilir, istersen..."

"Hayır *bekleyemez*" dedi Betsy sertçe. "Gitmeliyim."

Kalkmasına yardım etmek için atıldım.

"Hayır, hayır, ben gayet iyiyim" dedi. Ayağa kalkar kalkmaz bana yine ciddi bir bakış attı.

"Umarım burada, Hamleigh'te neyle karşı karşıya olduğunun farkındasındır Leena."

Elimde olmadan dudağım seğirdi. Betsy'nin kaşları daha da derinden çatıldı.

"Senin gibi biri için her şey çok kolay görünüyordur eminim ama Eileen burada çok fazla şey yapıyor ve şimdi sen onun yerine geçmelisin. Anladığım kadarıyla onun 1 Mayıs Planlama Komitesi'ndeki görevini de üstlenmişsin."

"Evet, öyle" dedim, bu kez ciddi görünmeyi başararak.

"Güzel. O halde görev listeni zamanı gelince sana bırakacağım. Hoşça kal, Leena" dedi ve ardından hışımla kapıya yöneldi.

8

Eileen

Doğrusu hâlâ burada olmam bir mucizeydi. Londra'ya geldiğimden beri tam beş defa ölümle burun buruna geldim.

1) "Pedibus" dedikleri bir araç tarafından neredeyse eziliyordum: aynı anda hem pedal çeviren hem de bira içen genç adamların sürdüğü garip bir araçtı bu. Onlardan kaçmak için oradan oraya koşturmak zorunda kalmıştım. Dizlerim yarın nasıl olur bilmiyorum ama en azından şimdilik hâlâ vücuduma bağlılar.

2) Yürüyen merdivende solda durdum (yapılmaması gereken bir hareketmiş, öğrendim.)

3) Fitz'in pişirdiği bir "stir fry" yedim (çok kötü bir aşçı. Berbat. Buradayken ona bir iki şey öğretmeye çalışacağım).

4) Monument İstasyonu'nda tren değiştirdim (haritaya göre burası Bank ile aynı istasyon ama ben ikna olmadım. Bir trenden diğerine yürümek çok uzun sürüyormuş. Pedibustan kaçtığımdan beri bacaklarım zaten beni zor taşıdığı için ukulele çalan bir sokak sanatçısının yanında oturmak zorunda kaldım. Çok anlayışlıydı. Üzerine oturmam için bana amfisini verdi).

5) Yan dairede yaşayan kediyle tanıştım, kulağının yarısı olmayan vahşi bir tekirdi. Tıslayarak merdivenlerden bana doğru hamle yaptı ve hemen ardından tırabzanın üzerine düştü. Hayat.

İtiraf etmek istemiyordum ama çok yorulmuş, biraz da sarsılmıştım. Londra çok hızlı, herkes çok mutsuzdu. Metroda bir adam çok ağır hareket ettiğim için bana küfretti; Oxford Caddesi'nde harita almak için durduğumda bir kadın bana çarptı ve özür bile dilemedi. Leena'nın yaşadığı binaya döndüğümde, alt kattaki çorapla sandalet giyen genç entel çiftle karşılaşıp konuşmaya çalıştığımda kadının kocasına gözlerini devirerek baktığını gördüm.

Buraya hiç uymuyordum. Gün boyunca yetmişini geçmiş görünen sadece üç kişi gördüm ve onlardan biri Einstein kostümü giymiş bir sokak sanatçısıydı.

Tek başıma olmasaydım –mesela Wade yanımda olsaydı– belki bu kadar zorlanmazdım ama Wade asla Oxford Caddesi'ne gelmezdi. Onu özlemiyordum ama bazen otobüsten inerken zorlandığımda koluna girebileceğim, çayımı alırken şemsiyemi tutacak birinin, bir kocamın olması fikrini özlüyordum.

Yine de umutsuzluğa kapılmamalıydım. Maceram daha yeni başlıyordu ve başlarda zorlanmam kaçınılmazdı. Sadece kendimi bir şeylerle meşgul etmeliydim. Yarın akşam Leena'nın arkadaşı Bee "online randevu" konusunda bana yardımcı olmak için eve gelecekti. Leena, Bee'nin bu konuda tam bir uzman olduğunu söylemişti. Kim bilir, belki perşembeye kadar kendime bir randevu ayarlardım.

Leena'nın buzdolabındaki süt topaklanmaya başlamıştı; iç çekerek onu lavaboya döktüm ve tekrar dışarı çıkmak için çantamı aldım. Bu defa en alt kata inerken çoraplı sandaletli kaba komşuların bakışları olmadan etrafıma bakındım. Merdivenle binanın kapısı arasında geniş bir açık alan vardı; bir tanesi şüphe duyulacak kadar koyu, diğerleri ise şüphe duyulacak kadar açık renkli bir şeylerle lekelenmiş garip açılı üç kanepe yerleştirilmişti. Halı yıpranmıştı ama güneş ışığının içeriye süzülmesini sağlayan iki güzel büyük pencere vardı. Sanırım ortak bir alan olarak tasarlanmıştı ama ne yazık ki kimse kullanmıyordu.

Alışverişten döndüğümde, vahşi tekir koyu lekeli koltuktan atlayıp yanıma gelerek kafasını bacaklarıma sürttü. Düzgün yürüye-

miyordu. O tırabzan kazasından sonra umarım beyninde bir hasar oluşmamıştır. Bu sabah kedinin sahibini el arabasıyla binadan çıkarken görmüştüm. Kamburu çıkmış yaşlı bir kadındı, saçları da seyrelmişti. Tereddüt içinde kedinin merdivenlere doğru ilerleyişini izledim.

Ant ya da Dec'in başına böyle bir şey gelse birinin bana söylemesini isterdim. Burada işler farklı yürüyor olabilirdi ama nerede olursanız olun, iyi komşu iyi komşudur.

Merdivenlerden çıktım ve alışveriş çantamı ayaklarımın arasına koyarak kedi sahibinin kapısını çaldım.

"Evet?" diye bir ses geldi.

"Merhaba!" dedim. "Ben Leena'nın büyükannesiyim."

"Kim?"

"Leena'nın büyükannesiyim."

"Kimin büyükannesi?"

"Leena'nın. Kapı komşunuz" dedim sabırla. Belki hanımefendinin aklı yerinde değildi. Penelope de öyle olmaya başlamıştı; üzücüydü tabii ama iyi tarafından bakarsak Roland'a katlanamadığını unutmuş görünüyordu. Bu durum ikisi için de ikinci bir balayı gibi oldu.

"Hangisi o?" diye sordu kadın. Sesi boğazının temizlemesi gerekiyormuş gibi gıcırtılı çıkıyordu. "Lezbiyen olan mı, zarif giyinen mi, yoksa diğeri mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Lezbiyen olan kesinlikle Martha'ydı; bebeğin babasının kim olduğunu sorup pot kırınca bana kız arkadaşı hakkında her şeyi anlattı. Ayrıca torunumu ne kadar sevsem de takım elbiseleri dışında ön yüzünde bir televizyon yıldızının resmi olan bir şey giyiyordu sadece. Öyle zarif giyinen biri değildi yani. Bu durumda geriye...

"Diğeri derken?" diye sordum korkuyla.

"Ensesini kazıtmış fare saçlı olan kadın mı? Kısa boylu, telaşlı, çatık kaşlı olan mı?"

"Leena'nın saçları çok güzel" dedim sertçe ve sonra dilimi ısırdım. "Ama... evet. O olabilir."

"Ah, tamam. Teşekkür ederim ama ilgilenmiyorum" dedi hanımefendi ve kapıdan uzaklaştığını duydum.

"Hangi konuda?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hangi konuda istersen" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ben bir şey istemiyorum." Arnold'un eve girmesine izin vermediğimde neden bu kadar sinirlendiğini şimdi anlıyordum. Hoş bir tavır değildi bu. "Sizinle kediniz hakkında konuşmaya geldim."

"Öyle mi?" Sesi şimdi daha temkinli gelse de tekrar kapıya doğru ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duydum, ardından kapı bir iki santim açıldı. İki iri kahverengi göz aralıktan bana göz kırptı.

Üzgün bir ifadeyle "Sanırım tırabzanla çarpıştı" dedim. "Yani, kendisi çarptı."

Kadının gözleri kısıldı.

"Onu tekmeledin, değil mi?" dedi kadın.

"Ne? Hayır! Ben bir kediyi asla tekmelemem!" dedim şaşkınlıkla. "Benim de iki kedim var. Ant ve Dec adında iki siyah kedi."

Kadının gözleri ardına kadar açıldı ve kapı biraz daha aralandı. "Siyah kedileri severim" dedi.

Gülümsedim. "O zaman iyi anlaşacağız" dedim ve elimi kapıdaki boşluktan uzattım. "Ben Eileen." Uzattığım elimi tutması o kadar uzun sürdü ki neredeyse elimi geri çekecektim ama sonunda parmakları benim parmaklarımı sardı. "Letitia" dedi. "Sen... Gerçi sanmam ama..." Duraksayıp boğazını temizledi. "İçeri geçmek ister misin? Kediyi konuşmak için yani" diye de ekledi hemen.

"Çok isterim" dedim ve içeri girdim.

Letitia'nın evi de Letitia kadar kendine özgü görünüyordu ama hiç tahmin etmeyeceğiniz türden bir özgünlüktü bu. Kendisi... evsizlere benziyordu, evi ise başka türlü bir şeydi. İçerisi antika ve ilginç eşyalarla doluydu. Eski paralar meşe ağacından masaların üzerine spiral şeklinde dizilmiş; parlak altın sarısı ve tavus kuşu

mavisi tüyler mandallarla çamaşır ipine tutturulmuş; narin porselen kâseler ince ayaklı, ferforje kulplu dolapların içine özenle istiflenmişti. Fazlasıyla sıradışı bir görüntüydü bu. Antikacı dükkânı ile sıkış tıkış bir müze, hatta belki de çocuk odası karışımı bir yerdi.

Letitia'nın kapısından girdiğimden beri üçüncü fincan çayımı yudumlarken yemek masasının büyük kısmını kaplayan saksı ve vazo koleksiyonunun üzerinden ona baktım. Gün boyunca hissetmediğim kadar iyi hissediyordum şimdi. Hemen bitişikte nasıl da *büyüleyici* bir kadın yaşıyormuş! Leena'nın ondan hiç bahsetmemiş olması gerçekten şaşırtıcıydı ama yolları pek sık kesişmiyordu muhtemelen. Hayatlarının sadece ince bir duvarla birbirinden ayrıldığı düşünüldüğünde buna inanmakta güçlük çekiyordum ama anladığım kadarıyla Letitia komşuların hiçbiriyle konuşmuyordu. Daha doğrusu, komşuların hiçbiri Letitia'yla konuşmuyordu.

"Hiç kimseyle mi?" diye sordum. "Binaya taşındıklarında kimse tanışmaya gelmedi mi?"

Letitia başını iki yana sallarken uzun küpeleri takırdadı. Kulak memelerini aşağı çeken küpeler ona mistik bir görüntü veriyordu. "Kimse benimle konuşmuyor" dedi, belirgin bir kızgınlık göstermeden. "Sanırım..." diye duraksadı "geçen cuma İzlanda'dan gelen teslimatımı aldığımdan beri tek konuştuğum kişi sensin."

"Ah, tatlım. Peki ya alt kattaki ortak alan? Orada bir şeyler yapmayı denedin mi? Belki o zaman insanlar gelip geçerken sana selam verirler."

"Bir defa denedim" dedi Letitia. "Ama biri şikâyet etti. Binanın imajı açısından kötü bir fikirmiş. Ben de kimseyi rahatsız etmeden burada oturuyorum."

"Bu korkunç! Yalnızlık çekmiyor musun?" diye sordum, sonra ne yaptığımı fark ettim. "Kusura bakma, biraz kişisel oldu."

Letitia bir süre duraksadıktan sonra "Yalnızlık çekiyorum" dedi. "Ama Solstice var. Kedim. Hep komik yürür bu arada" diye ekledi. Önce kediyle ilgili sohbet ettik, sonra başka konular açıldı ve üç saat geçti.

"Şey. Leena'nın uğramamasına üzüldüm."

Letitia omuzlarını silkti. Tunik elbisesindeki lekeleri fark ettim ve biraz irkildim.

"Anladığım kadarıyla pek eve uğramıyor, uğradığında da o adamla birlikte oluyor. Hani şu parlak saçlı olan. Ondan hoşlanmıyorum. Bence..." Letitia elini savurunca tepesindeki düş kapanı döndü, o da mor ve gümüş renkli bir rüzgâr çanını şıngırdattı. "Bence güvenilir biri değil."

Ooh, Letitia'yı sevdim.

Fincanıma baktı. Yaprak çay içiyoruz; fincanımın dibinde bir yığın siyah çay yaprağı vardı. "Falına bakmamı ister misin?" diye sordu.

"Çay falı mı bakıyorsun?"

"Ben falcıydım" dedi Letitia. "Eskiden Trafalgar Meydanı'nda oturup el falına bakıyordum."

Letitia tanıdığım en ilginç kadın olabilirdi. Ve onun her gün burada sıkışıp kaldığını, kimsenin onu ziyaret etmediğini düşünmek bile korkunçtu! Acaba şehirdeki bu küçük dairelerde onun gibi daha kaç büyüleyici insan yaşıyordu?

"Ne kadar heyecan verici! Lütfen bak" dedim çay fincanını ona uzatarak.

O da bana geri uzatarak "Sol elinle kaldır ve en az üç defa çevir" dedi.

Söylediğini yaptım ve fincanın dibindeki son çay yudumundaki yaprakların hareketini izledim. "Böyle mi?"

"Evet, doğru." Çay fincanına uzanıp kalan sıvıyı dikkatlice tabağa boşalttı, fincanda sadece yapraklar kalmıştı şimdi. Yavaş hareketlerle onu ileri geri çevirdi ve derin nefes alıp içine çekerken ben kendi nefesimi tuttuğumu fark ettim. Birinin çay fincanından geleceği okuyabileceğine pek inanmıyordum ama belli mi olurdu? Bir an Wade'in buna ne yorum yapacağını düşündüm –çok kırıcı şeyler söyleyeceği kesindi– sonra bu düşünceyi zihnimden attım. Bu yaşlı pislik ne düşünürse düşünsün.

"Hımm" dedi Letitia.

"Evet?" dedim ben de umutla.

Letitia dudaklarını birleştirip tekrar *hımladı* ve özür dilercesine bana baktı.

"Hiçbir şey... anlaşılmıyor mu?" dedim fincanın içine bakmaya çalışarak.

Letitia çenesini ovuştururken "Bir şeyler görüyorum" dedi. "Çok... açık."

Fincanı tekrar bana doğru itip kulpu kendisine bakacak şekilde çevirdi.

Çay yapraklarına baktım. Ben daha onun ne gördüğünü anlamadan Letitia'nın omuzları titremeye başladı; ben gülmeye başladığımda o çoktan kahkahalar atıyordu, göz kenarları yaşarmıştı ve kahkaha attıkça lekeli tuniği de inip kalkıyordu.

Çay yaprakları... cinsel organlara benziyordu. Erkek cinsel organı. Bilinçli olarak yapmaya çalışsam böyle olmazdı.

"Peki bu ne *demek*?" dedim sonunda nefes alıp vermeye başladığımda.

Letitia gözlerini silerek "Sanırım güzel şeyler seni bulacak" dedi. "Ya da bu çay yaprakları bir sürü çük ve taşak geleceğini söylüyor."

Kullandığı dil karşısında elimi ağzıma götürdüm, sonra yine kahkahayı patlattım. Bu son zamanlarda hissettiğim... en iyi şeydi. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

"Tekrar gelecek misin?" diye sordu Letitia.

Vazoların arasından masanın diğer tarafındaki eline uzandım. "Sen beni ne sıklıkta istersen." Başımla çay fincanını işaret ettim. "Sanırım bu küçük tahminin sonucunu öğrenmek isteyeceksin, değil mi?"

"Küçük bir şey değildi bence" dedi Letitia ve tekrar kahkahalara boğulduk.

9

Leena

Saat 6.22'ydi ve ben uyanıktım. Yeni düzenim böyle olacaktı sanırım. Tuvalete gittikten sonra tekrar uyumaya çalıştım ama yatak odasının kapısını aralık bıraktığım için kedi Ant'in içeri girip yüzüme yerleşmesi yaklaşık yirmi saniye sürdü.

Homurdanarak onu ittim ve yataktan kalktım. Ah, Dec'miş bu, Ant değil. Birbirinin neredeyse aynısı olan kedilerine Ant ve Dec isimlerini vermek, büyükannemin zevk aldığı uzun vadeli, muzip şakalarındandı ama üzerine gidildiği takdirde masum numarası yapıp ısrarla bunun büyükbabam Wade'in fikri olduğunu söylerdi sanırım.

Alt katta, merdivenlerden aşağıya kadar zincirleme miyavlayan, o ağlamaklı miyavlamalar arasında neredeyse nefes bile almayan Ant/Dec'i besledikten sonra çaydanlığın arkasında, her biri özenle etiketlenmiş eski bisküvi kutularında saklanan çaylara uykulu gözlerle baktım. Tanrım, Fitz'in kahve makinesini o kadar özlüyordum ki. Çayın, hatta hazır kahvenin bile gideremediği çok güçlü bir istekti bu.

Bugün günlerden çarşambaydı, yani Jackson Greenwood'un köpeğini gezdirecektim; dün gece geç saatlere kadar büyükannemin buzdolabında bulabildiğim malzemelerle köpek için ev yapımı ikramlar pişirdim. Köpek gezdirme üzerine biraz araştırma

yapınca ödüllerin bu sürecin çok önemli bir parçası olduğunu gördüm. Tabii ben bunu fark ettiğimde dükkânlar –daha doğrusu tek dükkân– kapanmış olduğu için hemen harekete geçip bir şeyler bulmam gerekiyordu. Şimdi büfenin üzerindeki sandviç poşetinde kıyma, yumurta ve ezilmiş Weetabix karışımı gözenekli küpler duruyordu. İğrenç görünüyorlardı tabii.

Çaydanlıktaki su kaynarken köpek ödüllerine baktım ve şu an ne halt ettiğimi düşündüm ve sonra, bu tür düşünceler pek verimli sonuçlar doğurmadığından ve bu planı değiştirmek için biraz geç kaldığımdan kendime bir fincan çay yaptım.

Çayımla birlikte koridorda dolanırken paspasın üzerindeki mektubu gördüm. Büyük, titrek harflerle *Leena Cotton*'a gönderilmişti. İçinde de el yazısıyla yazılmış bir liste vardı:

Komitenin uzun süredir eş başkanı Eileen Cotton'ın izinli olduğu dönemde Leena Cotton'a iletilecek 1 Mayıs Planlama Komitesi sorumlulukları.

İzinli! Çay neredeyse boğazımda kalıyordu.

1) Sim
2) Fenerler
3) Ağaçların kesilmesi – ayarla
4) Yiyecek standları
~~5) Sponsor bul~~
6) Çelenkler
7) Portatif tuvaletler
8) Tabelalar
9) otopark
10) Tören kostümleri

İlgimi çekmişti. Aslında eğlenceli bir projeye benziyordu; daha önce bu tarz bir organizasyonu yönetmemiştim ve listeye bakılırsa büyükannem işin lojistik kısmını da hallediyordu: otopark, tabela-

lar, yiyecek stantları. Ve... sim. Buna neler dahildi acaba? Betsy'ye sormalıydım.

Karnım pır pır ederken işyerinde önüme ne zaman yeni bir proje gelse alevlenen o heyecan kıvılcımı yine kendini hissettirdi ve aklıma *B&L Butik Danışmanlık* için hazırladığım güzel, renk koordinasyonlu iş planım geldi. Dosyalar Dropbox'taydı; onları daha sonra büyükannemin bilgisayarına yükleyebilirdim. Karnımdaki pırpır daha da yoğunlaştı ve çayımı tek dikişte bitirip listeyi tekrar taradım.

Sponsor bul maddesinin üstü çizilmişti. Büyükannemin 1 Mayıs festivali için sponsor aradığını hatırladım, bu sayede biletlerden elde edilen gelir Carla hastalandığında bize çok destek olan kanser yardım kuruluşuna verilebilecekti. Vaz mı geçmişti? Kaşlarımı çattım ve salondaki masadan bir kalem alıp Betsy'nin listesinde o maddeye bir yıldız işareti koydum.

Bir fincan çay daha içtikten sonra kapıdan çıktım. Jackson Greenwood'u tekrar görmeyi çok istiyordum. Çocukken büyükanne ve büyükbabamı ziyaret ettiğimde, bahçede sürekli yaşlı köpekleriyle gezen Arnold adındaki sessiz, somurtkan çocukla birlikte yaşadığı için onu çok görmüştüm. Jackson herkesin "sorun" olarak gördüğü ama aslında hiç yanlış bir şey yapmamış bir çocuktu. Sadece huysuzdu.

Jackson şimdi yerel bir ilkokulda öğretmenlik yapıyordu. Aslında... hiç mantıklı gelmiyor. Bana göre ilkokul öğretmenleri güler yüzlü, neşeli insanlardı ve "Harika denemeydi!" türünde şeyler söylerlerdi, Jackson ise genelde asık suratlıydı.

Hamleigh'in bir köşesindeki yeni bloklardan birinde yaşıyordu; binaya yaklaştığımda, Dales'in gölgeler altındaki arka planının iki boyutlu görüntüsü beni şaşırttı, bir apartman bloğunun son halinin bilgisayarda oluşturulmuş görüntüsüne benziyordu. Sokak lambalarının ışığında gri ve tekdüze görünen bahçeler kısa çim ve çakıllarla kaplıydı. Jackson'ın ön bahçesi ise karmakarışık bir bitki örtüsü görünümündeydi. Alanı bir sebze bahçesine çevirmişti. Yan komşuları kim bilir ne düşünüyordu; onların bahçeleri, kahverengi

biberiye saksıları ve kapılarının yanındaki kafesler boyunca yükselen küçük uysal sarmaşıklarla yapıya çok daha uygundu ne de olsa.

Kapıyı çaldığımda yüksek sesli, heyecanlı bir havlama sesi duydum ama ses aniden kesilince yüzümü buruşturdum. Azarlanmış olmalıydı.

Jackson kapıyı açtığında ona bakacak vaktim olmadı çünkü bacaklarının arasında savrulan tasmasıyla kocaman siyah bir kürk yığını yıldırım hızıyla gelip karnıma çarptı ve beni yere serdi.

"*Aah!*" Kuyruk kemiğimin üzerine düştüm, bileğim de düşmenin yükünü çekti ama şu an hevesle yüzümü yalayan köpekle uğraşıyordum. "Merhaba, sen, rica etsem. Tanrım..."

Üzerimde oturup kolyemi dişlerinin arasına aldı. Oh, şimdi de onunla mücadeleye başladı, harika, bu...

"Ne yapıyorsun? Lanet olsun, affedersin." İri bir el uzanıp köpeği tasmasından tutarak çekti. "Otur Hank!"

Hank üzerimden kalkıp oturma pozisyonuna geçti. Ne yazık ki kolyemi de beraberinde götürdü; kolye dişlerinin arasından sarkarken ucu da kırık zincirin üzerinde sallanıyordu. Hank'in sahibine yönelttiği hayranlık dolu bakışları takip ettim.

Jackson'a bakmak çok tuhaftı. Kesinlikle benim tanıdığım çocuktu ama eskiden buruş buruşmuş da şimdi biri onu düzeltmişti sanki; gergin çenesi rahatlamış, kambur omuzları gevşemişti ve geniş omuzlu, uykulu bakışlı, dağınık kahverengi saçlı bir deve dönüşmüştü. Tişörtünün önünde kahveye benzer bir leke, kot pantolonunun sol dizinde ise kocaman bir delik vardı. Hank'in tasmasını tutan kolunda, saatinin olması gereken yerde beyaz bir şerit göze çarpıyordu; ön kolları hafiften bronzlaşmıştı, ki İngiltere baharında gerçek bir başarıydı bu.

Şaşkın ve mahcup göründüğünü söyleyebilirdim ama yüzünde derin ve gizemli ya da söyleyecek fazla bir şeyi olmayan birinin ifadesi olduğu için henüz çözebilmiş değildim.

"Sen Eileen Cotton değilsin" dedi. Yorkshire aksanı çocukluk dönemine göre daha güçlüydü; belki de çok uzun zamandır uzakta olduğum için öyle gelmişti.

"Aslında o sayılırım. Ben Leena. Beni hatırladın mı?"

Jackson gözlerini kırpıştırdı. Sonra gözleri ardına kadar açıldı. "Leena Cotton mı?"

"Evet!"

"Ah." Birkaç saniyenin ardından Jackson bakışlarını göğe çevirip boğazını temizledi. "Şey" dedi. "Sen... değişiksin, farklısın. Yani farklı görünüyorsun."

"Sen de öyle!" dedim. "Çok daha..." Kızardım. Bunu söyleyerek nereye varmaya çalışıyordum ki? Aklıma ilk gelen *erkeksi* kelimesiydi, ki bunu asla yüksek sesle söylemezdim. "İlkokul öğretmeni olmuşsun, öyle mi?" dedim hemen.

"Evet, doğru." Bir elini saçlarının arasından geçirince saçlarının uçları dikleşti.

"Evet!" dedim, kolyemi düşüren ve şimdi de başparmağı olmadığı için onu bir türlü alamayan Hank'e bakarak. "Sanırım köpek bu!"

Fazla yüksek sesle konuşuyorum. Neden bu kadar yüksek sesle konuşuyorum ki?

Jackson tekrar boğazını temizleyerek "Evet" dedi. "Bu Hank."

Bekledim. Sonunda "Harika!" dedim. "Peki. O halde onu yürüyüşe götüreyim mi?"

Jackson bir eli hâlâ başının üzerinde, duraksadı. "Ne?"

"Köpek. Onu gezdireyim mi?"

Jackson Hank'e baktı. Şimdi kolyemi kapının yanında kuyruğuyla ileri geri kaydırıp duran Hank de ona baktı.

"Eileen nerede?" diye sordu Jackson yine uzun ve şaşkın duraksamanın ardından.

"Ah, sana söylemedi mi? İki aylığına Londra'ya gitti. Eviyle ve bütün projeleriyle ben ilgileniyorum; köyde yaptığı ufak tefek işlerden bahsediyorum."

Jackson "çizmeyi çekebilirsin umarım" dedi ensesini kaşıyarak. Başka bir erkeğin kaslarını gösterme bahanesiyle yapacağı bir hareketti bu ama onda çok doğal görünüyordu. Aslında o masmavi gözlerinin ve kırıldığı için eğrilmiş rugby oyuncularına özgü burnunun da etkisiyle Jackson'ın karmaşık bir seksiliği vardı.

"İdare edebilirim eminim!" dedim.

"Daha önce köpek gezdirdin mi?"

"Hayır ama merak etme, çok iyi hazırlandım." Ona köpek gezdirmeyi, Labrador cinsini ve büyükannemin önerdiği yürüyüş rotasını kapsamlıca araştırdığımı söylememe gerek yoktu.

"Daha sekiz aylık" dedi Jackson, saçlarını tekrar geriye atarak. "Ele avuca sığmıyor hâlâ. Aslında Eileen'den onu sadece çarşamba günleri gezdirmesini istiyorum çünkü dilinden anlıyor, böylece ben de okula erken gidip çocuklar gelmeden ders planlaması yapabiliyorum..."

Kolyemi geri almak için uzanınca Hank biraz hırladı ve hemen elimi ağzına almaya çalıştı. Bağırarak elimi geri çektim ve ardından küfrettim. En *yapılmaması* gereken şeyi yapmıştım *biliyordum*. Önce elimin tersiyle uzanmalıydım.

"Hank! Bu hiç kibar bir hareket değil. Otur."

Hank utanç ve keder içinde başını eğip oturdu. Aslında gerçek bir pişmanlık duyduğunu düşünmüyordum. Sefil bakışlarıyla hâlâ kolyeyi izliyordu.

Boğazımı temizledim. "Onu bir saat sonra getirsem olur mu?"

"Teşekkürler. Hâlâ istiyorsan. Ben okulda olacağım. Al bunu" dedi Jackson ve bana bir anahtar uzattı. "Onu kış bahçesine götürüp kapıyı kilitlersin."

Elimdeki anahtara baktım. Tam anlamıyla yabancı değildik ama Jackson'la neredeyse on yıldır konuşmamıştım, dolayısıyla evine girmeme izin vermesi beni biraz şaşırtmıştı. Bunu düşünecek fazla zamanım yoktu. Hank anahtarın ödül olabileceği ihtimalini düşünüp anlamak için üzerime atladı.

Jackson Hank'i tekrar oturttu. "Seni küçük yaramaz. Eğitilmesi bu kadar zor bir köpekle hiç karşılaşmamıştım" dedi pişmanlıkla ama başını iki yana sallarken Hank'in kulaklarının arkasını okşamaktan da yeri kalmadı.

Aman ne güzel. Tam bir şeytan.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Jackson muhtemelen yüz ifademi fark ederek. Belli ki emin değildi.

O ısırma benzeri olaydan sonra bu köpeği gezdirme konusunda hevesim biraz kırılmıştı ama Jackson yapamayacağımı düşündüyse yapmak zorundaydım, hepsi bu, gerçekten.

"Hallederiz, değil mi Hank?"

Hank coşkuyla bana doğru zıplayınca çığlık attım ve dengemi kaybettim. Google beni buna tam anlamıyla hazırlamamıştı diye düşündüm.

"Gidelim o zaman!" dedim mümkün olduğunca kendinden emin bir sesle. "Hoşça kal!"

"Görüşürüz" diye seslendi Jackson biz yola çıkarken. "Herhangi bir sorun olursa..."

Sanırım Jackson hâlâ konuşuyordu ama ben artık hiçbir şey duymuyordum çünkü Hank bir an önce gitmeye çok hevesliydi. Tanrım, bu yürüyüş için güç kullanmama neredeyse hiç gerek yoktu, Hank beni sürüklüyordu –ah, lanet olsun, gidiyor, tamam, geri dön– ne yiyordu böyle? Nereden buldu onu?

Köyden geçip açık araziye yaptığımız yolculuk hayatımın en uzun on dakikasıydı. Ayrıca Hamleigh-in-Harksdale'deki *herkesin* yanından geçtik; son derece heyecanlı bir Labrador'un beni kaldırımda sürüklemesini izlemek için hepsi tam da şu an evden çıkmaya karar vermişti sanki.

Yaşlı bir adam Middling Lane'de koltuklu scooter'ıyla beni sollamaya çalıştı. Çiseleyen yağmurdan korunmak için kocaman su geçirmez bir yağmurluğun içinde gizlenmişti; bana, "Hank'i peşinde tutmalısın!" diye seslendi.

"Evet!" dedim. "Teşekkürler!"

"Eileen öyle yapar!" diye seslendi, bana yetişerek.

Hank omzumu yerinden çıkarmaya çalışırken "Bunu öğrendiğime sevindim!" dedim neşeyle. "Peşimden gel Hank" diye şansımı denedim, bir köpekle ya da bebekle konuşur gibi neşeli bir sesle. Hank dönüp bana bakmadı bile.

"Ben Roland!" diye seslendi scooter'ındaki adam. "Sen Leena olmalısın."

"Evet, doğru. Peşimden gel Hank! Peşimden gel!"

Hank ilginç bir koku alıp aniden durunca ona takılıp düştüm. Ben yerdeyken yüzümü yaladı. Bu arada Roland da fırsattan faydalanıp sollama hamlesini tamamladı. Hareketine çok sinirlenmiştim çünkü bunun bir yarış olduğunu kabul etmesem de yenilmiştim.

Sonunda köyü geçip meraklı gözlerden uzaklaştığımızda, Hank'i durmaya zorlayıp bir ağaca yaslandım. Lanet olsun, bu yürümekten çok eğitim yürüyüşüydü sanki. Büyükannem bu canavarı nasıl idare ediyordu?

Etrafa bakınca burayı hatırladım. Kapalı havada farklı görünüyordu ama Carla ve ben çocukken burada piknik yapardık; bir defasında bu ağaçtan inememişti ve hıçkırıklarla ağlamıştı, onu adım adım yönlendirerek indirmeme rağmen gözyaşları dinmemişti.

Hank tasmaya asılarak beni bu ana geri getirdi. Kendini o kadar zorladı ki ön patilerini yerden kaldırmayı başardı. İnternette köpeğin tasmayı zorlamasına izin vermemem gerektiğini okuduğumdan emindim; onu bana geri dönmeye teşvik etmeliydim, değil mi?

Ev yapımı ödüllerimden birini çıkartıp ona seslendim; hemen yanıma gelip ödülünü yalayıp yuttu, ardından tekrar tasmaya asılmaya başladı. Bunu üç kez daha tekrar ettik. Ev yapımı ödüller sandviç poşetinin içinde lapa olmuştu; kıymalı yumurta karışımının artıklarını tırnaklarımın arasında hissedebiliyordum.

Yenilgiye uğramış bir halde tekrar yola koyuldum ve arazinin çevresinden hızlı adımlarla yürüdüm. Arada bir tüm iyimserliğimle "peşimden gel" denemesi yaptım ya da Hank'i yanıma çektim ama doğrusunu isterseniz köpek beni yürüyüşe çıkartmış gibiydi.

İroniktir ki Jackson'ın "çizmeyi çekebilirsin umarım" yorumunu göz önüne aldığınızda; benim çizmem yoktu, büyükannemle de ayak numaramız aynıydı. Clearwater Cottage'dan çıktığımdan beri ayakkabılar topuklarıma sürtünüyordu ve şimdi de birinin ucunda kocaman bir taş vardı. Hank'i durdurmak için etkisiz bir girişimde bulunduktan sonra rahatsız çizmeleri çıkarmak için eğildim.

Tasmayı çok sıkı tutuyordum. *Tabii ki* tutacaktım. Hank gibi bir köpek varken tasmayı genişletme. Ama nasıl olduysa... tek ayağımın üzerinde zıplayıp çizmemi düşürünce çoraplı ayağımla çamura basmamak için tasmayı bırakmıştım.

Hank fişek gibi uçtu. Hızla koşarken ön ve arka bacakları neredeyse ortada kesişti ve tek bir şeye odaklanarak ilerideki tarlalara yöneldi.

"Lanet olsun! Lanet olsun!" Çoktan sendeleyerek koşmaya başlamıştım ama şimdi sadece tek ayağımda çizme vardı ve tek çizmeyle koşmak zordu –tek başına üç ayaklı yarış yapmaya benziyordu– ve daha birkaç adım atmıştım ki düştüm. Hank benden hızla uzaklaşıyordu. Panik içinde ve nefes nefese ayağa kalkmaya çalıştım, Tanrım, Tanrım, görüş alanımdan çıkmıştı –o –o– neredeydi şimdi?

Çizmeyi almak için geri dönüp ayağıma geçirdim tekrar koşmaya başladım. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Birkaç dakika rastgele koştuktan sonra, kriz kontrol dürtüm devreye girdi ve en azından biraz metodik bir düzende koşmanın daha iyi olacağını fark ettim, böylece tarlada nefes nefese zikzak çizerek ilerledim. Bir süre sonra ağlamaya başladım ve bu da hızlı koşmayı kolaylaştırmıyordu. Sonunda, belki bir saat sonra, bir ağacın altına çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Jackson'ın köpeğini kaybetmiştim. Büyükannemin yerine geçmem kolay, rahatlatıcı ve *berbat etmediğim* bir şey olmalıydı. Ama bu korkunçtu. Hank'in başına neler gelebilirdi? Ya anayola ulaşırsa? Ya, ya bir şey onu yerse? Yorkshire Dales'te köpek yavrusu yiyen bir şey var mıydı? Tanrım, neden bu kadar çok ağlıyorum?

Birkaç dakika sonra tekrar ayağa kalktım çünkü hareketsiz oturmak koşmaktan bile daha kötüydü. Ona tekrar seslendim ama hava o kadar rüzgârlıydı ki kendimi bile zor duyuyordum. Bir hafta önce, kurumsal bir değişim girişimini mümkün kılarken paydaşların katılımını sağlamak için on altı maddelik bir plan sunan bir yönetim kurulu toplantısındaydım. Şimdi ise bir tarlada ağlıyordum ve ayaklarım mahvolmuş, saçlarım –çoktan kuş yuvası

haline gelmişti kesin- defalarca yüzüme çarparken rüzgâra karşı tekrar *Hank* diye seslendim. Bu durumun altından kalkamamıştım. Normalde acil durumlarda soğukkanlı değil miydim ben? Son değerlendirmemde Rebecca'nın böyle söylediğine emindim.

Bu düşünceye tutunarak mümkün olduğunca düzenli nefes alıp vermeye çalıştım. Yapacak başka bir şey yoktu: Hamleigh'e dönmek zorundaydım. Jackson'ın numarası bende yoktu (*büyük* bir dikkatsizlik; ne yaptığımı sanıyordum ki?) ama onu olanlardan haberdar etmeliydim.

Midem bulandı. Benden nefret edecekti. Kesin. Şu an ben kendimden nefret ediyordum zaten. Ah, zavallı Hank, dışarıda tarlada, beni kaybettiğini fark ettiğinde ne yapacağını bilemeyecekti. *Gerçekten* hıçkıra hıçkıra ağlıyordum; nefes alamıyordum. Kendime hâkim olmalıydım. Hadi, *hadi*. Hadi, *neyim* var benim?

Buraya gelirken Hamleigh'ten geçmenin kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama bu yüz kat daha kötüydü. Sessiz gözler pencerelerden ve kapı aralıklarından beni izliyordu. Sokağın karşısındaki bir çocuk beni işaret ederek "Bu Stig of the Dump, anne!" diye bağırdı. Roland yine koltuklu scooter'ıyla yanıma gelince neler olduğunu anladı.

"Hank nerede?" dedi.

"Onu kaybettim" dedim hıçkırıklarımın arasında.

Nefesi kesilmişçesine "Yüce Tanrım!" dedi.

Dişlerimi sıkıp yürümeye devam ettim.

"Bir arama ekibi göndermeliyiz!" dedi Roland. "Köy komitesini toplantıya çağırmalıyız! Betsy'yle konuşacağım."

Tanrım, Betsy olmaz.

"Jackson'la konuşmalıyım" dedim yüzümü koluma silerek. "Lütfen. Sen Betsy'yle konuşmadan önce onunla konuşayım."

Ama Roland yavaşça üç noktalı dönüşü yapmakla meşguldü ve duymuyormuş gibiydi.

"Önce Jackson'la konuşayım!" diye seslendim.

"Endişelenme Leena, Hank'i bulacağız!" diye seslendi Roland omzunun üzerinden, sonra yoluna devam etti.

Küfredip yola devam ettim. Jackson'a tam olarak ne söyleyeceğimi düşünürken birine köpeğinin kaybolduğunu söylemenin kesinlikle iyi bir yolu olmadığını fark ettim ve bu konuşmayı tekrar tekrar yapmak midemi daha da bulandırdı. Ön kapısına vardığımda, önemli bir sunumdan önceki gerginliğimi hissediyordum, ki bu da son zamanlardaki performansıma göre, muhtemelen panik atak geçirmek üzere olduğum anlamına geliyordu.

Zili çaldım, sonra geç de olsa cebimdeki anahtarı hatırladım. Tanrım, Jackson çoktan işe gitmiş olmalıydı; köpeğini kaybettiğimi söylemek için köy okuluna mı gidecektim? Küçük çocuklarla dolu bir sınıfta böyle bir konuşma yapmak istemiyordum.

Ama sürpriz bir şekilde Jackson kapıyı açtı.

Adeta déjà vu yaşıyordum. Patilerin birbirine karışması, geriye doğru düşme, köpeğin yüzümü yalaması, sahibinin üzerimize doğru gelmesi...

"*Hank!*" diye haykırdım ve yüzümü kürküne gömüp ona sımsıkı sarılırken bir at gibi hareket ediyordu. "Hank! Aman Tanrım, sandım ki..."

Jackson'ın bakışlarını üzerimde hissedince başımı kaldırdım.

Çok büyük görünüyordu. Önceden de iriydi ama şimdi gerçekten... *öyle*. Artık nazik bir dev gibi görünmüyordu, daha çok bir bar kavgasında alçak, dikkatli bir ifadeyle son sözü söyleyebilecek birine benziyordu.

Hank üzerime atlayıp pençeleri kirli kotuma yeni çamur katmanları bulaştırırken "Çok, çok üzgünüm Jackson" dedim. "Lütfen bana inan. Onu bilerek bırakmadım, elimden kaçtı. Özür dilerim. Hazırlıklı olduğumu sanıyordum ama... Çok özür dilerim. Okula geç mi kaldın?"

"Papaz arayıp Hank'i Peewit Caddesi'nde koşarken gördüğünü söyleyince izin aldım. Derse müdür girdi."

Yüzümü Hank'in tüylerine gömdüm.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jackson.

"İyi miyim?" dedim boğuk bir sesle.

"Biraz... şey... görünüyorsun."

"Bok gibi mi?"

Jackson'ın gözleri giderek büyüyordu. "Öyle söylemeyecektim."

Başımı kaldırdım; ifadesi yumuşamıştı ve kapıya yaslanmıştı.

"Ben iyiyim" dedim yanaklarımı silerek. "Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum, daha dikkatli olmalıydım."

"Bak, sorun yok" dedi Jackson. "Gerçekten iyi misin?"

Hank çılgınca koklayarak çizmelerimi iyice inceleyip zaman zaman da kuyruğunu bana doğru savuruyordu.

"Nazik olmak zorunda değilsin" dedim, kuyruktan kaçınarak. "Bana kızabilirsin. Bunu hak ediyorum."

Jackson şaşkın görünüyor. "Kızgındım ama... özür diledin, değil mi?"

"Evet, ama..."

Jackson ayağa kalkıp kot pantolonumdaki kiri silkelememi izledi.

"Affedildin, istediğin buysa" dedi. "Hank de zaten tam bir baş belası, onu senin üzerine bırakmamalıydım."

"Bunu telafi edeceğim" dedim toparlanmaya çalışarak.

"Yapmak zorunda değilsin."

"Hayır" dedim tüm kararlılığımla. "Zorundayım. Sadece bir iş söyle, yapacağım. Okuldaki sınıfları temizlemek ya da yönetim konusunda yardım gibi. Yönetimde gerçekten iyiyimdir."

"Ceza mı istiyorsun?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle başını eğerken.

"Her şeyi berbat ettim" dedim. Kendime gerçekten çok kızıyordum. "Sadece düzeltmeye çalışıyorum."

"Düzeldi." Jackson duraksadı. "Ama gerçekten bir şey yapmak istiyorsan sınıflardan birinin boyanması gerekiyor. O konuda yardıma ihtiyacım olabilir."

"Evet, kesinlikle" dedim. "Bana zaman ve yer söyle, gelirim."

"Tamam. Sana haber veririm." Eğilip Hank'in yanına çömeldi, kulaklarını kaşıdı, sonra bana baktı. "Sorun yok Leena. Her şey yolunda. Her şey kontrol altında, gördün mü?"

Hank tekrar kontrol altına alınmış olabilirdi ama ben *kendimi*

öyle hissetmiyordum. Tarlada bana ne olmuştu, neden öyle ağlamış, rüzgâra karşı çığlık atıp daireler çizerek koşmuştum? Bee haklıydı: Bazı şeyler olması gerektiği gibi değildi. Ben bu değildim.

10

Eileen

Bee dans edercesine eve girdiğinde dilimin tutulduğunu fark ettim. Bugüne dek gördüğüm en göz alıcı insandı. Yüzü nefes kesici olmasına rağmen –belki de bu yüzden– asimetrikti, bir gözü diğerinden daha yukarıdaydı, ağzının bir köşesi de diğerine göre biraz daha kıvrıktı. Teni güzel kremsi bir kahverengi, saçları bir barajın üzerinden akan simsiyah su gibi dümdüz ve parlaktı. İnsan bu kadar genç ve güzelken hayat nasıl olurdu, diye bir an hayal etmeye çalıştım. Ne isterseniz yapabilirdiniz sanırım.

Bee ile yarım saat geçirdikten sonra durumun hiç de öyle olmadığını hayretle öğrendim.

"Bu lanet olası şehirde erkek bulamıyorum" dedi Bee, şarap kadehlerimizi yeniden doldururken. "Hepsi de boktan; dilimi mazur gör lütfen. Leena bana iyi erkekler olduğunu, birini bulmak için birkaç kurbağa öpmem gerektiğini söyleyip duruyor ama ben neredeyse bir yıldır amfibileri öpüyorum ve bulamıyorum. *İrade.*" Bu son kısmı, içkisinden aldığı birkaç uzun yudum eşliğinde vurgulayarak söyledi. "Özür dilerim; cesaretinizi kırmak istemem. Belki yetmişli yaşların üstündekiler daha iyidir."

"Sanmam" dedim kalbim sıkışarak. Bu çok saçmaydı. Bee gibi biriyle aşk hayatımı konuşmaktan bile utanıyordum; o birini bula-

mıyorsa ben nasıl bulacaktım? Ben kendi kocamı bile elimde tutamamıştım.

Bee yüz ifademi görünce bardağını yere bıraktı. "Aman sen bana bakma. Sadece çok yıprandım ve boktan randevulardan bıktım. Sana gelince! Önünde eğlenceli bir dünya var. Hadi flört profiline bir bakalım, ne dersin?"

Leena'nın oraya yazdığı *Açık havayı sever! Kalbi genç! Aşkı arıyor!* gibi utanç verici şeyleri hatırlayarak zayıf bir sesle "Hayır, hiç uğraşma" dedim.

Bee itirazlarıma aldırmayıp dizüstü bilgisayarını açtı. "Leena bana giriş bilgilerini verdi" dedi tuşlara basarken. "Ooo, daha şimdiden birkaç kişi mesaj atmış!"

"Öyle mi?" Gözlüklerimi düzeltip öne doğru eğildim. "Tanrım, ama bu... aman Tanrım!"

Bee dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı. "Aah" dedi gözlerini ardına kadar açarken. "Her neyse. Bu senin için bir dönüm noktası. İlk çük fotoğrafını almış oldun."

"İlk *neyim*?"

Bee yüzünü buruşturdu. "Olamaz, bu iş kızıma bebeklerin nereden geldiğini söylemekten daha fena. Şey."

Gülmeye başladım. "Sorun değil" dedim ona. "Ben yetmiş dokuz yaşındayım. Dışarıdan masum bir yaşlı kadın gibi görünebilirim ama bu, dünyanın dehşetini görmek için fazladan elli yılım olduğu anlamına geliyor ve o şey her neyse, eski kocamın sivilceli kıçından daha iyi değil."

Bee kıkırdamaya başladı. İlk defa yüksek sesle eski kocam dediğimi düşünecek vaktim yoktu çünkü Bee dizüstü bilgisayarı tekrar açtı ve ekranda çok büyük bir görüntü belirdi.

Başımı eğdim. "Tanrım" dedim.

"Seksen yaşında bir adam için fazlasıyla dinç görünüyor" dedi Bee, başını benimkinin tam tersi yöne eğerek.

"Peki sence neden bu fotoğrafı yollamış olabilir?"

"Mükemmel bir soru" dedi Bee. "Sanırım onunla seks yapma isteği uyandırmak için."

"Gerçekten mi?" diye sordum, hayranlıkla. "Böyle şeyler işe yarıyor mu?"

"İşte o işin en gizemli tarafı. İşe yaramadığını düşünebilirsin ama o zaman neden bunu yapmaya devam ediyorlar? Fareler bile etkisiz çiftleşme tekniklerinden vazgeçmek gerektiğini öğrenebilir, değil mi?"

"Belki de parktaki teşhirciler gibidirler" dedim kısık gözlerle ekrana bakarak. "Mesele senin hoşuna gidip gitmemesi değil; onlar sadece pipilerini göstermeyi seviyorlar."

Bee yine kahkahayı patlattı. "Pipilerini!" diye tekrarladı, gözlerini silerek. "Ah, Leena haklıymış, sen bir cevhersin. Şimdi. Bu beyefendinin seninle iletişim kurmasını engelleyelim mi?"

"Evet, lütfen" dedim, Letitia'nın dünkü çay yapraklarını düşünerek. "Şimdilik bu kadar yeter" dedim.

"Peki ya buna ne dersin?" diye sordu Bee.

Temkinli bir şekilde ekrana baktığımda bu defa gülümseyen bir yüz bana bakıyordu. Aslında çok yakışıklı bir beyefendiydi, kır saçları gür, gösterişli kaşlarından geriye doğru taranmıştı ve dişleri mükemmeldi. Fotoğraf profesyonel çekilmiş gibi görünüyordu.

"Gerçek mi bu?" diye sordum. İnternette, Teksas'ta tuhaf kadınlara dönüşen bu insanlar hakkında çok şey duyabilirdiniz.

"Güzel soru, özellikle de böyle bir fotoğrafla." Bir süre klavyenin tuşlarına dokunmaya devam etti. "Tamam, görsellerde aradım ve fotoğrafın kullanıldığı diğer tek yer burası. Aynı isim, biyografi de uyuşuyor... Sanırım oyuncu!" Bee bana bir tiyatronun web sitesini gösterdi; fotoğraf Tod Malone hakkındaki açıklamanın yanında görünüyordu, St John's Tiyatrosu'ndaki *On İkinci Gece* oyununda Sir Toby Belch rolünü oynuyordu. "Hmm, kulağa eğlenceli geliyor. Ona mesaj atalım mı?"

"Ne demiş?" diye sordum, Bee'nin omzunun üzerinden bakarak.

"*Merhaba, Eileen! Londra'da heyecanlı bir maceraya atıldın demek; detayları dinlemek için sabırsızlanıyorum...*" diye okudu.

"Bakabilir miyim?"

Bee dizüstü bilgisayarı bana doğru itti; ben de yazmaya başladım.

"Torunum kırsalda biraz dinlenmek istedi, ben de şehirde heyecan yaşamaya karar verdim" diye yazdım. *"Böylece birbirimizin yerine geçtik..."*

"Ooo, beğendim" dedi Bee onaylayarak. "Şu üç nokta da çok gizemli."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Bee mesajı göndermek için tıkladı. "Şimdi bekleyeceğiz" diyerek tekrar şarabına uzandı.

"Bu arada da senin flört profiline bakmaya ne dersin?"

"Benimkine mi? Tanrım, hayır, emin ol hiç görmek istemezsin."

"Ben sana benimkini gösterdim!" dedim içkimden bir yudum alırken. Uzun zamandır şarap içmemiştim ama Leena'nın evindeki yaşamın bir özelliğiydi bu sanki. Televizyonun altında bir yığın şişe vardı, buzdolabında da her zaman en az bir şişe beyaz şarap bulunurdu.

"Aslında ben bir uygulama kullanıyorum, böyle bir site değil" dedi Bee, dizüstü bilgisayarı başıyla işaret ederek. "Yani telefonumda."

"Telefondan da bakabilirim" dedim sabırla.

Bee af dilercesine baktı ve "Evet, özür dilerim" dedi. Alt dudağını ısırıp telefonunu tezgâhın üzerinden kendine doğru çekti ve birkaç tuşa bastı. "İşte." Fotoğraflarını kaydırdı. Alt kısımda bir açıklama vardı: *Yoğun çalışan anne. Zamanı kısıtlı, sabırsız, çok kafein tüketir.*

Ah, Tanrım. Bee'nin göz alıcı bir güzelliği olduğunu düşünsem de buradaki fotoğraflarıyla kıyaslanamazdı bile. Hepsi kuşe kâğıtlı dergilerden çıkmış gibiydi – "Ah, evet, geçen yıl biraz modellik yaptım, ek iş olarak" dedi havalı bir ifadeyle– ve kendini tanımlama biçimi bundan daha itici olamazdı.

Bana fotoğrafların sağa ve sola nasıl kaydırıldığını ve birbirinden farklı erkeklerle mesajlaşılabilen sayfayı gösterdi.

"Ne kadar çok mesaj var!" Daha yakından baktım. "Neden onlara cevap vermedin? Şu çok yakışıklı."

"Ah, o adam hani şu süper başarılı CEO'lardan biriydi" dedi küçümseyici bir tavırla. "Benim tarzım değil."

Kaşlarımı çattım. "Neden değil?"

"Benden fazla kazanan erkeklerle çıkmayı sevmiyorum" dedi bir omzunu kaldırarak. "Kurallarımdan biri."

"Diğer kuralların neler?" diye sordum, bu konuya takılarak.

Maddeleri parmaklarıyla saydı. "Sportif olmalı, danışmanlık ya da finans sektöründe çalışmamalı, iyi dans etmeli, çok seksi olmalı, tuhaf bir soyadı olmamalı, kedileri sevmeli, sosyetik ya da zengin bir ailesi olmamalı, arabalar ve dart oynamak gibi sıkıcı erkek hobileri olmamalı, feminist olmalı, yani gerçek bir feminist olmalı, sadece işine geldiğinde değil, Jaime –çocuğum– konusunda da açık fikirli olmalı..."

"Ah! Kızını anlatsana" dedim, dikkatim dağılarak.

"Jaime" dedi Bee, telefonunda öyle hızlı geziniyordu ki ona ayak uyduramıyordum. "Bu gece babasıyla birlikte." Fotoğraflar arasında gezindi ve sonunda koyu kahverengi saçları kısa kesilmiş, geniş çerçeveli gözlüklerinin arkasından kameraya gülümseyen genç bir kızın fotoğrafında durdu. "İşte burada" dedi Bee gururla.

"Ne güzel bir kız!" İçim gitti ama çocuktan çok –ki çok tatlıydı– Bee'nin yüzündeki ifade karşısında. Kadın *eriyordu*. Bu çocuğu her şeyden çok seviyordu, bunu birkaç saniyede görebiliyordunuz.

"Dünya tenis şampiyonu olacak" dedi Bee. "Kulüpte kendi yaş kategorisinin birincisi."

"Tanrım."

"Ayrıca dinozorlar ve beyin hakkında okumayı da seviyor" diye ekledi Bee. "Ve vegan. Bu gerçekten sinir bozucu."

"Ah, evet" dedim anlayışla "arkadaşım Kathleen'de de var o."

"Ne var anlamadım?"

"Veganlık."

Bee kıkırdadı. Çok etkileyici bir kahkahası vardı; onu duyunca ve Jaime'ye nasıl baktığını görünce, birden onu çok daha iyi tanıdığımı ve çok daha fazla sevdiğimi hissettim. Sanırım internetten

biriyle tanışmanın sorunu da buydu. Gülüşünüzü duymaları ya da sevdiğiniz bir şeyden bahsederken gözlerinizin nasıl daldığını görmeleri mümkün değildi.

Bee'yi kızının fotoğrafları arasında gezinirken izledim ve kendi kendime şöyle düşündüm: İnternetten randevulaşmak konusunda hiçbir şey bilmiyor olabilirdim ama Bee'ye bir erkek bulma konusunda kendisinden daha başarılı olabilirdim.

Yeni defterime uzandım. Dün Smith's'ten bir tane almıştım; benimki Hamleigh'te yani Leena'da.

Listemin başında *ortak kullanım alanının düzenlenmesi* vardı. Bu sabah Martha'yla bu konuyu konuştum; çok heyecanlandı ve kapıdan çıkarken bana boya-renk tablolarını gösterdi. Buralarda her şeyin farklı olduğunu biliyordum ama bu binanın biraz toplumsallık duygusuna ihtiyacı olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Bu notun altına dikkatlice "Bee'ye bir erkek bul" diye yazdım.

"Aah, gümüş saçlı tiyatrocudan cevap geldi!" dedi Bee ve dizüstü bilgisayarını bana çevirdi.

SahnelerinTod'u: Selam, Eileen. Şimdi daha çok merak ettim. Ne kadar heyecan verici bir fikir! Torunun taşradaki hayatından memnun mu? Peki sen Londra'da nasılsın? Seni biraz şaşırttı mı?

Gülümseyerek cevap yazmaya başladım.

EileenCotton79: Torunumla hiç konuşmadık, yani ya her şey çok iyi gidiyor ya da evi yaktı!

Doğrusu Londra biraz kafamı karıştırdı. Nereden başlayacağımı bilemiyorum!

"Ah, Bayan Cotton" dedi Bee. "İşte bu harika."

SahnelerinTod'u: Ben altmış beş yıldır Londra'da yaşıyorum... Dolayısıyla tecrübeli birinden tavsiye istersen görmeye değer birkaç yeri gezdirebilirim. Bir kahve dükkânıyla başlayabiliriz belki?

Klavyeye uzandım ama Bee elimi çekti. "Onu biraz bekletip meraklandır!" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Öyle saçmalıklar gençlere göre" dedim ona.

EileenCotton79: Buna sevinirim. Cuma gününe ne dersin?

11

Leena

Cuma öğleden sonra evin sessizliğinde, ayaklarımın arasına kıvrılan Ant ve Dec'le birlikte büyükannemin bilgisayarının başına oturdum ve Dropbox'ıma girdim. Her şey oradaydı. *B&L Butik Danışmanlık. Fiyatlandırma stratejisi. Pazar araştırması. Operasyon ve lojistik.* Yerleşip hiçbir şeye dokunmadan, öncelikle hepsini tekrar okudum. Sonunda öyle dalmıştım ki zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım. Saat beşte Mahalle Gözcülüğü toplantısı vardı; büyükannemin sarmaşıklarla kaplı kulübesinden çıkardığım bisikletle son hız gitmek zorundaydım ve Lower Lane'e dönerken neredeyse uçuyordum.

Ancak köy salonunun kapısından içeri girdiğim anda Mahalle Gözcülüğü'nün ne demek olduğunu aslında bilmediğimi fark ettim. Suçla... mı mücadele ediyorduk? Buranın halkı suçla mı savaşıyordu?

Salonun ortasında toplanan rengârenk kalabalığa şöyle bir baktığımda bu insanların ya gelmiş geçmiş en iyi süper kahraman kılığına girdiğine ya da bunun bir suçla mücadele derneği olamayacağına karar verdim. Kayıp arama ekibini organize etmeye aşırı hevesli Roland; parlak pembe şalı, onunla uyumlu ruju ve culotte'uyla Betsy; çocukluğumdaki halinden çok daha yapılı görünmesine rağmen dokuz yaşındayken dizime dikiş atan ve bir de-

fasında Carla'nın kulağından kurumuş bir bezelye çıkartan adam olduğunu açıkça gördüğüm Dr. Piotr oradaydı.

Kibrit çöpünden yapılmış gibi görünen ve kuşa benzeyen ufak tefek kadın, dar kafalı Basil olduğunu anladığım yamuk bıyıklı adam ve kolunda bebek kusmuğuna benzettiğim bir leke olan yılgın genç bir kadın vardı.

"Ah, olamaz" dedi kadın, bakışlarımı takip ederek. "Aslında temizleyecektim."

"Leena" diyerek elimi uzattım.

"Kathleen" dedi. Röflesini yenileme vakti gelmişti, çenesinde ise diş macunu lekesi vardı; yorgun bir anne olduğu her halinden belliydi. Mesela biraz kestirmek yerine neden bu toplantıya gelme zahmetine girmişti ki acaba?

"Ben Penelope" dedi, kuşa benzeyen ufak tefek kadın. Elini kraliyet ailesine yaraşır bir zarafetle uzatırken öpmem gerekiyormuş gibi elinin üst kısmını çevirdi. Ne yapacağımı bilemeden elini sıktım.

Betsy beni görünce aniden durdu. Gülümsemesi içten olamayacak kadar geç geldi. "Merhaba Leena" dedi. "Geleceğinden emin değildim."

"Tabii ki geldim!" dedim. "Kapı tabelasını getirdim."

"Bir kişilik daha yer var mı?" dedi kapıdan bir ses.

"Ah, bu ne sürpriz!" dedi Betsy heyecanla. "Jackson, bugün gelebileceğini sanmıyordum!"

Başımı kaldırıp baktığımda kızardığımı hissettim. Jackson rugby tişörtü ve eski püskü şapkasıyla içeri girdi. Beni son gördüğünde berbat haldeydim; kapısındaki terli ve sümüklü halimi her hatırladığım anda Londra'ya dönmek istiyordum. Bakışlarını yakalamaya çalıştım ama çok meşguldü: bütün yaşlı kadınlar Jackson'ın etrafına doluşmuş, o da Hugh Hefner gibi her iki koluna bir kadın girmişti, tek fark yaşlarıydı. Basil ona bir fincan çay ikram etti. Kimsenin bana çay getirmediğini fark edince canım sıkıldı. Bu iyiye işaret olamazdı, değil mi?

"Evet, Leena nihayet geldiğine göre başlayalım mı?" diye sor-

du Betsy. Son gelenin ben değil, Jackson olduğunu belirtmemek için kendimi zor tuttum ama fark edemeyecek kadar ona ikramda bulunmakla meşguldü herkes. "Oturun lütfen!"

Odadaki yaşlıların ayaklarını sürüyerek sandalyelerinin önüne ilerlemelerini –yavaş başlayıp giderek hızlanarak– dizlerini büktükten sonra pat diye kıç üstü oturmalarını izlerken irkilmemek mümkün değildi.

Oturmak için tam dizlerimi kırdığımda Roland "Oraya genelde Jackson oturur" dedi.

Yarı çömelmiş vaziyette "Öyle mi?" dedim ve "Jackson, sakıncası yoksa..." diye devam ettim.

Jackson elini nazikçe sallayarak "Elbette oturabilirsin" dedi.

Kıçım tam sandalyeye değecekken "Hayır" dedi Roland sertçe. "Hayır, hayır, o *Jackson*'ın sandalyesi."

Jackson güldü. "Roland, sorun değil."

"Ama senin en sevdiğin sandalye o!" diye itiraz etti Roland.

"Leena oturabilir."

Penelope Betsy'ye "Ne kadar da düşünceli bir genç adam" dedi.

"Hı-hı. Köpek olayında da *çok* nazikti, değil mi?" diye cevapladı Betsy ellerini kucağında birleştirerek.

Dişlerimi sıkıp doğruldum. "Bir fikrim var. Hepimiz oturduğumuz yeri değiştirelim ve bakış açımızın nasıl değiştiğini görelim, ne dersiniz?" diye önerdim. "Nasıl fark yarattığına inanamayacaksınız."

Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünen Jackson dışında herkes bana boş boş baktı.

Basil sertçe "Ben burada oturuyorum" dedi. "Bakış açımı değiştirmek istemiyorum, çok teşekkür ederim. Burayı seviyorum."

"Ah, ama..."

"Bu sandalyeye oturabilmem ne kadar zor oldu biliyor musun hanımefendi?" dedi Roland.

"Ama sana yardım..."

"Ayrıca, burası erkekler tuvaletine en yakın yer" dedi Basil.

"Evet" dedi Penelope. "Basil'in tuvaletini yapması gerektiğinde, *tuvaletini yapması gerekir* hayatım, o kadar."

"Anlıyorum. Tamam" dedim.

Tatmin olmuş göründüler. Mesane kontrolü konusunu açınca benim basit değişim yönetimi girişimim de bozguna uğramış oldu.

"En iyisi kendi sandalyene otur Jackson" diyerek başka bir sandalyeye geçtim. İnsan hangi savaşa gireceğine kendisi karar vermeliydi; burası ölmeye değer bir savaş meydanı değildi.

"Gerçekten sorun değil" dedi Jackson usulca.

"Hayır, hayır" dedim, gereğinden sert bir dille. "Sen en sevdiğin sandalyende otur. Ben burada rahatım."

Başladıktan sonra, toplantının büyük kısmını toplantının anlamını düşünerek geçirdim, bu alışılmadık bir duygu değildi aslında –katıldığım müşteri toplantılarının neredeyse yüzde sekseni bu şekilde geçmişti– ama tartışmaya katılmayı zorlaştırdığı kesindi.

Kafamı asıl karıştıransa suçtan hiç bahsedilmemesiydi. Şu ana kadar konuştuklarımız: jambonlu sandviçler (Roland, Peewit Caddesi No 5'teki Mabel'ın mükemmel sandviçler yaptığını keşfetmiş, böylece Knargill'de bir kafe olduğunu anladığım Julie's'i tekrar boykot etmeye başlamıştı), sincaplar (Basil onlara çok karşıydı) ve patatesin şişmanlatıp şişmanlatmadığı (bence asıl endişelenmeleri gereken pastırmalı sandviçlerdi). Ardından herkes yirmi dakika boyunca, bir çiftçinin çitini altmış santim sola kaydırarak mahalleler arasındaki sınırı değiştirmesinin kargaşaya yol açtığı Firs Blandon köyünden yakınmaya başladı. Bu aşamada konudan biraz uzaklaşarak kendimi bisküvi yemeye adadım.

Ajandaya şöyle bir göz attım. "Herhangi bir suç işlendi mi?" sorusuna gelmeden önce tartışılması gereken bir nokta daha vardı ve bunun nihayet gerçek bir suç olarak kabul edilebileceğini düşündüm.

"Ah, evet, bu Eileen'in son küçük projesiydi, değil mi?" dedi Betsy. "Yani bunu da sen üstleneceksin, değil mi Leena?"

"Anlayamadım?" dedim bisküvimi yerken.

"Knargill'deki yaşlı ve kimsesizlere ulaşım sağlayarak yardım

etmek" diye okudu Betsy. "Bunu nasıl yönetmeyi planladığını bilmiyorum ama..." diyerek beklentiyle bana göz kırptı.

Konuyu düşündüm.

"Kaçınızın arabası var?" diye sordum. "Jackson, Piotr ve Kathleen dışında çünkü onlar vakit ayıramaz ama diğerleriniz emekli, değil mi? İki günde bir araba kullanabilir misiniz?"

Her zamankinden neşeli görünen Jackson dışında herkes telaşlanmıştı.

"Sizce onları nerelerde gezdirebiliriz? Leeds çok uzak" dedim Betsy'ye dönerek. "Ama Daredale olabilir belki."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Dr. Piotr bana acıdı.

"Ah, Leena, burada bulunan çoğu kişinin arabası *olmasına* rağmen" –bunu hafif bir teslimiyetle söylemişti– "hepsi Daredale'e kadar araba süremez."

"Bunu yapamayacağımız anlamına gelmiyor" dedi Betsy. "Benim hâlâ ehliyetim var, biliyorsun."

Penelope keyifle "Resmen aklımı kaçırana kadar Dr. Piotr bile araba kullanmamı engelleyemez" dedi.

"Ah. Haklısın" dedim. "Zaten ben de kendime bir araba ayarlamak istiyordum, büyükanneminki..."

"Çalışmıyor mu?" Betsy sözünü tamamladı.

"Tamir edilemeyecek kadar hasarlı mı?" dedi Basil aynı anda.

"Burada kaldığım süre boyunca arabasını bana verebilecek biri var mı?"

Bir sessizlik oldu.

"Penelope!" dedim neşeyle. En iyi seçenek oydu sanki. Adamların kıllarını kıpırdatmayacakları ve Betsy'den de kesinlikle destek alamayacağım belliydi. "Arabanı arada ödünç alabilir miyim?"

"Ah, ama ben... Şey, ben hâlâ..." Penelope sustu, sonra da nezaketini bozmadan "Ah, alabilirsin tabii" dedi.

"Harika, çok teşekkürler Penelope!" dedim. Penelope'nin başka tarafa bakmasını bekleyip Dr. Piotr'a hızlıca göz kırptım. O da bana başparmağını kaldırarak karşılık verdi.

Şimdi en azından Dr. Piotr yanımdaydı. Arabam da vardı.

"İşte bu kadar!" dedi Betsy, alkışlayarak. "Devam edelim. 1 Mayıs Günü! Bunun resmi bir komite toplantısı olmadığını biliyorum ama komitenin tamamı burada olduğuna ve bazı acil konular bir sonraki toplantıyı bekleyemeyeceğine göre, şimdi bir iki noktayı ele alabiliriz belki, ne dersiniz?"

Herkes başıyla onayladı. 1 Mayıs Komitesi ile Mahalle Gözcülük Komitesi'nin tamamen aynı kişilerden oluştuğuna emindim. Dolayısıyla iki ayrı toplantıya gerek olmadığını *söyleyebilirdim* ama düşününce susmaya karar verdim.

"Tema konusunda hepimiz Jackson'ın önerisinden memnunuz, değil mi? *Tropikal*."

"Tropikal mi?" dedim kendimi tutamadan.

Betsy oturduğu yerden başını çevirip bana ters ters baktı. "Evet, Leena. Tropikal. Güneşli bir bahar festivali için mükemmel. Sence?"

"Şey, ben..."

Etrafıma göz attıktan sonra *Ah, hadi devam et* dercesine kaşlarını alifçe kaldıran Jackson'a baktım.

"Bu bizim gücümüzü gösterir mi bilemiyorum. İnsanlar çocuklarını getirebilecekleri şirin bir köy panayırı gibi algılayabilirler. 'Tropikal'... Clapham'da bir gece izlenimi uyandırıyor biraz."

Bir grup boş bakışla karşı karşıya kaldım.

"Alternatif bir tema önerebilirsin Leena" dedi Betsy soğuk bir ifadeyle.

Tekrar Jackson'a baktım. Kollarını birleştirerek sandalyesine yaslandı. O duruşunda öyle ukalaca bir şey vardı ki, herhangi bir değişiklik yapmadan önce bu grubu ikna etme planım kanat takıp pencereden uçtu.

"Orta Çağ'a ne dersiniz?" diye sordum, Hamleigh'e geldiğimden beri tekrar tekrar izlediğim *Game of Thrones*'u düşünerek. Ethan en sevdiğim dizileri DVD'ye kaydettiğim için bana hep gülerdi ama şimdi süper hızlı genişbantın olmadığı bir yerde olduğuma göre asıl gülen kimdi? "Bal likörü ikram edebiliriz, çocuklara hikâye anlatan 'şairlerimiz' olabilir ve Mayıs Kralı ve Kraliçesi,

Kral Arthur ve Kraliçe Guinevere gibi kolları dökümlü güzel elbiseler giyip çiçekli taçlar takabilir." Aslında Kral Arthur'un Orta Çağ'da yaşadığından emin değildim ama o kadar detaya gerek yoktu şimdi. "Şahincilik ve mızrak dövüşü yapabiliriz, müzik de arp ve lavtadan oluşabilir. Lamba direkleri arasında çiçek süslemeleri, taze meyve ve şekerli ikramlarla dolup taşan stantlar, şenlik ateşleri, domuz kızartmaları olabilir..."

"Hmm. Evet. O zaman bir oylama yapalım mı?" dedi Betsy. "Leena'nın bizi Orta Çağ'a götürme planı mı, yoksa geçen hafta hepimizin kabul ettiği Jackson'ın fikri mi?"

Hayret dolu bir kahkaha attım. "Bu biraz yönlendirici bir soru oldu sanki, Betsy."

"Leena'nın fikrini destekleyenler el kaldırsın" dedi Betsy kasıtlı bir şekilde. Herkes birbirine baktı. Kimse elini kaldırmadı. "Şimdi Jackson'ın fikrini destekleyenler el kaldırsın" dedi Betsy.

Bütün eller havaya kalktı.

"Pekâlâ! İyi denemeydi Leena" dedi Betsy gülümseyerek.

"Bana birkaç hafta verin" dedim. "Kafamı toplayıp somut fikirler bulacağım, hepinize göstermek için bir şeyler hazırlayacağım. Bir sonraki resmi 1 Mayıs toplantısında bunu gerektiği gibi oylayalım. 1 Mayıs işi Mahalle Gözcülük toplantısında karara bağlanabilir mi?"

Betsy'nin tebessümü neredeyse silinmişti.

"İyi noktaya değindin" dedi Roland. "Bu uygun olmazdı."

"Uygun olmazdı" diye tekrar ettim. "Haklısın Roland."

"Peki o zaman. İki hafta sonra" dedi Betsy.

Jackson'a baktım. Bu işin puan toplamakla ilgisi yoktu tabii ama az önce kesinlikle bir puan almıştım ve onun da bunu fark etmesini istiyordum. Bacaklarını metrodaki erkekler gibi yayarak oturmaya devam ederken yüzünden eksik olmayan neşeli ve sakin ifadeyle bana dönüp baktı.

"Hepsi bu kadar" dedi Betsy. "Ve Leena, bir dahaki sefere bisküvi getirmeyi unutma."

"Elbette. Hiç sorun değil."

"Ayrıca bu senin sandalyen" dedi Roland, bana yardım edercesine başını sallayarak. "Bunu da unutma."

"Teşekkürler Roland. Unutmayacağım."

"Ah, Leena?" dedi Betsy. "Sanırım dün Eileen'in çöplerini dışarı koymayı unuttun."

Burnumdan yavaşça nefes verdim.

Sadece yardım etmeye çalışıyorlardı. Muhtemelen.

"Teşekkür ederim, Betsy" dedim. "Söylemen iyi oldu."

Herkes ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken sandalye gıcırtısı ve ayak sürüme sesi yayıldı. Yanımda oturan Kathleen irkilerek uyandı.

"Lanet olsun." Saatine bakmaya çalıştı. "Ne yaptık? Sincaplarla savaşı bitirdik mi?" Yüzümdeki huysuz ifadeyi görünce "Tanrım, yoksa sincaplar mı kazandı?" dedi.

12

Eileen

Bu iş böyle gidemezdi. Leena'yı arayıp ona hayatlarımızı bu şekilde değiştirebileceğimizi düşünmemizin aptallık olduğunu söyleyeceğim ve eve döneceğim. Sıcak çikolata içip yaptığımıza gülebilir, sonra da olmamız gereken yere –ve kişiye– dönebilirdik.

Fitz oturma odasına girene kadar bu plana kesinlikle kararlıydım.

"Vay canına" dedi, olduğu yerde kalarak. "Eileen! Muhteşem görünüyorsun!"

"Gitmiyorum" dedim ona kendimden emin bir dille, eğilip ayakkabılarımın bağcıklarını çözmeye başladım. "Bu çok saçma."

"Dur, dur, dur!" Fitz terliklerimi giymeme fırsat bırakmadan onları sehpanın altından aldı. Parmağını saçıma doğru sallayarak "O harika saç fönünü öğleden sonrasını evde geçirerek harcamayacaksın" dedi. "Harika görünüyorsun Bayan Cotton ve bu Tod denen adamla *tanışmalısın*!"

Dün gece Fitz'e randevumdan bahsetmiştim. Daha doğrusu bu sabah; ben güne başlamak için uyandığımda o gece gezmesinden yeni dönmüştü. Çok sarhoştu –saat sabahın beş buçuğuydu– dolayısıyla konuşmayı hatırlamayacağını düşünmüştüm ama ne yazık ki hafızası umduğumdan daha iyiydi.

Kanepede kusursuzca kıpırdandım, en güzel pilili eteğim kalçalarıma batıyor, sırtım ağrıyordu. "Bunun için çok yaşlıyım" dedim ona. "Bu şeyin üstesinden gelemem..." Elimle karnımı işaret ettim.

Fitz sinsice gülümseyerek "Kelebeklerin mi?" dedi.

"Ah, saçmalama" dedim ama daha iyi bir alternatif de bulamadım.

Kanepede yanıma doğru kaydı. "Bak, seni çok iyi tanımıyorum Eileen ama Leena'yı tanıyorum ve izlenimlerime göre Leena pek çok özelliğini senden almış. Ve Leena herhangi bir konuda başarısız olmaktan *nefret* eder."

"Bu başarısızlık değil!" diye karşı çıktım.

"Haklısın" dedi Fitz "başarısız olmak için önce denemen gerekir. Sen denemiyorsun bile."

Kıpırdanarak "Ne yaptığının farkındayım" dedim ona.

"İşe yarıyor mu?"

"Tabii ki işe yarıyor. Şu ayakkabıları verir misin?"

Kafeye giderken cesaretim yine kırılmıştı. Taksi şoförüne neredeyse geri dönmesini söylüyordum. Ama trafikte ilerlerken kaskının altında kahverengi buklelerini gördüğüm kadın bana Carla'yı hatırlattı. Yaşlı büyükannesini biriyle çıkarken görmek hoşuna giderdi eminim. Üstelik yakışıklı West End'li bir oyuncunun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermemin de utanç verici olacağını söylerdi.

Tod'u kafede nasıl bulacağım konusunda da endişeliydim ama sonuçta onu fark etmek hiç zor değildi. Zengin insanlar her an her yerde nasıl göze çarpıyorsa o da kendini hemen gösteriyordu: giysisi kusursuzca vücuduna oturmuştu ve cildi de makyaj yapmış gibi parlaktı.

Ah, gerçekten makyaj yapmıştı. Ben asla; oyundan çıkıp gelmişti belli ki ama yine de... Wade görse ne *derdi*?

"Eileen?" dedi bana. Yüzüne dikkatle baktığımı fark edince yüzümün kızardığını hissettim. Bu hafta ikinci kez kızarıyordum. Kendime hâkim olmalıydım.

"Evet" dedim tokalaşmak için elimi uzatarak.

Sandalyemi çekmek için ayağa kalktı. Onun yaşındaki bir adama göre çok çevikti ve yanımdan geçerken kolonya kokusunu aldım. Odun dumanı ve portakal kokusu. Koyu renk yün paltosu kadar pahalı olmalıydı.

"Fotoğraftaki kadar güzelsin" dedi ve gülümseyerek karşımdaki sandalyeye yerleşti. Dişleri göz alıcı beyazlıktaydı.

"Bu doğru değil biliyorum çünkü o fotoğrafı torunum seçti ve en az on yıllık" dedim. Aşırı ciddi olduğumu fark ederek yüzümü buruşturdum ama Tod sadece gülmekle yetindi.

"Hiç yaşlanmamışsın" diye beni temin etti. "Kahve ister misin?"

"Ah, ben..." Çantama uzandım ama kaşlarını çatarak elini savurdu.

"Ben ısmarlıyorum. Lütfen, ısrar ediyorum. Flat White mı?"

"Ah... Anlayamadım?"

"Flat white mı olsun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum" dedim ona.

Tod kahkahalarla güldü. "Bana çok iyi geleceksin sanırım, Eileen Cotton."

Bu kadar komik olan neydi bilmiyorum ama yine de gülümsedim çünkü o güldüğünde çok yakışıklı görünüyordu. Diğer zamanlarda da tabii. Başta makyajı biraz rahatsız ediciydi; böyle tek renk olunca cildi tuhaf görünüyordu. Ama alışıyordum sanki.

"Flat white kahvenin bir çeşididir" diye açıkladı Tod, elini ustaca garsona sallarken. "Güven bana, çok beğeneceksin."

"Deneyeyim o halde" dedim ve Tod siparişimizi verdi. Beklediğim kadar göz korkutucu değildi ve garsonla şakalaşırken, konuşurken saçlarını alnından geriye doğru iterken rahatladığımı hissettim.

"Şimdi" dedi Tod, dikkatini bana vererek. Yüzünde son derece

çekici bir tebessüm belirdi. "Doğrusunu istersen lafı dolandırmak için çok yaşlıyız. Kartlarımı açıkça masaya koyacağım."

"Ah, haklısın" dedim. "İyi bir şey mi bu?"

"Ciddi bir ilişki aramıyorum" dedi Tod. "Bir ara harika bir kadınla evliydim ve hayatımın en mutlu yıllarıydı; bunu tekrarlamaya çalışmak gibi bir niyetim yok çünkü mümkün değil zaten."

"Ah" dedim, onun o yapmacık tonuna rağmen ben fazlasıyla duygulanmıştım. "Aslında bu çok romantik."

Tod yine güldü. "Ben biraz eğlence arıyorum sadece, Eileen."

"Biraz eğlence mi?" Gözlerimi hafifçe kıstım. "Kartlarımızı açık oynamak adına..." Aramızdaki masaya dokundum. "Biraz daha net olabilir misin?"

Tod masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "İzin verir misin?" dedi alçak sesle.

"Evet" dedim ama neyi kabul ettiğimden pek emin değildim.

Elimi çevirip başparmağını bileğimle avucum arasındaki yumuşak deriye nazikçe bastırdı ve yavaş, ağır daireler çizerek okşamaya başladı.

Nefesim hızlandı.

"Açıkçası" dedi, "güzel bir kahve, güzel bir yemek ve iyi şarabın tadını çıkardıktan sonra seninle yatmak istiyorum."

"Yatmak" diye tekrarladım, ağzım kuruyarak. "Birlikte."

Tod başını eğdi. "Sıradan bir kaçamak işte. Özel olmayan. Şehvete dayalı. Londra'da kaldığın sürede devam edecek, ardından pişmanlık duymadan vedalaşacağız." Yavaşça elimi bıraktı. "Ne diyorsun, Eileen?"

"Şey... diyorum." Boğazımı temizlerken karıncalanan avucumu diğer elimle ovuşturdum. Aslında her yerim karıncalanıyordu. Yeni ısınan bir radyatör gibi gıcırdadığımın duyulmamasına şaşırdım. "Eğlenceli olabilir" diye tamamladım ve gülümsememek için dudağımı ısırdım.

"Buluşma çok güzeldi" dedim Leena'ya, kesin ve net bir sesle. Kanepeye yerleşip arkama bir minder sıkıştırdım. "İlk Mahalle Gözcülük toplantısı nasıldı?"

"Ah, çok iyi, çok iyi" dedi Leena. "Hadi, şu gizemli adam hakkında bir şeyler daha anlat!"

"Bir hanımefendi asla anlatmaz" dedim. "Peki ya Marian? O nasıl?"

"Büyükanne! Onunla yattın mı?"

"Anlamadım! Hayır! Büyükannene nasıl sorarsın bunu?" diye kekeledim.

"Şey, insanlar 'bir hanımefendi asla anlatmaz' dediklerinde, aslında..." dedi Leena, neşeli bir sesle. "Bu Tod denen adam hakkında *gerçekten* hiçbir şey anlatmayacak mısın?"

"Hayır, anlatacağımı sanmıyorum" dedim ısrarla.

Fitz'e her şeyi anlattım ama ona gizlilik yemini ettirdim ve Leena'ya hiçbir şey söylemeyeceğine söz verdi. Yeni "flörtümü" torunumla konuşmak istemiyordum.

"Şey" dedi Leena gönülsüzce "sana gidip kendin için bir şeyler yapmanı söylemedim mi ben?" Duraksadı. "Büyükanne... Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Anneme bir şey mi oldu? Bana söylemediğin bir şey."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum dikkatle.

"Bazı 'durumlardan' bahsetti."

Gözlerimi kapattım. "Ah."

"Ne oldu?"

"Sadece birkaç sarsıntı geçirdi."

"Otobüste ağlamaklı olmak gibi sarsıntılar mı? Yoksa doktora gitmesini gerektirecek sarsıntılar mı?"

"İkincisi, hayatım."

"Neden bana söylemedin?"

"Sana mücadele ettiğini söyleyip durdum Leena."

"Evet ama ben sandım ki... *Sinir krizi* geçirdiğini fark etmedim."

"İsterse sana kendisi anlatır diye düşündüm. Karışmak istemedim."

"Peki anneme bakmam için beni burada bıraktığında, her an bir 'kriz' daha geçirebileceğini söylemeye fırsat bulamadın mı? Ne oluyor? Onu daha sık mı kontrol etmeliyim? Durumu ne kadar kötü? Doktor ne dedi?"

Burun köprümü ovuşturdum. "Dr. Piotr birkaç ay önce ona bazı tabletler verdi."

"Antidepresan mı?"

"Sanırım öyle."

"İçiyor mu peki?"

"Sanırım."

"Tamam. Pekâlâ. Tanrım, büyükanne. Karışmak istememeni anlıyorum ama... Keşke bana söyleseydin."

"Bu hislerini değiştirir miydi? Eve daha önce gelir miydin?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Değiştireceğini söylemek isterdim ama son zamanlarda anneme karşı biraz tuhaf davrandığımın farkındayım. Ama her şey daha iyi olsun istiyorum. Bee kendimde olmadığımı söylüyor ve haklı, sanırım bu biraz da annemle aramdaki mesafeden, beni kızdırmasından kaynaklanıyor. Bunu düzeltmek istiyorum. Onun için olduğu kadar kendim için de."

Hafifçe gülümsedim. Ve madem karışmama izin veriliyordu, o halde...

"O da bunu istiyor hayatım. Seni çok özlüyor."

Leena burnunu çekti. Bir anlık sessizliğin ardından "Kapatmalıyım büyükanne; bir adam cep telefonundan arıyor ve benimle şahincilik konusunu konuşmak istiyor."

"Ne konusu?" dedim ama çoktan kapatmıştı.

İç çektim. Şimdi Marian için her zamankinden fazla endişeleniyordum.

Tam Leena'nın telefonunu kapatacakken ekranın üst kısmında bir mesaj belirdi. Ceci adında birindendi. Leena ondan bahsetmişti, eminim. İş yerindeki korkunç, sinsi olan değil miydi bu?

Selam Leena! Yokluğunda Upgo projesinin çok iyi gittiğini bilmeni istedim, her şey yolunda! Yakın zamanda Londra'ya gelirsen bana haber ver, Cx

Kaşlarımı çattım. Leena'ya Upgo projesini hatırlatmanın anlamı yoktu. Ceci'ye yeni telefon numarasını vermediğine göre yokluğunda ondan haber almak istemiyordu demek ki. Leena'nın bu kadını "yüzde sekseni bacak, yüzde yirmisi kötü niyet" diye tarif ettiğini hatırlıyordum sanki; içimden bir ses Leena'nın iyiliğini düşünmediğini söylüyordu. Cık cıklayarak mesajı kapattım.

Leena'yla konuşmanın ardından yerimde duramıyordum; bir şeylerle meşgul olmalıydım. Tam Fitz'in bulaşıklarına bakıyordum ki kahvaltı masasında Leena'nın dizüstü bilgisayarını gördüm ve canlandım. Belki Tod konuşabilirdi.

Arkadaşlık sitesinde beni bekleyen bir mesaj vardı ama yeni birinden gelmişti.

YaşlıTaşralıÇocuk: Selam Eileen. Umarım selam vermemin sakıncası yoktur?

YaşlıTaşralıÇocuk'un profil fotoğrafı gençlik zamanlarındandı, bol beyaz bir yelek giymişti ve bir şapka takmıştı. O zamanlar yakışıklı olduğu belliydi ama bu şu an için pek bir şey ifade etmiyordu. Tabii yakışıklılık benim için o kadar da önemli değildi. Sonuçta Wade çok yakışıklıydı ama nasıl biri olduğu ortadaydı işte.

EileenCotton79: Elbette! Bu siteye insanlarla tanışmak için üye oldum.

Bir an tereddüt ettim ve ardından Leena'nın mesajlaşırken yaptığı gibi gülümseyen bir yüz ifadesi ekledim. Biraz flörtöz –sanırım– bir mesajdı ama neden olmasın, değil mi? Tod'la "özel" bir şey yaşamıyorduk. Ve yirmili yaşlarındaki Eileen Cotton, Londra macerası için büyük planlar yapıyordu. Karşısına birden fazla erkek çıkacağını düşünmüştür *mutlaka*.

13

Leena

"Onlara pasta almak istemediğine emin misin?" dedi Ethan.

Telefonu büyükannemin eski model mikserinin üstünde dengelerken bir yandan da lütfen-beni-sevin brownie'si pişirmeye çalışıyordum. Orta Çağ temamı 1 Mayıs Komitesi'ne kabul ettirmek için ilk hedefim Roland ve Penelope olacaktı. Bir ekip size karşı birleşmişse en iyi yaklaşım böl ve fethettir ve Penelope'de o zayıflığı sezmiştim. Betsy'nin etkisinden kurtulduğunda fazlasıyla arkadaş canlısı olabilirdi. Arabasını almama bile izin vermişti sonuçta.

"Hayır! Burada, Hamleigh'te kırsal bir cennetteyim adeta, hatırladın mı? Fırıncılık çok pastoral ve kırsaldır." Bıçak soğuk tereyağı kalıbının üzerinden kayarak başparmağıma saplandı. Burada edinmeye çalıştığım ev tanrıçası havasını bozmamak adına küfür etmemek için kendimi zor tuttum.

"Pişirmek de zor" dedi Ethan usulca "özellikle de daha önce hiç yapmadıysan."

"Bana yol gösteren kapsamlı bir blog var" dedim ona, karıştırma kabının yanındaki çıktıya gözlerimi kısarak bakarak ağrıyan başparmağımı emiyorum. Un paketini açmaya çalışırken yırtıldı ve bir anda kabaran un kot pantolonumdan aşağıya kar gibi yağdı. "Off."

"Tatlım, hadi ama. Brownie al, tabağa koy ve bununla uğraşmak yerine daha ilginç bir şeyler yap. Hey, saatlerdir bu sistem gereksinimleri izlenebilirlik matrisine bakıyorum ve hiçbir yere varamıyorum. Bakmak ister misin?"

Pantolonumu silkeledim. Aslında hiç bakmak istemiyordum; buradayken Selmount'u unutmak şaşırtıcı derecede iyi gelmişti. Ayrıca, ben bile sistem gereksinimleri izlenebilirlik matrislerini sevmiyordum.

"Bakmasam olur mu?" dedim çekinerek. "Kusura bakma, sadece biraz ara vermeliyim."

"Vay canına, bir hesap çizelgesini geri çeviriyorsun! Bu bir ilk olmalı."

"Kusura bakma!"

"Sorun değil. Ama kapatmalıyım; tek başıma yapacaksam saatler sürecek."

"Doğru. Üzgünüm. Yine de bu hafta sonu geliyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette, eğer kaçabilirsem. Tamam meleğim, yakında konuşuruz!"

"İyi..."

Ah. Çoktan kapatmıştı.

O akşam Penelope kapıyı açtı ve ona uzattığım kopkoyu kahverengi kek tabağına baktı.

"Şey, Merhaba?" dedi.

"Merhaba! Brownie yaptım!"

Bu noktada "önemli olan niyettir" prensibine güveniyordum çünkü brownie'lerin yandığı ortadaydı.

"Bak, berbat bir aşçıyım" diye itiraf ettim "ama arabanı benimle paylaştığın için bir şeyler yapmak istedim."

Penelope bir an boş gözlerle bana baktıktan sonra "Roland!" diye seslendi. Öyle yüksek sesle ki şaşırıp *hii* diye bir ses çıkardım.

Penelope ne yaptığını fark ederek "Affedersin" dedi. "Kulakları, biliyorsun. Roland! Roland! Roland! Roland! Marian'ın kızı geldi. Arabayla ilgili konuşmak istiyor!"

"İçeri gelip ikinizle de konuşabilirim" diye önerdim, Penelope omzunun üzerinden bağırmaya devam ederken. Öyle ufak tefek ve çelimsiz bir kadına göre ciğerleri fazlasıyla güçlüydü.

"Hmm" dedi Penelope, kaçamak bir tavırla.

İçeriden tanıdık bir ses "Penelope, hayatım! Gel de Jackson'ın yaptığı şu tropik kokteyllere bak, harika görünüyorlar!" dedi.

Bu kesinlikle Betsy'ydi.

Ağzım açık kaldı. O sırada Jackson koridorda Penelope'nin arkasında belirdi.

"Selam" dedi. Elinde knickerbocker glory* bardağında bir kokteyl vardı. Tepesine küçük sarı bir şemsiye bile konmuştu.

Küçük sarı şemsiye için *planlama* yapmak gerekirdi.

"Bensiz 1 Mayıs satış sunumu mu yapıyorsun?" dedim, genellikle metroda sapıkça bakan adamlara attığım sert bakışımla.

Jackson hafifçe geri çekildi. "Hayır" dedi. "Hayır, hayır, gerçekten. Ben sadece Penelope ve Roland'a çay yapıyorum, her hafta yaptığım gibi. Bazen Basil ve Betsy de gelir... Şimdi kokteyller hakkında konuşuyorduk."

"Tam da şimdi konuşmaya başladınız, değil mi?"

"İçeri gelmez misin Leena?" dedi Penelope.

Girdim. Ev altmışlı yıllardan kalma bir zaman kapsülüne benziyordu: Turunculu, kahverengili sonbahar desenli bir halı, koyu renkli yağlıboya tablolar, koridorun duvarından yukarıya, merdiven asansörüne doğru uçan üç porselen ördek. Hava boğucu derecede sıcaktı ve baharatla sos kokuyordu.

Roland, Betsy, Basil ve Penelope yemek masasının etrafına oturmuşlardı ve her birinin elinde rengârenk şemsiyeler ve ananas dilimleriyle süslü kokteyl bardakları vardı.

"Merhaba" dedim elimden geldiğince nazik bir sesle. "Peki, bu akşam mönüde ne var?"

---

* Büyük, uzun konik bir bardakta servis edilen dondurma. (ç.n.)

"Sadece rosto" dedi Jackson, mutfağa geçerken.

Tabii, eminim sadece *rosto* vardır.

"Ve tatlı olarak da brownie" dedi.

Artık yüz ifademi göremediğine memnundum çünkü bunu duyar duymaz hissettiğim hayal kırıklığını gizlemeyi başaramadığımdan emindim. Kararmış brownie tabağımı sessizce yemek odasının kapısının yanındaki büfeye bırakırken onları Jackson'dan gizleyebileceğim bir yer olup olmadığına baktım. Şuradaki saksı yeterince büyüktü. Brownie'leri tabanına dizersem toprak gibi görünebilirdi.

Penelope masadaki yerine geri dönerken "Ne konuda konuşmak istiyordun hayatım?" diye sordu.

Lütfen-beni-sevin brownie'lerimi hangi bahaneyle getirdiğimi hatırlamaya çalışırken aniden "Araba!" dedim.

"Ah, evet. İşine yaradı, değil mi?" diye sordu Roland.

"Evet, sadece teşekkür etmek istedim; çok iyi gerçekten de" diye yalan söyledim.

Araba tam bir enkazdı. Arabayı kullandığım son bir hafta içinde klimanın her nasılsa sauna kadar ısınmakla nefesinizi görecek kadar soğumak arasında gidip geldiğini keşfettim ve internetteki kullanım kılavuzunu okumamın hiçbir faydası olmadı. Bu da beni çok daha tehlikeli bir sürücü yapmıştı. Örneğin direksiyon başındayken sürekli kıyafetlerimi giyip çıkartıyordum.

"Penelope'nin şansına park etme konusunda Eileen'den daha iyisindir umarız" diye kıs kıs güldü Basil.

Buna kaşlarımı çattım ama Betsy bana fırsat bırakmadan araya girdi.

"En azından Eileen sokağa çıkmadan önce ayakkabı bağcıklarını bağlayacak kadar duyarlı Basil" dedi alaycı bir tavırla.

Basil kaşlarını çatarak dizini ovuşturdu. "O düşüş hiç komik değildi, teşekkürler. Üstelik ayakkabı bağcıklarım yüzünden de değildi, Lower Lane'deki çukurlar yüzünden. Ölümümüze sebep olacaklar, biliyorum."

"Doğru" dedi Roland. "Geçen gün scooter'ımla neredeyse tepetaklak oluyordum."

Jackson, omzuna attığı fırın eldivenleri ve elinde yeni bir kokteylle mutfaktan geldi. "Kokteyl ister misin?"

Kokteyle baktım. Gerçekten de mükemmel görünüyordu. Üstelik rekabetin tadına bakmak da güzel olurdu. "Evet, lütfen. Tabii ileride 1 Mayıs sunumu olursa davet edilmek isterim" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Aslında bu..." Jackson iç geçirdi. "Peki tamam. Senden habersiz tropikal kokteyl tadımı olmayacak artık. Mutlu musun?"

"Harika." Aklıma bir fikir geldi. "Hazır sizi yakalamışken bir şey sorayım. 1 Mayıs için sponsor bulma konusu. Büyükannem bir sebepten dolayı bundan vaz mı geçti?"

"Ah" dedi Basil. "Eileen'in son projesi. Hatırladığım kadarıyla sonuç alamadı."

Betsy kokteylini yudumlayarak "Ve şimdi Londra'da olduğuna göre bu işi senin üstünden alabileceğimizi düşündüm" dedi.

Basil hayretle başını salladı. "Eileen'in bazı tuhaf fikirleri vardır ama Londra'ya gitmek yaptığı en tuhaf şey sanırım. Bir lezbiyenle yaşadığını biliyor musun?" dedi Betsy'ye. "Hem de hamile. Buna inanabiliyor musun?"

"Evet" diye araya girdim. "O hamile lezbiyen benim ev arkadaşım ve en yakın arkadaşlarımdan biri. Lezbiyenlerle bir alıp veremediğin mi var Basil?"

Basil irkildi. "Ne?"

"Yoksa lezbiyenlerin çocuk sahibi olmasına mı karşısın?"

"Ah, ben..."

"Evet, eşcinsel bir çift tarafından istikrarlı bir ortamda yetiştirilen çocukların heteroseksüel bir çift tarafından yetiştirilenler kadar başarılı olduklarını öğrenmek ilgini çekebilir. Önemli olan çocuğun yanında olmak, onu sevmek, ona bakmaktır Basil; kişiyi ebeveyn yapan budur."

Tam devam edecektim ki Jackson aniden ayağa kalkıp masadan giderek beni susturdu.

Arkasından baktım. Onu kızdırmış mıydım? Jackson gizli bir homofobik miydi? Bu... hayal kırıklığı mı yarattı?

Betsy o sessizlikte kısık sesle "Jackson kendi çocuğunun yanında olamıyor" dedi.

Ona döndüm. "Ne?"

"Jackson'ın kızı. Amerika'da yaşıyor."

"Öyle mi? Ben... bilmiyordum." Yanaklarım yandı. "Uzaktaysan iyi bir ebeveyn olamazsın demek istemedim... gidip özür dilemeliyim."

Penelope ayağa kalkıp elini koluma koydu. "Sen gitmesen daha iyi olur" dedi ama kaba bir dille söylememişti bunu. "Ben giderim."

Kıpkırmızı yanaklarımla Penelope'nin evinden çıktığımda "Büyükanne! Jackson'ın bir çocuğu olduğunu bana nasıl söylemezsin?" diye sordum.

"Greenwood ailesi *çok* ilginç birkaç yıl geçirdi" dedi büyükannem, en heyecanlı köy dedikodularında kullandığı düşük oktavlı, bu-hikâye-gerçekten-ilginç sesiyle. "Jackson'ın annesi Arnold'u terk ettiğinde... Affedersin" dedi büyükannem "telefonuma bir mesaj geldi, bakmalıyım..."

Çevir sesini duydum. İçimi çekip on saniye bekledim ve onu tekrar aradım.

"Telefonu mu kapatmışım?"

"Evet ama sorun değil; Jackson'ın annesi diyordun..." dedim Lower Lane'e dönerken. Basil haklıydı, bu çukurlar gerçekten de çok tehlikeli; belediyeyi arayıp bunları düzelttirmeyi zihnime yazdım.

"Aah, evet. O huysuz ihtiyar Arnold'u terk etti ve Tauntingham'lı Denley'yle gitti. Hani şu İspanya'da, muhtemelen babasının ikinci el araba işinden gelen kirli parayla satın aldığı evi olan mı?"

Güldüm. "Büyükanne, Hamleigh'teki dedikoduları bile daha yeni öğreniyorum. Menzilimi henüz tüm Dales'i kapsayacak kadar genişletemedim."

"Ah, yakında her şeyi öğrenirsin, Betsy'yi haftada bir kahve içmeye çağırsan yeter. Bilmen gereken her şeyi sana anlatır."

Kendi kendime yüzümü buruşturdum. Betsy haftada bir kahveye gelmek istermiş gibi bir izlenim edinmemiştim. "Devam et büyükanne, Jackson'ın çocuğunu anlatıyordun."

"O sıralarda Jackson Arnold'la birlikte yaşıyordu –sebebini hiç öğrenemedim ama Jackson nedense Arnold'a her zaman düşkündü– dolayısıyla kendini yeni Hollywood yıldızı olarak gören Marigold adlı Daredale'li zıpır sarışın kızla çıktığını biliyordum. Jackson'a uygun olmadığı belliydi" dedi büyükanne, aniden Betsy gibi konuşarak. "Sürekli araç yolundaki çamura saplanan yüksek topuklu ayakkabılar giyer, Jackson onu kurtarana kadar ciyaklardı."

"Yüksek topuklu ayakkabı ha" dedim. "Sırada ne var bakalım!"

"Bana eski kafalı muamelesi yapma" dedi büyükannem. "Bilmeni isterim ki Fitz dün beni alışverişe götürdü ve modaya uygun çeşit çeşit şey aldım. Daha sonra kokteyl içmeye giderken de senin topuklu çizmelerini giydim."

Gözlerim telaş içinde ardına kadar açıldı. Benim topuklu çizmelerimi giyecek kadar dengede durabiliyor muydu?

"Ama bu kız her yere ince topuklu ayakkabılar ve içinde zar zor hareket ettiği daracık eteklerle gidiyordu. Jackson her zaman ona kapı açıyor, arabaya binmesine yardım ediyor ve çantalarını taşıyordu, kızsa onun için parmağını bile kıpırdatmak istemiyordu. Sonra ayrıldılar, en azından ben ayrıldıklarını sanıyordum çünkü kız artık gelmiyordu ama altı ay sonra bir Rolo çikolatası olarak ortaya çıktı."

Buna güldüm. "Rolo mu?"

"Tam olarak öyle" dedi büyükannem keyifle. "Hamileymiş! Sonra Jackson'ın yarım gün bebeğe bakmak için Daredale'e gittiğini öğrendik. Üç ya da dört yıl önce oldu bunlar. Asıl dedikodu şimdi başlıyor. Marigold oyuncu olarak şansını denemek için Los Angeles'a taşındı ve küçük kızı da yanında götürdü. Dolayısıyla Jackson artık onu zor görüyor."

Aman Tanrım. Zavallı, zavallı Jackson. Penelope'nin evinde söylediklerim yüzünden kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, artık gizli gizli kokteyl yaptığı için ona kızmıyordum bile.

Şey, en azından *çok* kızmıyordum.

Telefonum titredi. Bu telefon disketler ve Game Boys çağından kalma bir kalıntıydı adeta ve neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı: Başka biri arıyordu.

"Kapatmalıyım, büyükanne. Yakında konuşuruz, seni seviyorum."

"Ah, hoşça kal aşkım" dedi büyükannem ve onunla konuşmamı bitirir bitirmez diğer aramayı cevapladım.

"Alo?" Hattın diğer ucundan titrek bir ses geldi. "Leena Cotton'la mı görüşüyorum?"

"Evet, benim." İş yerinde kullandığım ses tonumla söylemiştim bunu. Biraz garip hissettim.

"Ben Nicola Alderson" dedi hanımefendi "markette arabayla ulaşım sağlanır yazılı ilan için arıyorum."

"Ah!" Dün Knargill'e gidip birkaç el ilanı göndermiştim (daha doğrusu büyükannemin bilgisayarından aldığım çıktıları) ama bu kadar hızlı cevap beklemiyordum. "Merhaba Nicola, aradığın için teşekkürler."

"Ücretsiz olduğundan emin misin?" diye sordu Nicola. "Bu çok... iyi. Torunum beni para kazandığınızı söyleyen e-postalar konusunda sürekli uyarıyor ve ücretsiz taşıma teklifi de bu kategoriye giriyordur belki. Bedava öğle yemeği diye bir şey yok mesela."

Başımla onayladım. Bu noktada haklıydı; büyükannem de bu tür konulara böyle şüpheyle yaklaşsa keşke. Birkaç yıl önce, önemsiz postaları bankadan gelen resmi bir mektupla karıştırınca birikimlerini neredeyse gizemli bir Rus banka hesabına aktarıyordu.

"Kesinlikle. Şöyle anlatayım, büyükannem yalnız yaşayan insanların daha rahat dolaşmasına yardım etmek istiyordu ve şu an onun evinde kaldığım için tüm projelerine de ben bakıyorum... Dolayısıyla bu yöntem sayesinde daha kolay yardım eli uzatabileceğimizi düşündüm. Arabam ve zamanım var, yani..."

"Beni ormana götürüp yemeyeceğinden emin olmamın bir yolu var mı?"

Kahkahayı patlattım. "Şey" dedim "aslında ben de aynısını sorabilirim."

Kadın düşünüp "Haklısın" dedi.

"Seni rahatlatacaksa DBS sertifikam var"

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok" dedi Nicola. "Ama görünüşünden bir değerlendirme yapabilirim. Kilisede buluşalım mı? Beni orada öldürmen büyük başarı olur."

"Güzel" dedim. "Ne zaman?"

14

Eileen

Saat gecenin 10'uydu. Bir adamla kapısının önünde öpüşüyordum. Yüksek topuklu çizme giymiştim. Tod ellerini ceketimin altından kaydırıyor, başparmağı bir sonraki adım için bir yol arıyormuş gibi uzun keten elbisemin fermuarı boyunca ilerliyordu.

Tod'la tanıştığımdan bu yana tümüyle unuttuğum bir yanıma kapı açmıştım sanki. Dün kendimi *kıkırdarken* yakaladım. Genç bir kadınken bile böyle kıkırdadığımdan emin değilim.

Çok hoştu. Gerçekten. Ama hepsinden öte, karnımda karanlık, suçluluk dolu bir fısıltı vardı. Wade'i çoktan geride bırakmıştım ama Tod'la çıkmaya başladığımızdan beri sık sık aklıma geliyordu.

Sanırım bu alışkanlığı kırma meselesiydi sadece. Ne de olsa elli yıldır kocam dışında bir erkekle öpüşmemiştim. Tod'un dudakları çok farklı geliyordu; Wade'in vücudunun tüm hatlarını ezbere bildiğim onca yılın ardından şimdi Tod'un başının, boynunun, omuzlarının şekli bile avuçlarımda tuhaf bir his uyandırıyordu. Tod'u öpmek başka birinin kıyafetlerini denemek gibiydi. Tuhaf ve şaşırtıcı, evet ama aynı zamanda eğlenceli.

Kollarından isteksizce çekidim.

"Yukarı gelmeyecek misin?" dedi Tod.

"Henüz değil." Ona gülümsedim. "Daha üçüncü buluşmamız."

Bu benim şartımdı. Bu ilişkiyle ilgili Tod'un bana sunduğu bü-

tün şartları kabul etmiştim ama beş randevuya çıkana kadar onunla yatmamak da benim şartımdı. Yeterince iyi biri olup olmadığını anlamak için ondan zaman istedim. Biraz eğlenmek iyi fikirdi ama Fitz'in tabiriyle "kullanılmak" istemiyordum. Sonuçta seksin benim için bir anlamı vardı ve bunu hoşuma gitmeyen bir adamla paylaşmak istemiyordum.

Tabii Tod'dan yeterince hoşlanıyordum. Öyle ki bu kural bana...

Tod kaşlarını çattı. "Tereddütlü bir kadını gözlerinden tanırım" diyerek beni tekrar uzun uzun öptü. "Şimdi pişman olabileceğimiz bir şey yapmadan önce bir taksiye atla ve eve git, tamam mı? Kural kuraldır." Ve göz kırptı.

Tanrım, bu göz kırpma.

Bir an önce bir taksi bulsam iyi olacaktı.

Ertesi sabah geç saatlere kadar uyudum ve sekizde uyandım. Leena'nın yatak odasından çıktığımda Martha'yı kanepede gözyaşları içinde buldum.

"Ah, Martha!" Kapıda duraksadım. İçeri girip onu utandırmak istemedim. O ise gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü bana çevirip elini salladı.

"Lütfen gel, yanıma otur" dedi karnını ovuşturarak. "Tek başına ağlamak daha sıkıcı. Normalde Leena'ya ağlardım." Yanına oturduğumda burnunu çekti. "İyi görünüyorsun Bayan Cotton. Dün gece gümüş tilkinle mi çıkmıştın?"

Kızardığımı hissederken Martha gülümsedi.

"Ona fazla bağlanmamalısın, bunu unutma" dedi burnunu silerken. "Aslında bunu sana hatırlatmamı istediğin için söylüyorum. Bana sorarsan iyi birine benziyor."

"Benim için endişelenme. Senin sorunun nedir, aşkım?" dedim ve duraksadım. "Sormamın sakıncası yoksa tabii?"

"Yaz ve ben bir evin sözleşmesini yapmak üzereyiz" dedi. "Ben evi çok beğenmedim ama Yaz seçici olacak kadar vaktimiz olmadığını söylüyor. Bense önemli bir karar aldığımızı ve aceleye ge-

tirmek istemediğimi söyledim..." Yine ağlamaya başladı; gözyaşları çenesinden damlıyordu. "Bunu yapamamaktan -bebek için hazır olmamaktan- çok korkuyorum ve Yaz'ın bu konuya da her zamanki tavrıyla yaklaşması yardımcı olmuyor. Bebek yakında doğacak ve Yaz hâlâ eskisi gibi olabileceğimizi sanıyor. Ama olamayız ki. Her şey değişecek. Bu da beni korkutuyor. Üstelik *gerçek anlamda* hazırlandığımızı da söyleyemem. Ah, Tanrım..."

Hamile olduğumu öğrendiğim acıyla karışık o tatlı paniği hatırlamaya çalıştım. Wade ve benim için karmaşık bir dönemdi. Marian'a hamile kaldığımda evli değildik. Nişanlı bile değildik hatta. Düğün fotoğraflarında karnımı gizleyebildiğim için kimse anlamamıştı -Marian bile- ve ben de böylesini tercih etmiştim. Ama o karmaşada, tıpkı Martha'nın şu an yaşadığı gibi baş döndürücü saf bir panik hissettiğimi hatırlıyorum.

Beni en çok üzen planlarımın değişmesi olmuştu. Artık Londra'da işe giremeyecek, dünyayı değiştiremeyecek, maceraya atılamayacaktım; daha doğrusu en büyük maceraya atılacaktım ama evde yaşanan türden bir macera olacaktı. Artık Hamleigh'ten ayrılmam söz konusu olamazdı. Erkeklere gelince... sonsuza dek Wade olacaktı. O saygı gösterip evlenme teklif etti, ben de ona minnet duydum. Etmeseydi kim bilir annemle babam bana ne yapardı.

Martha'nın elini tuttum. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun, aşkım?" dedim ona. "Bir *listeye*. Bir kâğıt kalem bulup bebek doğmadan önce yapılması gerekenleri sıralayalım, sonra bir plan ve yedek plan yapabiliriz."

Martha bunu duyunca gülümsedi. "Leena'nın Leena olma özelliğini nereden aldığını görebiliyorum Bayan Cotton."

"Bana Eileen de, olur mu?" dedim. "Artık kendimi evli bir kadın gibi hissetmiyorum."*

Martha'nın listesine başlamak için yeni defterimi çıkardım.

"Ev sahibiyle ortak alanla ilgili konuştun mu?" Son yapılacaklar listemdeki *düzenleme* maddesini görünce sormuştum bunu.

* İngilizcede evli kadınlar için Mrs (Bayan) unvanı kullanılır. (ç.n.)

Martha doğrulup yüzünü sildi. "Evet, yani: fikir hoşuna gitti. Hatta bunun için bir miktar para bile verebileceğini söyledi. Sadece beş yüz pound ama..."

"Beş yüz pound mu?" Şaşırmıştım. "Bu *yeterli!*" Martha'ya bakarak durakladım. Kanepede oturduğu yerden endişelenmiş gibi göründü. "Sanırım bunu yapmak istemiyorsun. Listeyi daha sonra hazırlayabiliriz."

"Aslına bakarsan, bence hazırlayalım. Yeterince ağladım." Gözlerini ovuşturarak ayağa kalktı. "Yolun aşağısındaki antikacı dükkânına baksak mı? Fazla para harcamadan güzel mobilyalar bulabiliriz belki."

Gülümsedim. "Benim daha iyi bir fikrim var."

"Aman Tanrım." Martha elini boğazına kenetledi. "Burası gerçek bir hazine. Şu, şu *gerçek bir Chesterfield* mı? Diğer koltuğun arkasındaki?"

Koltuklara ulaşma hevesiyle Letitia'nın sehpalarından birinin üzerinden geçmeye çalışırken ben de destek olmak için gülerek ona uzandım.

"Sakin ol hayatım. Bunları taşımak için yardıma ihtiyacımız olacak."

"Bunları alt katta kullanabileceğimizden emin misin?" diye sordu Martha Letitia'ya gözlerini kocaman açarak.

Letitia omuz silkerek "Neden olmasın?" dedi. "Öylece ortada kalmasındansa ödünç vermek daha iyi. Özellikle de..." Yutkundu. "Ortak alan fikri hoşuma gitti. İnsanlarla tanışmak için iyi bir yol olabilir."

Letitia'nın kâselerinden biriyle oynayarak düşüncelere daldım. Dışarıda Letitia gibi bir sürü insan olmalıydı. Diğer bloklarda yaşayanların toplanma konusunda buradakilerden daha iyi olduğunu düşünmüyordum. Bu şehirde yalnız yaşamak zor olmalıydı, özellikle de yaşlılar için.

"Sence ev sahibi burayı biraz daha geniş çaplı kullanmamıza izin verir mi?" diye sordum Martha'ya.

"Neden, ne düşünüyorsun?"

"Emin değilim" dedim. "Ama... Letitia, birkaç adet fazla yemek masan var mı?"

"Depoda birkaç tane var" dedi. "Bodrumda."

Martha neredeyse bayılacaktı. "Depo!" dedi. "Depo varmış!"

Letitia'ya "Bize yolu göster" dedim. "Ve yoldan yardım için birilerini bulmalıyız. Tanıdığım birkaç kişi var."

Bana gözlerini devirerek bakan sandaletlilerin isimleri Rupert ve Aurora'ydı (ince bölme duvarlar sayesinde öğrenmiştim). Letitia ve Martha'yı iki yanıma alıp kapılarını sertçe çaldım.

Kapıyı Rupert açtığı ve hazırlıksız yakalanmış göründü. Dalgınca yuvarlak karnını okşadı ve saçlarını kulaklarının arkasına attı.

"Merhaba" dedi. "İsmini unuttum kusura bakma; Isla mıydı?"

"Eileen" dedim. "Eileen Cotton. Bu Martha, bu da Letitia. Ya sen?"

"Rupert" dedi elini uzatarak. Elinde boya lekeleri vardı.

Onunla tokalaştım ama ancak bir iki saniye sonra. İçten bir tavrı vardı ama korkak bir yanı da vardı.

"Dinle Eileen, seni bulup özür dilemek istiyordum" dedi Rupert, mahcup bir ifadeyle. "Kız arkadaşım yeni bir eser üzerinde çalışırken biraz huysuz olabiliyor; kendisi heykeltıraş. Seninle ilk karşılaştığımızda işin en zor kısmıyla uğraşıyordu ve neredeyse gün boyunca yemek yememişti... Kabalık ettiğinin farkındayım. Çok üzgünüm. O da öyle."

Tebessümündeki kibir biraz silindi. "Anlıyorum. Açken hepimiz sinirli olabiliriz" dedim nazikçe. "Ama telafi etmek istiyorsan, tam sana göre bir iş var. Hadi gel."

"Ne... hemen mi?"

Tekrar ona bakmak için döndüm. "Meşgul müsün?"

"Hayır, hayır" dedi aceleyle. "Dur da ayakkabılarımı alayım. Müsaidim."

Pek yakında ortak kullanım alanımız olacak olan yerin ortasında gevşek bir daire şeklinde duruyorduk, dört bir yanımız mobilyalarla çevrelenmişti ve eski güzel pencerelerden içeri güneş ışığı süzülüyordu.

Şimdi hepsi bana beklenti içinde bakarken, kendime güvenim biraz sarsıldı. Bir an eski halimi orada hissettim; köy salonundaki Mahalle Gözcülük toplantısında ne zaman yeni bir öneride bulunsam bana bakan o ifadesiz yüzleri hatırlamıştım.

Yutkundum. Hiçbir şeyi riske atmamak gerektiğini kendime hatırlattım. Leena olsa ne yapardı?

"Bir kulüp kurabiliriz belki" dedim çantamın askısıyla oynayarak. "Aktiviteler yapabiliriz; domino, kart oyunları, Scrabble gibi şeyler. Parasını ödemenin bir yolunu bulabilirsek sıcak yemek de olabilir. Şimdi burada, Londra'dayken, yaşıtım olan bazı yaşlıların yalnızlık çekebileceğini düşünüyorum."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Belki kötü bir fikirdir. Basil bana her zaman projelerimin fazla iddialı olduğunu söyler. Ama –ben– bir zamanlar, yani gençliğimde Londra'ya gelip buna benzer bir proje üzerinde çalışacaktım, o gençler için olacaktı. Şimdi ise burada yaşlılara yönelik bir topluluk oluşturmak benim için anlamlı olacak." Çaresizce omuz silktim. "Belki, beceremedim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Döşeme tahtaları" dedi Martha aniden.

Hepimiz ona baktık.

"Özür dilerim" dedi ayak parmaklarının üzerinde hafifçe zıplayarak. "Ama sanırım bu iğrenç halının altında döşeme tahtaları olabilir ve burayı daha ilgi çekici bir yere dönüştürmek istiyorsak buradan başlayabiliriz. Sonra şuraya masa oyunları, buraya da kart oyunları koyabiliriz; briç bile olabilir, büyükbabam briç oynamayı çok sever. Ve buraya, mekânın arka kısmına da herkesin birlikte yemek yiyebileceği uzun bir masa koyabiliriz." Bana bakıp gülümsedi. "Fikrine bayıldım, Eileen. Harika bir fikir. Ve hiç de iddialı değil."

"Öyle bir şey yok" dedi Fitz. "Ya da iş başvurusu yapmamak için bahane bulmaya çalıştığımda Leena bana hep böyle der" diye devam ederek bana göz kırptı. Fitz, tam da büyük bir sehpayı Letitia'nın deposundan çıkartırken geldi ve -Tanrı onu korusun- çantasını bırakıp kollarını sıvayarak hemen işe koyuldu. Hâlâ mobilya taşımaya devam ediyordu.

"Ne düşünüyorsun, Letitia?" diye sordum gergin bir halde. "Sence gelen olur mu?"

"Ben gelirim" dedi bir süre sonra. "Bence dışarıda benim gibi başka insanlar da var ama bu zamana kadar onları nasıl bulacağımı hiç bilemedim."

Karşımıza çıkacak olan bir sonraki sıkıntı buydu. Çantamın fermuarını açıp günlüğümü çıkardım, yeni bir listeye başlamak için sabırsızlanıyordum.

Martha "Ev sahibiyle tekrar konuşacağım ve sonra herkesin durumdan memnun olup olmadığını e-postayla soracağım" dedi.

Letitia'nın yüzü buruştu. "Binadaki herkese sormak zorunda mıyız? Daha önce burada oturmamdan şikâyetçi olan her kimse, bir grup yaşlının buraya doluşmasını da istemeyecektir, değil mi?"

O an yüzüm düştü. "Ah."

"Biri burada oturmandan *şikâyetçi* mi oldu?" Martha'nın talimatıyla halının bir köşesini kaldırmaya çalışan Fitz doğruldu. "Tanrım, bu korkunç!"

Letitia omuz silkti.

"Şey" dedi Fitz, "her kimse, çoktan taşınmıştır. Bence buranın en eski sakinleri Leena, Martha ve benim."

Letitia yardımcı olmaya çalışırcasına "Ben otuz yıldır burada yaşıyorum" dedi.

Fitz şaşırarak ona baktı. "Ah. Vay canına. Sen kazandın."

Rupert aniden, Martha'nın henüz herhangi bir amaç için önermediği odanın köşesine bakarak "Bir sanat sınıfı açabilirim" dedi. "Kulüp için. Aurora ve ben birlikte yapabiliriz. Bir sürü eski eşyamız, yedek boyalarımız ve tebeşirlerimiz filan var."

Yüreğim yine heyecanla dolmuş olarak ona baktım. "Harika!"

"Daire 17'deki adam sihirbaz. Eminim o da ufak tefek gösteriler ya da atölye çalışmaları yapabilir" diye önerdi Rupert.

Her zamankinden daha büyük bir tebessümle kalemimin kapağını açtım. "Doğru" dedim. "Birinci adım: döşeme tahtaları. İkinci adım..."

Mekânı planlama, boyama ve mobilyaları yönlendirmeyle geçen yorucu ve harika bir günün ardından kendimi yatağa bırakıp yıllardır uyumadığım kadar derin bir uyku uyudum. Uyandığımda, Letitia'ya bütün o mobilyaları bağışladığı için teşekkür etmediğimi fark ettim. Son derece cömert bir davranıştı. Aniden içime dolan karşılık verme dürtüsüyle bacaklarımı öyle hızlı savurdum ki kendime gelebilmek için kalkmadan önce biraz beklemem gerekti.

"Alışverişe mi gitmek istiyorsun?" dedi Letitia, en rahat ayakkabılarım ve en büyük alışveriş çantamla kapısının önünde belirdiğimde kuşkuyla bakarak. "Ne için?"

"Yeni kıyafetler alacağız! Benim ikramım, teşekkür etmek için!"

Letitia dehşete düşerek "Benim için para harcamamalısın" dedi.

Eğildim. "Eski kocamın yıllarca biriktirdiğim paradan haberi bile yok ve fark edip de el koymaya çalışmadan önce hepsini harcamayı planlıyorum. Hadi ama. Bana yardım et."

Bunu duyunca Letitia sırıtarak "Modayla ilgilendiğimi söyleyemem" dedi. "Peki nereden alışveriş yapacağız?" Gülüşü silindi, biraz gerilmişti. "Oxford Caddesi gibi bir yere gitmiyoruz, değil mi?"

Oxford Caddesi tecrübemi yeniden yaşamak gibi bir niyetim yoktu. Bir şemsiye beni dürtmüş, kızgın bir Amerikalı turist bağırmış, Primark'ta bir güvenlik görevlisi nedense beni takip etmişti.

"Hayır, yardım kuruluşlarına gideceğiz" dedim. "Binaya on

dakikalık yürüme mesafesinde beş tane var ve hepsi de Londra'daki süslü barların elden çıkardıklarıyla dolup taşıyor."

Letitia neşelendi. Yardım kuruluşlarını, sadece koca memeli, ince belli, uzun boylu insanlara yönelik kıyafet satan cadde mağazalarına tercih edeceğini tahmin etmiştim. Londra'nın bu kısmı başta biraz ürkütücü gelse de –grafftiler, dövme salonları, motosikletler– Londra'nın merkezindeki gürültü ve karmaşaya tercih edilirdi.

Fitz beni alışverişe götürdüğünden beri "dönüşüm"e dair her şeyi öğrenmiştim. Fitz bana, dizlerimi gösteren eteklerden ince çorap giyemeyeceğiniz ayakkabılara kadar her türlü saçmalığı denetmişti. Ama sonradan anladım ki beni daha cüretkâr olmaya teşvik eden bir yöntemdi bu. Kısa bir kot eteği denedikten sonra konfor alanım o kadar genişlemişti ki Tod'la üçüncü randevumda giydiğim uzun kollu keten elbiseyi almam gözüme öyle büyük bir sıçrama gibi görünmemişti, ayaklarımı o topuklu ayakkabıların içine zorla soktuktan sonra Leena'dan ödünç almam için beni ikna ettiği güzelim deri botlar çok rahat gelmişti.

Bu yöntemi Letitia üzerinde denemek istedim ama biraz fazla ileri gittim ve onu pembe bir bluzun içine sokmaya çalışınca Çocukları Kurtarın Vakfı'ndan çıkmış gibi göründü. Yeni bir yol deneyip onunla zevkleri hakkında konuşmaya çalıştıysam da inatla modayla ilgilenmediğini, lacivert tuniğinin içinde gayet mutlu olduğunu ve insanların sandığı kadar sık yıkanması gerekmediğini söyledi.

Sonunda, tam pes etmek üzereyken, onu Yaşlılara Yardım bölümünde işlemeli bir cekete bakarken yakaladım. O an jeton düştü. Letitia'nın evinin sıradışı bir mağaraya benzediğini hatırlayarak ona daha yakından baktım.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu şüpheyle.

"Küpelerine" dedim. "Çok güzeller. Ve önceki taktığın küpeler de çok güzeldi."

"Ah." Şimdi memnun görünüyordu. "Teşekkür ederim. 1940'lardan kalma; bir bitpazarında buldum ve kendim cilaladım."

"Vay canına!" Onu Yaşlılara Yardım bölümünden çıkartıp Fitz'in kendine üç çiçekli gömlek bulduğu devasa Oxfam'a götürdüm. "Bak" dedim olabildiğince kayıtsız bir ifadeyle "burada vintage reyonları var. Tanrım, şu eteğin üzerindeki *ilginç* sarmaşık desenine bak!"

Letitia bir kedi olsaydı kulakları kesin dikleşirdi. Yaklaşıp kumaşa dokunmak için uzandı.

Letitia'nın kıyafetlere bakış açısını değiştirmem gerekiyordu. O bulduğunu depolayan biriydi, güzel şeyler topluyordu; öyleyse neden kendini de süslemeyecekti? Evine gösterdiği özenin yarısını kendine gösterseydi keşke. Yine *tuhaf* görünürdü belki ama en azından görünüşüyle biraz gurur duyardı.

Letitia sarmaşık desenli eteği bana göstererek endişeyle "Bunu... denesem mi?" dedi.

"Neden olmasın?" dedim, onu soyunma odasına yönlendirerek.

15

Leena

Ant/Dec artık rutinimize dönüştüğü üzere beni uyandırdı; aslında uyanır uyanmaz tüylü bir kafayı yüzümde hissetmek hoşuma gitmeye başlamıştı. Alarmdan çok daha güzeldi.

Yataktan atlarken annemin ay taşını komodinden düşürdüm. Taşı yavaşça elime alıp parmaklarımın arasında yuvarladım. Maviye çalan bir rengi vardı, uzaylıya benziyordu. Bunun "yeni başlangıçlar" anlamına geldiğine kim karar vermişti acaba?

Tereddütle telefonuma uzandım. Ethan'dan iyi geceler mesajı vardı, gece birde göndermiş, her zamanki üç öpücük yerine dört öpücük kondurmuştu. İşleri bitmediği için *bu* hafta sonu da gelememişti; üç haftadır burada olmama rağmen bir kez bile yanıma gelememişti. Anlıyordum ama yine de sinir bozucuydu.

Rehberimde gezindim. Annem benden bile erken uyanıyordu; genelde beşte ayakta olurdu.

Aramaya bastım. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için hemen her gün ona mesaj atsam da cevabı hep hayır oluyordu. Aslında onu daha önce aramalı ya da tekrar uğramalıydım ama...

"Alo? Leena? Her şey yolunda mı?"

Sesindeki panik beni hemen oraya götürdü. Telefonum çok sık çaldığı için, Carla ölüm döşeğindeyken her çaldığında hissettiğim o anlık, iç parçalayıcı korkunun gölgesini, bu defa dünyanın

en kötü haberini alacağıma dair inancımı kovmayı başarmıştım. Şimdi, annemin sesindeki o dehşeti duyduğumda, aynı duygularla midem çalkalanmaya başladı. Yatağın kenarından kalkıp ilerledim, terlemiştim, tek kelime bile etmeden telefonu kapatmak için çırpınıyordum.

"Merhaba, affedersin anne, her şey yolunda!" dedim aceleyle. "Sadece merhaba demek için aramıştım –ve– yarın akşam tombala var, gelmek ister misin diye soracaktım. Minibüsü ben kullanacağım."

Kısa bir duraksama oldu. "Ah, ben... Evet, neden olmasın? Sen gelmemi istiyorsan olur tabii."

Bekledi.

"Evet!" dedim, çok tiz bir sesle ve bir elimi kaburgalarımın arasında duyguların iç içe geçtiği noktaya bastırdım. "Evet, kesinlikle istiyorum! Akşam beşte. Tamam. Harika!"

Telefonu kapatırsam bu panik hissi geçecekti ama söylemek istediğim şeyi söylememiştim, tam anlamıyla değil.

"Leena, derin bir nefes al" dedi annem.

Gözlerimi kapattım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Göğsümdeki ve yüzümdeki karıncalanma hissi biraz azaldı, iğne batması gibi değil de küçük yağmur damlaları tenime düşüyormuş gibi hissediyordum şimdi.

Gözlerimi açtım ve bir derin nefes daha aldım. "Anne, büyükannem doktora gittiğini ve antidepresan kullandığını söyledi."

Uzun bir duraksamanın ardından "Evet" dedi annem.

"Ben bu kadar... Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim" dedim. "Çok... çok üzgünüm."

"Sorun değil, aşkım." Sesi şimdi daha sakindi.

"İşe yarıyor mu?"

"Aslında evet. Tabii antidepresanların mı yoksa kristallerin mi etkisi olduğunu söylemek zor, gerçekten."

Gözlerimi devirdim.

"Az önce gözlerini mi devirdin?"

"Hayır?"

Gülümsediğini duydum. "Sen dünya konusunda çok eminsin, Leena. Bense öyle değilim. Sen nasıl iyileşeceğini biliyorsun ve bunun için ne gerekiyorsa yapıyorsun: Çok çalışıyorsun, benden ve büyükannenden uzakta yaşıyorsun. Bense nasıl iyileşeceğimi bulamadım. Bu yüzden her şeyi deniyorum. Benim yolum bu."

Ay taşını tekrar parmaklarımın arasında çevirmeye başladım.

"Nasıl iyileşeceğimi bilmiyorum aslında" dedim alçak sesle. "Bu konuda çok iyi olduğumu da sanmıyorum."

"Bu yüzden mi buradasın?" diye sordu annem. "Hamleigh'te yani?"

"Belki de." Yutkundum. "Tombalada görüşür müyüz?"

"Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra kollarımı salladım; uzun ve zorlu bir sürüşün ardından direksiyonu tutmaya devam ediyormuşum gibi gerginlerdi. Çok sıcaktı. Kısa bir koşuya çıktım; geri dönüp kahve yaparken nefesim normale dönmüş, kendimi daha kontrollü hissediyordum. Yine de fincanım ellerimin arasında yemek odasında dolaşıp durdum, bir iki dakikadan fazla oturamıyordum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Biri de ısrarla mutfak camına vurmaya başladı.

Kahvemi içerken homurdandım. Böyle bir sıkıntıya hiç ihtiyacım yoktu. Saat daha sabahın yedi buçuğuydu. Arnold bu saatte ne isteyebilirdi ki? Belki de uyuyormuş numarası yapmalıydım.

"Merhaba?" diye seslendi Arnold. "Işıkların açık olduğunu görebiliyorum! Merhaba?"

Belki ben ışıklar açık uyuyorum. Burası büyük, eski bir ev, korkabilirim.

"Merhaba? Çaydanlığın dumanı hâlâ tütüyor, uyanmış olmalısın. Merhaba?"

Kendime bir fincan çay yapıp geri dönmüş olamaz mıyım?

"Leena? Merhaba? Koşudan döndüğünü gördüm! Merhaba?"

Tanrım, bu adam neden Mahalle Gözcüsü'nde değil? Tam bunun için yaratılmış. Dişlerimi sıkıp mutfağa doğru ilerledim.

"Merhaba Arnold" dedim mümkün olduğunca nazik bir sesle. "Sorun nedir?"

"Araban" dedi Arnold. "Çitin içinde."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Benim... Anlamadım neyim?"

"Araban" dedi Arnold sabırla. "Çitlerde. Çitin içinde. Çıkarmak için yardım ister misin?"

"Tanrım" dedim, Arnold'un arkasına bakmak için öne eğilerek ve araç yolunu görmek için başımı kaldırdım. "Çitin içine nasıl girdi? Hangi çitin?"

"El frenini çektin mi?" diye sordu Arnold.

"Tabii ki!" dedim el frenini çekip çekmediğimi hatırlamaya çalışarak. Bu haftaya kadar uzun süredir araba kullanmamıştım. Londra'da arabam yok çünkü orada sadece yol kavgası için fırsat kolluyorsanız ya da gerçekten yüksek stresli paralel park pratiği yapıyorsanız arabanız olur. "Tanrım, Penelope'nin arabasına zarar mı verdim?"

Arnold çenesini ovuşturarak araba yoluna doğru baktı. "Onu teylandinin içinden çıkartalım da görelim öyleyse."

Anlaşılan el frenini yeterince çekmemiştim. Göründüğünden çok daha güçlü olan Arnold, Ford Ka'yı sürücü koltuğuna oturmama yetecek kadar çitin dışına itmeme yardım etti. Arabayı geri geri götürürken tekerlekler gıcırdadı ve çitin üzerinden geçip çakıl taşlı yola doğru ilerlerken Arnold başparmaklarını kaldırıp beni onayladı. Umarım büyükannem sağ tarafındaki çitte araba şeklinde koca bir çukur ve tekerleklerin olduğu yerde çimenlerin içinden geçen iki uzun, karanlık çizgi oluşmasına aldırmazdı.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan çarparken Arnold "İyi kız, o araba" dedi. "İsmi ne?"

"İsmi mi?"

"Ona isim vermedin mi?" diye sordu Arnold ellerini pantolonuna silerek. Enerjik görünüyordu. Her zamanki yırtık pırtık

kazağı yerine bol bir tişörtle yün hırka giymişti, kafasında da tepesindeki keli örten bir şapka vardı. Cebinden çıkardığı mendille arabanın camını silmesini izledim.

"Vermedim" dedim. "Bir fikrin var mı?"

"Benimkinin ismi Wilkie" dedi.

"Wilkie Collins gibi mi?"

Arnold doğrulurken yüzünde halinden memnun bir ifade vardı. "Onu sever misin?"

"Büyükannem bir Noel'de bana *Aytaşı*'nı almıştı. Çok sevmiştim. Bana hep kitap alırdı."

Arnold'ın ilgisini çekmiş gibiydi. "Onun kitap okuduğunu bilmiyordum."

"Ah, tabii. Agatha Christie'yi çok sever. Dedektif hikâyelerine bayılır."

Arnold kuru bir sesle "Meraklı insanların çoğu sever" dedi. "Bu iyi bir onay."

Şaşırarak güldüm. Aslında çok komikti. Arnold'ın komik olabileceği kimin aklına gelirdi?

"O zaman arabaya büyükannemin onuruna Agatha ismini verelim" dedim, motor kapağına dokunarak. Sonra hevesle: "Sabah kahvesine gelmek ister misin?"

Arnold'ın bakışları büyükannemin evine doğru kaydı. "İçeri mi?"

"Evet, kahve içmeye? Ya da çay?"

"Eileen beni hiç içeri davet etmedi" dedi Arnold.

Burnumu buruşturdum. "Hiç mi?" Büyükannemin yapacağı bir şey değildi bu. O hemen *herkesi* içeri davet eder ve "komşu" kategorisine girdikleri takdirde evin anahtarını bile alabilirler.

Arnold "Büyükannenle pek anlaşamıyoruz" dedi. "Uzun zaman önce kötü bir başlangıç yaptık ve o zamandan beri benden nefret ediyor." Omuz silkti. "Umurumda da değil. Benden hoşlanmayan çeker gider."

"Bu takdire değer bir bakış açısı" dedim "ama bazen de huysuzluk ve mantıksızlığın bahanesi."

"Öyle mi?" dedi Arnold.

"Seni sabahları dışarıda büyükannemin bitkileriyle ilgilenirken görüyorum."

Arnold utandı. "Ah, şey, sadece..."

"Şimdi de burada, arabamı çitten çıkarmama yardım ediyorsun."

"Şey, ben sadece..." Arnold kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece huysuz rolüne pek inanmıyorum sanırım, hepsi bu." Arabayı kilitledim ve büyükannemin elma ağacının altındaki banka doğru ilerledim; bir süre sonra Arnold da peşimden geldi. "Ayrıca, değişmek için hiçbir zaman geç değildir; büyükanneme baksana. Büyükbabam gidince ne yaptı? Londra'da bir maceraya atıldı ve internette flört etmeye başladı."

Arnold gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırdı. "İnternette *flört* mü? Büyükannen mi?"

"Evet. Bence harika bir şey. Kendi hayatını yaşayıp bizimle ilgilenmeye biraz ara vermesi çok iyi."

Arnold bu düşünceden biraz rahatsız olmuş göründü. "İnternette flört" dedi sonunda. "Hayret doğrusu. Bu kadından korkulur." Bana bir bakış fırlattı. "Ailevi özellik belli ki."

Homurdandım. "Bu izlenimi nasıl edindin bilmiyorum. Buraya geldiğimden beri her şeyi berbat etmekten başka bir şey yapmadım. Aslına bakarsan, son bir *yıldır* çuvallayıp duruyorum."

Arnold gözlerini bana dikti. "Duyduğuma göre, kız kardeşinin ölümüyle baş etmeye çabalarken şehirde tam zamanlı çalışıp ortağına destek olmuşsun, Betsy'ye haddini bildirmişsin ve Penelope'nin araba kullanmayı bırakmasını sağlamışsın."

Duraksadım ve irkilerek sessizliğe gömüldüm. Buradaki herkes Carla'nın ölümünü, hepimizin acısıymış gibi açık konuşuyor; bunu umursayacağımı sanırdım ama her nasılsa daha iyi geliyordu.

"Betsy'ye haddini bildirmek istemedim aslında" dedim. "İnsanlar öyle mi diyor?"

Arnold kıkırdadı. "Ah, onu kızdırdığın açık. Ama endişelenme,

bazen böyle haddini bildirmek gerekiyor. Sözlükte işgüzar kelimesine bakarsan tam Betsy'nin tarifini bulursun."

Aslında Betsy'de bundan daha fazlası vardı. Patronluk taslamasında savunmacı bir yan vardı, sanki önce o devreye giriyor ve siz ona hayatını nasıl yaşaması gerektiğini söylemeden o size hayatınızı nasıl yaşayacağınızı söylüyordu.

"Kocası Cliff nasıl biri?" diye sordum.

Arnold bir ayağını sürüyerek yere baktı. "Hımm" dedi. "Kötü biri. Hiçbir kadının istemeyeceği türden."

"Ne demek istiyorsun?" Cliff onu Clearwater Cottage'dan eve çağırdığında Betsy'nin nasıl bir anda kalktığını hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Yani... Betsy'ye kötü mü davranıyor?"

"Orasını bilemem" dedi Arnold aceleyle. "İnsanların evliliklerine karışamayız."

"Elbette ama bir noktaya kadar, değil mi? Endişelendiğin bir durum oldu mu hiç?"

"Olmamalı..." Arnold yan gözle bana baktı. "Beni ilgilendirmez."

"Dedikodu yapmaya çalışmıyorum" dedim. "Betsy'nin iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Arnold çenesini ovuşturdu. "Tuhaf bir şey oldu. Cliff bir şeyin nasıl yapıldığına çok önem verir. Betsy yanlış yaparsa sinirlenir. Bugünlerde pek dışarı çıkmıyor; anladığım kadarıyla Betsy her istediğini yapıyor ama olmadık bir zamanda pencereleri açıkken evlerinin önünden geçerseniz onunla nasıl konuştuğunu duyarsınız ve hiç de..." Arnold başını salladı. "Yani bir kadınla böyle konuşulmaz diyorum. Betsy'yi yıpratıyor. Artık eskisi gibi değil. Ama hepimiz onun için elimizden geleni yapıyoruz. Burada gerektiği takdirde onu evine almayacak kimse yok."

Betsy bunu biliyor muydu acaba? Bunu yüksek sesle dile getiren olmuş mudur, yoksa hepsi büyükannemin yaptığını mı yapıyor, sessiz kalıp müdahale etmiyor muydu? Betsy'yle daha fazla ilgileneceğimi zihnime yazdım. Güvenip sırlarını açabileceği biri değildim ama belki olabilirdim.

Arnold aniden alnına vurdu. "Kahretsin. Sana bir şey soracaktım. Zaten bu yüzden uğramıştım. Bu sabah işin yok, değil mi? Bir iyiliğe ihtiyacımız var."

"Öyle mi?" diye temkinlice sordum "biz"in kim olabileceğini merak ederek. "Bugün günlerden ne biliyor musun?"

"Şey." Doğrusu günleri takip edemiyordum. "Pazar mı?"

"Bugün Paskalya Pazarı" dedi Arnold, banktan kalkarak. "Ve bize bir Paskalya tavşanı lazım."

"Jackson. Bu işin altından senin çıkacağını bilmeliydim."

Jackson'ın kafası karışmıştı sanki. Kazağının omuz kısmı yağmur damlalarıyla ıslanmıştı ve elinde folyoya sarılı çikolata yumurtalarla dolu hasır bir sepet vardı. Özel Paskalya süslemeleriyle bezenmiş köy salonundaydık, kocaman tabelalar etkinliğin tam yarım saat sonra başlayacağını ve her yıl düzenlenen Hamleigh-in-Harksdale Paskalya yumurtası avının başlangıç noktası olduğunu ilan ediyordu.

"Bu işin altında... Çocuklar için ücretsiz bir etkinlik mi var?" diye sordu.

"Evet" dedim, gözlerimi kısarak. "Evet, kesinlikle."

Masum bir ifadeyle bana göz kırpsa da kanmamıştım. Yüzde yüz benimle dalga geçmeye çalışıyordu. Geçen gün köy dükkânındaki kuyrukta Dr. Piotr'la ciddi ilerleme kaydetmiştik; 1 Mayıs temama oy vereceğine dair ondan söz aldım. Sonra Jackson'ın arkamızdaki gazetelere göz attığını gördüm, bizi dinlediği belliydi.

Kesinlikle intikam alıyordu.

"Leena harika görünmüyor mu?" diye sordu Arnold arkamdan.

Üzerine tavşan kuyruğu dikilmiş beyaz polar bir pantolon giymiştim; neredeyse altı beden büyüktü ve Arnold'dan ödünç aldığım deri kemerle sabitlemiştim. Ayrıca desenli bir yeleğim vardı

ve yeleğin her tarafı tavşanlarla kaplıydı (yeterince net olmamış olabilir diye). Tavşan kulakları da vardı. Tavşan kulaklarının seksi olması gerekmez miydi? Kendimi tam bir palyaço gibi hissediyordum.

"Kapa çeneni Arnold" dedim.

Jackson'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Beklediğimden de iyi. Sana yakışmış."

Arkamdan yüksek sesli, coşkulu bir ses geldi. Dönüp baktığımda çok sevimli küçük bir kızla karşılaştım. Sarı saçları orantısızca atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, yanağında keçeli kalem izine benzer uzun bir çizgi vardı ve pantolonunun paçalarından biri kıvrılıp çizgili çorabını ortaya çıkarmıştı. Her iki elini de şaşkın surat emojisi gibi yanaklarına götürmüş, mavi gözleri ardına kadar açılmıştı; çok tanıdıktı.

"Paskalya tavşanı" diye nefesi kesildi bana bakarak. "VAY CANINA."

"Samantha, kızım" dedi Jackson arkamdan. "Paskalya tavşanlarının en *sıkı inananlarındandır.*"

Bu açık bir uyarıydı. Ne yani, benim canavar olduğumu mu düşünüyordu? Komik bir tavşan gibi giydirilmek hoşuma gitmeyebilirdi ama bu duruma karşılık vermenin tek uygun yolu vardı.

"Merhaba Samantha" dedim çömelerek. "Seni bulduğuma *çok* sevindim!"

"Beni bulduğuna mı?" dedi kız, gözleri ardına kadar açılarak.

"Bu sabah erkenden yuvamdan ayrıldım ve Yorkshire Dales'in dört bir yanında bana yardım edebilecek birini arıyordum. Sen tam da o kişi olabilirsin Samantha."

"Ben mi?" dedi Samantha nefes alarak.

"Hadi deneyelim, ne dersin? Çikolata yumurta sever misin?"

"Evet!" dedi Samantha olduğu yerde zıplayarak.

"Bir şeyleri saklamak konusunda iyi misin?"

"Evet!" dedi Samantha.

"Sol ayakkabım gibi" dedi Jackson arkamdan kuru bir sesle,

ama gülümsediği de duyuluyordu. "Bu sabah onu çok iyi sakladın."

Samantha ciddiyetle "Çok iyi" derken bakışlarını yüzüme sabitlemişti.

"Ve –şimdi, bu çok önemli Samantha– sır saklayabilir misin? Çünkü eğer Paskalya tavşanının yardımcısı olacaksan, bütün çikolata yumurtalarının nereye saklandığını bilmen gerekecek. Ve diğer çocuklar senden ipucu isteyecek."

"Söylemem!" dedi Samantha. "Söylemem!"

"Tamam o zaman" dedim ve doğrulup Jackson'a döndüm. "Yardımcımı buldum sanırım."

Jackson sırıtarak bana baktı. Onu ilk defa bu kadar içten gülümserken görmüştüm; gamzeleri vardı, çok güzellerdi, her iki yanağında birer tane. İçeri girip Samantha'yı koltuk altlarından kavradı ve kalçasına doğru sallamaya başladı.

"Ne şanslı bir genç hanımefendi" dedi ve yüzünü kızının boynuna gömerek onu kıkır kıkır güldürdü.

Samantha'yı onun kollarında görünce karnımda bir kıpırtı hissettim; beynim de pantolonum gibi yumuşamış, aniden her şey çalkalanmaya başlamıştı sanki.

"Teşekkür ederim" dedi Jackson ağzını hareket ettirerek. Eğilip yumurta sepetini aldı ve Samantha'ya uzattı. Samantha bir çocuğun tam güveniyle başını onun omzuna yasladı. "Hazır mısın?

Samantha onun kollarından sıyrılıp bana doğru koştu ve boştaki elini bana uzattı. Jackson onu bırakırken yüzünde, onu canı yanacak kadar seviyormuş gibi kırılgan bir ifade belirdi. O kadar açık ve kişisel bir şeydi ki bu gözlerimi başka tarafa çevirdim; buna tanık olmamalıydım sanki. Samantha'nın küçük parmakları elimi kavradığında karnımdaki çalkantı daha da arttı.

Jackson eğilip kızın alnına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra da köy salonunun kapısını açtı.

"Siz ikiniz gitseniz iyi olur" dedi. "Ah, Leena?"

"Evet?"

"Paskalya tavşanı zıplayabilir. Her yere gidebilir. Sepeti sallayarak. Hatırlatayım dedim."

"Şimdi de mi?" dedim dişlerimi sıkarak.

Jackson bana bir kez daha sırıttı ama bir şey söylememe fırsat kalmadan Samantha beni merdivenlerden aşağıya, yağmurun içine doğru sürükledi.

16

Eileen

Kendimi televizyondaki parfüm reklamlarında gördüğümüz kadın gibi hissediyordum. Hani şu ayakları yerden birkaç santim yüksekte, şifonlara bürünmüş, kendinden geçmişçesine ışıldayan, gelip geçenlerin belki de aniden arkasından şarkı söylediği kadın gibi.

Geceyi Tod'un yatağında geçirmiştim. Gerçekten olağanüstü bir adamdı. Neredeyse yirmi yıldır seks yapmamıştım –hiçbir şekliyle– ve yetmiş dokuzuncu yaşımda bir şeyler biraz değişmiş olsa da hâlâ harikaydı. Kendimi toparlamam biraz zaman aldı ve belli bazı yerlerim ağrıyordu ama buna değerdi.

Tod belli ki çok deneyimli bir beyefendiydi. Vücudumun güzelliği ve cildimin parlaklığı hakkında söyledikleri laftan ibaret olsa da umurumda değildi; işe yaramışlardı. Yıllardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

Bu sabah Bee'yle buluşup kahve içecektik. Tod hakkındaki tüm dedikoduları duymak istiyordu. Sanırım Paskalya'yı baba tarafından akrabalarıyla birlikte geçirecek olan Jaime'yi özlüyordu ama yine de mesajı beni duygulandırmıştı.

Buluştuğumuz Watson's Coffee çok şık bir yerdi. Duvarların ikisi yeşile, diğer ikisi de pembeye boyanmıştı. Kahve barında sahte geyik boynuzları ve çelik grisi masaların ortasında yarısı erimiş

neon mumlardan oluşan bir koleksiyon vardı. Genel olarak biraz tuhaf ve aşırı yoğun bir etki bırakıyordu; Paskalya Pazartesi'si olduğu için kimse çalışmıyordu elbette ve eğer buralarda ofiste olmanız gerekmiyorsa belli ki kafede olmalıydınız.

Bee bize bir masa bulmayı başarmıştı. Yaklaştığımda gülümsedi, bana kızının fotoğraflarını gösterdiğinde gördüğüm o sıcak, net gülüşün aynısıydı bu. Şaşırtıcı bir etkisi vardı bu gülüşün, sıcak bir spot ışığı size yol gösteriyordu sanki. Saçlarını arkada toplamış, köprücük kemiğinin üzerinde duran çarpıcı gümüş kolyesi gözler önüne serilmişti; neredeyse her yerini örttüğü için daha kışkırtıcı olan güzel bir turkuvaz elbise giymişti.

"Günaydın!" dedi. "Sana kahve getireyim, ne istersin?"

"Flat white, lütfen" dedim, kendimden memnun bir ifadeyle.

Bee kaşlarını kaldırıp sırıttı. "Çok güzel!" dedi. "Hemen dönerim."

O siparişimizi vermeye giderken ben de çantamdan telefonumu aldım. Leena'nın telefonuna alışmam biraz zaman aldı –ve Fitz'den birkaç ders almam gerekti– ama artık alışıyordum. Örneğin Tod'dan yeni bir mesaj geldiğini anlayacak kadar öğrenmiştim. Ve işte yine o kelebekler...

Sevgili Eileen, ne muhteşem bir geceydi. En kısa zamanda tekrarlayalım mı? Sevgilerimle, Tod x

"Tamam, her şeye burnunu sokmanın yanlış olduğunu bildiğim için o mesajı okuduğumu itiraf ediyorum" dedi Bee, bir tepsiyle birlikte masaya tekrar otururken. İkimize de muffin getirmişti. "Limonlu mu çikolatalı mı?" diye sordu.

Bee hiç de beklediğim gibi biri değildi. Gerçekten de çok düşünceliydi. Neden öyle olmayacağını sanmıştım bilmiyorum; belki de çok güzel olduğu için, ki bu da benim nezaketsizliğimi gösteriyordu.

Onun limonlu istediğini tahmin ederek "Çikolata" dedim. Hoşnut görünerek tabağı kendine çekti. "Ve burnunu soktuğun için

seni affediyorum. Metroda ben de aynısını başkalarına yapıyorum. Öyle sıkış tıkış durmanın tek avantajı bu."

Bee kıkırdadı. "Ee? Tod o kişi mi?"

"Hayır" dedim kararlılıkla. "Biz öylesine takılıyoruz. Özel bir şey değil."

Bee bana şaşkın bir bakış attı. "Ciddi misin?"

"Bu çok mu şaşırtıcı?"

"Şey, ben... Düşünmek için duraksayıp kekinden bir lokma aldı. "Sanırım ciddi bir şeyler aradığını sandım. Bir hayat arkadaşı."

Umursamazca omuz silkmeye çalıştım ama bu hareket sırtımdaki kaskatı kesilmiş bir kası gerince irkildim. "Olabilir ama açıkçası ben sadece macera yaşamaya geldim."

Bee iç geçirdi. "Keşke ben de öyle yapabilsem. Çocuğunun müstakbel babasını aramak ilk buluşmanın eğlencesini tamamen kaçırıyor."

"Hâlâ bir şans yok mu?"

Bee yüzünü buruşturdu. "Yetmiş yaş üstü piyasasının daha iyi olacağını biliyordum. Belki de daha yaşlı bir adamla çıkmalıyım."

"Sakın benim randevu havuzuma girmeye kalkışma genç hanımefendi" dedim. "Yaşlı erkekleri yaşlı kadınlara bırak, yoksa hiç şansımız olmaz."

Bee kahkahayı bastı. "Hayır, hayır, hepsi senin olsun. Ama biraz fazla seçici olduğumu düşünmeye başladım."

Kekimi yerken karışmamam gerektiğini düşündüm; Bee kendini tanıyor, kendisi için neyin iyi olduğunu biliyordu.

Ama ben Bee'den çok daha yaşlıyım. Ve o bana çok açık oldu. Belki de fikrimi söylememde bir sakınca olmazdı.

"Kurallar listeni duyduğumda ne düşündüm söyleyeyim mi?" dedim.

"Evet" dedi Bee. "Lütfen söyle."

"Bence evde kalmanın reçetesi gibi."

Bee kahkahayı patlattı. "Ah, lütfen" dedi. "O liste ulaşılmaz değil. Toplum olarak erkeklere yönelik standartlarımız son derece düşük, bunun farkında mısın?"

Wade'i düşündüm. Ondan çok az şey istemiştim, özellikle de Marian büyüdükten sonra. Tek beklentim sadakatti ama anlaşıldığı üzere o bile fazla bir beklentiymiş. Peki ya Marian, o Carla ve Leena'nın babasından ne istedi? Adam bütün gün eşofmanla oturur, tuhaf kanallarda anlamsız spor programlarını izlerdi. O zaman bile Marian onu tutmak için elinden geleni yaptı. Ama sonunda arkasına bile bakmadan çekip gitti; kızları en iyi ihtimalle yılda bir defa görüyordu ve artık Leena'yla görüşmüyorlar bile.

Belki de Bee haklıydı. Ama...

"İyi bir liste yapsam da bu konuda yanlış bir yol izliyor olabilirsin. Düşünmeyi bırakıp harekete geçmelisin."

Kahvemi bitirip ayağa kalktığımda sandalyem beton zemine sürtündü. Bu kafe neon boyalı bir savaş sığınağı gibi hissettiriyordu. Bundan rahatsız oldum.

"Ne yapacağız? Nereye gidiyoruz?" diye sordu Bee ben çantalarımı toplarken.

"Sana farklı bir erkek bulmaya" dedim, kendinden emin bir ifadeyle kafeden çıkartırken.

"*Kütüphaneye* mi?" Bee şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Shoreditch'te kütüphane olduğunu bile bilmiyordum."

"Üye olmalısın" dedim sertçe. "Kütüphaneler yok oluyor ve bu çok kötü."

Bee azarlanmış gibi görünüyordu. "Doğru" diyerek en yakındaki rafa baktı, rafta ciltsiz aşk romanları vardı. Bir anda canlandı. "Aah, şu adamı alacağım" dedi, Mills & Boon kapağındaki gömleksiz beyefendiyi işaret ederek.

Onu kollarından tutup suç ve gerilim bölümüne yönlendirdim. Aşk romanları bölümünde erkek bulma ihtimali düşüktü; bizim dışımızda orada sadece kocasını birkaç dakikalığına bırakıp bu süreyi en iyi şekilde değerlendirmeye çalışan kurnaz bir kadın vardı. Ah evet: John Grisham'ları inceleyen kot pantolonlu ve gömlekli

sarışın bir beyefendi vardı. Ona bakınca kesinlikle yarışmacı olduğu anlaşılıyordu.

"Ne diyorsun?" diye fısıldayarak yemek kitaplarının arkasına çekildim ve Bee'ye bakmasını işaret ettim.

Bee sarışın beyefendiye bakmak için eğildi. "Ooh" dedi başını düşünceli bir şekilde eğerek. "Evet, olabilir! Ah, hayır, bekle, o ayakkabılar da ne... Yelken ayakkabılar Oxbridge'li ciks erkeklerin göstergesidir" dedi pişmanlık dolu bir fısıltıyla. "Altı haneli maaş ve helikopter, ebeveynler tarafından aşılanmış toksik bir aşağılık kompleksi."

"Biraz açık fikirli ol" diye hatırlattım ona. "Bana güveniyor musun, Bee?"

"Ah, tabii güveniyorum. Evet, gerçekten güveniyorum."

Kollarımı düzelttim. "O halde giriyorum" dedim.

"Kadın evlenirken erkeğin soyadını almalı mı sence?"

"Bence kişisel bir tercih bu, dolayısıyla..."

"Peki ev işlerine yardım etmek? Elektrik süpürgesi kullanabiliyorsun, değil mi?"

"Yeterince... diyebilirim. Affedersin, neden sorduğunu öğrenebilir miyim?"

"Romantik biri misin?"

"Evet, sanırım öyleyim, eğer..."

"Peki son ilişkin nasıl bitti?"

Genç adam ağzı açık kalarak bana baktı. Ben de ona beklentiyle baktım.

Yaşlı bir kadın olmanın avantajlarını kullanabiliyordunuz.

"O... bana olan aşkı bitti."

"Tanrım, ne kadar üzücü" dedim kolunu okşayarak.

"Özür dilerim ama biz nasıl..." Şaşırmıştı. "John Grisham romanları hakkında konuşuyorduk ve sonra... sorular sormaya başladın... ve şimdi... sorular... son derece kişisel olmaya başladı..."

O kelimeyi hatırlamaya çalışırken duraksadım. Fitz geçen gece çayda bundan bahsetmişti. "*Çöpçatanlık* yapıyorum" dedim.

"Sen..."

"Arkadaşım Bee için. Bee!"

Bee rafların arkasından gelip beni susturdu. "Eileen! Aman Tanrım, çok özür dilerim, bu çok utanç verici" dedi beyefendiye. "Hadi Eileen, gidelim artık, adamcağızın yeterince vaktini aldık..."

Bee ona büyüleyici gülüşünün sessiz bir versiyonuyla baktı. Sarışın adamın gözleri ardına kadar açıldı ve elindeki kitap, onu tutması gerektiğini unutmuş gibi birkaç santim kaydı.

"Sorun değil" dedi. "Şey."

"Bee, bu genç adam seni şu karşıdaki o güzel kafede kahve içmeye davet ediyor" dedim. "Değil mi?"

"Kesinlikle" dedi sarışın adam ve etkileyici bir şekilde kızardı. "Elbette ediyorum."

Eve döndüğümde Fitz asık suratla yerinden kalktı. "Eileen, kötü haberlerim var."

Göğsümü tuttum. "Ne oldu? Neyin var?"

"Hayır, hayır, o kadar da kötü değil! Silver Shoreditchers Sosyal Kulübümüzle ilgili."

Martha, Fitz ve ben dün gece koca birer kadeh şarap içtikten sonra kulübümüze bu ismi seçmiştik. Bence çok güzel. Ayrıca ertesi gün koşuya çıkmaya da karar vermiştik, ki bu güzel bir fikir değildi ve benim dizlerim, Martha'nın hamileliğinin son evresi ve Fitz'in "genel sabah mahmurluğu"ndan dolayı çabucak vazgeçmiştik.

"Hemen herkes bu fikre bayıldı ve sayı yirmi beşi geçmediği ve hiçbir şey kırılmadığı sürece ev sahibinden de onay aldık. Ama Daire 6'daki hanımefendi hiç hoşnut olmadı" dedi Fitz, ceketimi çıkarmama yardım ederken. "Bu kadar yabancının binaya girmesini kabul edemezmiş."

Kaşlarımı çattım. "İnsanların doğum günü partilerine de aynı gerekçeyle karışıyor, değil mi?"

Fitz homurdandı. "İyi bir noktaya değindin. Ona bir e-posta göndereceğim ve sebebini açıklayacağım..."

Elimle onu uzaklaştırdım. "E-posta saçmalığına gerek yok. Gidip onunla konuşacağım."

Fitz gözlerini kırpıştırarak iki eliyle ceketimi tuttu. "Öyle mi? Tamam" dedi.

Ama kadın evde değildi. Kapının altından bir not atmayı düşündüm ama e-postadan farkı olmayacaktı. Bu hanımefendinin, gözlerimin içine bakıp birkaç yaşlı kadın ve erkeğin evine *yakın* bir alanda sanat dersi almasını ve öğle yemeği yemesini neden istemediğini açıklamasını istiyordum.

Kızmıştım. Koridor boyunca oflaya puflaya Leena'nın evine döndüm. Ben koltuğuma yerleşirken Fitz, Leena'nın dizüstü bilgisayarını kahvaltı tezgâhının üzerinden bana doğru itti.

"Bu neşeni yerine getirir" dedi. "Yeni mesajlar gelip duruyor."

Arkadaşlık sitesi ekranda açıktı. Son zamanlarda sık sık ziyaret ediyordum, özellikle de gerçek adı Howard olan ve çok tatlı görünen YaşlıTaşralıÇocuk'la yazışıyordum. Geçen gün konuşmalarımızı gözden geçirirken ne kadar çok yazıştığımızı görünce şaşırdım.

YaşlıTaşralıÇocuk: Bugün nasılsın, Eileen? Burası sakin. Pek bir şey yok, bilirsin.

YaşlıTaşralıÇocuk: Mesajlaşmalarımızı okuyup seni düşünüyorum. Birbirimizi çok kısa süredir tanıyoruz ama eskiden beri arkadaşmışız gibi hissediyorum!

YaşlıTaşralıÇocuk: Umarım bunu söyleyerek ileri gitmiş olmam! Seninle burada tanıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bugünkü gibi sakin bir günde, sohbet edebilmek harika.

İç geçirdim. Tanrı onu korusun, Howard biraz abartılıydı. Erkeklerin duyguları hakkında bu kadar çok konuşmasına alışkın

değildim. Bu konuda ne hissettiğimden de emin değildim.

Sonra Letitia'yı düşündüm, rüzgâr çanlarının arasında oturmuş, İzlanda teslimatını bekliyordu muhtemelen. Belki Howard da çok yalnızdı. Ve sohbetimize değer vermesi çok hoştu.

EileenCotton79: Merhaba Howard. İyi bir gün geçirmediğine üzüldüm. Konuşabileceğin komşuların var mı?

YaşlıTaşralıÇocuk: Hepsi genç ve trendi! Benimle konuşmak hoşlarına gitmez.

Duraksadım. Silver Shoreditchers Sosyal Kulübü'nden ona bahsetsem çok mu ileri gitmiş olurdum?

Aman boş ver. Neden olmasın?

EileenCotton79: Hoşuna gidebilecek bir sosyal kulüp kurmaya çalışıyorum. Benim bölgemdeki yetmiş yaş üstü kişiler için. Şu an biraz sorun yaşıyoruz ama kurulup faaliyete geçtiğinde gelmek ister misin? Batı Londra'da olduğunu biliyorum ama yine de seni aramızda görmek isteriz!

Howard cevap vermeden önce normalden uzun bir gecikme oldu ve kendimi biraz aptal gibi hissetmeye başladım. Belki de seni aramızda görmek biraz aşırı olmuştu. Ama sonunda...

YaşlıTaşralıÇocuk: Gelmeyi çok isterim! Sen orada olacak mısın?

EileenCotton79: Elbette!

YaşlıTaşralıÇocuk: Seninle yüz yüze görüşmek için sabırsızlanıyorum ☺

Gülümsedim ama cevap vermeme fırsat kalmadan ekranda bir mesaj sinyali daha belirdi.

YaşlıTaşralıÇocuk: Hatta belki yardımım bile dokunabilir. Web sitesi konusunda iyiyimdir; eskiden işimin bir parçasıydı. Sosyal kulübünüz için hazırlamamı ister misin?

EileenCotton79: Ne kadar heyecan verici! Evet, kulağa harika geliyor. Şu an binadaki bir kişiden izin almamız gerekiyor ama yakında hallederiz.

YaşlıTaşralıÇocuk: Dahil olmak için sabırsızlanıyorum!

Güldüm. Bir uyarı sinyaliyle yerimden zıpladım.

Yeni bir kullanıcı profilinizi görüntüledi.

Dikkatim dağılmış halde bildirime gittim, sonra Bee'nin bana sohbeti başka bir kutuda nasıl açık tutabileceğimi gösterdiğini hatırladım. Tıkladım.

Arnold1234. Profil resmi yok, açıklama yok, hiçbir şey yok. Bu web sitesinde alışılmadık bir durumdu. Benim profilimde en sevdiğim tatil yerlerinden en sevdiğim kitaplara kadar her şeyi bulabilirdiniz.

Gözlerimi şüpheyle kıstım. Tabii ki dünyada bir sürü Arnold vardı. Yaygın bir isimdi.

Ama düşünmeden de edemedim.

Ekrandaki mesaj düğmesine bastım.

EileenCotton79: Merhaba Arnold! Sayfama baktığını fark ettim ve selam vermek istedim.

YaşlıTaşralıÇocuk'la sohbetime döndüm. Böyle bir yerde kafanızın karışması ve yanlış kişiye mesaj atmanız çok kolaydı. Erkeklere sahtekârlık yapmaktan şikâyet etmiyordum tabii.

YaşlıTaşralıÇocuk: Sanırım bu akşamı kitap okuyarak geçireceğim! Sen şu an ne okuyorsun?

EileenCotton79: Agatha Christie'nin oyunlarını tekrar gözden geçiriyorum. Ondan asla bıkmam!

Bu arada, diğer pencerede:

Arnold1234: Eileen? Ben yan komşun Arnold Macintyre.

Biliyordum! Bu yaşlı pisliğin benim arkadaşlık sayfamda ne işi vardı? "Profilim" sekmesine tıkladım ve Arnold'ın gözünden tekrar okudum. Utanmıştım. Kulağa fazla kendini beğenmiş ve aptalca gelmişti. *Hayat dolu olduğumu ve yeni bir macera aradığımı* nasıl söyleyebilmiştim?

EileenCotton79: Burada ne işin var Arnold?

Gönder tuşuna basar basmaz üç soru işareti koyduğum için pişman oldum. Arnold'la muhatap olduğumda genelde takınmaya çalıştığım kibirli tavrı yansıtmıyordu.

Arnold1234: Senin ne işin varsa.

Of çektim.

EileenCotton79: Aferin sana ama benim sayfamdan uzak durabilirsin!

Arnold1234: Üzgünüm, Eileen. Ben sadece kendi profilim için fikir arıyordum. Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir.

Biraz yumuşadım. Bunu hiç düşünmemiştim.

EileenCotton79: Ben Leena'nın arkadaşından yardım aldım. Neden sen de Jackson'dan yardım istemiyorsun?

Arnold1234: Jackson'dan tavsiye mi isteyeyim? Petunia ya da Narcissus adında bir sürtük mü bulayım?

Kahkaha attım.

EileenCotton79: Çok şanslısın, Arnold Macintyre!

Olamaz, Howard'ı unutmuştum. Kaşlarımı çatarak asıl konuya maya döndüm. Yaşlı Hamleigh'lilerle dikkatimi dağıtmak istemiyordum.

YaşlıTaşralıÇocuk: Agatha Christie'yi hiç okumadım ama şimdi tavsiyene uyup okuyacağım! Hangi kitapla başlamalıyım, Eileen?

Çoktan yazmaya başlarken gülümsedim. Evet, *bu* daha iyiydi.

17

Leena

Parmaklarımı direksiyona tıklatırken saatime baktım. Grubu tombalaya götürmesi için büyükanneme sık sık ödünç verildiğini anladığım okul minibüsünün sürücü koltuğunda oturuyordum. Yanımda Knargill'deki yaşlılar için gönüllü taksi şoförlüğümün yeni –ve tek– müşterisi Nicola vardı. En az doksan beş yaşında olmalıydı –yüzü bu kadar kırışmış birini daha önce hiç görmemiştim– ama kahverengi saçlarının arasında çok az beyaz vardı ve kaşları da delidolu bir profesörünki gibi tel tel ve gürdü. Şu ana kadar birlikte yaptığımız yolculukların büyük kısmını yoldan geçen her sürücü hakkında detaylı ve asılsız yargılarda bulunarak geçirdi; çok kabaydı ama aynı zamanda da çok komikti. Bee'ye yeni bir yakın arkadaş bulduğumu söyledim.

Nicola çok yaşlı ve aşırı yargılayıcı olmanın yanı sıra çok da yalnızdı. İlk tanıştığımızda bana kocası dört yıl önce ölene kadar yalnızlığın ne demek olduğunu bilmediğini söylemişti; şimdilerde biriyle göz göze gelmeden günler, bazen haftalar geçiriyordu. Hiçbir şey buna benzemiyor, diyordu. Bildiğin delilik.

Günlerdir onu evden çıkarmanın iyi bir yolunu bulmaya çalışıyordum ve sonunda annem onu tombalaya götürmemi isteyince çözümü bulmuş oldum. Bingo mükemmeldi. Ve açıkçası, son bir yıl, iki aydır doğru dürüst sohbet bile edemediğim annemi de da-

vet etmeye karar verdiğime göre, ne kadar neşeli olursam o kadar iyiydi.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu Nicola gözlerini kısarak.

"Gergin değilim."

Hiçbir şey söylemedi ama imalı bir bakış attı.

"Sorun annem. Aramız... pek iyi sayılmaz. Ve geç kaldı." Tekrar saatime baktım. Annem Tauntingham'daki yoga dersine gitmiş ve onu oradan almamı istemişti. Aslında yoluma *fazlasıyla* ters olsa da sinirlenmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Tartıştınız, değil mi?"

"Sayılır."

"Sorun her neyse annenle tartışmaya değecek bir şey değildir eminim. Hayat bunun için çok kısa."

"Kız kardeşimi, *hayatını kurtarabilecek bir tedaviye* ikna etmemi engelledi. Ve kız kardeşim öldü."

Nicola duraksadı. "Anlıyorum" dedi. "Çok üzücü."

O an minibüsün kapısı kayarak açıldı ve annem bindi.

Nicola'nın tarafındaki pencerenin tamamen açık olduğunu irkilerek fark ettim. "*Hayatını kurtarabilecek bir tedavi* mi?" dedi annem. Sesinin tonu midemi bulandırdı; öfke doluydu. Çocukluğumdan beri benimle böyle konuşmamıştı. "Hangi *hayat kurtarıcı tedavi*den bahsediyorsun, Leena?"

"Sana gösterdim" dedim, direksiyonu sıkıca kavrayıp ona dönmeden. "Sana araştırmayı gösterdim, Amerika'daki tıp merkezinden gelen broşürü verdim..."

"Ah, *broşür*. Doğru ya. Carla'nın doktorlarının karşı çıktığı tedaviden bahsediyorsun. Herkesin işe yaramayacağını, acısını uzatmaktan öteye gitmeyeceğini söylediği ve..."

"*Herkesin* değil."

"Affedersin, on binlerce pound karşılığında bizi boş bir beklenti içine sokacak olan Amerikalı doktorun hariç herkesin."

Elimi direksiyona vurarak ona döndüm. Karmaşık duygularının etkisiyle kızarmıştı; göğsü benek benek olmuş, yanakların-

dan alev fışkırıyordu. İçimi korkuya benzer bir dalga sardı, çünkü bunu gerçekten yapıyorduk, bu konuşmayı gerçekten yapıyorduk, şu an gerçekleşiyordu.

"*Umut*. Bir *şans*. Hayatım boyunca bana hep Cotton kadınları pes etmez dedin durdun ve sonra dünyadaki her şeyden daha önemli olduğu bir anda Carla'nın pes etmesine göz yumdun."

Nicola boğazını temizledi. Annem ve ben sözümüzün ortasında yakalanmışız gibi ağzımız açık, mahcup bir ifadeyle ona baktık.

"Merhaba" dedi Nicola anneme. "Nicola Alderson."

Bir balonu delmiş gibi, ikimiz de sönmüştük.

"Ah, merhaba, affedersin" dedi annem, koltuğuna yaslanıp emniyet kemerini takarken. "Çok özür dilerim. Kabalık ettik, çok özür dilerim."

Boğazımı temizledim ve tekrar yola döndüm. Kalp atışlarım öyle hızlanmıştı ki adeta nefesimi kesiyor boğazıma doğru ilerliyordu. Tombala ekibinin diğer üyelerini almaya geç kalmıştım; kontağı çevirip hızla yola koyuldum.

...ve anında bir yol direğine çarptım.

Lanet. Lanet olsun. Direğin orada olduğunu biliyordum, buraya park ederken zihnime not etmiştim; *yola çıkarken görüş alanının dışındaki direği unutma*, demiştim kendi kendime.

Tanrı aşkına.

Hemen minibüsten indim ve ellerimi yüzüme götürüp yüzümü buruşturdum. Motor kapağının sağ alt tarafı fena halde ezilmişti.

"Aslında hayır" dedi annem, hemen arkamdan inip kapıyı hızla çarparak. "Seninle yarım yamalak konuşmaktan bıktım. Kusura bakma Nicola ama işimiz bitmedi."

"Sorun değil" diye seslendi Nicola. "Camı kapatayım mı?"

"Ne *cüretle* kızımdan vazgeçtiğimi söylersin?" Annem yumruklarını sıkarak konuşuyordu.

Benim aklımsa hâlâ ezilen motor kapağındaydı. "Anne, ben..."

"Sen onu her gün görmedin." Annemin sesi giderek yükseliyordu. "Hastaneye acil yatışlar, bitmek bilmeyen, şiddetli, içler acısı kusmalar, tuvalete gidemeyecek kadar halsiz olduğu zaman-

lar. Sen geldiğinde cesur görünmeye çalışırdı; onu en kötü halinde görmedin!"

Nefesimi hafifçe dışarı verdim. Bu söz canımı yakmıştı. "Daha fazla yanında olabilmek isterdim. Gözlerim batmaya başladı, ağlamak üzereydim. "Carla işimi bırakmamı istemedi ve ben de sürekli yanında olamadım anne, bunu biliyorsun."

"Ama ben hep *yanındaydım*. Onu gördüm. Onun hissettiklerini *hissettim*. Ben onun annesiyim."

Annemin gözleri kedi gibi kısıldı, ürkütücü görünüyordu. Ben cevap veremeden tekrar konuşmaya başladı. Kelimeler çığ gibi giderek yükselen ve anneminkine benzemeyen bir sesle dökülüyordu.

"Bizi terk edip hayatından çıkartmanın sebebi bu mu? Carla için yeterince çabalamadığımı düşündüğün için beni cezalandırmak mı istedin? O zaman sana şunu söyleyeyim, Leena. Amerikalı doktorunun haklı çıkmasını ne kadar istediğimi *hayal* bile edemezsin. *Hayal* bile edemezsin. Carla'yı kaybetmek bana her günün her anı ne için yaşadığımı sorgulattı ve eğer küçük kızımı kurtarabilmemin bir yolu olsaydı, o yolu mutlaka kullanırdım." Yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. "Ama öyle bir yol yoktu Leena, bunu sen de biliyorsun."

"İşe *yarayabilirdi*" dedim ellerimi yüzüme bastırarak. "*Yarayabilirdi.*"

"Peki Carla'nın nasıl bir hayatı olurdu? Bu *onun* tercihiydi, Leena."

"Öyle mi? O zaman o da yanlış yaptı!" Ellerimi iki yana düşürüp yumruklarımı sıkarak bağırdım. "Mücadeleyi bıraktığı için ona çok *kızıyorum*. Onun için mücadeleyi bırakmana *kızıyorum*. Hem sen kim oluyorsun da *sizi terk edip* gittiğimi söyleyebiliyorsun? Sen kim oluyorsun da sizden uzaklaştığımı söylüyorsun?" Duygular midemi altüst etmişti ve bu defa onları bastırmıyordum. "Sen *paramparça* oldun. Her şeyle ben uğraştım, cenazeyi düzenleyen ve evrak işleriyle uğraşan bendim, sen *dağıldın*. O yüzden seni terk ettiğimi söyleyemezsin. Kız kardeşimi kaybettiğimde neredeydin? Neredeydin?"

Annem biraz geri çekildi. Ciddi anlamda bağırıyordum. Hayatımda hiç kimseye böyle bağırmamıştım.

"Leena..."

"Hayır" dedim, yüzümü koluma silerek ve sürücü kapısını açtım. "Hayır. Benden bu kadar."

"Araba kullanacak durumda değilsin" dedi Nicola.

Parmaklarım titreyerek kontağı çevirdim. Minibüs hareketlenip devrini yükseltti ve canlandı. Öylece oturmuş önümdeki yola bakıyordum, tamamen kontrolden çıkmış gibiydin.

Nicola kapısını açtı.

Ona baktım. "Ne yapıyorsun?" dedim. Sesim gözyaşlarımın etkisiyle kalınlaşmıştı.

"Bu halde arabayla beni bir yere götürmene izin veremem" dedi.

Ben de kendi kapımı açtım çünkü Nicola yardım almadan minibüsten inemezdi. Annem hâlâ onu bıraktığım yerde duruyordu, kollarını birleştirmiş, parmaklarını kaburgalarına dolamıştı. Bir an ona koşmak ve çocukken yaptığım gibi saçlarımı okşamasına izin vermek istedim.

Onun yerine arkamı dönüp Nicola'nın yolcu koltuğundan inmesine yardım ettim. Spor salonunda saatler geçirmişim gibi bedensel olarak bitkin hissediyordum. Üçümüz orada öylece duruyorduk, annem ve ben bir o tarafa bir diğerine, birbirimizden başka her yere bakıyorduk. Rüzgâr etrafımızda ıslık çalıyordu.

"Pekâlâ" dedi Nicola. "Evet."

Sessizlik devam etti.

"Hayır mı?" dedi Nicola. "Kimse bir şey söylemeyecek mi?"

Bir şey söyleme düşüncesi beni tamamen aşıyordu. Asfalta bakarken, saçlarım ıslak şeritler halinde düşüyordu.

"Aileniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum" dedi Nicola "ama birazdan yağmur yağacağını ve Leena araba kullanacak kadar sakinleşene kadar burada, yolun ortasında limon gibi dikileceğimizi biliyorum. Dolayısıyla bu işi ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi."

"Ben sakinim" dedim. "Sakinim."

Nicola şüphe dolu bir ifadeyle bana baktı. "Yaprak gibi titriyorsun ve maskaran çenene bulaşmış" dedi.

Annem o an harekete geçip bir elini uzattı. "Anahtarları ver, ben kullanırım."

"Sigortalı değilsin." Sesimin titrek ve zayıf çıkmasına sinirlendim.

Bir otobüs virajı dönüp bize doğru gelirken annem yanımıza doğru adım attı. "O zaman sigortacıları arayayım" dedi.

Nicola annemi baştan ayağa süzerek "Senin ondan daha iyi kullanacağını sanmıyorum" dedi.

"Otobüs" dedim.

"Ne?" diye sordu Nicola.

İşaret ettim, sonra bir kolumu, sonra iki kolumu birden salladım. Otobüs durdu.

"Şu hale bak" dedi şoför yanımızda durduğunda. "Ne oldu burada? İyi misiniz? Kaza mı geçirdiniz?"

Otobüse çoktan binen Nicola "Sadece sembolik anlamda evet" dedi. "Sen iyisin, değil mi? Zırıl zırıl ağlamayacaksın, değil mi?"

"İyiyim, tabii" dedi şoför.

"Güzel, güzel. Hadi binin hanımlar. Gidiyoruz."

Annem ve ben koridorun iki tarafına oturup her ikimiz de önümüze bakmaya başladık. Otobüs koltuğuna yavaş yavaş yerleşirken gözyaşlarım da hafifliyordu. Burnumu silmek, bütün ağlamaların sonuymuş gibi kendimi daha iyi hissettirmişti ve Hamleigh'e doğru yol alırken, kendimi kontrol edemediğime dair o korkunç his hafiflemiş, kaburgalarımdaki gerginlik ve boğazımdaki nabız sesleri azalmıştı.

Az önce ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama şu an bunu düşünecek zamanım yoktu; otobüs şoförü bizi köye bırakmak için her zamanki rotasından sapma nezaketini gösterse de zaten geç kalmıştık.

Tombala müdavimleri Peewit Caddesi ile Middling Lane'in köşesinde, köy dükkânının önünde toplanmıştı; birkaç dakika önce yağmur yağmaya başlamıştı ve grubun büyük kısmı devasa yağmurlukların ve su geçirmez pançoların içinde sadece yarı yarıya görünüyordu.

Tombala müdavimlerine yaklaşırken yanımda oturan Nicola "Ne yapacağız?" diye sordu. "Onları tombala salonuna götürecek minibüsümüz yok. Salonun kapalı olduğunu söyleyeyim mi?"

"Anlamadım?" dedim yüzümü silerek. "Kapalı *değil*. Biraz yenilikçi düşünsek yeterli."

"Bunu yapabileceğine emin misin?" Annem ifademi görünce "Tamam. Neye ihtiyacın var?" diyerek sustu.

"Keçeli kalem" dedim. "Sandalye. Bir de çenemdeki maskarayı silmek için yüz mendili."

"Yirmi yedi! İki ve yedi! Otuz bir! Üç ve bir, bu otuz bir!"

O kadar ağlamanın üstüne bir de bağırınca sesim kısıldı. Büyükannemin yazıcısı iyi ki vardı; yarım saat boyunca yavaş yavaş, acı çekerek çalışmış olsa da sonunda on beş tombala sayfası üretebildi. Bu arada annem gitti (en iyisiydi belki de) ama Hamleigh tombala severlerinin geri kalanı büyükannemin evindeki sandalyelere yerleşmişti, ayrıca Arnold'dan da üç sandalye almıştık. Başta biraz söylenenler olsa da tombala oyuncuları bu düzenden etkilenmişti ve büyükannemin dondurucuda sakladığı birkaç parti tabağını pişirip yanında elma şarabı ikram edince ortam yavaş yavaş keyifli bir hal aldı.

Oturma odasını yeniden düzenledik, böylece ben televizyonun olduğu ön tarafta durduğumda tombalacıların hepsi beni görebiliyordu. Ve teorik olarak duyabiliyorlardı da ama yeterince değil.

"Ha?" diye bağırdı Roland. "Kırk dokuz muydu o?"

"Otuz bir!" diye bağırarak karşılık verdi Penelope.

"Yirmi bir mi?"

"Otuz bir!" diye seslendi tekrar.

"Penelope Roland'ın yanına mı otursa?" diye önerdim. "Böylece söylediklerimi ona tekrar edebilir."

"Tombala salonunda böyle bir sorun yaşamazdık" dedi Betsy kibarca.

"Tombala salonundaki elma şarabı bu kadar iyi değil ama" dedi Roland, keyifle şarabını yudumlarken.

"Şu minik börekler de çok lezzetli" dedi Penelope.

Gülümsememek için kendimi tutarak bakışlarımı Kathleen'in telefonundaki rastgele sayı üretecine çevirdim. Önceden büyükannemin olarak bilinen telefonum bu tür özelliklere sahip olamayacak kadar basitti ama Kathleen imdadıma yetişerek akıllı telefonunu bana ödünç verdi. "Kırk dokuz!" diye bağırdım. "Dört ve dokuz!"

"Az önce de kırk dokuz dediğini sanıyordum!" dedi Roland. "Zaten kırk dokuz dememiş miydi?"

Penelope sesini yükselterek "Otuz bir dedi!" diye karşılık verdi.

"Otuz yedi mi?"

"Otuz üç" dedi başka bir ses. Nicola'ydı bu. Roland'ın arkasında oturuyordu ve yüzündeki muzip ifadeyi yakalayıp gözlerimi devirdim.

Ağız hareketiyle *hiç yardımcı olmuyorsun* dediğimde pişmanlık duyduğuna dair en ufak bir işaret göstermeden omuz silkti.

"Biri otuz üç mü dedi?" diye sordu Roland.

Penelope neşeyle "Otuz bir!" diye bağırdı.

"Kırk..."

"Lanet olsun Roland, şu lanet işitme cihazının sesini aç artık!" diye kükredi Basil.

Kısa, dehşet dolu bir sessizliğin ardından gruptan öfkeli sesler yükselmeye başladı. Ağlamaktan ağrıyan gözlerimi ovuşturdum. Kapı çalınca irkildim. Kim olduğunu biliyordum.

Jackson'a telefonda, yardım etmek için bana ödünç verdiği okul minibüsünün motor kapağının ezildiğini ve onu Tauntingham'ın hemen dışında bıraktığımızı söyleyebileceğimi hiç sanmıyordum. Yüz yüze konuşmalıydık.

Aceleyle kapıya gittim ama aşmam gereken sandalyeler ve bastonlardan oluşan bir engel parkuru varken işim hiç kolay değildi.

Jackson sol kulağını yarı yarıya kapatan uyduruk gri bir şapka takmıştı ve ceketinin altına giydiği gömlek o kadar kırışıktı ki buruşukluklar özellikle ütülenmemişti sanki. Kapıyı açtığımda bana gülümsedi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hımm" dedim. "İçeri gelmeyecek misin?"

Jackson itaatkâr adımlarla salona girdi, sonra başını eğip oturma odasındaki kargaşayı dinlerken bana meraklı bir bakış fırlattı.

"Tombalada plan değişti" dedim. Kıpırdanıp duruyordum. "Seninle de buna konuşmak istiyordum. Küçük bir kaza oldu. Minibüsle. Bana ödünç verdiğin."

Jackson duyduklarını hazmetmeye çalışarak sonunda "Ne kadar kötü?" dedi.

"Sigorta kapsamına girmiyorsa tüm masrafları ben ödeyeceğim. Bu grup gider gitmez onu park ettiğim yere yürüyüp garajına ya da senin istediğin bir yere götüreceğim. Bu hafta sonu sınıfı boyamanıza yardım edeceğim zaten ama her fırsatta hayatını yeterince mahvettiğim için bunu telafi edecek bir şey varsa..."

Sesim giderek azalırken Jackson keyifli görünüyordu.

"Sorun değil."

"Gerçekten mi?"

Şapkasını çıkartıp saçlarını dağıttı. "Aslında biraz sorun tabii ama sen kendine çok fazla yüklendiğin için sana takılma keyfini elimden alıyorsun."

"Ah, özür dilerim" diye söze başladım ama sonra güldüm. "Hayır, özür dilemiyorum. Ama teşekkür ederim. Haklı olmana rağmen öfkelenmediğin için. Berbat bir gün geçirdim."

"Sonuç olarak şu an oturma odasında tombala oynuyorlar."

"Evet. Berbat bir gün çok tuhaf bir hale dönüştü. Katılmak ister misin?" dedim. "Elma şarabı ve mukavvaya benzer hamura sarılmış minyatür yiyecekler var."

"Elma şarabı" dedi Jackson. "Bal likörü yok mu?"

"Hmm?"

Bir yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Şey, bunu fırsat bilip Orta Çağ temalı bir gecenin keyfini onlara göstersen şaşırmazdım."

"Ben öyle bir seviyeye inmem!" diye haykırdım.

"O zaman bu ne?" dedi yan masadaki kumaş yığınını göstererek.

Lanet olsun. "Şey..."

Kare şeklindeki küçük kumaş parçalarından birkaçını kaldırdı. Börekler pişerken onları Penelope'ye göstermiştim. Muhteşemlerdi; doğruca Kıştepesi'nden* gelmiş gibi. Şu an Jackson'ın elindeki altın sarısıydı ve üzerinde ejderha desenli bir arma vardı.

"Yeniden... dekore etmeyi düşünüyorum" diyerek onu oturma odasına yönlendirdim.

"Büyükannenin evini mi? Ejderhalarla mı?"

"Büyükannemi bilirsin!" dedim. "Mitolojiyi çok sever!"

Jackson keyiflenmiş görünse de kumaş örneğini bana geri verdi. Birlikte oturma odasına yürüdük; kapıda durup kalabalığı gözlemlerken yüz ifadesini okumak mümkün değildi.

"Sence büyükannem oturma odasını bu hale soktuğumu bilse kızar mıydı?" diye sordum. "Bunu mu düşünüyorsun?"

"Aslında" dedi Jackson hafifçe gülümseyerek "bence bu tam Eileen Cotton'a göre bir şey."

Ertesi gün onları köy salonunda tekrar gördüğümde Mahalle Gözcülüğü üyelerini büyükannemin evinden az önce atmışım gibi hissettim. Bu bizim ikinci 1 Mayıs Komitesi toplantımızdı. Önemli bir buluşmaydı.

El broşürleri hazırlamıştım. Balla kavrulmuş kuruyemişler, şekerli meyveler ve kavrulmuş etlerden tadımlık getirmiştim. Mayıs Günü festivali için temel demografik yapımızı belirleyip Orta Çağ temasının panayır sevenler için anlamını detaylıca açıklamıştım.

Betsy "Leena'nın fikrini destekleyenler var mı?" diye sordu.

El kaldıran olmadı.

* George R.R. Martin'in *Taht Oyunları* romanındaki Winterfell. (y.n.)

"Üzgünüm canım" dedi Penelope. "Ama Jackson en iyisini bilir."

Jackson biraz mahcup görünme nezaketini gösterdi. El ilanı getirmemişti. Tadımlık yiyecek bile yoktu. Tüm seksiliğiyle ayağa kalkıp hindistan cevizi, güneş şapkaları ve ananasın üzerine halka atma hakkında bir şeyler söyleyerek hepsini etkiledi. *Ana konu: Samantha satsuma gibi giyinip gelmeyi kafasına koymuş.*

Ah, durun...

Bir el kalktı! Bir el!

Arnold elini kaldırmış, kapıda duruyordu.

"Leena'ya oy veriyorum" dedi. "Üzgünüm evlat ama onunkinde şahinler var."

Ona gülümsedim. Jackson her zamanki gibi yine eğlenmiş görünüyordu. Bu adamı kızdırmak için ne yapmak gerekiyordu?

"1 Mayıs Komitesi'nin bir parçası olduğunu bilmiyordum Arnold" dedi Betsy.

"Şimdi parçasıyım" dedi Arnold tüm rahatlığıyla. Sonra içeri girip bir sandalye çekti. "Jackson'ın temasını savunan büyük bir çoğunluk var, eminim sen de farkındasındır Leena."

"Pekâlâ" dedim elimden geldiğince kibar bir şekilde. "Tropikal tema güzel."

Kızdığım belli oluyordu. Kazanmak istiyordum. Ama tüm bu bilgileri toplamak uzun zamandır hissetmediğim kadar eğlendirmişti beni ve en azından Arnold'ı ekibime katmıştım; ayrıca bir köy komitesine de katılmıştım. Büyükannem köyün münzevisi Arnold'ın herkesin iyiliğini düşündüğünü öğrendiğinde görün bir de.

Toplantı devam ederken ağzımı oynatarak Arnold'a teşekkür ettim ve o da bana sırıtarak karşılık verdi. Basil yine sincaplar hakkında gevezelik etmeye başladığında, Arnold'ın yanına oturmak için yerimi değiştirerek Roland'ın oturma planında yaptığım değişiklikten duyduğu bariz dehşeti görmezden geldim.

"Buraya gelmeni sağlayan ne oldu?" diye sordum ona alçak sesle.

Arnold omuz silkti. "Yeni bir şeyler denemek istedim" dedi.

"Yeni bir sayfa açıyorsun!" diye fısıldadım. "Öyle, değil mi?"

Arnold cebinden küçük bir ciltsiz kitap çıkardı: *Doğu Ekspresinde Cinayet*. Betsy, Basil konuşmaya devam ettiği halde Arnold'ın arkasına yaslanarak kaldığı sayfayı açmasını dehşetle izledi.

Arnold, komite üyelerinin bakışlarından habersiz "Fazla heveslenme" dedi bana. "Ben aslında bisküviler için geldim."

Her neyse. Arnold aslında Shrek'ti: insanlara nasıl nazik davranılacağını unutmuş, huysuz, yeşil bir dev. Ve ben de onun Eşek'i olmayı planlıyordum. Bu hafta onu tekrar çaya davet etmiştim ve o da geleceğini söylemişti, yani kesinlikle ilerleme kaydediyorduk.

Huysuz Arnold bir köy komitesi toplantısına geldiyse her şey mümkün olabilirdi. Toplantı sona yaklaşırken, Betsy'nin ipek şalını düzelterek ağır adımlarla vestiyere doğru ilerlemesini izledim. Yanlış bir başlangıç yapmıştık evet. Ne olmuş? Bir şeyleri değiştirmek için asla geç değildir, Arnold'a da bunu söyledim.

Başımı kaldırım Betsy'nin yanına gittim ve salondan onunla birlikte ayrıldım.

"Nasılsın, Betsy?" diye sordum. "Bir ara çay içmeye uğrasanız. Kocanla birlikte. Onunla tanışmayı çok isterim."

Betsy bana temkinli bir bakış attı. "Cliff dışarı çıkmayı sevmez" dedi ceketini çekiştirerek.

"Ah, üzüldüm; hasta mı?"

Betsy "Hayır" diyerek döndü.

Yanından yürüyordum. "Büyükannemle konuşmayı özlediğini biliyorum. Eğer yardıma ya da konuşacak birine ihtiyacın olursa bana gelebilirsin."

Betsy bana şüpheyle baktı. "Bana yardım etmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Evet."

"Ne yapabilirsin?" diye sordu ve bana ilk uğradığında söylediklerimi tekrarladığını anlamam biraz zaman aldı.

"Affedersin" dedim içtenlikle. "Böyle diyerek kabalık ettim. Carla'nın ölümü konusunda insanların yardım teklif etmesine ve

bunu içtenlikle teklif etmelerine alışık değilim. Genellikle onun hakkında bu kadar doğrudan konuşmaktan kaçınıyorlar. Sanırım biraz şaşırdım."

Betsy bir süre konuşmadı. Lower Lane'de sessizce yürüdük.

"Belediyenin bu çukurları senin sayende doldurduğunu biliyorum" dedi sonunda, önündeki kaldırımı işaret ederek.

"Evet, önemli bir şey değildi. Bunu yıllar önce yapmaları gerekirdi. Ben sadece birkaç telefon görüşmesi yaptım."

"Fark edilmedi sanma" dedi sertçe, yollarımız ayrılırken.

18

Eileen

Daire 6'da yaşayan merhametsiz kadını ancak beşinci denememde bulabildim. Evine o kadar az geliyordu ki, insanların binada ne yaptığına neden bu kadar tepki gösterdiğini anlamakta zorlanıyordum.

Onunla bu kadar geç karşılaşmanın iyi yanı, yüz yüze geldiğimizde sinirlerimin yatışmış olması ve kibar davranmak için kendimi zorlamak zorunda kalmamamdı.

"Merhaba" dedim kapıyı açtığında. "Sen Sally olmalısın."

"Evet?" dedi Sally dertli bir ifadeyle. Takım elbise giymişti ama hiç makyaj yapmamıştı; siyah saçlarını orantısızca atkuyruğu şeklinde geriye toplamıştı. "Sen kimsin?"

"Ben Eileen Cotton. Fitz ve Martha'yla birlikte 3 numaralı dairede yaşıyorum."

Sally tekrar baktı. "Öyle mi?" diye sordu ve öyle olmaması gerektiğini düşündüğü izlenimini edindim.

"Binanın *kullanılmayan* alt katında küçük bir sosyal kulüp kurma fikrimize karşı çıktığını duyduğum için gelmek istedim. Bu konuyu konuşmak için içeri girebilir miyim?"

"Ne yazık ki hayır. Çok meşgulüm" diyerek kapıyı kapatmaya yeltendi.

"*Affedersin*" dedim sertçe. "Ama gerçekten kapıyı yüzüme mi kapatacaksın?"

Kadın o an tereddüt etti, biraz şaşırmıştı. Kapısı yarı açık orada dururken kapının yan tarafında bir değil üç kilit olduğunu fark ettim.

Yumuşadım. "Yabancıların binaya girmesine dair endişelerini anlıyorum. Bu şehirde yaşamak ürkütücü olabilir. Ancak öğle yemeği kulüplerimiz çok saygıdeğer yaşlı hanımlar ve beylere yönelik olacak ve etkinlik devam ederken ön kapıyı kapalı tutacağız, böylece herhangi bir Tom, Dick veya Harry'nin binaya girmesini önlemiş olacağız. Sadece yaşlı insanlar girebilecek."

Sally yutkundu. Tahmin ettiğimden daha genç olabilirdi; bugünlerde insanların yaşlarını tahmin etmekte zorlanıyordum ve o sert ifadesiyle takım elbisesi beni yanıltmıştı.

"Bak" dedi, canlı, ciddi bir ses tonuyla "sebep bu fikirden hoşlanmamam değil. Ama bir insanın yaşlı olması tehlikeli olmayacağı anlamına gelmez. Ya biri gelir ve herkes gittikten sonra kalıp binada pusu kurarsa?"

Başımı salladım. "Anlıyorum. Peki girişte isimleri alsak ve çıkışta da herkesin gittiğinden emin olmak için sayım yapsak?"

Sally başını öne eğdi. "Bu... Teşekkür ederim" dedi sertçe. "Bu mantıklı olabilir."

Biraz derin bir sessizlik oldu.

"Bu durumda kulübün kurulmasına izin veriyor musun?" diye sordum. "Bir tek senin onayını bekliyoruz."

Sally'nin gözleri seğirdi. "Tamam. Evet. Giren ve çıkanlar sayıldığı sürece tabii."

"Elbette. Anlaştığımız gibi." Elini sıktım. "Seninle tanışmak bir zevkti, Sally."

Zevk biraz abartılı oldu ama gerekliydi.

"Seninle de Eileen."

Leena'nın dairesine doğru yürüdüm.

Leena'nın yatak odasının önünden geçerken Fitz'e "Daire 6'daki Sally ile sorun çözüldü" dedim.

Fitz ağzı açık bakakaldı.

"Nasıl başardın?" dedi.

Birkaç gece sonra, Tod'la birlikte onun koskoca evinin yatak odasında yan yana, yastıklara dayanmış, uzanıyorduk. İkimizin de sırtı ağrırken sarılarak yatmak pek de pratik olmuyordu. Tabii bu sarılmanın hoş bir yakınlık olmadığı anlamına gelmiyordu: Tod kolunu benim koluma yaslamış, teni sevişmekten ısınmıştı ve ayak parmaklarımın üşüdüğünü bildiği için örtüleri benim tarafıma kaydırmıştı.

Aslında tehlike arz edecek düzeyde samimiydi. Buna alışabilirdim.

Bir telefon çaldı; kıpırdamadım çünkü çalan hep Tod'un telefonuydu ve hattın diğer ucunda genellikle çok önemli biri oluyordu; bir yapımcı ya da bir menajer. Komodinin üzerindeki telefona uzandı ama ekranı siyahtı. Kendi telefonuma baktım: Marian arıyordu.

Onu almaya çalıştım.

"Alo?"

"Anne?" dedi Marian.

Ve ağlamaya başladı.

"Marian, hayatım, ne oldu?"

"Affedersin" dedi. "Seni aramamak için çok uğraştım. Ama... Ben... yapamıyorum."

"Aşkım, çok özür dilerim." Ayaklarımı yorganın altından çekip kıyafetlerime uzanmaya çalıştım. "Sen yoksa..."

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil anne. Kendime dikkat ediyorum, inan bana; düzgün besleniyorum, yoga yapıyorum..."

Nefesimi dışarı verdim. Tek ayak üzerinde durup eğilmek bana göre değildi ama yoganın Marian'a çok faydası olmuştu. Birkaç ayla kalmayıp yıllarca devam eden tek merakı bu olmuştu; Carla'ya ilk teşhis konduğunda başlamıştı. Marian yogayı bıraktığında, işlerin kötü gittiğini anlıyordum.

"Buna sevindim. Leena'yla aranızda bir şey mi oldu?"

"Pazartesi gecesi yolun ortasında bağıra çağıra tartıştık ve hafta

boyunca onun ne kadar... *kızgın* olduğunu düşünmeden edemedim anne. Benden nefret ediyor. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olamadım ve şimdi, şimdi onu kaybettim."

"Senden nefret etmiyor hayatım, onu *kaybetmedin*. Acı çekiyor, öfkeli ve henüz bunu kabullenmiyor ama atlatacak. Birlikte vakit geçirmenizin ona yardımcı olacağını umuyordum ama..."

Yavaşlığıma sinirleniyor, bir elimle telefonu kulağımda tutmaya çalışırken Tod'la benim birbirine karışmış kıyafetlerimizi telaşla ayırıyordum.

"Eve geleceğim" dedim.

"Hayır, hayır, bunu yapmamalısın." Ağlamaktan sesi kalınlaşmıştı. "Ben iyiyim. Ben... beni bilirsin, bir an moralim bozuldu sadece."

Ama her an bozulmayacağını kim söyleyebilirdi? Ve Leena sokakta ona bağırıyorsa Marian'ın toparlanmasına kim yardım edecekti?

"Geliyorum dedim, o kadar. Yakında görüşürüz, hayatım." İtiraz etmesine fırsat bırakmadan telefonu kapattım.

Arkama baktığımda Tod kaşlarını kaldırmış, bana bakıyordu.

"Sakın bir şey söyleme" diye uyardım onu.

Şaşırmıştı. "Karışmayacaktım zaten" dedi.

"Aile hakkında konuşmak yok" dedim. "Bu konuda anlaşmıştık. Sınırlar."

"Elbette." Tod duraksadı ve giyinirken beni dikkatle izledi. Keşke daha hızlı hareket edebilseydim. "Ama..."

Kapının yanındaki sandalyeden çantamı aldım. "Seni arayacağım" dedim kapıyı arkamdan kapatırken.

Tod'un evinden çıktığımda bir bank bulup nefes almak için oturdum. Tod şehrin Bloomsbury denen lüks bir bölgesinde yaşıyordu; siyah demir çitlerle çevrili geniş yeşil alan ve boyalı camlı pahalı arabalar vardı.

Cotton ailesinin sokakta bağıra çağıra tartıştığı versiyonunu hayal bile edemiyordum. Biz böyle şeyler yapmazdık. Nasıl bu hale geldik?

Onları asla yalnız bırakmamalıydım. Londra'ya gelişim benciceydi ve Marian'ın Hamleigh'te bensiz daha da kötüye gitmeden aklını başıma getirmesine sevinmiştim.

Çantamın içinde defterimi bulmaya çalışırken güvercinler ayaklarımın etrafında geziniyordu. Silver Shoreditchers Sosyal Kulübü'nü kurma izni almamızın şerefine Rupert bu akşam bizi Aurora'yla kendisinin evinde içki içmeye davet etmişti. Şimdi bundan cayamazdım, ben gitmezsem Letitia da gitmezdi ve onun buna ihtiyacı vardı. Yarın gidebilirdim. İşte bu kadar. Leena'yı sabah arayacaktım.

Onunla şimdi konuşursam öfkeme hâkim olamayabilirdim.

Letitia kapıyı açtığında ne kadar gergin olduğunu hemen anladım. Omuzlarını kulaklarına doğru çekmiş, çenesini göğsüne indirmişti. "Haydi" dedim cesaretle. "Ben de şu an bu etkinliği kaldıracak durumda değilim ama söz verdik ve ayrıca, Silver Shoreditchers Sosyal Kulübü'nün hayata geçtiğini göremeyecek olsam da o boş alanı böyle bir yere dönüştürdüğümüz için gurur duyuyorum."

"Gitmek zorunda mıyız?" dedi Letitia üzüntüyle.

"Elbette zorundayız!" dedim. "Hadi ama. Ne kadar erken gidersek o kadar erken kalkarız."

Martha ve Fitz de gelecekti ama Martha'nın o kocaman karnıyla merdivenlerden inebileceğinden emin değildim. Artık ofise de gidemiyordu, onun yerine kanepeye yerleşip ayaklarını sehpaya uzatıyor, dizüstü bilgisayarını karnının üzerinde dengeleyerek çalışıyordu. Ve Yaz'dan eve ne zaman döneceğine dair hâlâ haber yoktu. Rupert ve Aurora'nın dairesine doğru ilerlerken dudaklarımı büzüştürdüm. Yaz'a ağzıma geleni söylemek istiyordum.

"Bayan Cotton!" dedi Aurora kapıyı açar açmaz. "İlk tanıştığımızda 'açlıktan gözüm dönmüş' gibi davrandığım için *gerçekten* özür dilerim."

"Ah, merhaba" dedim, Aurora bana sarılırken. Güçlü bir İtalyan aksanı vardı; *kulağa* öyle gelmiyordu ama "gözü dönmüş" de İtalyanca bir deyimdi sanırım.

"Ve sen de Letitia olmalısın" dedi Aurora, Letitia'nın yüzünü avuçlayarak. "Ne muhteşem küpeler!"

Letitia'nın gözleri belirgin bir panikle bana doğru kaydı. Yüzüne dokunulması ona biraz fazla gelmiş olabilirdi. Aurora'nın kolunu tutup çekiştirdim.

"Bana bu güzel evi gezdirirsin, değil mi?" dedim.

"Elbette! Ev arkadaşların çoktan geldi" diyerek Martha'nın önceden yerleşip ayaklarını Fitz'in kucağına uzattığı şık gri kanepeyi işaret etti. İkisinin birbiriyle didişmesini izlerken yüreğim burkuldu. Onları tanıyalı çok uzun olmamıştı. Bu kadar bağlanmamalıydım; gideceğimi bu gece onlara söylemeliydim.

Aurora bana "Bu benim son heykelim" dedi ve bakışlarını takip ederken küçük bir çığlık attım. Tepesinde mermer bir papağan oturan mermerden devasa bir penisti bu. Ya da ucuydu... sanırım.

Kendime engel olamadım. Letitia'ya baktım. Ona "Bir işaret" diye fısıldarken dudakları seğirdi ve kıkırdamasını gizlemek için öksürdü.

Aurora'ya "Muhteşem" dedim. "Çok fazla şey... çağrıştırıyor."

"Değil mi?" dedi Aurora heyecanla. "Şimdi istersen mutfağa benimle gel çünkü kokteyl hazırlayacağım..."

"Hayır" dedi Fitz kararlılıkla. "Kesinlikle olmaz."

"Ne demek hayır?"

"Gidemezsin!"

Kürdanlı bir zeytini bana doğrulttu. Aurora ve Rupert çok iyi kokteyller yapıyorlardı ama kürdan zeytinlere başta biraz şüpheli baktım. Fitz "ironik" yorumunu yapmıştı. Şimdi koltukta elimde martini bardağıyla Martha ve Fitz'in arasına sıkışmışken yine o uçucu parfüm hissini yaşıyordum.

"Bayan Cotton... Eileen" dedi Fitz. "Planını gerçekleştirdin mi?"

"Şey" diye başladım ama elini savurarak beni susturdu.

"Hayır başlamadın! Silver Shoreditchers Kulübü daha yeni kuruldu! Daha YaşlıTaşralıÇocuk'la bile tanışmadın! Ayrıca *benim* hayatımı da düzene sokmadın" dedi.

"Hmm. Bunun için uğraştığımı fark ettiğini bilmiyordum."

"Yoksa Eileen Cotton'lar çabuk pes edenlerden mi? Çünkü tanıdığım Eileen Cotton'lar bana hiç öyle gelmemişlerdi."

"Yine mi?" dedim ona gülümseyerek. "Gitmeliyim Fitz."

"Neden?" Bunu Martha sormuştu.

Genelde böyle bir soruya dürüst bir cevap vermezdim. Soran Betsy ya da Penelope olsa vermezdim. Ama Martha'nın gözyaşları içinde beni yanına çağırdığını ve doğum yaklaşırken korkularının da arttığını anlattığı aklıma gelince ona gerçeği söyledim.

"Marian'ın bana ihtiyacı var. Tek başına başa çıkamıyor ve Leena işleri daha da bozuyor." Martinime baktım. Biraz sarhoş olmuştum sanırım. Bu *çok* gereksizdi. "Annesiyle kavga ediyor. Sokakta ona bağırıyor! Biz böyle şeyler yapmayız."

"Belki de olması gereken budur" dedi Martha alçak sesle ve alkolsüz kokteylini çevirdi.

"Evet, kesinlikle" dedi Fitz. "O ikisi konuşup şüphelerini gidermeliler. Sorunun yarısı Leena'nın geçen yıl boyunca her şeyi içine atması. Onu annesiyle telefonda konuşurken gördün mü hiç? Yirmi saniye havadan sudan konuştuktan sonra yüzünde panikten donakalmış bir tavşan ifadesi beliriyor" –bunu inanılmaz iyi bir şekilde tarif etmişti– "sonra da teknesinde delik olan bir denizci gibi konuşmayı kesiyor." Fitz duraksadı. "Bu benzetme işe yaradı mı?" diye sordu Martha'ya.

Martha burun kıvırdı.

"Leena, Marian'a olduğu kadar Carla'ya da kızgın" dedi Fitz kendinden emin bir ifadeyle. "Ve ikisinden de çok kendine kızgın çünkü Leena Cotton ne zaman çok çaba harcayıp da bir sorunu çözemedi? Buna ne diyordu, düşünce duşu mu?"

"Duygularını ifade etmeleri iyi" dedi Martha. "Bazen tartışmanın arındırıcı etkisi vardır."

"Ama Marian çok hassastır" dedim onlara. "Yas tutuyor. Bağırmanın ona ne gibi faydası olabilir ki?"

"Hassas mı?" diye sordu Martha nazikçe. "Bana hep çok güçlü biri gibi gelmiştir."

Başımı iki yana salladım. "Hikâyenin tamamını bilmiyorsun. Geçen yıl, bazı dönemler geçirdi. Olaylar. Korkunçtu. Eve girmeme izin vermiyordu. Kapıyı çalıyordum, çalıyordum ama evde yokmuş gibi yapıyordu. Son örnek en kötüsüydü. Günlerce dışarı çıkmadığı oldu. Sonunda kendi anahtarımla içeri girdim. Halının üzerinde oturmuştu ve o iğrenç kasetlerden biri açıktı, hani şu kederin bir prizma olduğu ve insanın ışığın varlığına girmesine izin vermesi gerektiğine dair saçmasapan şeyler söyleyen bir adamın göründüğü kasetler. Sanki..." Martha'nın acı dolu ifadesini fark edince sustum. "Ne oldu? Ne dedim?"

"Hayır, hayır" dedi Martha, elini karnına götürerek. "Kesinlikle olmaz."

"Ne kesinlikle olmaz?" diye sordu Fitz.

"Aman Tanrım" dedi Letitia. O kadar uzun zamandır konuşmamıştı ki hepimiz biraz şaşırmıştık; kendisi bile. Martha'nın karnını işaret ediyordu. "Bu bir kasılma mıydı?"

Martha burnundan nefes alarak "Merak etme" dedi "öğle yemeğinden beri var. Bunlar gerçek kasılmalar değil."

"Öyle mi?" dedi Letitia Martha'ya bakarak. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Yaz henüz dönmedi" dedi Martha "üstelik doğuma da üç hafta var."

"Doğru" dedi Fitz, kaşlarını kaldırıp bana bakarak. "Ama bebek senin programından haberdar mı bilemem."

Martha dişlerini sıkarak "Evet haberdar" dedi. "Bu... *Aaah! Olamaaz! Aaaaah!*"

Martha en yakınında olan Letitia'nın elini tutunca Letitia küçük bir çığlık attı.

"Tamam" dedi Martha, başını tekrar kanepeye yaslayarak.

"Tamam, sorun yok. Geçti. Ne diyorduk? Ah, evet, Eileen. Devam et; Marian'ın ruh halleri?"

Hepimiz ona baktık.

"Ne?" dedi. "Sorun yok. Yani hastaneye ancak kasılmalar... kasılmalar..." Yüzünü buruşturup tekrar iki büklüm oldu. Hayvanlar gibi korkunç bir inilti çıkarttı. Bu sesi tanıyordum.

"Martha, hayatım... bunlar gerçek kasılmalara çok benziyor" dedim ona.

Kasılma geçtikten sonra Martha "Daha çok erken" diye bağırdı, nefes nefese. "Olmaz... yapamam..."

"Martha" dedi Fitz, ellerini onun omuzlarına koyarak "hani bazen bir müşterinin tamamen saçmaladığını ve gözünün önündekini göremediğini anlarsın ya? Hani şu misafir odasının resim pervazını koyacak kadar büyük olduğunu düşünen kadın gibi."

"Evet" dedi Martha nefes nefese.

"Sen de o kadın gibisin şu an" dedi Fitz.

On dakika sonra inlemeler çığlıklara dönüştü.

Fitz, Rupert ve Aurora'ya "Onu hastaneye götürmeliyiz" dedi.

Haklarını vermeliyim, hiç çekinmeden yardıma koştular. Aurora etrafta koşuşturup su getiriyor, Google Arama'ya sorular soruyordu; gençliğinde bir süre sağlık görevlisi olarak çalışan Rupert umutsuzca çocuk doğumuyla ilgili hatırladığı tavsiyeleri tekrarlıyordu ama bu Martha'yı sakinleştirmiyordu, sadece bizi biraz daha iyi hissettiriyordu.

"Martha doğuma nasıl gitmeyi planlıyordu?" diye sordum Fitz'e.

"Yaz" dedi Fitz yüzünü ekşiterek. "Arabası var, onu hastaneye götürecekti."

"Ama o burada değil" dedim. "Alternatif plan neydi?"

Herkes gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Motosikletim var" dedi Rupert.

Aurora "Scooter" diye düzeltince Rupert'in suratı asıldı.

"Bunun işe yarayacağından emin değilim" dedi Fitz, kanepenin

koluna yaslanıp inleyen Martha'nın sırtını sıvazlarken. "Uber'in gelmesine ne kadar var?"

Rupert telefonuna bakıp dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Yirmi beş dakika."

"Yirmi *ne?*" Martha, Martha'ya hiç benzemeyen bir sesle bağırdı. "Bu mümkün değil! Uber hep beş dakika içinde gelir! Bu bir fizik kuralıdır! Yaz nerede? *Burada olması gerekiyordu!*"

Letitia "Amerika'da" dedi. "Ne?" dedi ona dik dik baktığımı fark ederek. "Öyle değil mi?"

"Telefonunu açmıyor" dedi Fitz kısık bir sesle. "Onu aramaya devam edeceğim."

Martha yarı inilti, yarı çığlık atarak çömelirken Fitz irkildi.

"Benim buna tanık olmamam gerekiyordu" dedi. "Ben aşağıda puro ve viski içip volta atıyor olmalıydım, değil mi? Erkekler böyle durumlarda böyle yapmaz mı?"

Fitz'in omzunu okşadım. "Bırak ben ilgileneyim." Dizlerim için kanepeden bir minder alıp Martha'nın yanına çöktüm. "Fitz, sen git ve komşuların kapısını çal. Arabası olan biri vardır. Aurora, biraz havlu getir. Ne olur ne olmaz" dedim Martha'ya, panik dolu bir ifadeyle bana baktığında. "Ve Rupert... sen de git ve ellerini temizle."

"Binin! Binin!" diye bağırdı Daire 6'dan Sally.

Bu acil durum binada yaşayanlar için harika bir kaynaşma fırsatı olmuştu. Sonunda bütün komşularla tanıştığımı söyleyebilirdim. Sally'nin bu işe soyunması beni çok şaşırtmıştı ama güçlü bir silahı vardı: binada ulaşım aracı olan tek kişi oydu ve biz ona ulaştığımızda Martha'nın çığlıkları koridorlarda yankılanıyordu.

Fitz şaşkınlık içinde "Sally hakkında bildiğim tek şey bir riskfonu yöneticisi olduğu ve Daire 6'da yaşadığı ama buna rağmen seri katil tarzı devasa minibüsüne binmekten hiç çekinmiyorum" dedi. "Bu topluluk ruhu mu, Eileen? Komşuna güvenmek falan? Ah, Tanrım..."

Martha onun elini mengene gibi kavramış, alnını öndeki koltuğun başlığına yaslamıştı; arkasına yaslandığında kumaşın üzerinde sisli, koyu bir ter lekesi bıraktığını fark ettim. Kötü bir durumdaydı. Bu bebek hiç beklemiyordu.

"Hadi! Yürü! Yürü! Yürü!" diye bağırdı Sally ama kime bağırdığından emin değildim; sürücü koltuğunda oturmuştu. Bir dizi öfkeli korna sesiyle park yerinden çıktı. Kolunu öfkeli bir taksi şoförüne doğru sallayarak "Acil durum! Arkada bebek doğuyor!" diye bağırdı camdan. "İnceliğin zamanı değil!"

Sally'nin incelik tanımı fazlasıyla genişti ve yol kurallarının bir kısmını kapsıyordu anlaşılan. Her kırmızı ışıkta geçti, birinin aynasını kırdı, üç defa kaldırıma çıktı ve yanlış zamanda yaya geçidinden geçme cüretini gösterdiği için bir yayaya bağırdı. Kendi evinin güvenliğinden bu kadar endişe eden bir kadının atlı karıncaya biniyormuş gibi araba kullanması büyüleyiciydi. Atılganlığı hoşuma gitmişti. Yine de Londra'nın merkezinde yalnız yaşayan bir kadının neden bu kadar büyük bir minibüsü olduğunu henüz anlayamamıştım. Umarım Fitz haklı değildir; seri katil olduğu ortaya çıkarsa kendimi çok kötü hissederdim.

Martha uzun, gürültülü, acı dolu bir kükremeyle beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Vardık sayılır" dedim ona yatıştırıcı bir sesle ama nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. "Birazdan hastanede olacaksın."

Alnında bir damar beliren Martha "Yaz" demeyi başardı. Canı yandığında başvurduğu hayvani tutuşuyla kolumu kavradı. "Ona ulaşamıyorum tatlım" dedi Fitz. "Sanırım sahnede. Ama onu aramaya devam edeceğim."

"Tanrım, bunu yapamam" diye bağırdı Martha. "Bunu yapamam!"

"Elbette yapabilirsin" dedim. "Hastaneye gidene kadar yapmasan iyi olur tabii, orada her şey çözülecek."

19

Leena

Beşinci parti brownie'mi yapıyordum. Brownie'yi kötü yapmanın dört farklı yolunu keşfetmiştim: yakmak, az pişirmek, tepsiye pişirme kâğıdı koymamak ve unu unutmak (gerçekten de berbattı).

Ama *bunlar* mükemmel olmuştu. Sadece uygulamak ve pratik yapmak gerekiyordu. Ve belki biraz daha sakin bir ruh hali; ben bu sürece Carla'yı özlediğim, anneme kızdığım ve hayatımda ne yaptığımı düşündüğüm bir sis bulutu içinde başlamıştım ve sanırım brownie'ler de atlar gibiydi: stres seviyenizi hissedebiliyorlardı.

Ama şimdi sakindim, brownie'lerim vardı ve nihayet, haftalar sonra... Ethan gelmişti.

Çantalarını yere bıraktı ve ben ön kapıyı açar açmaz beni kucakladı.

"Kırsal cennete hoş geldiniz!" dedim ona beni bırakırken.

"Yanık mı kokuyor?" dedi Ethan ama sonra yüz ifademi fark ederek "Ama lezzetli!" diye ekledi. "Lezzetli bir şekilde yanmış! Kömürde ızgara mı? Mangal mı? Bunlar bir şeyleri yakmanın harika yöntemleri."

"Brownie yaptım. Hem de birkaç defa. Ama bak!" Onu gururla büyükannemin yemek masasındaki mükemmel çikolatalı karelerle dolu tabağa götürdüm.

Bir tanesini kapıp kocaman bir ısırık aldı, sonra gözlerini kapatıp inledi. "Evet" dedi lokmasını çiğnerken. "Gerçekten çok lezzetli olmuş."

"Evet! *Biliyordum.*"

"Her zaman alçakgönüllüsün" dedi Ethan, sonra omzuma astığım kurulama bezini almak için uzandı. "Demek yemek yapmaya başladın! Evcil biri olmuşsun sen!"

Bezi geri alıp ona vurdum. "Kapa çeneni" dedim.

"Neden? Hoşuma gitti." Boynuma sokuldu. "Çok seksi. Ellili yılların ev kadınları şeyini ne kadar sevmiştim biliyorsun."

Kıpkırmızı olup onu ittim. "O bir cinayet-gizem parti kostümüydü ve ben *hiçbir şey yapmadım,* yaptıysam bile senin için değildi!"

"Öyle mi?" dedi Ethan muzipçe sırıtarak. "Çünkü ben senin bir şey yaptığını çok net hatırlıyorum..."

Gülerek vücudumda dolaşan ellerinden kurtularak mutfağa gittim. "Çay ister misin?"

Ethan da peşimden geldi. "İstediğim *bir şey* var" dedi. "Ama çay değil."

"Kahve?"

"Bir tahmin daha." Ellerini belime dolayıp vücudunu benimkine bastırdı.

Kollarında döndüm. "Çok üzgünüm ama şu anda havamda değilim. Günün büyük kısmını ağlayarak geçirdim ve çok tuhaf bir hafta oldu. Buraya gelmek beni..."

"Büyükannene dönüşmüş gibi mi hissettiriyor?" diye sordu Ethan kaşlarını alaycı bir şekilde oynatarak.

Geri çekildim. "Ne?"

"Şaka yapıyorum!"

"Bu da nereden çıktı?"

"Gününü yemek yaparak geçiriyorsun, seksle ilgilenmiyorsun, önlük takıyorsun..." Hiç gülmediğimi anladı. "Hadi ama Leena, dalga geçiyorum!" Elimi tutup beni döndürmeye çalıştı. "Hadi dışarı çıkalım. Beni bara götür."

"Burası o tür yerlerden değil" dedim vücudumu tuhaf bir şekilde kıvırarak.

"Bir *yerlerde* bir bar olmalı. Yakınlarda hangi kasaba var? Divedale mi?"

"Daredale. Orası bir saatten daha uzun mesafede. Her neyse, bu akşam komşum Arnold'ı görmeye gidebiliriz diye düşünmüştüm. Bize kuzu eti yapacağını söyledi." Gülümsemeye çalıştım. "Biraz huysuzdur ama iyi bir adam."

Ethan elimi bırakıp buzdolabına yönelerek "Bu akşam biraz çalışsam iyi olacak meleğim" dedi ve bir bira aldı.

"Ah. Ama..."

Çekmeceden şişe açacağını alırken yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen de yardım edebilirsin. Geçen hafta bahsettiğim projede boş alan fırsatlarına bakıyordum. Zor işlerle uğraşmayı ne kadar sevdiğini biliyorum..."

"Doğrusunu istersen şu an yeterince zor işle uğraşıyorum zaten" dedim ve Ethan televizyonu açınca şaşırdım.

"Millwall maçı var" dedi. "Arka planda açık olabilir diye düşündüm."

Bara gitmek isterken boş alan fırsatlarını ya da Millwall maçını umursamıyordu. Yutkundum ve beni görmek için uzun bir yoldan geldiğini kendime hatırlattım. Ayrıca haklıydı; şu an zor bir süreçten geçiyordum ve bu yas tutma işinde pek... ilerleme kaydedemiyordum. Bunun nasıl sinir bozucu olabileceğini anlayabiliyordum.

Fark etmez. Kırsala kaçış ruhuna tam anlamıyla ayak uyduramıyordu, değil mi?

Kanepeden başını kaldırıp bana baktı, yüz ifademi görünce yumuşadı. Ellerimi tutmak için uzandı ve "Aptalca davrandım, özür dilerim" dedi. "Ben bu kırsalda yaşam işinde pek iyi değilim meleğim. Yeni haline alışmam için bana biraz zaman verir misin?"

"Bu benim yeni halim değil" dedim ona huysuzca ve dönüp kanepede yanına oturdum. "Büyükanneme de dönüşmedim."

Ethan başımı göğsüne yaslayacağım şekilde beni kendine çekti. Burası benim rahat yerimdi. Ethan'ın yanımda olmadığı zamanlar-

da içimi korku ve keder sardığında kendimi çaresiz hissederdim; buna ihtiyaç duyuyordum, bana sarılmasına, kalp atışlarını dinlemeye. Hareketsiz kalmanın tek güven veren yanı buydu.

Ona sokuldum ve başıma bir öpücük kondurdu.

Ethan beni daha yakına, tam doğru noktaya çekerken "Arnold'a kuzu eti için başka zaman geleceğimizi söyleyeceğim" dedim.

❤

Ertesi sabah koşmak için erkenden kalktım ve duştan çıkınca yatağa çıplak girip hâlâ nemli olan vücudumu Ethan'ın vücuduna yasladım. Yavaş yavaş, halinden memnun bir ses eşliğinde uyandı ve elini kalçama uzatıp dudaklarını boynuma bastırdı. Çok güzeldi, tam da olması gerektiği gibiydi ve dün geceki o tuhaf gerginliğin saçma olduğunu düşündüm; kahvelerimizi yatağa götürürken bu konuda şakalaştık ve evde hep yaptığımız gibi ben onun göğsüne yaslanırken o da parmaklarıyla saçlarımı taradı.

Ondan sonra Ethan uzlaşmacı ve hoşgörülü davranmaya başladı; bugün sabah sekizde başlayacak olsa da 1 Mayıs Komitesi toplantısına geleceğini söyledi (neden, Betsy?) ve ben de ona izin verdim ("çalışman gerekiyorsa...").

Birlikte köy salonuna girdiğimizde herkes dönüp bize baktı. Ethan biraz şaşırarak *Tanrım* diye mırıldandıktan sonra müşterilerini karşılarken takındığı tebessümü yüzüne yapıştırıp tanışma faslına geçti.

"Merhaba. Ben Ethan Coleman" dedi Betsy'ye.

Betsy sağırmış gibi yüksek sesle ve ağır ağır konuşuyordu; Betsy kaşlarını kaldırırken irkildim. Ethan aynı şeyi salondaki bütün yaşlılara yaptı; Penelope biraz fazla irkilmişti aslında, Roland'la birlikte yaşadığına göre insanların bağırmasına alışkın olmalıydı. Hay aksi. Keşke gelmeden önce onu uyarsaydım.

Jackson her zamanki gibi toplantıya en son geldi; *geç* denecek kadar olmasa da ama her zaman en son geliyordu ve her zaman

salondaki yaşlıların hayranlık dolu selamlarıyla karşılanıyordu. Ethan'a bakınca Ethan da ona bakıp tekrar ayağa kalktı ve tokalaşmak için elini uzattı.

"Ethan Coleman."

"Jackson."

Ethan sesini kısıp Jackson'a sırıtarak "Buralarda yüz yaşın altında birilerinin olduğunu bilmek güzel" dedi.

Jackson bir an ona baktı. "Onlar iyi insanlar" dedi.

"Ah, elbette! Öyleler tabii. Ben sadece bu kadar yaşlı görmeyi beklemiyordum sanırım. Nedense burada madenciler ve çiftçilerle karşılaşacağımı düşünüyordum. Hani şu Yorkshire aksanıyla sürekli *ah evet* ve *nasılsın* diyenlerle."

İrkildim. Ethan Yorkshire aksanı yaparken aptal bir yüz ifadesi takınıyordu; bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim ama Jackson'ın gözlerinin bir parça kısılmasına sebep olmuştu.

"Affedersin" dedi Jackson "ama sen kimsin?"

"Ethan Coleman" diye tekrarladı Ethan, sonra Jackson'ın ifadesiz bakışlarıyla karşılaşınca omuzlarını dikleştirdi. "Leena'nın erkek arkadaşı."

Jackson'ın bakışları yüzüme kayarak "Öyle mi? Demek ziyarete geldin" dedi.

"Daha önce de gelecektim ama Londra'dan ayrılmak benim için pek kolay olmuyor" dedi Ethan. "İnsanlar bana güveniyor, milyonlar tehlikede, bu tür şeyler."

Bunu hiç ironi yapmadan söylemişti. Yanaklarım kıpkırmızı olurken doğrulup elimi koluna koydum.

"Hadi Ethan, oturalım."

"Ne iş yapıyorsun Jackson?" dedi Ethan beni başından savarak.

"Öğretmenim" dedi Jackson. "Milyonlar tehlikede değil. Çocukların geleceği önemli sadece."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Bütün günümü çocuklarla geçirsem beynim uyuşurdu kesin."

Şimdi salonun orta yerinde duruyorduk ve 1 Mayıs planlama

komitesi üyeleri oturdukları yerden, bir tiyatro oyunu izler gibi ilgiyle bizi izliyorlardı. Ethan'ın kolunu çekiştirdim ama benden yine kurtulmayı başardı ve kaşlarını çattı.

"Lütfen oturur musunuz?" dedim sertçe.

Ethan'ın gözleri kısıldı. "Ne? Jackson'la birbirimizi yeni tanımaya başladık."

Jackson "Haklısın, başlamalıyız artık" diyerek sandalyesine doğru ilerledi.

Ancak o oturduktan sonra Ethan'ı da kendi sandalyesine oturtabildim. Kalbim utançtan küt küt atarken gözlerimi yere diktim.

"Evet!" dedi Betsy, keyfini gizlemeden. "Evet! Ne heyecan verici. Öhöm. Artık konumuza gelelim. Leena, hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım.

"Kesinlikle" diyerek çantamdan kalemimle not defterimi çıkardım. Kendimi toparlamaya çalışıyordum. Ethan'ın kötü bir niyeti yoktu; salonda A tipi başka bir erkek daha olduğunu fark edince biraz maço ve savunmacı bir tavra bürünmüştü, hepsi bu. Sakinleştiğinde herkes bunu görecekti. Bir dahaki görüşmede hepsini etkisi altına alabilirdi. Sorun yoktu. Abartılacak bir şey değildi.

"Tutanak mı tutuyorsun?" dedi Ethan.

Yanaklarım yine ısındı. "Evet. Büyükannem böyle yapıyor."

Ethan o an öyle bir kahkaha attı ki herkes dönüp ona baktı.

"En son ne zaman tutanak tuttun, Leena Cotton?"

"Bir süre önce" dedim sesimi alçaltarak. Jackson'ın diğer taraftan bizi izlediğinin farkındaydım.

Betsy dikkatle boğazını temizledi.

"Affedersin!" dedim. "Konuya dönelim. Ben hazırım, Betsy."

Ethan'ın bakışlarını görmezden gelip not almaya devam ettim. Onun varlığı toplantıyı farklı bir havaya sokmuştu; her şeyi onun bakış açısından görüyordum, biri en sevdiğiniz TV programını izlediğinde aniden prodüksiyon değerlerinin ne kadar berbat olduğunu fark etmeniz gibi bir şeydi bu da. Jackson'ın da sabit ve okunmaz bir ifadeyle Ethan'ı izlediğini görebiliyordum.

Toplantıya odaklanmaya çalıştım. Betsy "yeni gelenlere" (yani

Ethan'a) 1 Mayıs'ın Hamleigh'te nesillerdir kutlanan geleneksel bir Gal festivali olduğunu açıklıyordu. O bildiğimiz ilginç İngiliz panayır tarzı eğlencelerinin bahar bayramı direği de olan bu kutlamanın mitolojisini derinlemesine anlatıyordu.

Nedense toplantı pek verimli geçmedi, geçit töreni için bir Mayıs Kraliçesi ile Mayıs Kralı bulmam gerekiyordu ki Hamleigh'te tanıdığım kişiler buradayken ve onlar da benden pek hoşlanmıyorken bunu başarmam zor olacaktı. Ama Betsy'ye hayır demek istemediğim için bir şeyler düşünmeye karar verdim.

Toparlandım ve toplantı biter bitmez oradan ayrılmaya hazırlandım.

Penelope'nin Roland'ı sandalyesinden tek başına kaldırmasını engellemeye çalışan Piotr'dan kaçarak kapıya yöneldiğimde Ethan "Leena?" diye seslendi. "Leena, bekle!"

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştım ona çıkarken. Yağmur yağıyordu, anında yakanızdan içeri süzülen yoğun, yanlamasına yağan yağmurlardandı.

Ethan küfretti. Saçlarının ıslanmasından nefret ederdi. "Tanrım, burası" diye inledi gökyüzüne bakarak.

"Londra'da da yağmur çok yağıyor biliyorsun."

"Neden bana bu kadar kızgınsın?" dedi Ethan bana ayak uydurmak için adımlarını hızlandırarak. "Kuzeyliler hakkında söylediklerim yüzünden mi? Yapma Leena, Jackson'ın şaka kaldırabilecek biri olduğunu düşünmüştüm. Hem neden önemsiyorsun ki? Herkesin seni değil onu desteklediğini ve köpek konusunda sana ne kadar kötü hissettirdiğini söyleyip duran sen değil miydin..."

"Ben aslında köpek için ne kadar kötü hissettiğimi söyleyip duruyordum. Jackson gerçekten iyi bir adam ve bunu bana karşı hiç kullanmadı. İğrenç ve huysuz davranan *sendin*. Ben bu insanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çabalıyordum ama..."

"Vay canına!" Ethan kolumdan tutarak beni otobüs durağına çekti. "Hey! Şimdi de iğrenç ve huysuz mu oldum?"

"Benim demek istediğim."

"Benim tarafımda olman gerekmiyor muydu meleğim?" İncin-

miş göründü. "Bu insanların senin hakkında ne düşündüğünü neden bu kadar önemsiyorsun?"

Omuzlarım çöktü. "Bilmiyorum, gerçekten."

Ne yapıyordum ben? Önce anneme bağırdım, şimdi de Ethan'a bağırıyordum. Kendime hâkim olmalıydım.

"Affedersin" dedim ellerini tutarak. "Son birkaç gündür, belki de haftalardır delirmiş gibiyim."

Ethan iç geçirdi, sonra eğilip burnuma bir öpücük kondurdu. "Hadi gel. Hemen eve gidip banyoya girelim, ne dersin?"

❤

Ethan toplantıdan çıkar çıkmaz Londra'ya dönmek zorundaydı ki belki de iyi bir şeydi: Hank'i kaybetmemin telafisi olarak günümü Jackson'ın Birinci Sınıf'ını düzenlemesine yardım ederek geçirecektim. Ethan'ın da gelip işin ucundan tutmasını umuyordum ama şimdi bir Jackson-Ethan buluşmasına daha tanık olmak istemiyordum, en azından Ethan biraz sakinleşip özür dilemesi gerektiğini anlayana kadar.

Ben Ford Ka Agatha'dan inerken Jackson'ın kamyoneti otoparka yanaştı, klimayla kavrulduğum için biraz terlemiştim. Yanıma yeterince yün giysi almadığım için dar siyah bir pantolonla büyükannemden ödünç aldığım ve bir göğsünde kocaman mor bir boya lekesi olduğundan (bu ilginçti, çünkü büyükannemin evindeki hiçbir şey mora boyalı değildi) boya yapmaya uygun olduğunu düşündüğüm poları giymiştim. Jackson'ın üzerinde eski yırtık pırtık kot pantolonla oduncu gömleği vardı. Kapıların kilidini açmak için boya kutularını ve fırçaları yere bırakırken bana gülümsedi.

"Merhaba. Silindir fırça mı istersin yoksa daha teferruatlı kısımlarla mı ilgilenirsin? dedi.

"Teferruatlı kısımlar" dedim. Bu sabahtan sonra daha soğuk bir karşılama bekliyordum; biraz şaşırmıştım.

Boyayı sınıfa taşıdığında ben de peşinden gittim. Çocukların koşuşturmadığı bir okul görmek tuhaftı; küçük plastik sandalye-

lerden tutun da yarısı ucuz kitaplarla dolu parlak renkli kitaplığa kadar her şeyin ne kadar küçük ve dayanıksız göründüğünü fark ediyordunuz.

"Jackson" dedim. "Ethan'ın tavrından dolayı özür..."

Jackson ihtiyacı olan her şeyi düzenli bir şekilde yerleştirirken bir an duraksadı. Sınıfın penceresinden giren sabah güneşinde gözleri masmavi görünüyordu; tıraş olmuştu ve her zamanki kirli sakalı kaybolmuştu.

"Komik olmaya çalışıyordu" dedim. "Normalde böyle değildir."

Jackson boya lekeli bir tornavidayla tenekenin kapağını kaldırdı.

"Ben de özür dilerim" dedi. "Daha misafirperver olabilirdim."

Başımı eğdim; haklıydı. Biraz rahatlayarak fırçaya uzandım. Arka duvardan başlamıştık ve şimdi yan yana boyuyorduk. Jackson'ın kolu açık renkli küçük çillerle kaplıydı ve ışığı açmak için yanımdan geçtiğinde üzerine sinen yağmur kokusuna benzer hafif toprak ve serin hava kokusunu alabiliyordum.

"Paskalya'da Samantha konusunda yardım ettiğin için sana teşekkür etmedim" dedi sonunda. "Seni dilinden düşürmedi."

Gülümsedim. "Çok tatlı bir çocuk."

"Şimdiden bana göre fazla zeki oldu" dedi Jackson yüzünü buruşturarak. "Sınıfımdaki öğrencilerin toplamından daha fazla soru soruyor. Ve sürekli *düşünüyor*; biraz senin gibi."

Duraksadım, şaşırmıştım. Şöyle bir baktı.

"Kötü bir şey değil. Sadece böyle bir izlenim edindim."

"Hayır, doğru. Ama ben bunu düşünmekten çok kaygılanmak olarak tarif ederdim, çoğu zaman böyle olduğumdan Samantha'nın kendi iyiliği için benim gibi olmasını istemem. Beynim ne zaman susacağını bilmiyor. Sen bir tane bile düşünemeden ben yirmi tane kötü senaryo üretebilirim."

"Hiçbir zaman kötü senaryo düşünen biri olmadım" dedi Jackson. Silindirini kutuya daldırmak için çömeldi; bileklerinde şimdi boya lekeleri vardı, yeni, daha parlak. "Kötü bir şey olduğunda başa çıkarız. Ve genellikle de aklına gelmeyen bir şey seni bulur, dolayısıyla kaygılanmana gerek yok."

Tanrım, böyle düşünmek için neler vermezdim. Şu *basitliğe* bakın.

"Sadece doğru olanı yaptığımdan emin olmak istiyorum" dedim. "Kaygılanıyorum işte, bilemiyorum, çocukken okuduğumuz, bir sonraki adımda ne olacağını seçmemize izin veren ve seçimimize göre bizi başka bir sayfaya yönlendiren kitapları biliyorsun, değil mi?"

Jackson başını salladı. "Evet, biliyorum."

"İşte ben en iyisini bulabilmek için hep ileriye atlamaya çalışıyordum."

"Ne için en iyisi?"

Duraksadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin için en iyisi mi?"

"Hayır, hayır, sadece... en iyisi. Yapılacak en doğru şey."

"Demek öyle" dedi Jackson. "İlginç."

Yeni bir konuya, kendimi daha rahat hissedeceğim bir konuya geçtim.

"Geçen yıl Mayıs Kraliçesi ve Mayıs Kralı kim olmuştu? Bunu yapacak birini bulmalıyım ve başlamak için en iyi nokta da bu."

Çok uzun bir duraksama oldu.

"Ben ve Marigold" dedi Jackson sonunda.

Fırçamı düşürdüm.

"Kahretsin!" Islak beze uzanıp vinil zemini kuruladım; felaketi ben zamanında önlemiştim.

"İyi misin?" diye sordu Jackson, bakışlarını tekrar duvara çevirirken.

"Evet, iyiyim. Affedersin. Sen ve Marigold mu? Eski sevgilin mi?" Marigold'dan haberdar olmamam gerekiyordu aslında; bana ondan bahseden Jackson değildi çünkü. Ama şaşırmamıştı. Hamleigh'te yaşadığına göre dedikoduya alışkın olmalı.

"Birlikte olduğumuz dönemde bunu yapmak hoşuna gidiyordu." Jackson boyamaya devam ederken elleri sabit ve dikkatliydi ama çenesindeki bir kas seğirdi. "Bunun için geri geldi."

"Samantha'yla mı?"

Silindir kısa bir süre duraksadı. "Evet."

"Bu yıl da gelecekler mi?"

"Umarım gelirler. Şanslıyım; Marigold'un film çekimleri kısa süreliğine Londra'da yapılacak, dolayısıyla birkaç haftalığına İngiltere'de olacak."

"Bu harika. Sevindim." Yanağımı çiğnedim. "Geçen gün ev arkadaşım Martha'dan bahsederken" diye başladım çekinerek "öyle demek istemedim; ebeveyn olmanın pek çok yolu olduğunu biliyorum. Çok açık. Seni üzdüğüm için özür dilerim."

Jackson kutuya biraz daha boya eklerken bekledim ve kenarlardan tek damla akıtmadan tenekeyi dikkatlice kaldırmasını izledim.

"Marigold dönüp Londra'ya yerleşeceklerini söylüyor" dedi boğazını temizleyerek. "Ama bir yıldan fazla oldu. Ve ziyaretler gittikçe seyrekleşiyor."

"Çok üzüldüm" dedim tekrar.

"Sorun değil. Kötü bir niyetin yoktu. Sadece biraz –bilirsin– fazla açıksözlüsün."

"Hımm. İş yerindeki değerlendirmelerde de çok 'açıksözlü' çıkıyorum."

"Öyle mi?" Sesi biraz canlandı. "Ben de 'kriz anlarında iyi' çıkıyorum. "Yani 'fazla rahat.'"

"Aslında artık kadınlara otoriter denmesine izin verilmediği için 'açıksözlü' deniyor."

Jackson "Kimsenin sana otoriter demeye cesaret edebileceğini sanmıyorum" dedi. "Betsy hariç."

Homurdandım. "Betsy çok daha kötülerini söylüyordur eminim."

"Sana alışmaları için onlara biraz zaman vermelisin." Bana alaycı bir bakış attı. "Ne bekliyordun ki? Burası Amerika'nın bir kasabası ve sen de New York'un saygın şahsiyetlerinden biriymişsin ve hepimiz o Noel filmlerinden birindeymişiz gibi topuklu ayakkabıların ve büyük fikirlerinle kuğu gibi süzülerek Hamleigh'e geldin..."

"Ben kuğu gibi süzülmedim! Üstelik buraya geldiğimden beri büyükannemin ayakkabılarını giyiyorum. *Sense* Bay Kasabamdan Uzak Dur, şeytan köpeğin ve koca kamyonetinle erkek arkadaşını korkuttun..."

"Erkek arkadaşını mı korkuttum?"

"Hayır, sadece takılıyorum." Bunu söylememeliydim; Ethan duysa çok kızardı. "Yani biraz göz korkutucu olduğunun farkındasın. Buradaki herkes senin ne söyleyeceğine bakıyor. Sen yenilmeyecek kadar iyisin."

Jackson'ın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Yenilmez mi?"

"Yani, son derece. Yenilmez değil."

Jackson sırıtmaya devam etse de Freudyen dil sürçmemi düzeltmeme izin verdi. Onun tarafındaki kenarları boyayabilmem için yer değiştirdik.

"Dinle" dedi Jackson bir süre sonra "senin 1 Mayıs teman benimkinden daha iyiydi."

"Hayır" diye söze başlayıp kendime engel oldum. "Evet, aslında öyleydi."

"Olanlardan dolayı kendimi biraz kötü hissediyorum. Aslına bakarsan kızımı koz olarak kullandım."

"Ayrıca bensiz gizli bir tropik kokteyl toplantısı yaptın. Ve beni Paskalya tavşanı gibi giydirip salak gibi ortalıkta dolaştırdın."

Jackson güldü. "Seni salak gibi göstermeye çalışmadım. Hamleigh'in önemli geleneklerinden birinde yer almak istersin diye düşündüm."

"Ve sen de Dr. Piotr'un Orta Çağ temasında desteğini kazandığım için benden intikam almak istedin. Zaten o da uzun sürmedi."

Jackson'ın gözlerinde tehlikeli bir bakış belirdi.

"Haklıyım! Biliyordum!" Fırçamı ona doğru savurdum ama şaşırtıcı bir çeviklikle kaçarak sırıttı.

"Bununla gurur duymuyorum" dedi fırçamdan yine kaçarak. "Ah!"

Onu açık yeşile bulanmış kolundan yakaladım. Silindiri bana

doğru sallayınca ben de kaşlarımı kaldırıp olduğum yerde zıplamaya başladım.

"Dene de gör."

Beklediğimden çok daha hızlıydı. Beni tam burnumdan yakaladı; kızarak ciyakladım.

"*Yüzümü* hedef alacağını düşünmemiştim!"

Jackson sırıtmaya devam ederek omuz silkti. "Mükemmel bir saldırı."

Burnumu silmek için poları kaldırdım ve tekrar bıraktığımda, gözlerinin çıplak karnımdan uzaklaştığını gördüm. Boğazımı temizledim. Bu durum biraz saçma bir hal almaya başlamıştı; ciddileşip tekrar duvara döndüm.

"Her neyse" dedi Jackson, peşimden gelerek "temaları birleştirmeye nasıl bakarsın diye sormak istedim."

Ona dönüp baktım. "Tropik Orta Çağ mı? Çok saçma. Ne yapacağız, papağanlarla şahin avı mı? Muzlarla mızrak dövüşü mü?"

Jackson düşüncelere daldı.

"Hayır!" dedim. "Bu çok saçma!"

"Tamam" dedi. "Orta Çağ temalı olsun ama kokteyl eşliğinde, buna ne dersin?"

Yerimde duramıyordum. *Of.* Fazla anakronik! Fazla dağınıktı!

Jackson eğlenmiş gibiydi. "Bu sadece bir köy şenliği; mükemmel olmamasını kim takar? Basil'in desteğini almanın tek yolu bu. Adamın mango daiquiri'ye bayıldı. Ayrıca kokteyl yapımcılarını çoktan ayarladık."

"Tamam. Ama komitenin karşısına çıkıp benim temam daha iyi olduğu için bana destek vereceğini açıklamalısın" dedim parmağımı sallayarak.

"Kokteyl standının olmaması hariç."

Homurdandım. Jackson sırıtırken gamzeleri ortaya çıktı.

"Anlaştık" dedi elini uzatarak. Elini sıktığımda parmaklarımızın arasındaki ıslak boyayı hissettim.

"Ayrıca haberin olsun Mayıs Kralı sen olacaksın" dedim "tav-

şan kulaklarının intikamı olarak kostümün saçma sapan bir şey olmasına da özen göstereceğim."

Jackson buna homurdandı. "Ah, yapma. Paskalya tavşanı görevini sana vererek aslında iyilik yapmış oldum; bu Cotton ailesinin geleneği" dedi Jackson diğer duvara başlarken.

Burnumu kırıştırdım. "Sakın bana büyükannemin o kıyafeti giydiğini söyleme."

"Büyükannen değil. Annen giymişti; bir defasında da Carla."

"Carla mı? Ciddi misin? Bunu hiç bilmiyordum."

"On yedi yaşındayken filan."

"Anlatsana" dedim boyayı unutarak çünkü kız kardeşimle ilgili bir hikâye dinlemeye açtım; hâlâ dışarıda bir yerdeymiş ve bana sürpriz yapıyormuş gibi.

"Sanırım büyükannen onu buna zorladı. Sen üniversitedeydin muhtemelen. Ben öğretmenlik eğitimi alıyordum ve tatil için eve dönmüştüm. Yumurtaları saklamak için dışarı çıktığında ona rastladım. Bana kötü kötü baktı. 'Bundan birine bahsedersen, herkese bahçenin arkasında sigara içtiğini söylerim' dedi."

Güldüm, mutlu olmuştum. Jackson, Carla'yı çok iyi taklit ediyordu. Güneş ışığını yeniden yakalayan mavi gözleriyle o da bana gülümsedi.

"Sonra anlatmaya başladı, bunun bir Pagan ritüeli olduğunu ve Hıristiyanlara mal edildiğini söyledi. Carla'nın bu tür şeylere nasıl yaklaştığını bilirsiniz. O an köşeden Ursula çıkınca –o zamanlar altı yaşında falan olmalıydı– Carla tavşan kuyruğunu sallayarak kaçtı. Çocuk onu Paskalya tavşanı sansın istiyordu. Büyüyü korumalıydı. Senin Samantha için yaptığın gibi."

Yavaşça nefesimi dışarı verdim, boya fırçam havada asılı duruyordu. Birini özlediğinizde, onun hatırladığınız kişinin ötesinde olduğunu unutabilirsiniz: sadece yanımızda başkaları varken gösterdikleri bazı yanları vardır.

Son birkaç haftada kız kardeşim hakkında geçen yılın toplamından daha fazla konuşmuştum. Hamleigh'te insanlar Carla'dan rahatça bahsediyordu; evde ise arkadaşlarım onun adını söylerken

kekeliyor, yanlış bir şey söylemekten korkarak yüzüme bakıyorlardı. Akşam yemeğine çıktığımızda Ethan'ın insanları başka konulara yönlendirmesini her zaman takdir ederdim; Carla hakkında konuşmanın canımı yakacağını bildiğini söylerdi.

Ve evet, yakıyordu ama tahmin ettiğim şekilde değil. Onun hakkında ne kadar çok konuşursam o kadar çok istiyordum, beynimin bir yerlerinde bir baraj varmış ve barajın çatlaklarından içeriye su sızıyor ve akış hızlandıkça baraj da aynı ölçüde kırılmak istiyordu sanki.

20

Eileen

Hastanenin bekleme salonunda geçirilen her gece gibi uzun bir geceydi bu da. Marian'ın, Leena'nın ve Carla'nın doğumlarını hatırladım. Ama en çok da Carla'nın hastaneye ilk yatırıldığı günü hatırlamıştım. Doktorun temkinli bir şekilde uyarıda bulunması: *Ne yazık ki haberler iyi değil.* Marian'ın şaşkınlığı, yüzündeki korku, her an düşecekmiş gibi ellerini koluma kenetlemesi. Leena ise, her zamanki gibi ayarlı ifadesiyle bütün soruları sormuştu. *Seçeneklerimiz neler? Sonraki adımlar hakkında konuşalım. Saygısızlık etmek istemem ama bu tarama için ikinci bir görüş almalıyım.*

Saat sabaha karşı bir gibi Fitz aniden yaşlı olduğumu ve eve gidip uyumam gerektiğini hatırladı ama Martha'yı bırakamazdım. Dolayısıyla yerde, Rupert ve Fitz'in kazak ve ceketlerinden oluşan yığının altına uzanıp yattım. Çok uzun zamandır yerde uyumamıştım; her yerim ağrıyordu. Biri vücudumu parçalara ayırmış ve tüm parçaları tekrar bir araya getirmişti sanki. Başım zonkluyordu.

Öğle yemeği vakti Fitz beni almaya geldi; hâlâ uyukluyordum ama şimdi yerden bir koltuğa geçmiştim. Fitz kaygılı ama mutlu görünüyordu.

"Bebek geldi!" dedi. "Kız!"

Bir anda ayağa kalkmaya çalıştım ve elimle başımı kavradım.

"İyi misin Bayan C?" diye sordu Fitz kalkmama yardım ederken.

"İyiyim. Bana bakma sen. Yaz'a ulaşabildin mi?"

Fitz gülümsedi. "Martha ve bebeği telefondan gösterdim. Şu an uçaktadır, geliyor."

"Güzel." Bence o kadar da iyi değildi ama şu an bu noktadaydık. Yaz'ın şimdiye dek aldığı her tür riskin kendi lehine sonuçlandığı izlenimini edinmiştim; ama her şeyin her zaman istediği gibi olmayacağını öğrenmeliydi.

Bir köşeyi dönerken derin bir nefes aldım ve duvardan destek almaya çalıştım. Yatakta genç bir kadın yatıyordu. Kıvırcık saçlı, yorgun görünümlü bir kadındı.

"Bayan C?" dedi Fitz. "Martha bu bölümde değil."

Bir mide bulantısıyla arkamı döndüm. Burası bana hiç iyi gelmemişti.

"Ailesi burada mı?" diye sordum sesim titreyerek.

"Evet" dedi Fitz tereddütle. "Babası da onunla birlikte."

"O zaman bana ihtiyacı yok" dedim. "Sanırım eve gitsem iyi olacak."

Benimle gelmeyi düşünüyormuş gibi yüzüme baktı ama oradan uzaklaşırken teklif etmediğine sevindim. Bu uçsuz bucaksız yerde bir çıkış bulmak imkânsızdı. Sonunda kendimi hastaneden dışarı attım ve kuru, kirli havayı içime çektim.

Leena'yı aradım. Bu lanet telefonda onun numarasını bulmaya çalışırken ellerim titriyordu ama bunu yapmalıydım. Yapabilirdim. Tek yapmam gereken –şu lanet şeyi– evet, sonunda çalıyordu.

"Büyükanne, merhaba!"

Sesi her zamankinden daha sakin, hatta neşeliydi. Dün gece ona kızgındım ama şimdi çok yorgundum ve dünden beri çok şey olmuştu; onunla tartışacak enerjim yoktu. Hem zaten aile içi anlaşmazlıklarda geleneksel İngiliz çözümü böyledir. Hiç olmamış gibi, dolayısıyla hiç kızmamış gibi davranırsanız zaman içinde gerçekten kızmamış oluyordunuz.

"Selam hayatım" dedim. "Martha'nın bebeğinin doğduğunu haber vermek istedim. Küçük bir kızı oldu. İkisi de sağlıklı ve iyi, ailesi de burada.

Leena "Ah hayır!" diyerek duraksadı. "Yani, tabii ki öyle demek istemedim ama kaçırdım! Doğuma daha haftalar vardı! Onu arayacağım; ziyaretine gelmeliyim! Tren saatlerine bakıyorum." Arka planda bilgisayarında bir şeyler yazdığını duyabiliyordum. Bir duraklama oldu. "İyi misin büyükanne?" diye sordu.

"Tekrar hastaneye gitmek beni biraz sarstı. Carla'mızı düşündüm. Çok anlamsız, gerçekten."

"Ah, büyükanne." Sesi yumuşadı; yazı yazmayı bıraktı.

Bir an için gözlerimi kapatıp tekrar açtım çünkü gözlerim kapalıyken ayaklarımın üzerinde sabit duramıyordum.

"Eve dönsem iyi olacak Leena. Burada kalmam aptalca."

"Hayır! Eğlenmiyor musun?"

Tökezledim; hastanenin önüne park etmiş taksilere doğru yürüyordum ama telefon kulağımdayken dengem bozulmuştu. Diğer elimle duvara tutunurken kalbim küt küt atıyordu. Kendinizi tutsanız bile düşme hissinden nefret ediyordum.

"İyi misin büyükanne?" dedi Leena telefondan.

"Evet, canım. Tabii ki iyiyim. İyiyim."

"Sesin biraz titrek geliyor. Biraz dinlen, bu konuyu yarın konuşuruz. Hatta Martha'yı görmek için Londra'ya gelirsem yüz yüze de konuşabiliriz."

Leena Londra'ya geri dönüyordu. Evet. Her şey yoluna giriyor, olması gerektiği gibi oluyordu. Buna sevinmiştim. Her şeye rağmen sevinmiştim. O kadar yorgundum ki anlatamam.

Daireye döndüğümde birkaç saat uyudum ve kendimi berbat hissederek uyandım: grip başlangıcı gibi sersem ve halsizdim. Cep telefonumda Bee'den bir mesaj vardı, beni çaya davet ediyordu

Gelebileceğimi sanmıyorum, diye yazdım ve sebebini bile açıklayamadan tekrar uykuya daldım.

Bir saat kadar sonra kapı çaldı. Yataktan zar zor kalktım. Ayağa kalktığım anda başım zonklamaya başladı ve irkilerek avucumu alnıma götürdüm. Sonunda kapıya vardım ama o kadar uzun sürmüştü ki, kapıyı çalan kimse çoktan gitmiş olmalıydı. Çok yaşlıydım. Hastaneden çıkarken hissettiğim o duygudan henüz kurtulamamıştım.

Bee, elinde büyük bir kâğıt torbayla gelmişti; kokusuna bakılırsa yiyecek getirmişti. Kafam karışmış bir halde gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Eileen, iyi misin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Berbat mı görünüyorum?" diye sordum ayna olmadan elimden geldiğince saçlarımı düzelterek.

"Sadece sölgunsun" dedi Bee ve içeri girip kolumu tuttu. "En son ne zaman bir şeyler yedin ya da içtin?"

Hatırlamaya çalıştım. "Ah, hayatım" dedim.

Yemek yerken oturdukları o saçma bar taburelerinin bana göre olmadığını söyleyince Martha'nın bana getirdiği sandalyeyi işaret ederek "Otur bakalım" dedi Bee. "Güzel yiyecekler getirdim. Sosis ve soslu püre."

Kâğıt torbadan buharı yayılan Tupperware kaplarını çıkartırken şaşkınlıkla "Dışarıdan sosis ve püre mi söyledin?" diye sordum.

"Deliveroo'nun güzellikleri" dedi gülümseyerek ve önüme büyük bir bardak su koydu. "Bunu iç. Ama çok hızlı içmesen iyi olur. Jaime halsizken suyu çok hızlı içerse hep kusar. Leena mesaj atıp Martha'nın bebeğinin olduğunu söyledi; kendini bırakıp Martha'yla ilgilendiğini düşünmüş. Hâlâ halsiz misin?"

Utanarak başımı salladım. Düzgün beslenmeyi unutup yerde yatarak aptallık etmiştim. Ben yetmiş dokuz yaşındayım, yirmi dokuz değil ve bunu hatırlasam iyi olacaktı.

"Birazdan toparlanacaksın" dedi Bee. "Martha nasıl? Yaz'dan haber var mı?"

"Martha hâlâ hastanede, Yaz da gelmek üzere." Suyu yudum-

ladım. Ne kadar susadığımı fark etmemiştim; boğazım o kadar kuruydu ki acıdı. "Martha'nın hoşuna giden bir ev bulmuş nihayet; satılık değil kiralık. Bugün anahtarları alacaklar."

Bee gözlerini devirerek dolaptan tabak getirdi. "Bu pek uygun bir zamanlama olmamış" dedi. "Bebeğini eve getirdiğin gün taşınamazsın."

"Biliyorum" dedim kuru bir sesle "ama Martha'ya anlatamazsın. Ah!" diyerek doğruldum. "Kütüphanedeki adamla randevum nasıl geçti?"

Bee güldü. "Yarım bardak sudan sonra Eileen Cotton yeniden aramızda." Üzerinden duman yükselen püre ve sosisleri bana doğru itti. "Sen yerken her şeyi anlatacağım."

Bir çatal dolusu püreyi ağzıma atıp beklentiyle ona baktım. Genellikle sadece Jaime'den bahsederkenki ifadeyle, tatlı bir kızgınlıkla baktı.

"Randevumuz iyi geçti" dedi çatalını eline alarak. "Zeki ve komik biri ve... hiç de benim tipim değil. Ama iyi anlamda" diye ekledi, konuşmak için ağzımı açtığımı görünce. "Ona Jaime'den bahsettiğimde çocuklarla pek iyi geçinemediğini söyledi." O an omuz silkti. "Sanırım listemdeki 'çocuklarla iyi geçinmeli' maddesinden vazgeçemeyeceğim konusunda hemfikiriz."

Ne büyük hayal kırıklığıydı. Ama olsun. Bu işi hemen çözmem mümkün değildi. "Bir dahaki sefer güzel ve pahalı bir şarap evini dene. Benim tavsiyem bu."

Bee bana kurnazca baktı. "Geçen hafta beni kendin götüreceğini söylemiştin. Eve dönmeyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Leena mı söyledi?"

"Senin için endişeleniyor."

"Henüz karar vermedim" dedim. Bir an için çatalımı bırakıp derin derin nefes alıp vermeye başladım; yemek beni daha kötü hissettirmişti ama bir süre sonra iyi geleceğinden emindim. "Benim için endişelenmesine gerek yok."

"Sen onun için endişelenmiyor musun?" diye sordu Bee kaşlarını kaldırarak.

"Elbette endişeleniyorum. O benim torunum."

Bee bir süre ciddiyetle yemeğini çiğnedi. "Seninle bir endişemi paylaşabilir miyim?" dedi. "Leena hakkında."

Yutkundum. "Elbette."

"Sanırım Ceci bir şeylerin peşinde."

"Ceci mi?" dedim gözlerimi kısarak. Leena'nın telefonuna iş projesinin çok iyi gittiğine dair mesajı gönderen kadındı bu.

"Onu Borough Market civarında Ethan'la kahve içerken gördüm. Ethan danışman, Ceci ise asistan; muhtemelen ağ oluşturmaya çalışıyor" dedi Bee ve bana bir bardak su daha doldurdu. "Ama yine de. Ethan Leena'ya bundan bahsetti mi, bilmek isterdim."

"Sence..."

Bee içeceğini yudumluyordu. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama, yani... Ethan'a güveniyor musun?"

"Zerre kadar güvenmiyorum" dedim. Bardağımı fazla sert indirince su tezgâha sıçradı. "Neden üç telefonu var? Şu balık tutma turlarında ne yapıyor? Ayakkabıları nasıl her zaman ışıl ışıl olabiliyor?"

Bee bana tuhaf bir bakış attı. "Çünkü onları parlatması için birine para ödüyor, Eileen" dedi. "Ama diğer noktalarda hemfikiriz. Yani evet, Carla öldüğünde Leena'nın yanındaydı. Hakkını verelim. Ama o zamandan beri bir gelişme kaydetmedi; dışardan bakınca sanki artık çabalamıyor. Leena zor zamanlardan geçiyor ama adam ortada yok. Oysa *kendisi* iş yerinde bir kriz yaşadığında, kim parçaları toplayıp slayt gösterilerine yardım ediyor?"

Kaşlarımı çattım. "Yoksa Leena mı?"

"*Her* defasında. Geçen gün zor bir müşteriyi memnun etmek için parlak bir fikir önerdi ve herkesin çok hoşuna gitti. Bu fikri daha önce nereden duyduğumu ancak toplantıdan sonra fark ettim: Leena bunu bana Upgo projesindeyken önermişti. Ethan'ın değil, Leena'nın fikriydi ama Leena'ya hakkını teslim eden tek bir kelime çıkmadı ağzından." Bee iç geçirdi. "Tabii bu yine de onu aldattığı anlamına gelmiyor. Belki de tam tersidir. Yani, adam Leena'yı avucunda görüyor ama onsuz hayatının daha rahat olmayacağını da anlıyor olmalı."

Tecrübelerime göre erkekler bu şekilde düşünmezdi.

Mide bulantısı biraz daha azalırken "Hımm" diyerek ağzıma bir lokma daha atmaya çalıştım.

"Bilmiyorum. Sanırım sadece... Ethan'ı o kafede Ceci'nin gözlerinin içine bakarken görünce..."

"Bakışıyorlar mıydı?"

"En üst düzeyde" dedi Bee.

"Ne yapacağız?" diye sordum, ağrımaya başlayan boynumu ovuşturarak. "Ona bir sadakat testi yapabilir misin?"

"Sanırım Martha'yla çok fazla polisiye dizi izliyorsun" dedi Bee, bana neşeli bir bakış atarak. "Kimseye sadakat testi yapamam, teşekkürler."

"Ben de yapamam, değil mi?" dedim. "Hadi ama. Topla kendini."

Bee güldü. "Sadakat testi olmayacak!" dedi. "Ben sadece... gözümü açıp gözlem yapacağım."

Keşke burada kalıp ben de aynısını yapabilseydim. Araştıran ben olsaydım asla şüphelenmezdi. Kimse suçlunun yaşlı kadın olduğunu düşünmezdi çünkü.

"Ah, güzel" dedi Bee mutlulukla. "Kendini daha iyi hissetmeye başladın sanırım. Entrikacı ifadeni takınmışsın."

21

Leena

Ertesi sabah Londra'ya dönmek için hazırlanmıştım ama Yaz, Martha'nın telefonunu aradığımda bana –olabildiğince nazik– ziyaret kabul etmeden önce ikisinin de birkaç hafta toparlanmaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Yaz özür dileyerek "Kendi babasının bile gelmesini istemiyor" dedi. "Üzgünüm, Leena."

Martha'nın arkadan gelen sesini duydum. "Telefonu bana ver!" diyordu.

"Merhaba!" dedim. Büyükannemin mutfağını toplarken telefonu hoparlöre almıştım ama şimdi yine elimdeydi. Martha'nın sesini yüzüme yakın hissetmek istiyordum; ona sarılmaya en fazla bu kadar yaklaşabilirdim. "Tanrım, nasılsın? Vanessa bebek nasıl?"

"Çok iyi. Biraz klişe olacak ama gerçekten öyle Leena" dedi Martha ciddiyetle. "Ama emzirirken Meryem Ana ve çocuk gibi görünmüyoruz. *Acıtıyor*. Hatta... çiğniyor."

Yüzümü buruşturdum.

"Ama ebe emzirme pozisyonu konusunda bana yardım edeceğini ve kısa sürede halledeceğimizi söyledi, değil mi güzel bebeğim?" Bunu bana değil Vanessa'ya söylemişti muhtemelen. "Ve Yaz bize Clapham'da muhteşem bir daire buldu! Harika değil mi? Ama her neyse, sana söylemek istediğim bunların hiçbiri değildi,

tatlım, asıl söylemek istediğim... seni kabul edemediğim için kusura bakma. Seni seviyorum ama... Yaz daha yeni geldi ve..."

"Merak etme. Seni çok iyi anlıyorum. Vanessa'yla vakit geçirmelisiniz."

"Tamam. Teşekkür ederim tatlım. Ama söylemek istediğim şey bu da değildi. Ne söylemek istiyordum Yaz?"

Tanrım, bu Martha'nın beş kadeh şarap içip uykusuz kaldığı haline benziyordu. Acaba insanlar "hamilelik kafası" derken bunu mu kastediyorlardı? Ama gülümsedim çünkü *duyabileceğim* tonda mutlu bir sesle konuşuyordu. Onun ve Yaz'ın yeniden birlikte olduğunu bilmek çok güzeldi. Yaz'ı her zaman sevmişimdir; onun yanında Martha, tıpkı televizyonda ileri geri sardığınız o çiçekler gibi açılıyordu. Yaz daha fazla onun yanında olmalıydı.

"Ona büyükannesinin eve dönmesini engellemesi gerektiğini söylemek istiyorsun" dedi Yaz arkadan.

"Evet! Leena. Büyükannen henüz eve gidemez. Burası, yani Londra ona iyi geldi. Son bir aydır onu her gün gördüm ve doğrusu o değişimi fark ettim; adeta çiçek açtı. On kat daha fazla gülüyor. Geçen hafta odaya girdiğimde Fitz'le birlikte "Good Vibrations" şarkısını açmış, dans ediyorlardı."

Boşdaki elimi kalbime götürdüm. Büyükannemle Fitz'i dans ederken hayal etmek neredeyse Yaz'ın bana gönderdiği Vanessa'nın fotoğrafı kadar tatlıydı.

"Bir oyuncuyla çıktığını biliyor musun? Ayrıca onun sayesinde binanın alt katını bir topluluk alanına dönüştürüyoruz" diye devam etti Martha.

"Ciddi misin? Lekeli kanepelerle dolu alanı mı?" Ardından düşünme süreci: "Oyuncunun ismi Tod mu? Bana aşk hayatı hakkında hiçbir şey anlatmıyor ki, çok sinir bozucu!"

"Sen onun torunusun, Leena. Sana seks hayatını anlatmak istemez tabii."

"Seks mi?" dedim elimi göğsüme bastırarak. "Aman Tanrım, bu çok tuhaf, çok tuhaf."

Martha güldü. "Burada harika vakit geçiriyor ve yeni bir proje

üzerinde çalışıyor; Shoreditch'teki yaşlılar için bir sosyal kulüp."

"Shoreditch'te yaşlılar mı var?"

"Evet! Kim bilebilirdi ki! Her neyse, daha yeni başlıyor ve çok heyecanlı. Başladığı işi bitirmesine izin vermelisin."

Basil'i düşündüm, büyükannemin projelerinin sonuca varmamasına nasıl güldüğünü hatırlayarak büyükannemle gurur duyduğumu hissettim. Bu proje kulağa harika geliyordu. Basil ve büyükbabam Wade gibi adamların onu küçümsediği onlarca yıldan sonra bile fark yaratma fikrinden vazgeçmemiş olmasını seviyordum.

Martha "Annenle konuştuktan sonra eve dönmeye karar verdi" dedi. "Bir tartışma mı olmuş?"

"Ah."

"Eileen'e annenle aranı düzelteceğini söylersen eminim kalır. Annenle konuşman sana da iyi gelir tatlım."

Temizlik bezini tekrar elime alıp ocağı sertçe ovmaya başladım. "En son konuştuğumuzda korkunç bir kavgayla sonuçlandı." Dudağımı ısırdım. "Bu yüzden kendimi berbat hissediyorum."

"Söyle o zaman" dedi Martha nazikçe. "Annene söyle."

"Onunlayken, bütün o duygular, Carla'nın ölümüyle ilgili anılar geliyor aklıma, buldozerle üzerimden geçiyorlar sanki."

"Bunu da söyle" dedi Martha. "Hadi ama. Hepiniz artık konuşmalısınız."

"Büyükannem aylardır duygularım hakkında annemle konuşmamı istiyor" diye itiraf ettim.

"Peki büyükannen ne zaman yanıldı? Hepimiz Eileen'e deliler gibi âşık olduk, Fitz bile" dedi Martha. "İnsanların doksanlı yıllarda taktığı bilekliklerden alacağım ama benimkinde *Eileen Cotton Ne Yapardı* yazacak."

Martha'nın telefonundan sonra, zaman zaman koştuğum rotada uzun bir yürüyüşe çıktım. Bu tempoda yürüyünce çok daha fazla şey fark ediyordum: burada çok fazla yeşillik vardı, hepsi

birbirinden farklıydı; kuru taş duvarlar ne kadar güzel inşa edilmişti, taşlar yapboz parçaları gibi yerleştirilmişti. Bir koyun memnuniyetsiz bir ifadeyle itham edercesine bakıyordu.

Sonunda, biraz tatsız geçen on kilometrelik düşünme süresinin ardından bir dere kenarındaki ağaç kütüğünün yanından annemi aradım. Hayal edilebilecek en huzurlu ve pastoral ortamdı bu, çok zor geçeceği anlaşılan bir konuşma için gerekliydi.

"Leena?"

"Merhaba anne."

Duygularım yüzeye çıkarken bir an için gözlerimi kapattım. Bu defa biraz daha kolaydı, kendimi hazırlamıştım; beni pek kontrol altına alamıyorlardı. "Büyükannem Hamleigh'e dönmek istiyor."

"Leena, çok üzgünüm" dedi annem hemen "dönmesini ben istemedim; gerçekten ben istemedim. Dün akşam ona mesaj attım ve Londra'da kalması gerektiğini söyledim, yemin ederim söyledim. Onu aradığımda bir an kendimi kaybettim ve o da..."

"Sorun yok anne. Kızgın değilim."

Sessizlik oldu.

"Tamam. *Kızgınım.*" Spor ayakkabımın burnuyla bir taşa tekme atınca taş dereye sıçradı. "Fark etmişsindir."

"Bunları çok daha önce gerektiği gibi konuşmalıydık. Sanırım zaman geçtikçe anlayacağını düşünmüştüm ama... Ben sadece Carla'nın tercihini destekledim, Leena. Bir ameliyat ya da bir kemoterapi seansı daha, hatta başka bir şey denemek isteseydi o zaman da desteklerdim. Ama tercihi bu yönde oldu hayatım."

Gözlerim ağrımaya başladı, ki bu gözyaşlarımın yaklaştığının kesin bir işaretiydi. Annemin söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum aslında. Sadece...

"Bazen kızmak üzülmekten daha kolaydır" dedi annem. Tam da beynimin ifade etmeye çalıştığı düşünceydi bu ve bunu bilmesi tam da anneme yakışır bir davranıştı. "Ve bana kızmak Carla'ya kızmaktan daha kolay, sanırım."

"Şey" dedim, biraz ağlamaklı bir sesle. "Carla öldü, bu yüzden ona bağıramam."

"Gerçekten mi?" dedi annem. "Ben bazen bağırıyorum."

Bu söz üzerine irkilerek ağlamakla karışık gülmeye başladım.

"Sırf öldü diye ona bağırmadığını bilse kırılırdı bence" diye devam etti annem. "Herkese eşit davranmakta ne kadar iyiydi biliyorsun."

Tekrar güldüm. Bir kayanın arkasına takılan bir dalın akıntıda çırpınışlarını izlerken çocukken Carla ve büyükannemle oynadığım köprüden sopa atma oyununu, sopam takıldığında kızdığımı düşündüm.

"Büyükanneni aradığım için özür dilerim" dedi annem alçak sesle. "Anlık bir tökezlemeydi. Bazen kendimi çok yalnız hissediyorum."

Yutkundum. "Yalnız değilsin anne."

"Onu tekrar arayacağım" dedi annem bir süre sonra. "Londra'da kalmasını söyleyeceğim. Senin burada kalmanı istediğimi ve başka türlüsünü kabul etmeyeceğimi söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Aslında kalmanı her şeyden çok istiyorum, biliyorsun. Sorun o değildi. Ama ihtiyacım vardı; anneme ihtiyacım vardı."

Suyun çalkalanışını izlerken "Evet" dedim. "Evet, bunu anlayabiliyorum."

22

Eileen

Silver Shoreditchers alanında Fitz'le birlikte çalışmak, onu yepyeni bir gözle görmemi sağlamıştı. Lüks bir otelde kapıcı olarak çalıştığı son işinde çalışma saatleri biraz karışıktı ama evde olduğu her an mekâna inip bir şeyler boyuyor ya da dizüstü bilgisayarının başına geçip internette yardım faaliyetleriyle ilgili bir şeyler okuyordu. Silver Shoreditchers'in tüm idari işleriyle ilgileniyordu; kulüp için küçük logolu bazı posterler bile yapmıştı. Bu harikaydı. Haftalardır ona kariyer hedeflerinde daha aktif olması gerektiğini söyleyip duruyordum ama dürüst olmak gerekirse böyle bir becerisi olmasına biraz şaşırmıştım.

Duvara büyük bir resim astıktan sonra geri çekilerek "İşte!" dedi.

"Harika" diye cevapladım. "Mükemmel bir rötuş!"

Resim, binanın matbaa olarak faaliyet gösterdiği 1950'lerden kalma büyütülmüş siyah-beyaz bir fotoğraftı. Dışarıda bir grup insan yakalarını rüzgâra karşı kaldırmış konuşup sigara içiyordu. Bu da alanın ayrı ayrı evlerden oluşan bir koleksiyon olmakla kalmayıp kendine ait bir geçmişi olan tek bir bina olduğunu da hatırlatıyordu.

Yarattığımız alana bakarak gülümsedim. Çok güzel bir yer olmuştu. Gösterişli pencerelere bakan zengin kırmızı bir kanepe,

alanın arkasına itilmiş uzun bir yemek masası ve domino ve remi oynamamızı bekleyen son derece uyumsuz sandalyeleriyle sayısız küçük masa vardı.

Burada onu gördüğüm için çok memnundum. Ve Marian erken dönmememi *rica* ettiği için dönmediğime de ayrıca memnundum. Leena'yla baş başa vakit geçirmek istediğini duymak... üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissettirmişti.

Telefonum çalınca Fitz sesin geldiği yeri bulup onu kanepenin kenarından çıkardı. *Betsy arıyordu*. Kahretsin, onu aramalıydım. Şimdiye kadar onu her hafta aramıştım; bu tadilat işleri yüzünden dikkatim dağılmış aklımdan tamamen çıkmıştı.

"Betsy, ben de tam seni aramak için telefonumu elime almıştım, ne tesadüf!" diye yüzümü buruşturdum.

Betsy "Merhaba, Eileen hayatım" dediği anda kaşlarımı çattım. Betsy'nin yapmacık neşesinin tonuna, kötü bir gün geçirdiğini fark edecek kadar aşinaydım. Onu aramayı unuttuğum için kendimi her zamankinden daha kötü hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordum temkinlice.

"Ah, idare ediyorum!" dedi. "Aradım çünkü torunum bugün Londra'da!"

"Ne güzel!"

Betsy'nin torunu bir mucitti, gereksiz saçmasapan düzenekler kurardı ama Betsy'nin ailesinde düzenli iletişimde olduğu tek kişi oydu, dolayısıyla gözümde yeri ayrıydı. Betsy onun nerede olduğunu bildiğine göre yakın zamanda konuşmuşlardı; bu iyiydi. Şimdi tek yapması gereken annesine de aynısını yaptırabilmesiydi.

"Hani... şu şeyi icat eden torun." Ah, neden bu cümleyi kurmuştum ki?

Betsy beni bilerek merakta bıraktı.

"Humus kepçesi" dedi Betsy tüm asaletiyle. "Evet, bir toplantı için Londra'daymış ve ben de bizim Eileen de Londra'da dedim kendi kendime. Tanrım, ne hoş bir tesadüf! İkiniz öğle yemeği yemelisiniz."

Dudaklarımı büzüştürdüm. Betsy Londra'nın bin beş yüz kilo-

metrekareyi aşkın bir yüzölçümüne sahip olduğunu ve sekiz milyondan fazla insana ev sahipliği yaptığını unutmuş olmalıydı.

"Ona seni arayıp ayarlama yapmasını söyledim bile. Orada yalnız olabileceğini ve biriyle konuşmanın iyi geleceğini düşündüm."

Ona hiç yalnız olmadığımı söyleyecek takatim yoktu. Başta yalnızdım elbette ama şimdi Tod'la görüşüp Silver Shoreditchers Kulübü'nü planlarken, Letitia'yla dedikodu yaparken bir anım bile yalnız geçmiyordu.

Betsy "O da biriyle *çıkıyor*, biliyor musun?" dedi. "Dolayısıyla sana birkaç tavsiyede bulunabilir."

Duraksadım. "Çıkıyor mu?"

"Evet! Böyle tarif ediyor. Cep telefonunda tuhaf bir şeyler kullanıyor" dedi Betsy. "Belki sana onlardan bahsedebilir."

"Evet" dedim yavaşça "evet, harika olur. Betsy... Torunun nasıl biriydi? İlişki geçmişi nasıl? Umutları ve hayalleri neler? Peki ya siyasi görüşü? Uzun boylu mu?"

"Ah, şey" dedi Betsy. Biraz şaşırmış gibiydi ama içindeki büyükanne yüzeye çıktı ve bu fırsatı değerlendirmekten kendini alamadı. Yirmi beş dakika boyunca hiç durmadan konuştu. Mükemmeldi. Tam da aradığım türden bir zekâya sahipti. Üstelik gelecek vaat ediyordu.

"Ne hoş, ne harika, Betsy" dedim, sonunda nefesi tükenince. "Beni mi arayacak?"

"Evet!" Betsy'nin arkasından boğuk bir ses gelince Betsy "Kapatmalıyım" dedi ve sesinin gerildiğini fark ettim. "Yakında konuşuruz, Eileen! Beni ararsın, değil mi?"

"Arayacağım" diye söz verdim. "Kendine iyi bak."

Aramayı sonlandırdıktan sonra WhatsApp'i açtım. Fitz'in verdiği eğitim sayesinde bu telefonu kullanmakta artık çok daha iyiydim; ekranda gezinirken omzumun üzerinden onaylayarak baktı. Tanımadığım birinden bir mesaj vardı. Fitz bana doğru eğilip onu rehberime nasıl kaydedeceğimi gösterdi.

Merhaba Bayan Cotton, ben Betsy'nin torunuyum. Size öğle yemeğinden bahsetmiş olmalı! Nopi'ye ne dersiniz? Yarın saat bir uygun mu? En iyi dileklerimle, Mike.

Mesajına cevap vermeden önce Bee'nin ismini buldum.

Merhaba Bee. Yarın öğle yemeği için müsait misin? Nopi, saat 13.15 uygun mu? Sevgiler, Eileen xx

Mike hem uzun boylu hem de son derece yakışıklıydı: Burnu aynı Betsy'ninki gibi olsa da yakışıklılığını etkilemiyordu. Kalın çerçeveli gözlükleri ve dalgalı kahverengi saçları vardı ve çok önemli bir toplantıdan yeni çıkmış gibi gri takım elbise giymişti. Kusursuz bir masaya oturduğumuzda çok heyecanlanmamaya çalıştım: bir bölmenin daha sığacağı kadar büyüktü ve yola bakıyordu, böylece Bee'nin gelişini görebilecektim... Ve evet! İşte orada. Muhteşem.

Bee masaya yaklaşırken "Eileen?" dedi şaşkın bir ifadeyle.

Mike'a baktı ve jetonu düşünce gözlerini kıstı.

Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan "Bee!" dedim. "Mike, umarım sakıncası yoktur, bugün öğle yemeğinde arkadaşım Bee'yle buluşacaktım. Dolayısıyla onu da davet ettim."

Mike bu durumu sürprizlere alışkın bir adamın sakinliğiyle karşıladı. "Merhaba, ben Mike" dedi elini uzatarak.

Bee de "Bee" dedi, en kuru, en düz, en itici ses tonuyla.

Ben de hemen "Evet!" diye söze girdim. "Ne kadar güzel, değil mi? Mike, Bee'ye eğitimin hakkında bilgi vererek başlamaya ne dersin?"

Mike çok şaşırmıştı. "Önce gidip bir sandalye daha isteyeyim" dedi ve nazikçe ayağa kalkıp Bee'ye kendi sandalyesini verdi.

"Teşekkür ederim" dedi Bee ve oturur oturmaz "Eileen! Yaptığından utanmıyor musun? Zavallı adamı benimle *zorla* tanıştırdın!"

"Ah, saçmalama, sorun etmedi" dedim, mönüyü gözden geçirirken.

"Öyle mi? Nasıl anladın?"

Başımı kaldırdım. "Barın arkasındaki aynada saçını düzeltiyor" dedim. "Onu beğenmeni istiyor."

Bee dönüp baktığı ve başını eğdi. "Poposu güzelmiş" dedi isteksizce.

"Bee!"

"Ne var? Ondan hoşlanmamı istemiyor musun? Şimdilik elimde bu kadar var! Ah, merhaba Mike" dedi, sandalyeyle birlikte garsonu da yanında getiren Mike'a. "Bu durum için çok üzgünüm."

"Önemli değil" dedi Mike yumuşak bir sesle. Sonra da garsona "Çok teşekkürler. Zahmet oldu" dedi.

"Garsonlara karşı kibar" diye fısıldadım Bee'ye. "Bu iyiye işaret."

Mike neşelenmişti. "Eileen" dedi "sen bana ve Bee'ye göre avantajlısın; bu masadaki herkesi en iyi tanıyan sensin dolayısıyla Bee ile beni neden tanıştırmak istediğini anlatmaya ne dersin?"

Duraksadım, biraz irkilmiştim. "Ah, şey..."

Bee'nin yüzünde beliren muzip ifadeyi fark ettim. Mike'a minnettar bir bakış fırlattı. Bense ikisine birden gözlerimi kısarak baktım.

"Son birkaç yılın büyük bölümünü hemen hiçbir şeye karışmadan geçirmek zorunda kaldım" dedim onlara. "Ama artık fark ediyorum ki bazı şeylere müdahale etmek çok daha iyi. Bu yüzden aranızı yapmaya çalıştığım için beni utandırmayın. Bee'nin az önce beni suçladığı gibi utanmamı gerektiren bir durum yok." Mike bir şey söylemek için ağzını açtığında elimi kaldırdım. "Hayır, hayır, bırak bitireyim. Bee son derece başarılı bir yönetim danışmanı ve bugünlerde kendi işini kurmayı planlıyor. Mike, sen de kısa süre önce humus kepçesi üretimi işine girdin." Sonra elimi salladım. "Hadi devam edin. Sohbete başlayın."

Eve memnun döndüm. Bee ve Mike'ın randevusuna ben başkanlık ettim ve çok başarılı oldu. En azından büyük kısmını gülerek geçirdiler; tabii zaman zaman bana da güldüler ama bunun bir önemi yoktu. Bana gülünmesinden hep korkmuşumdur ama kendi tercihiniz olduğunda ve siz de gülüyorsanız aslında eğlenceli bir şeymiş.

Leena'nın dizüstü bilgisayarını alıp kahvaltı tezgâhına yerleştim. Arkadaşlık sitesinde beni bekleyen üç yeni mesaj vardı.

SahnelerinTod'u: Yarın gece, benim evimde. Siyah dantelli iç çamaşırı. Bu konuda ısrar ediyorum.

Yüzüm kızardı. Tanrım. Normalde böyle üstünlük taslanmasından nefret ederdim ama nedense Tod'un bunu yapmasına aldırmamıştım. Boğazımı temizleyip cevap yazdım.

EileenCotton79: Madem ısrar ediyorsun...

Vay canına. Bu beni dinginleştirirdi; Arnold'dan bir mesaj. Ona çekip gitmesini ve profilime bakmamasını söylememiş miydim?

Arnold1234: Bunu gördüm ve aklıma sen geldin . . .

Mesajının altındaki linke tıkladım. Bir video çıktı. Bir kedi, büyük bir hercai menekşe kümesini ezerek ilerliyordu.

Kahkahayı patlattım ve kendime şaşırdım.

EileenCotton79: Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, Arnold Macintyre!

Arnold1234: İnternette bu kedi videolarından bir sürü var. Saatlerdir onları izliyorum.

EileenCotton79: Piyanolu olanı gördün mü?

Arnold1234: Harika, değil mi?

Güldüm.

EileenCotton79: Kedileri sevmediğini sanıyordum.

Arnold1234: Sevmiyorum. Ama aklından ne geçerse geçsin ben canavar değilim Eileen ve piyano çalan bir kedi ancak canavarları eğlendiremez.

EileenCotton79: Senin canavar olduğunu sanmıyorum. Huysuz bir ihtiyarsın o kadar.

O üç nokta sonsuza dek devam ediyordu. Arnold çok yavaş yazıyordu. Beklerken profil sayfasına döndüm. Hâlâ çok az detay vardı ama şimdi bir profil resmi eklemişti, saçsız kafasını örten hasır şapkasıyla güneşin altında sırıtırken çekildiği bir fotoğrafını. Gülümsedim. Arnold'a çok benziyordu ve iyi bir ışıkta çekilmiş on yıllık fotoğrafımı hatırlayarak biraz suçluluk duydum.

Arnold1234: Ben her zaman huysuz değilim, biliyorsun.

EileenCotton79: O halde sadece bana karşı öylesin.

Arnold1234: İnsanı çileden ÇIKARTIYORSUN.

EileenCotton79: Kim, ben mi?

Arnold1234: Ayrıca tahammülsüzsün.

EileenCotton79: Tahammülsüz mü? Ne zaman??

Arnold1234: Kulübemin sınırı biraz geçtiğini fark ettiğimizde o lanet şeyi bahçenin diğer tarafına yeniden yaptırdın.

Yüzümü buruşturdum. İtiraf etmeliyim ki bunu yaptırmıştım. Arnold çok sinirlenmişti ve komikti.

EileenCotton79: Mülkiyet kanununa saygı gösterilmelidir, Arnold. Öte yandan, yeni arkadaşım Fitz'in de dediği gibi... bizi hayvanlardan ayıran nedir?

Arnold1234: Yeni arkadaşın, ha?

EileenCotton79: Evet...

Arnold1234: Yeni ARKADAŞ, ha?

Jeton düşünce güldüm.

EileenCotton79: Fitz Leena'nın ev arkadaşı! Torunum olacak yaşta!

Arnold1234: Güzel.

Arnold1234: Yani, onunla arkadaş olman iyi bir şey. Ev arkadaşı. Evleri nasıl?

Geç de olsa beni bekleyen bir mesaj daha olduğunu hatırladım. Howard'dandı.

YaşlıTaşralıÇocuk: Merhaba, sevgili Eileen! En sevdiklerinden biri olduğunu söylediğin Fare Kapanı'nı yeni bitirdim ve açıkçası ben de çok sevdim. Ne son ama!

Göğsümde sıcak bir şeyler çiçek açmıştı. Cevap yazmaya başladım. Howard her zaman çok dikkatliydi. Konuşmaktan çok dinleyebilen adamlar çok azdı. Bu websitesinde her konuda konuştuk; ona ailemden, arkadaşlarımdan, hatta Wade'den bahsettim. Çok tatlıydı ve Wade'in beni bıraktığı için aptal olduğunu söyledi ki ben de buna yürekten inanıyordum.

Arnold'ın cevabı geldi ama ben eksi düğmesine basarak onu tekrar küçülttüm.

23

Leena

Kapı çaldığında duştan yeni çıkmıştım; üzerime hemen bir kot pantolonla büyükannemin eski mavi gömleğini geçirdim. Büyük ihtimalle Arnold'du; artık arada bir çaya geliyordu ve benim kararlı ısrarlarıma direnemeyip mutfak penceresi yerine ön kapıya gelmeye başlamıştı. Gömleğimin düğmelerini ilikleyerek koridorda koştururken saçlarımdan sırtıma doğru su damlıyordu.

Kapıya ulaştığımda gelenin Arnold olmadığını fark ettim. Hank'ti. Daha doğrusu Jackson ve Hank ama ilk dikkatimi çeken, arka ayaklarının üzerinde durup umutsuzca bana ulaşmaya çalışan Hank olmuştu.

Jackson Hank'i tekrar oturur pozisyona getirirken "Merhaba" dedim ve aceleyle düğmelerimi ilikledim. "Bu ne sürpriz!"

"Hank ve benimle yürüyüşe gelmek ister misin?" dedi Jackson. Yanakları hafifçe kızardı. "Fark etmediysen bu bir barış teklifi. Hank'ten yani."

"Ben... Evet!" dedim. "Evet, elbette. Teşekkürler Hank." Köpeğe tuhaf bir selam verdikten sonra böyle bir şey olmamış gibi hızla yoluma devam etmek istedim. "İzin verirsen..." Başımı işaret ettim ama sonra bunun yeterli olmayabileceğini fark ettim: "Saçımı halletmeliyim."

Jackson saçlarıma baktı. "Ah, tamam. Bekleriz."

"İçeri gelin" dedikten sonra ben de tekrar içeriye girdim. "Bir şeyler içmek istersen çaydanlıktaki su hâlâ sıcak. Ah, Hank de ister mi? Lavabonun altında plastik kâseler var."

"Teşekkürler" dedi Jackson.

Saçımı kurutmak neredeyse yarım saatimi aldığı için bu bir seçenek olamazdı. Büyükannemin oturma odasındaki aynanın karşısında, Ant/ Dec ayaklarıma dolanırken, saçlarımı çalıştığım zamanlardaki gibi topuz şeklinde topladım; Tanrım, bu kafa derimi nasıl da germişti. Ben buna her gün nasıl katlanıyormuşum? Sanki biri sürekli saçımı çekiyordu. Neyse, idare etmek zorundaydım.

"Telefonumu orada mı unutmuşum?" diye seslendim. Büyükannemin Nokia'sının kot pantolonumun arka cebindeki ağırlığına o kadar alışmıştım ki Londra'ya döndüğümde iPhone'uma hemen alışabilecek miydim bakalım?

Topuzumu bağlamak için başımı indirdim ve tekrar kaldırdığımda Jackson'ı gördüm, yüzü aynada biraz farklı görünüyordu, o çarpık burnu diğer tarafa eğilmiş gibiydi.

Yüzümü ona döndüğümde gülümsedi ve büyükannemin telefonunu uzattı. "Bu tuğla gibi şeye alışmaya başladın demek..."

Miyavlama ile doğum yapan bir ineğin sesi arasında bir ses duydum. Ant/Dec hızla yanımızdan geçti, ardından burnunu uzatmış, kediyi görüş alanından çıkarmayan Hank de ışıl ışıl siyah kürküyle zıplayarak aramıza girdi ve Jackson tam adım atacakken sol bacağı hızla koşturarak önünden geçen köpek yavrusuna çarptı ve elindeki telefon havalanarak...

Oof. Jackson kollarıma doğru düştü, daha doğrusu düşecekti, benim neredeyse iki katım ağırlığında olduğunu saymazsak. Devrilen bir ağacın ters tarafında olmaya benziyordu bu. Ensem soğuk aynaya, topuğum süpürgeliğe çarparken Jackson beni duvara yapıştırdı, sağ kolu ağırlığını çekerken kemer tokası sertçe karnıma battı.

Bir an vücutlarımız birbirine yapıştı ve boylu boyunca kenetlendik. Yüzüm göğsüne yaslanmış, kulağım kalbinin gümbürtüsünü duyabilsin diye yana dönmüştü. Kolları beni çepeçevre sarmıştı

ve geri çekildiğinde göğsü göğsüme değdi. Bu gücü hissettiğimde derin bir nefes aldım. Yanaklarım kızardı; gömleğin altına sutyen giymeliydim.

Duvardan çekildiğinde gözlerimiz kilitlendi ve Jackson o an duraksayıp kollarını iki yanıma dayadı. İrisleri koyu lekelerle beneklenmiş, göz altlarına kumlu çiller serpilmişti, uzaktan fark edilmeyecek kadar açık renklilerdi. Kendimi kollarındaki kasları, tişörtünün geniş omuzlarını nasıl gerdiğini düşünürken buldum; acaba nasıl hissettirirdi...

Hank çıplak ayağımı yalayınca ciyakladım ve Jackson'la aramdaki durgunluk tuhaf bir hareket çılgınlığına dönüştü: Ben eğilip büyükannemin telefonunu almaya çalışırken Jackson bardan uzaklaşıp geriye atıldı. Ant/Dec bunların hiçbirinden etkilenmemiş gibi görünüyordu; Hank dili dışarıda, biraz daha oyalanırsa kovalaması için başka bir kedi yaratabilirmişim gibi etrafımda dolanıyordu.

Telefonu elimde çevirerek Jackson'a "İyi misin?" diye sordum. Bakışlarını yeniden yakalamak için onu gereğinden uzun zaman sonra bıraktım; bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde yüzünün biraz solgun göründüğünü, birkaç metre ötedeki bir şeye odaklandığını gördüm.

"Evet, evet" dedi boğuk bir sesle. "Çok üzgünüm."

"Endişelenme! dedi Hiç sorun değil!" Sesim gereğinden fazla yüksek çıkmıştı. Kes bağırmayı dedim kendi kendime. "Çıkalım mı?"

"Ah. Evet. İyi fikir."

Evden çıkıp Middling Lane'e doğru ilerledik. İkimiz de çok hızlı yürüyorduk. Rahatça konuşamayacak kadar hızlı. Harika. Sessizlik şu an tam da aradığım şeydi.

Yürümek aramızdaki o tuhaf gerilimi kısmen çözüyordu. Hank'in de hoşuna gitmişti bu tempo; Jackson'ın yanında kuyruğunu sallayarak tırıs tırıs yürüyordu. Dales gözlerimizin önüne serilirken bahar havasını içime çektim. Çitlerin arasında açan çiçeklerin tatlı kokusunu alıyor, tepemizdeki ağaç dallarının arasında uçuşan küçük kuşların *cik cik cik* seslerini duyabiliyordum.

Doğanın güzelliğiydi bu. Evet. Doğanın güzelliğine odaklan, Leena, Jackson'ın geniş, kaslı vücudu meme uçlarına sürtündüğünde hissettiğin şeye değil.

"Onu almaya hazır mısın?" diye sordu Jackson, Hank'i işaret ederek.

Boğazımı temizledim. "Evet! Elbette!"

"Al" dedi ve arka cebinden bir köpek ödülü çıkardı. Hank kokuyu hemen alırken burnunu kaldırıp bize doğru baktı.

Jackson bana dönüp "'Takip et' demeyi dene" dedi.

"Takip et, Hank" dedim.

Hank Jackson'a sakladığını düşündüğüm hayranlık dolu bir ifadeyle bana baktı. Demek iş tavuk ödülündeymiş. Bu beni neşelendirdi.

"Ah, şuna bak!" dedim Jackson'a dönerek.

Jackson gamzelerini göstererek bana gülümsedi, ardından bakışları rahatsız olmuş gibi uzaklaştı.

Yürümeye devam ettik; kuş cıvıltıları dışında duyabildiğim tek ses ayak seslerimizdi. Hank son derece uyumlu olsa da her ihtimale karşı tasmayı sımsıkı tutmuştum. Jackson bizi bilmediğim bir rotadan götürdü, Hamleigh tekrar görüş alanımıza girene kadar köyün doğusundaki güzel, sık ve serin ormanlık alandan geçtik. Buradan Betsy'nin yaşadığı küçük çıkmaz sokak görünüyordu; cephesi bize dönük beş ya da altı beyaz, blok evin pencereleri de ışıkta yanıp sönüyordu.

"Yine düşüncelere daldın, değil mi?" dedi Jackson yan gözle bana bakarak.

"Sen hiç düşünmez misin? Yani dolaşırken hiçbir şey düşünmüyor musun?"

Jackson omuz silkti. "Eğer düşünülmesi gereken bir şey yoksa düşünmüyorum."

Şaşırtıcıydı. "Ben aslında Betsy'yi düşünüyordum" dedim. "Merak ettiğim... Onun için biraz endişeleniyorum."

"Hımm. Hepimiz endişeleniyoruz."

"Arnold da öyle dedi ama... neden kimse bir şey yapmıyor ma-

dem öyle?" diye sordum. "Sence Cliff ona kötü mü davranıyor? Ondan ayrılmasına yardım mı etmeliyiz? Ona boş bir oda mı teklif etmeliyiz? Bir şeyler yapmalı mıyız?"

Jackson başını iki yana salladı. "Bu Betsy'nin ne istediğine bağlı" dedi. "Ve o bunların hiçbirini istemiyor."

"On yıllardır bu adamla yaşıyor ve adam ona kötü davrandığına göre Betsy'nin ne istediğini bildiğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

Jackson bunu fark ederek bana göz kırptı. "Ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Onu görmek istiyorum."

'Seni asla içeri davet etmez. Eileen bile Betsy'nin evine giremiyor."

"Mümkün değil!"

Jackson başını salladı. "Bildiğim kadarıyla öyle. Cliff ziyaretçileri sevmez."

Dişlerimi sıktım. "Peki. Anlıyorum. Hank'ten biraz yardım almaya ne dersin?"

"Betsy, çok üzgünüm" dedim "ama sanırım Hank senin bahçene girdi."

Betsy kapıdaki bir santimlik aralıktan gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Evi hiç de beklediğim gibi değildi. Narin güller ve kusursuzca cilalanmış kapılar olacağını düşünmüştüm ama evin olukları sarkmış, pencere pervazları soyulmuştu. Hüzünlü ve sevgi görmemiş bir hali vardı.

"Hank mi? Jackson'ın köpeği mi? Bahçeye nasıl girdi ki?"

Ben onu Jackson'ın desteğiyle kucağıma almıştım ve Hank'i aslında fazlaca tehlikeli bir yükseklikten nispeten yumuşak bir iniş yapabilmesi için büyük bir çalının üzerine bırakmıştık.

"Gerçekten bilmiyorum" dedim ellerimi çaresizce açarak. "Bu köpek her yere girip çıkabiliyor."

Betsy arkasına baktı. Tanrı bilir Hank şu an bahçesine ne yapıyordu.

"Gidip onu getireyim" diyerek kapıyı yüzüme kapattı.

Kahretsin. Arkama dönüp baktım ve dişlerimin arasından ıslık çaldım; uzun bir süre sonra Jackson, Betsy'nin ön kapısının önündeki yolda belirdi.

"Onu almaya gitti!" diye homurdandım.

Jackson elini savurdu. "Onu yakalayamaz" dedi rahatça. "Bekle sadece."

Ayağımı yere vurarak kapıya döndüm. Beş dakika kadar sonra kapı aralandı ve Betsy kafasını uzattı. Az öncekinden biraz daha dağılmış görünüyordu.

"Gelip onu kendin almalısın" dedi alçak sesle. Tekrar arkasına baktı. Daha yaşlanmış, daha kambur görünüyordu ama evin pejmürde hali yüzündendi belki de. Salondaki halı eskimiş ve lekeliydi; abajur dengesiz duruyor, bej rengi duvarlara tuhaf, orantısız gölgeler düşürüyordu.

Evin arka tarafında bir yerden "Betsy!" diye bağırıyordu hırçın bir erkek sesi.

Betsy sıçradı. Öyle sıradan bir sıçrama değildi bu, ürktüğünüzde yaptığınız türdendi. Korkmuş gibi.

"Bir dakika aşkım!" diye seslendi. "Az önce bahçeye bir köpek girmiş ama ben hallediyorum!" Bana dönüp fısıldayarak "Hadi" dedi ve beni solumuzdaki kapalı kapının önünden geçirip küçük, karanlık mutfağa soktu.

Orada bahçeye açılan bir kapı vardı; kapı açıldığında Hank'in çiçek tarhlarını ezdiğini gördüm. Kendimi biraz suçlu hissettim tabii. Bahçe evin gerçekten bakımlı görünen tek kısmıydı; çalılar özenle budanmış, her çit direğinden hercai menekşeler ve soluk yeşil sarmaşıklarla dolu saksılar sarkıyordu.

"Nasılsın, Betsy?" Ona bir kez daha bakmak için döndüm. Saçlarının ne kadar ince olduğunu, saç tellerinin arasından beyazımsı pembe kafa derisinin nasıl göründüğünü hiç fark etmemiştim. Göz altlarına yoğun, şeftali renginde bir fondöten sürmüştü ve dudak kenarlarındaki çizgilerde toplanmışlardı.

"İyiyim, teşekkür ederim" dedi Betsy, mutfak kapısını arkasından sıkıca kapatarak. "Şu köpeği bahçemden çıkartabilir misin artık?"

Tekrar dışarı baktığımda irkildim: Köpek şimdi Betsy'nin çimlerinin tam ortasında çukur kazıyordu. Buna artık bir son vermeliydim.

"Hank! Hank, gel!" diye seslendim ve sonra –Jackson'ın bu kısma dair talimatı çok sertti– elimdeki plastik köpek ödülleri paketini buruşturdum.

Hank kafasını kaldırdı ve kazmayı bırakıp öylece kalakaldı. Yarım saniye içinde bana doğru koşmaya başladı. Betsy küçük bir çığlık atsa da ben hazırlıklıydım: Hank'in fikrini değiştirmesine fırsat bırakmadan onu yakalayıp tasmasını taktım. Yılmadan zıplamaya devam etti –tabii ki ödülünü aldıktan sonra– ve beni tasmaya dolamasını önlemek için döndüm.

Jackson'ın ne demek istediğini şimdi anlayabiliyordum: Betsy iyi değildi evet ama onu nasıl konuşturabilirdim? Bu konuda çok iyi olduğumu söyleyemezdim. Bir Labrador'un yüz yalamasını engellemeye çalışırken bir yandan da biriyle kişisel bir konuşma yapmak çok zordu.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" diye şansımı denedim Hank dikkatini Betsy'den çöp kutusuna çevirirken.

"Her şey yolunda, teşekkürler Leena" dedi Betsy.

Sert bir erkek sesi "Betsy, neler oluyor?" diye seslenince Betsy kaskatı kesildi. Bakışlarını gözlerime çevirdi, sonra tekrar başka tarafa baktı.

"Yok bir şey aşkım" dedi yüksek sesle. "Hemen geliyorum."

"Biri mi geldi? Birini içeri mi aldın?" Bir darbe sesi duyuldu, ardından alçak, uyarıya benzer bir ses geldi. "İçeri birini almadın, değil mi Betsy?"

"Hayır!" Betsy bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Burada benden başka kimse yok, Cliff."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Soğukkanlılığımı kaybetmiştim.

"Betsy" diye fısıldadım. Hank'in tasmasını sertçe çekip ona sertçe oturmasını söyledim; neyse ki bu defa oturmuştu. "Betsy, seninle böyle konuşamaz. Arkadaşlarını evine davet edebilmelisin. Burası onun olduğu kadar *senin* de evin."

Betsy o an bahçeye çıktı ve beni ön bahçeden arka bahçeye giden geçide götürdü. "Hoşça kal Leena" dedi alçak sesle, kapının sürgüsünü açarak.

"Betsy; lütfen, yardım edebileceğim bir şey varsa..."

Cliff'in "Betsy... Sesleri duyabiliyorum Betsy..." diyen sesi içeriden geldi. Bu defa ben bile irkildim.

Betsy'yle göz göze geldik. "Yardıma ihtiyacı olan sensin" diye tısladı. "Buraya gelip benim hayatımı düzeltmeye çalışmadan önce kendi hayatını düzene sok bence Bayan Cotton."

Sonra kenara çekildi. Hank gözlerini açık kapıya giden yoldan ayırmadan yanımda gerindi.

"Fikrini değiştirirsen beni ara."

"Hiç anlamıyorsun, değil mi? Çık artık" dedi ve köpekle konuşuyormuş gibi başıyla kapıyı işaret etti.

"Bundan daha iyisini hak ediyorsun. Ve hak ettiğin hayatı yaşamak için asla geç değildir, Betsy."

Böyle dedikten sonra çıktım. Kapı sessizce arkamdan kapandı.

Betsy için daha fazlasını yapamadığıma üzülüyordum. Ertesi gün, kontrolcü ilişki yaşayan kadınlara destek sunan yerel hizmetleri araştırdım; yaşlı insanlara özel fazla bir şey bulamasam da ona yardımı olabilecek bazı kaynaklar olduğunu düşünüyordum. Çıktılarını alıp her köye gittiğimde her ihtimale karşı onları sırt çantamda taşımıştım. Ama bir hafta geçmesine rağmen Betsy hâlâ her zamanki gibi soğuktu ve ne zaman onunla konuşmaya çalışsam beni tersliyordu.

Burada kalacağımız süre daralmıştı. Önümüzdeki hafta sonu 1 Mayıs'tı, sonra Londra'ya dönecektim ve ondan sonraki hafta da işe başlayacaktım. Gelen kutumda ofise döndüğümde hangi proje üzerinde çalışacağıma dair Rebecca'dan bir e-posta vardı. Okurken başka biri için yazılmış gibi hissettim.

Şimdilik sadece 1 Mayıs'a odaklanmıştım. Festivalle ilgili son

parçalar da yerine oturuyordu. Bir domuz rostosu temin ettim, ana şenlik ateşinin yakılacağı alanı çevreleyen ağaçlara beş yüz fenerin nasıl takılacağını çözdüm ve geçit töreni güzergâhına serpiştirilsin diye altı poşet biyoçözünür yeşil simi köy salonuna götürdüm. (Betsy'nin bana verdiği yapılacaklar listesinde *simlerin* ne işe yarayacağını anlamıştım. Simlerin Orta Çağ'a uygun olmadığını söylediğimde sert bir ifadeyle "bu geleneksel bir uygulama" cevabını aldım).

Betsy'nin izni olmadan araya girip ona yardım etmeye çalışamazdım ama büyük ölçekli bir projeyi koordine etmesine yardımcı olabilirdim.

Ve yapabileceğim başka bir şey daha vardı.

Hırkasını düzeltip omzundaki tüyleri fırçalarken Nicola'ya "Biraz daha narin görünemez misin?" diye sordum.

Bana öyle bir bakış attı ki bir dahaki sefere kaba bir iş arkadaşımın bağırsaklarını deşmek istediğimde bu bakışı fırlatmayı zihnime not ettim.

Nicola "Ancak bu kadar narin görünebilirim" dedi. "Beni Leeds'e alışverişe götüreceğini söylememiş miydin? Neden narin görünmem gerekiyormuş?"

"Evet, alışveriş demiştim" dedim. "Önce birkaç kurumsal hukuk firmasına uğrayacağız."

"Ne?"

"Uzun sürmez! Bütün görüşmeler en *fazla* yirmi dakika sürecek."

Nicola bana ters ters baktı. "Ben neden geliyorum?"

"1 Mayıs festivali için sponsor bulmaya çalışıyorum. Ama ben, biliyorsun işte, Londralı ve şirket çalışanıyım" dedim elimle kendimi işaret ederek. "*Sen* tatlı ve yaşlısın ve sempati oylarını hemen toplarsın."

"Ben Hamleigh'li bile değilim! Ayrıca tatlılığım konusunda da ne demezsin" dedi Nicola. "Orada oturup kalantor bir avukata yapmacık gülücükler saçacağımı sanıyorsan..."

"Belki de hiçbir şey söylememen daha iyi" dedim Nicola'yı arabaya yönlendirirken. "En güvenlisi bu olabilir."

Nicola Leeds'e giderken yol boyunca homurdandı ama ilk görüşmeye girer girmez öyle inandırıcı bir ihtiyara dönüştü ki gülmemek için kendimi zor tuttum. *Zavallı küçük köyümüz için çok önemli bir etkinlik,* dedi Nicola. *Yıl boyunca 1 Mayıs'ı iple çekiyorum.* Onu çok sevmişlerdi. Port & Morgan avukatları hemen imza verdi; diğerleri düşüneceklerini söyledi.

Aslında yönetim kurulu toplantısına girmek iyi hissettirmişti. Üstelik nefes nefese çıkmak yerine zaferle çıkmak da güzeldi. Arabaya doğru giderken Bee'ye bir mesaj attım.

Hâlâ beceriklisin, diye cevapladı. *İşte benim Leena Cotton'ım.*

Knargill'e dönerken Nicola teşekkür için ona aldığım büyük boy mocha'sını içerken kıkırdadı.

"Bu adamlardan para koparmanın bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum!" dedi. "Onlardan başka ne isteyebiliriz? Gezici kütüphaneye sponsor olmalarını mı? Bir minibüse sponsor olmalarını mı?"

Gerçekten de önemli bir noktaya parmak basmış olabilirdi. Zihnim büyükannemin bilgisayarında hâlâ açık olan belgeye kaydı: *B&L Butik Danışmanlık – strateji.* Kurumsal sorumluluk Y kuşağı için her zamankinden daha önemliydi; işletmeler yardım çalışmalarını ve gönüllü işleri iş modellerinin merkezine yerleştirmelilerdi...

"Leena? Evim burada" dedi Nicola.

Aniden durdum.

"Aah! Afedersin! Dalmışım."

Nicola bana şüpheyle baktı. "Beni arabayla bir yere götürmene nasıl izin verdim bilmiyorum" diye mırıldandı emniyet kemerini çözerken.

Ertesi sabah Arnold'a uğrayıp limonluğun kapısını çaldım. Saat on civarı burada sabah kahvesini içiyordu ve ben de ara sıra ona katılıyordum. Doğrusu filtre kahve çok cazipti ama bu kadarla bitmiyordu. Arnold çok tatlıydı. Hiç sahip olmadığım büyükba-

bam gibiydi. Büyükbabam Wade vardı tabii ama bildiğiniz gibi o pek de büyükbaba sayılmazdı.

Arnold çoktan oturmuş, dolu bir filtre kahve hazır bekliyordu. Onu son okuduğu kitabının üzerine koymuştu ve içeri girip kapağa yayılmış büyük kahverengi halkayı görünce ürperdim. Kahveyi alıp romanı çevirdim: Dorothy L Sayer'ın *Whose Body?* adlı kitabı, büyükannemin en sevdiklerinden biriydi. Arnold son zamanlarda dedektif romanlarıyla ilgileniyordu. Onun okuma sevgisini keşfetmek Hamleigh'te geçirdiğim zamanın en sevdiğim sürprizlerinden biri oldu.

"Annen nasıl?" diye sordu, kendime kahve koyarken.

Başımı olumlu anlamda salladım ve o da dişlerinin arasından iç geçirdi.

"Sohbet etmeyi senden öğrenmişim gibi davranmayı keser misin? Sen buraya gelmeden önce de *fena* sayılmazdım. Nazik olabilirim."

Her neyse. Arnold "toparlanma" (yeni gömlekler, berbere gitmeler) ve "daha fazla dışarı çıkma" (pilates, cuma günleri bara gitme) kararının kendisine ait olduğunda ısrar etse de ben gerçeği biliyordum. Ben onun Eşek'i, o da benim Shrek'imdi.

"Annem iyi aslında" dedim kupasını uzatırken. "En azından eskiye göre daha iyi."

Tartışmadan sonraki telefon görüşmesinden bu yana annemle üç defa buluşmuştuk: Bir defa çay, iki defa öğle yemeği için. Oynak ve istikrarsız bir şeyi yeniden inşa ediyormuşuz gibi tuhaf ve belirsiz bir histi bu. Carla hakkında arada bir konuşuyorduk, ikimiz de fazla yaklaşmaktan korkuyorduk. Bu beni terletecek kadar endişelendiren bir konuydu. Kapalı kalmasını sağlamak için büyük mücadele verdiğim bir şeyin açılması tehlikesiyle karşı karşıyaydım sanki. Yine de bunu annem için yapmak istiyordum. Büyükanneme annemin yanında olacağıma söz verdiğimde aslında ne demek istediğimi tam anlamıyla bilmiyordum ama şimdi anlıyordum. Annemin getir götür işlerinin yapılmasına ihtiyacı yoktu, sadece ailesine ihtiyacı vardı.

Sanırım anneme bu kadar kızgın olmamın sebeplerinden biri de onun bana bakması gerektiğini düşünmemdi, benim onlara değil. Ama annem kendi kederini yaşarken ağlayabileceğim bir omuz olamazdı. Sanırım aile trajedilerinin kötü yanı da buydu. En önemli destek ağınız bir anda yok oluyordu.

Tüm bunları Arnold'a anlatırken dudaklarının seğirdiğini gördüm.

"Ne oldu?" dedim.

Tüm masumluğuyla "Yok bir şey" diyerek bisküviye uzandı.

Gözlerimi kısarak "Hadi ama" dedim.

"Bana sorarsan annenin yanında olman nihayet Carla hakkında konuşmanı sağladı. Annenin istediği de bu değil mi?"

"Ne?" Arkama yaslandım ve kahkaha atarak kendimi bile şaşırttım. "Ah, Tanrım. Yani *benim* için mi Carla hakkında konuşuyor? Ona yardım etmemle ilgisi yok mu?"

"Eminim sen de ona yardım ediyorsundur" dedi Arnold bisküvisini yerken. "Ama Marian'ın kendi istediği şeyi elde edemediğini düşünmek bence aptallık olur."

Ben anneme kendi planımı uygularken o da aynı şeyi bana yapıyordu.

Arnold "Belki de Cotton ailesinin sevgi dili birbirini iyileştirmektir" dedi.

Ağzım bir karış açık ona baktım. Bana dişlerini göstererek sırıtıyordu.

"Kathleen'den ilişkiler hakkında bir kitap ödünç aldım" dedi.

"Arnold! Biriyle tanışmayı mı düşünüyorsun?" diye sordum masaya doğru eğilerek.

"Belki de çoktan tanışmışımdır" dedi kaşlarını oynatarak. Ama, çileden çıkartmadan, zorlamadan, kandırmadan ya da yalvarıp yakarmadan bilgi alamayacağımı bildiğim için şimdilik pes etmek zorundaydım. Ketumluğunun cezası olarak son bisküviyi aldığımda öyle arka arkaya sayısız Yorkshire hakaretini yağdırmaya başlayınca gülmekten neredeyse boğuluyordum.

Annem ertesi gün mesaj atıp beni davet etti. İlk defa beni eve çağırdı ve oraya giderken kendimi her zamankinden daha gergin hissettim, eşofman üstümün kollarının içinde yumruklarımı sıkıp açıyordum.

Annem kapıyı açar açmaz, bu defa işi fazla ileri götürdüğünü anladım.

"Hayır, hayır, hayır, hayır" dedi annem ve açmama fırsat bırakmadan beni yakaladı. "İçeri gel Leena."

"İstemiyorum."

Oturma odasının kapısı açıktı. Oda tıpkı Carla'nın öldüğü zamanki gibiydi; tek eksik o yataktı. Elini avuçlayarak oturduğum sandalye bile oradaydı ve yatağı da gözümde canlandırabiliyordum, hayalini, görünmez battaniyeleri ve görünmez çarşafları...

"Yeni bir şey deniyorum" dedi annem. "Şu profesörün podcast'ini. Fotoğraflara bakmanın anıları işlemenin harika bir yolu olduğunu söylüyor ve ben de düşünüp seninle bazı fotoğraflara bakmak istedim. İşte buradalar."

Annem elimi tutup sıktı. Diğer elinde Boots'tan aldığı eski fotoğraf zarflarından biri vardı ve beni paspasın üzerinde durmam için çektiğinde irkildim.

"İçeri gir hayatım" dedi.

"Şu fotoğrafa bile bakamıyorum" dedim salondaki masanın üzerinde duranı işaret ederek. "Bu kadarına bakabileceğimi sanmıyorum."

"Yavaş yavaş başlayacağız" dedi annem. "Adım adım." Dönüp başını eğdi ve Carla'nın mezuniyet balosundaki fotoğrafına ilk defa görüyormuş gibi baktı. "O fotoğraf" dedi.

Salondaki masaya doğru yürüyüp çerçeveyi aldıktan sonra bana baktı.

"Çöpe atalım mı?"

"Neyi? Hayır!" dedim, gözlerim kocaman açılırken onu almak için yanına gittim.

Annem çerçeveyi bırakmadı. "Carla bundan *nefret* ederdi. O kadar uzun zamandır orada ki artık görmüyorum; hatta bu fotoğrafı sevdiğimden bile emin değilim. Sen seviyor musun?"

Duraksadım, sonra resmi bıraktım. "Şey, hayır. Aslında nefret ediyorum."

Annem koluma girip beni koridordan geçirdi. Oturma odasının eşiğinden geçerken gözlerim eskiden yatağın olduğu boşluğa kaydı ve midem, köprüyü uçarak geçen bir arabada hissettiğiniz duyguyla doldu.

"Bundan kurtulmalıyız. Berbat bir fotoğraf. Bu Carla değil" dedi annem.

Sonra onu oturma odasının köşesindeki çöp kutusuna attı.

"İşte. *Oldu*. Ah, bu biraz tuhaf hissettirdi" dedi ve aniden bir elini karnına bastırdı. Acaba o da aynı şeyleri mi hissediyordu? "Bu yaptığım korkunç muydu?"

"Hayır" dedim çöp kutusuna bakarak. "Fotoğraf berbattı. Sadece... dürtüsel davrandın. Çok iyiydi. Anneye özgü."

"Anneye özgü mü?"

"Evet. Anneye özgü. Bir gün okuldan döndüğümüzde, sırf bir anda sinirine dokunduğu için yeşil duvar kâğıdını soyduğunu gördüğümüz zamanki gibi."

Annem güldü. "Şey. Farkında mısın bilmiyorum ama... oturma odasındasın." Kolumu daha sıkı tuttu. "Hayır, kaçıp gitme. Buraya gel ve kanepeye otur."

Aslında odada olmak düşündüğüm kadar kötü değildi. Görüntüsünü unutmuş değildim. Kitaplığın köşesindeki eski lekeye ve büyükannemin uyumadan önce mumu söndürmeyi unuttuğu için sehpanın üzerinde oluşan o koyu lekeye kadar hafızama kazınmıştı.

"Bu halini seviyor musun?" diye sordum anneme otururken. "Yani bu evi. O zamandan beri hiç değiştirmemişsin..."

Annem dudağını ısırdı. "Belki de değiştirmeliyim" dedi oturma odasına bakarak. "Biraz yenilenmiş görünse güzel olurdu." Fotoğrafların olduğu albümü açtı. "Şimdi, fotoğraflara bakmak anıyı

beynimin farklı bir bölmesine taşıyacak" dedi belli belirsiz. "Yani öyle bir şey olacak."

Gözlerimi devirme isteğimi büyük bir çabayla bastırdım. Bunu hangi sahte bilim kitabından almıştı kimbilir ama böyle bir tekniğin etkinliğini kanıtlayan bir klinik deney olduğundan da fazlasıyla şüpheliydim.

Yine de... Annem yardımcı olacağını düşünüyordu. Belki bu bile yeterdi.

"Paris" dedim en üstteki fotoğrafı göstererek. Carla'nın gülümseyen yüzüne bakmak canımı acıttı ama bunu öğrenmeye başlamıştım; acıyı kabullendiğinizde biraz daha kolay oluyordu, soğukken titremek yerine kaslarınızı gevşetmeniz gibi. "Carla'nın Eyfel Kulesi'nin tepesinde onu öpmeye ikna ettiği çocuğu hatırlıyor musun?"

Annem "İkna edilmeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum" dedi.

"Ve Fransızcasının ne kadar kötü olduğunu asla kabul etmezdi."

"Hafta boyunca telaffuzu konusunda ona yüklendin" dedi annem. "Onu çileden çıkardın."

Fotoğraflara tek tek bakarak ilerliyorduk. Ben ağlıyordum, sümüklerim akarak ağlıyordum, annem de ağlıyordu ama Carla öldükten sonra katlanmak zorunda kaldığım o hıçkıra hıçkıra ağlamalarına benzemiyordu. Bu defa silip yok edebileceğiniz türdendi. Annemin çok iyi gittiğini fark ettim. Uzun yol kat etmişti.

Çay molası verdikten sonra fotoğraflara bakmayı bitirdik. Herhangi bir anının beynimde başka bir bölüme geçtiğinden emin değildim ama ışığı açmak için kalktığımda, eskiden yatağın olduğu yerde sıradan bir halı varmış gibi yürüdüğümü fark ettim.

Başta biraz suçluluk duydum. O görünmez yataktan kaçmamak bu odada yaşananlara ihanet etmek gibiydi sanki. Ama sonra tüm o fotoğraflardaki Carla'yı düşündüm; gülümseyen, yüksek sesle konuşan, kameraya yakalanan piercingleri. Şimdi burada olsa bana kesin saçmaladığımı söyleyeceğini bildiğim için geri çekilip orada, tam da eskiden yattığı yerde durdum.

Kıpırdamıyordum ve onu özlediğimi hissediyorum. O duygunun gelmesine izin verdim.

Ve alamadım. Canım başka hiçbir şeyin yakmadığı kadar yanıyordu, çiğ bir acıydı bu ama buradaydım –kollarını bana dolayan Ethan yok, önümde dizüstü bilgisayar yok– ve koşmuyordum, çalışmıyordum, bağırmıyordum. Korktuğum hiçbir şey olmadı; dağılmadım, kendimi kaybetmedim. Onu özlemenin acısı yakıcıydı ama üstesinden gelecektim.

24

Eileen

Dün Bee bana Ethan ile Ceci'nin birlikte öğle yemeğine çıktıklarını gördüğüne dair bir mesaj gönderdi. Sabahtan beri kafamı kurcalıyordu bu konu. Fitz'in Shoreditch'in çeşitli noktalarına asmak için hazırladığı ilanlara bakarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım; *Yetmiş yaş üstüsünüz ve yaşıtınız Londralılarla tanışmak mı istiyorsunuz? Silver Shoreditchers Sosyal Kulübü hakkında bilgi almak için bizi bu numaradan arayın!* Ama bu bile işe yaramamıştı.

Carla'yı düşündüm. Yanımda olsaydı bu konuya kesin el atardı. Ethan'ın Leena'nın etrafında gezinmesine izin vermezdi. Cesur, gözüpek, uyanık olur, mutlaka bir çözüm bulurdu.

Kalkıp Fitz'in yatak odasının kapısını çalmaya gittim. Carla şu an ablasının yanında olabilirdi. Olmaması ise tarifsiz bir trajedi. Ama ben Leena'nın yanında olabilirdim. Ben de cesur, gözüpek ve uyanık olabilirdim.

"Sanırım bu şimdiye kadar yaptığım en havalı şey Bayan C" dedi Fitz, sonra da Daire 6'daki Sally'den ödünç aldığı minibüsü aniden durdurdu. "Eyvah. Bir dakika. Tamam, tamam, anladım, hadi gidiyoruz! Gözetleme hikâyelerimizi anlatıp eğlenirken bunlardan kimseye bahsetme, olur mu?"

En sert sesimle "Kimseye anlatmayacağız Fitz" dedim. "Bu gizli bir görev."

Sevinmişti. "Gizli! Görev! Eyvah, affedersin, hâlâ ikinci viteste olduğunu fark etmemiştim. Ah, vay canına."

Anayola saptığımızda yol hıncahınç doluydu. İkimiz de önümüzdeki trafiğe bakarken yayalar arabaların arasından zikzak çizerek geçiyordu.

Fitz, bomber ceketinin cebinden telefonunu çıkartırken "Google Maps'e bir bakayım" dedi. "Evet. Bu trafikte Selmount ofisine kırk dakikada varabiliyoruz."

Canım sıkılmıştı. Santim santim ilerliyorduk. Trafik olayın heyecanını ortadan kaldırmıştı.

Sonunda Selmount ofislerinin yakınına vardık ve Fitz –muhtemelen kuralları çiğneyerek– park ettikten sonra Selmount binasının karşısındaki bir kafeye yerleştik. Bee sayesinde Ethan'ın şu an orada bir toplantıda olduğunu biliyordum. Şaşırtıcı derecede çirkin bir caddeydi burası ve sıra sıra dizili alçak binaların tahtayla kapatılmış bazı pencereleri, kararmış altın dişlere benziyordu. Selmount Genel Merkezi'nin parlak gri camları bu karmaşık görüntünün ortasında biraz abartılı görünüyordu.

Çayımı yudumladım ve Fitz'in ısrarla almak istediği çörekleri inceledim. Anladığım kadarıyla "gözetleme" yaparken çörek yemek gerekirmiş. Çok yağlı görünüyorlardı; benimkinin peçetesinde maviye çalan bir halka oluşmuştu bile.

"İşte orada!" diye binayı işaret etti Fitz.

Haklıydı: Ethan elinde evrak çantasıyla siyah saçlarını savurarak ofisten çıkıyordu. Yakışıklıydı, o konuda hakkını vermeliydim.

"Şimdi ne yapıyoruz Bayan C?"

"Şimdi küçük yaşlı kadın kartını oynayacağız" dedim. "Birkaç peçete alır mısın rica etsem, çöreği ziyan etmek istemiyorum. Letitia'nın kedisi yer eminim. Ne bulsa yiyor."

Kendimi kapıdan dışarı atmayı başardığımda Ethan neredeyse gözden kayboluyordu. Hızlandım, neredeyse koşuyordum; Fitz bana yetişmekte zorlandı.

"Tanrım, yaşlı bir kadına göre ne kadar hızlısın!" dedi Fitz, tempoma ayak uydurmaya çalışırken. "Bekle, kestirmeden gidersek önüne çıkabiliriz."

Ancak iki kişinin sığabileceği genişlikte bir ara sokakta Fitz'in peşinden gittim. Keskin bir idrar ve marihuana olduğunu sonradan anladığım başka bir şeyin kokusu sokağı kaplamıştı.

"İşte orada!" diye bağırdı Fitz sokağın karşısındaki Ethan'ı göstererek. "Çok affedersin, gizli görev sesiyle konuşmalıydım."

Ama artık çok geçti; Ethan bizim olduğumuz tarafa baktı. Bunu kendi avantajıma çevirmem gerekecekti.

"Ethan! Hayatım!" Yayaların arasından sıyrılıp karşıya geçtim. Arkamda Fitz'in şiddetli nefes alıp verdiğini ve ardından yoldan sapmak zorunda kalan motosikletli birinden özür dilediğini duydum. "Burada seninle karşılaşmak ne büyük şans!"

"Merhaba Eileen" dedi yanağıma bir öpücük kondurarak. "İyi misin?"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim" dedim. Nefes nefese kalmıştım; oturabileceğim bir yer bulma ümidiyle etrafıma bakındım ama tabii ki görünürde bank filan yoktu. Sesimi kısarak "Aslında tuvalete gitmeliyim" dedim. "Eve kadar tutabileceğimi sanmıyorum! Benim yaşımda mesane artık eskisi gibi değildir. Kaçırırsın."

Ethan, Martha'nın izlediği polisiye dizilerinden birinde biri sakatlandığında Fitz'in takındığı ifadeye benzer bir ifade takındı.

Ethan yolun sonundaki binayı işaret ederek "Evim hemen şurada" dedi. "Oraya gelip ee, işini görmek ister misin?"

"Ah, sen bir harikasın" dedim. "Gidelim hadi."

Ethan'ın dairesinde dört ipucu buldum.

1) Salondaki masanın üzerinde iki kişilik bir yemeğin 248 poundluk faturası. Londra'nın pahalı olduğunu biliyordum –burada fahiş ücretler alınıyordu– ama bu sıradan bir arkadaş ya da iş arkadaşıyla harcanmayacak kadar fazlaydı.

2) Banyoda iki diş fırçası vardı ve ikisinin de ucu nemliydi, yakın zamanda kullanıldıklarına işaretti bu. Ethan neden iki diş fırçası kullansın ki?

3) Leena'nın hepsi de "kabarma karşıtı" olan birkaç saç serumu şişesinin yanı sıra bir de küçük bir "renk koruyucu" serum şişesi vardı. Oysa Leena saçını hiç boyatmazdı. Tabii Ethan'ın da olabilirdi. O koyu renkli dalgalarıyla gurur duyardı.

4) Banyoda çöp kutusu yoktu. Bu *tek başına* aldatmaya kanıt olamazdı tabii ama hayatımda, banyoya çöp kutusu koymayı akıl edememiş birinden nedense hoşlanmazdım. Bunu yapanlar hep erkeklerdir ve genelde de güvenemeyeceğiniz türden erkeklerdir.

Fitz ve ben eve döndüğümüzde notlarımızı gözden geçirdik. O hiç ipucu bulamamıştı, ki çok normaldi. Ona yaşlı kadınların en iyi dedektifler olduğunu söylemiştim.

"Bundan Leena'ya bahsetmeyeceksin, değil mi?" dedim endişeli bir sesle. Her şeyi Fitz'le paylaşmak gibi kötü bir alışkanlık edinmiştim. Tod hakkında bir sürü şey biliyordu mesela. İki kadeh şarap içmiştim ve Fitz de o kadar can alıcı sorular sormuştu ki, hemen anlatmıştım. Aslında böyle kişisel şeyleri kimseye anlatmam, Betsy'ye bile. Belki de burada başka birinin hayatını yaşadığım için böyle olmuştu. Sebebi ne olursa olsun, çok eğlenceliydi.

"Dudaklarımı mühürledim, Bayan C" dedi Fitz ve ciddi bir ifadeye büründü. "Ethan'ın bir pislik yaptığından şüpheleniyorsan araştırmana yardım ederim. Leena en iyisini hak ediyor."

"Hak ediyor" dedim.

"*Sen* de öyle Bayan C."

Fitz Leena'nın dizüstü bilgisayarını kanepe minderlerinin üzerinden bana doğru itti. Leena'nın evinde hayat bu kanepenin etrafında dönüyordu sanki. Burada yemek yiyor, burada çay içiyorduk; bir süre de Martha'nın ofisi görevini görmüştü.

"Yeni mesaj var mı?" diye sordu Fitz. "Ah, Howard'dan mesaj gelmiş kesin, şu gülümsemeye bak! Çok tatlısın."

"Ah, sus lütfen" dedim. "Git de bir işe yara; bulaşıkların yıkanması gerekiyor."

"Tamam, tamam. Sekstingine devam et sen de."

Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum ama kaba bir şey olduğunu tahmin ettiğim için her ihtimale karşı ona ters ters baktım. Fitz sırıtarak mutfağa geçti, ben de kanepeye yerleşip Howard'ın mesajını okudum.

YaşlıTaşralıÇocuk: Selam Eileen! Ne zaman istersen sosyal kulübün websitesini kurmaya hazır olduğumu söylemek istedim. Bana yap dediğin an bir günde halledebilirim. Xxxx

Howard'ın bize bir websitesi hazırlama teklifini unutmuştum. Yüzüm güldü.

EileenCotton79: Çok teşekkür ederim, Howard. Başlamak için neye ihtiyacın var? Xx

Cevap beklerken dalgın dalgın dudağımı çiğniyordum. Bir websitesimizin olması çok heyecan vericiydi ama lansmana üye kazandırmayacaktı. Bu konuda biraz endişelenmeye başlamıştım ama Fitz o posterleri tüm bölgeye yapıştırıyordu. Sadece hedef kitlemizin duvarlardaki posterlere gerçek anlamda bakıp bakmadığından emin değildim. Çok fazla poster vardı ve birçoğu da müzik grupları, aktivizm ve benzeri şeyler hakkındaydı. Afişlerde mekâna ulaşımın sağlanabileceğini belirtmiştik –sağ olsun Tod tiyatro şirketinin tur otobüsünü göndermeyi teklif etmişti– ama hedef kitlemizdeki insanlar belki afişleri görecek sıklıkta dışarı çıkmıyordu belki.

Böylece aklıma bir fikir geldi. Howard'la konuşma penceremi aşağı kaydırıp *Eşini Bul* sekmesine tıkladım. Tüm kutucukları işaretledim ama bu defa birkaç değişiklik yaptım. Yaş: 75 yaş üstü. Yaşadığı yer: Doğu Londra, Orta Londra. Erkeklerle mi kadınlarla mı ilgileniyorum? Her iki kutucuğu da işaretledim.

Bu biraz fazla arsızcaydı ama iyi bir amaca hizmet ediyordu. Listede beliren ilk kişinin ismine tıkladım: Nancy Miller, yetmiş sekiz yaşında. Ona mesaj atmak için küçük zarf simgesine tıkladım.

Sevgili Nancy,

Umarım mesaj göndermemin sakıncası yoktur ancak Shoreditch'te yetmişli yaşların üzerindekilere yönelik bir kulüp kuruyorum ve bu hafta sonu büyük açılışımıza gelmek ister misin diye sormak istiyorum.

Bu mesaj gönderme işine saatlerimi harcadım. Bu listede yüzden fazla kişi vardı. Fitz iyi ki bana "kopyala ve yapıştır" yapmayı öğretmişti yoksa bu iş bütün günümü alırdı; zaten gözlerim ağrıyordu ve uzun süre bilgisayar başında oturmaktan boynum tutulmuştu.

Bir yandan cevaplar da geliyordu. Bazıları biraz çirkindi –*Reklamını başka yerde yap! Burası buna uygun bir forum değil!*– ve bazı erkekler davetimi flörtleşme fırsatı olarak görmüştü ama bunu yapamazdım; şu an daha önemli işlerle ilgilenmeliydim, üstelik hiçbiri Howard ya da Tod'un yerini tutamazdı. Ama Silver Shoreditchers Kulübü'yle ilgilenen birkaç kişi de bulmuştum. Nancy Miller, *Gelmeyi çok isterim* demişti. Hoxton'dan Margaret, *Oyunlar olacak mı?* diye sormuştu.

Tam da mesajlara cevap verme sabrımın sonuna geldiğim anda Letitia geldi. Denememi istediği yeni bir bitki çayı getirmişti. Birlikte içmek için onu içeri davet ettim –ziyaretinin asıl amacı da buydu muhtemelen– ve kulübümüzün reklamını yaptığım yeni planımı ona anlattım.

O an başıyla dizüstü bilgisayarımı işaret ederek "Keşke ben de senin gibi iyi kullanabilseydim o şeyi" dedi.

"Ah, eminim öğrenebilirsin!" dedim. "Fitz'ten yardım iste, o sana öğretir."

"Fitz iyi bir adam" dedi Letitia. "Martha'nın odasına birini buldu mu? Son konuştuğumuzda bu konuda endişeleniyordu."

Gülümsedim. Letitia günde en az bir defa ortak alana inip çiçek vazolarını düzenliyor, yastıkları şişiriyordu. Son günlerde biri geldiğinde mutlaka sohbet ediyorlardı. Pazartesi akşamı Aurora ve Sally'yi aşağıda onunla kâğıt oynarken gördüm. *Masaları deniyoruz!* demişti Aurora. Tam o sırada Sally *Bum! Full house!* diye bağırıp elini yere vurunca Letitia yerinden sıçradı.

"Henüz bulamadı" dedim ona, bir bisküviye uzanırken. "Sanırım internetten ilan verecek."

"Her kim olursa olsun, burada yaşadığı için şanslı olacak."

"Letitia... Dairenden taşınmayı hiç düşündün mü?"

Letitia bir an dehşete düşmüş göründü. "Nereye?"

"Çok uzağa değil. Buraya. Martha'nın eski odasına."

Kendi adıma, bu mükemmel bir fikirdi.

Letitia çay bardağının arkasına saklanarak "Ah, hayır" dedi. "Kendi dairemi bırakamam. O güzel eşyalarım ne olacak? Hem zaten genç biri benim gibi yaşlı bir kadınla neden yaşamak istesin ki?"

Son bisküviyi ona doğru iterken "Saçmalama" dedim. "Ama o güzel bibloların konusunda sana hak veriyorum. Yani güzel antikaların" diye ekledim hemen yüz ifadesini fark edince.

Letitia, bu kez daha kararlı bir ifadeyle "O daireyi bırakamam" deyince üzerine daha fazla gitmedim. Yine de üzülmüştüm –bir ev arkadaşı olsa hiç fena olmazdı ve Silver Shoreditchers Kulübü'nü düzene oturtmayı başarsak bile, ben burada olmayacağım için onu dürtemeyecektim.

Letitia eve gittikten sonra boş çay fincanımla o kadar uzun süre oturmuştum ki porselen avucumda soğudu. Ethan'ın koridordaki masasında duran faturayı, banyosundaki ıslak diş fırçasını düşünmeden edemiyordum. Bir erkeğin sadakatsiz olduğu sonucuna kolay varabildiğimin farkındaydım; içinde bulunduğum koşullarda normaldi, bu yüzden kendimi suçlamıyordum. Ama bunun muhakeme gücümü etkileyip etkilemediğini görmeliydim.

Telefonuma uzanıp Betsy'nin numarasını çevirdim.

"Merhaba hayatım!" dedi. "Yakışıklı aktörün nasıl?" Ak-*tör* diye telaffuz edince kulağa daha havalı gelmişti.

Gülümsedim. "Her zamanki gibi göz alıcı. Senden bir konuda tavsiye isteyebilir miyim, Betsy?"

"Elbette."

"Leena'nın erkek arkadaşı, Ethan. Ziyarete geldiğinde onunla tanıştın, değil mi?"

"Çok az gördüm evet" dedi Betsy.

"Hafta sonları gelmiyor mu?"

"Bir ya da iki kez geldi. Sanırım Jackson onu korkutup kaçırdı."

Şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Jackson mı? Jackson Greenwood mu?"

"Sizin Ethan'dan pek hoşlanmadı."

"Jackson karakter tahlilinde iyidir" dedim karanlık bir ses tonuyla.

"Aah, Ethan'ın iyi biri olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Betsy.

Ona Ethan'ın evindeki gözlemlerimden bahsettim. Betsy dişlerinin arasından nefes aldı. Knargill'deki pazarda, pazarlık yaparken çıkardığı sesin aynısıydı bu.

"Önemsiz de olabilir" dedi. "Bütün erkekler Wade gibi değildir."

"Ama birçoğu öyle."

"Hımm, peki" dedi Betsy.

Tam ona Cliff'i soracaktım ki bana fırsat vermeden devam etti. Hep böyle oluyordu.

"Açıkçası Leena'nın erkek arkadaşı olduğunu öğrenmeden önce gözünün Jackson'da olduğunu söyleyebilirdim" dedi Betsy.

Çok ilginçti bu. "Neye dayanarak bunu söyledin?"

"Burada geçirdiği zamanın yarısını onunla didişerek, diğer yarısını da onu gördüğü anda saçını savurarak geçiriyor. Son 1 Mayıs Komitesi toplantısında gözlerini ondan neredeyse hiç ayırmadı. Aah, bu arada 1 Mayıs demişken; bir sponsor buldu, biliyor musun?"

Bu, Betsy'nin beni Leena'nın gözünün Jackson'da olduğunu düşünmekten uzaklaştırabileceği tek konuydu. "1 Mayıs için sponsor mu?"

"Büyük bir hukuk firması. Çok havalı. Neredeyse her şeyin parasını ödüyorlar ve o da bağış toplama etkinliklerini, kermesleri, hazine avı oyununu ve çekilişleri ayarlıyor."

Keyfim yerine gelmişti. "Çok zeki, değil mi?"

"Şey" dedi Betsy "çözüm bulma konusunda becerikli diyebilirim."

25

Leena

Nicola'yı alıp ona nereye gitmek istediğini sorduğumda bana ilk defa:

"Senin evine gidelim mi?" dedi.

Nedense gururum okşanmıştı. Nicola, arkadaşlığını kazanmanın zor olduğu insanlardan biriydi; kendimi Seçilmiş hissettim.

Clearwater Cottage'a vardığımızda Arnold ön bahçedeki otları ayıklıyordu.

"Kendim yapacağımı söylemiştim!" dedim Nicola'nın arabadan inmesine yardım ederken.

"Ama yapmadın" diye işaret etti Arnold bir karahindibayı bana doğru sallayarak. "Merhaba Nicola, iyi misin?"

Kapıyı açıp ikisini içeri aldım. "Çay?"

Çayın demlenmesini beklerken bu durumu hiç yadırgamamamın ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim. İnsanlar bana yirmi dokuz yaşına göre fazla "olgun" olduğumu sık sık söylüyordu (*Kız kardeşinin ölümüne tanık olmak insanı olgunlaştırıyor,* diye cevap vermek istiyordum her defasında). Ama aslında bu zamana kadar otuz yaşın üzerinde biriyle hiç arkadaşlık etmemiştim. Şimdi Arnold habersiz geldiğinde bile tepki vermiyorum –hatta gelmesini dört gözle bekliyordum– ve Nicola'nın da beni, öğleden sonrasını geçirmek isteyecek kadar benimsemesine seviniyordum. Bu çok

hoştu. Bakış açımı değiştirmeleri, hayatlarımızın bu kadar farklı olması hoşuma gidiyordu. Gittiğimde bunu özleyecektim; onları özleyecektim.

Kapı çaldı. Gelen Betsy'ydi.

Biraz dağınık bir hali vardı. "Merhaba Leena" dedi sertçe.

"Betsy! Merhaba! İçeri gelsene! Çay içiyoruz" dedim. "Sana bir fincan getireyim! Paltonu alayım mı?"

Paltosunu alıp asarken düşünceler zihnime doluyordu. Betsy, bir sürü yanlış şey söylediğim o ilk çaydan beri hiç uğramamıştı. Şimdi gelmesinin sebebi ne olabilirdi?

"Fazla kalmayacağım" dedi Betsy. "Sadece yedek anahtarı almaya geldim. Eileen'de bir tane vardı."

"Ah, tabii!" dedim, anahtar yemek masasının üzerinde olabilirmiş gibi etrafıma bakındım. "Kapıda mı kaldın?"

"Evet" dedi.

Bakışlarını yakalamaya çalışsam da gözlerini kaçırdı. Kesinlikle yalan söylüyordu.

Arnold bir ona bir bana bakıp ayağa kalktı. "Nicola, sana Eileen'in bahçesindeki ortancayı göstermek istiyorum" dedi.

"Neyi?" dedi Nicola "Ne? Ben..."

Ama Arnold ayağa kalkmasına yardım etmeye başlamıştı bile.

"Ah, tamam" diye homurdandı Nicola.

Ağzımı kıpırdatarak Arnold'a *teşekkür ederim* dedim ve o da küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yalnız kaldığımızda, büfenin çekmecelerini açıp kapatan Betsy'ye döndüm.

"Cliff seni içeri alamaz mı?" diye sordum nazikçe.

Betsy dönüp bana bakmadı bile. Ardından uzun bir sessizlik oldu.

"Beni dışarıda bırakan Cliff zaten."

Derin bir nefes aldı. "Şey, bu çok çirkin bir davranış" dedim mümkün olduğunca tarafsız bir ifadeyle. "Bu gece burada kalmak ister misin?"

Betsy etrafına bakındı. "Burada kalmak mı?"

"Evet. Büyükannemin odasında kalabilirsin."

"Ah, ben..." Bir an düşüncelere daldı. "Teşekkür ederim" dedi. "Çok naziksin. Ama anahtarı bulsam daha iyi olur."

Arnold ve Nicola dönerken "Pekâlâ" dedim. "Dördümüz birlikte ararız."

Anahtarı ararken bir sürü şey buldum. Eski okul çantam (buraya nasıl gelmişti?); annemin bana hamileyken çekildiği, film yıldızları kadar güzel fotoğrafı; görünce gözlerimi yaşartan, Carla'nın el yazısıyla yazılmış çamur pasta tarifi. Carla her zaman Hamleigh'teydi sanki. Bu köyde uzun süre yaşamamış olabilirdi ama buranın dokusunun bir parçasıydı. Belki de bu yüzden buradayken az da olsa yol alabilmiştim –ya da daha doğrusu yol almayı bırakabilmiştim. Yol almak benim uzmanlık alanımdı; hareketsiz durmak konusunda başarılı sayılmazdım.

Tarifi dikkatlice katlayıp tekrar onu bulduğum yere koydum. Belki bir gün böyle bir hazine bulduğumda gözlerim yaşarmaz, sadece gülümserdim.

Sonunda Nicola anahtarı buldu. Büyükannemin karmaşık yazısıyla özenle –*Betsy'nin yedek anahtarı*– diye etiketlenip çoktan terk ettiğimiz evlerimizin anahtarlarıyla birlikte salon masasındaki bir çekmecenin dibine yerleştirilmişti: Carla'nın Bethnal Green'deki dairesinin, Leeds'teki eski evimizin ve yaklaşık on yıl önce kaybettiğimi sanarak üzüldüğüm bir bisiklet kilidinin anahtarı oradaydı. Bir de annemin evinin yedek anahtarı vardı, burada kaldığım süre boyunca onu kullanmaya karar vermiştim; aslında büyükanneminkini kullanıyordum ama her seferinde kilide sıkışıp kalıyordu.

Evine kadar Betsy'ye eşlik ettim. Buna itiraz etmesine fırsat vermemiştim ama izin vermesine de şaşırmıştım. Büyükannem olsa ne söylerdi, diye düşündüm ve pek bir şey söylemeyeceğine karar verdim; Betsy'nin konuşmasını beklerdi. Böylece yağmurun altında Middling Lane'den aşağı doğru ağır adımlarla ilerlerken şemsiyeyi tutup Betsy'nin kendini konuşmaya hazır hissetmesini bekledim.

Sonunda bakışlarını tam karşıya dikerek "Durumumla ilgili her şeyi bildiğini düşünüyorsun artık sanırım" dedi.

"Hayır, asla."

"Güzel. Çünkü bu... bu karmaşık bir durum."

"Eminim öyledir."

Yanağımı çiğnedim. Büyükannem sessiz kalırdı. Üzerine gitmezdi. Ama...

"Hiç kimse kendi evinde korkmamalı. Ve eğer onu terk etmek istersen bu köydeki herkes sana destek olur Betsy. Her biri."

Betsy'nin evine vardığımızda kapının önünde durdu; gitmeliydim, bu çok açıktı ama onun güvende olduğunu görene kadar kalmayı tercih ettim.

"Artık sakinleşmiştir" dedi Betsy, anahtarla oynayarak. "Hadi git Leena, burada oyalanma."

"Sen daha iyisini hak ediyorsun. Beni kaç defa kovarsan kov, etrafta dolanmamamı söylersen söyle, ben sana bunu hatırlatmaktan vazgeçmeyeceğim" dedim küçük bir tebessümle. "Ben her zaman buradayım."

Betsy "Bir haftadan az kaldı" dedi.

"Ah, evet." Bir an. "Ama ondan sonra asıl Eileen Cotton Clearwater Cottage'a dönmüş olacak" dedim gülümseyerek ama nedense üzüntü benzeri bir duygu içime çöktü. "Öylesi daha da iyi olur."

26

Eileen

Bip-bip-bip-BİP-BİP-bip-bip-bip diye ötmeye başladı Leena'nın kafe masasının üzerindeki cep telefonu.

Bee elini göğsüne götürerek "Ah lanet olsun, ne zaman mesaj gelse kalp krizi geçireceğimi sanıyorum" dedi. "Sesi *çok yüksek.*"

Kaba konuştuğu için onu azarlayacaktım ama yeni mesajım dikkatimi dağıttı.

"Bu defa kimden?" diye sordu Bee. "YaşlıTaşralıÇocuk mu yoksa seksi oyuncun mu?"

"Eski komşum" dedim başımı iki yana sallayarak. "Kedi videolarını keşfetmiş ve haftalardır bana gönderip duruyor."

"Kedinin çocuğu havuza ittiği videoyu yolladın mı ona?" diye sordu Bee neşeyle. "Jaime'le birlikte onu belki altı yüz defa izlemişizdir."

"Demek kızın da senin gibi kara mizah seviyor" dedim telefonumu tekrar bırakırken. Arnold bekleyebilirdi. Bee'yle dedikodu yapmalıydım. "Eee? Mike'la üçüncü randevun nasıldı?"

Bee hayretle başını iki yana salladı. "*İyiydi*, Eileen. Şey... o berbat bir dansçı, benden *kesinlikle* daha zengin ve daha başarılı ve Londra'da bile yaşamıyor, yani neredeyse ortak yanımız yok..."

"Ona Jaime'den bahsettiğinde ne dedi?"

Bee'nin yüz ifadesi yumuşadı. O bakışı bilirdim.

"'Bana onu anlat' dedi. Kırk beş dakika Jaime'yi konuştuk. Ürkmedi, korkup kaçmadı, sadece dinledi."

Gülümsedim. "Şey, 'iyi dinleyici' senin listende olmayabilir ama benim listemdeydi."

"İş kurma konusunda da *çok* yardımcı oldu. Bir sürü fikir verdi ama erkekçe üstünlük taslayarak yapmadı bunu, ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz ama sevindim" dedim ona. "Bu yeni fikirleri Leena'yla konuştun mu?"

Bee yüzünü buruşturdu. "Onu zorlamak istemiyorum; B&L hakkında son konuştuğumuzda, Carla öldükten sonra kendine güveninin fazlaca sarsıldığını, bu konuyu yeterince düşünemediğini söyledi. Onu anlıyorum. O hazır olana kadar bekleyebilirim."

"Hımm" dedim garson kahvelerimizi getirirken.

Bee kaşlarını kaldırdı. "Devam et. Söylemekten kaçındığın nedir?"

"Sen beklemeyi çok sevmezsin."

Bee kahvesinin üstündeki köpüğü karıştırdı. "Leena'nın buna ihtiyacı varsa beklerim" dedi basitçe.

"Çok iyisin" dedim. "Ama bazen Leena'yı bile dürtmek gerekiyor. Hatta bu aralar her zamankinden fazla ihtiyacı var buna. Onu senin planlarından bahsettiği zamanki kadar mutlu görmemiştim hiç ve uzun zamandır bu planlardan bahsetmemesi beni üzüyor. Belki de onu ayakta tutan bu olacak."

"Belki" dedi Bee, biraz neşelenerek. "Belki onu yine dürtmeliyim. O ivmeyi kaybetmek istemiyorum. Bazen sonsuza dek Selmount'lu kalmaktan korkuyorum.

"Kendinize böyle demiyorsunuz, değil mi? Kulağa müstehcen bir roman ismi gibi geliyor."

"Tanrım, keşke bunu söylemeseydin" dedi Bee. "Şimdi CEO her Selmount'lu dediğinde aklıma gelecek. Selmount'lu. Ah, kahretsin, haklısın, gerçekten de öyle geliyor..."

O gece kahvaltı tezgâhında Fitz'in yanına oturup Silver Shoreditchers Sosyal Kulübü için gelen cevapları gözden geçiriyordum. Şu ana dek beş kişi büyük açılışa gelmek için ulaşım talebinde bulunmuş, yedi kişi de en kısa zamanda teyit edeceğini yazmıştı. Kulağa hoş geldiğini yazan birkaç kişi de vardı. Fazla umutlanmamaya çalışsam da çok heyecan vericiydi.

Ara sıra sohbet sayfasından Howard'ın müsait olup olmadığını kontrol ediyordum. Web sitemiz için çok güzel fikirleri vardı; bunu bağış toplamak için kullanmamızı planlıyordu. Şimdilik bundan kimseye bahsetmemiştim ve sürpriz olmasını istiyordum ama her şey hazır olduğunda Fitz'e göstermek için sabırsızlanıyordum. Tek kötü yanı Howard'ın işe başlamak için biraz paraya ihtiyacı olmasıydı. Bu hafta içinde bağış toplayarak parayı ikiye katlayabileceğini söylemişti, yani parayı kısa sürede fazlasıyla geri alacaktım ve bir websitesinin olması da kesinlikle gerekli görünüyordu. Ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu söylemesini bekliyordum.

Mesajlarımı gözden geçirirken Arnold'la sohbetimize sıra geldi; Hamleigh ve bahçeyle ilgili ufak tefek işlerin arasına serpiştirilmiş kedi videoları vardı. İsminin üzerinde durdum, sonra bir heves profiline tıkladım.

Fotoğrafının yanı sıra profilinde bazı bilgiler de vardı şimdi. *İsmim Arnold Macintyre ve yeni bir sayfa açıyorum,* demişti *Hakkımda* bölümünde. *Aynısını yapan var mı? Benim gibi düşünen biriyle sohbet etmek isterim.*

Boynumu ovdum. Acaba Arnold'a cevap veren olmuş muydu? Yeni bir sayfa açmak konusunda onunla benzer düşüncede olan bir kadınla sohbet ediyor muydu? Arnold bu sitede benimle sohbet ediyorsa muhtemelen başkalarıyla da ediyordur, diye düşünmeden edemedim.

Mesaj düğmesinin üzerinde durdum. Arnold'ın isminin yanında yeşil bir nokta vardı. Onu Hamleigh'te bilgisayarının başında otururken düşünmek komikti.

EileenCotton79: Merhaba Arnold. Yeni bir sayfa açıyorum sözünden kastın ne, diye sormak istedim

Arnold1234: Aslında senden biraz ilham aldım sanırım.

EileenCotton79: Benden mi??

Arnold1234: Sen gözünü karartıp yeni bir adım attın. Bense çok uzun zaman önce vazgeçtim. Şimdi yeniden başladım.

Bir süre ekrana baktım. Arnold yazmaya başladı.

Arnold1234: Artık pilatese gidiyorum.

"Hadi ya!"

Fitz başını dizüstü bilgisayar ekranından kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı. Utangaç bir ifadeyle gülümsedim.

Leena'nın dizüstü bilgisayarını hafifçe çevirerek "İlginç bir şey yok" dedim hemen.

EileenCotton79: Başka??

Arnold1234: Leena bana çay için Pad Thai yapmayı öğretti.

EileenCotton79: Ama Leena berbat bir aşçı!

Arnold1234: Ben de yeni öğrendim işte.

Tekrar güldüm.

EileenCotton79: Ve Betsy bana senin 1 Mayıs Komitesi'ne katıldığını söyledi.

Arnold1234: Evet. Ama torunun 1 Mayıs Eileen spesiyallerini reddediyor, dolayısıyla çok fazla şey olacağını sanmıyorum.

Gülümsedim. Her yıl 1 Mayıs'ta kapımın önündeki tezgâhta satmak için elmaşekeri yapıyordum. Arnold her zaman üç tane alır, beni sinirlendirip indirim yaptırana kadar fiyattan yakınır, sonra da bütün akşam bununla övünürdü. Çoğu zaman da dişlerine şekerleme bulaşmış olarak.

Parmaklarım tuşların üzerinde gezinmeye başladı.

EileenCotton79: Peki, döndüğümde sana elmaşekeri yapacağıma söz versem?

Cevabının gelmesi uzun zaman aldı.

Arnold1234: Özel indirimli fiyat mı?

Gözlerimi devirerek güldüm.

EileenCotton79: Ücretsiz, ben yokken Leena'yla ilgilendiğin ve kedi videoları için teşekkür ederim. Beni gerçekten gülümsettiler.

Arnold1234: Buna nasıl hayır diyebilirim ki?

Gülümsedim.

Arnold1234: Silver Shoreditchers Sosyal Kulübü nasıl gidiyor peki?

Ona bundan bahsettiğimi bile unutmuştum; hatırlaması ne güzel.

EileenCotton79: Bu hafta sonu büyük açılış var!

Arnold1234: Keşke orada olabilseydim.

Ben bu şaşırtıcı cümleyi özümsemeye çalışırken devam etti.

Arnold1234: Davet edilseydim tabii.

EileenCotton79: Elbette davet edilirdin Arnold, saçmalama.

Arnold1234: Evine hiç davet edilmedim ki, dolayısıyla oraya da davet edileceğimi sanmam...

Leena'nın dizüstü bilgisayarına kaşlarımı çatarak bakıp gözlüklerimi burnuma doğru ittim.

EileenCotton79: Hiç mi?

Arnold1234: Hiç. Beni bir kez bile davet etmedin.

EileenCotton79: Şey. Düşünürsen bir defa davet ettiğimi hatırlarsın.

Arnold1234: Evet, o ilk günden beri davet edilmedim o zaman.

Dudağımı ısırdım, sonra da dalgın dalgın dudağıma dokunarak rujumu düzelttim.

Mesafeden olsa gerek... Arnold'a pek de iyi davranmamıştım.

Ne diyeceğimi bilemeden bir süre bekledim. Ardından Arnold bana Hoover'ın üzerinde gezinen bir kedinin videosunu gönderdi. Güldüm.

Arnold1234: Gerginliği yumuşatayım dedim.

EileenCotton79: Şey, Arnold, özür dilerim. Eve döndüğümde seni çaya ve elmaşekeri yemeye davet edeceğim.

Arnold1234: Çok isterim.

Arnold1234: Büyük açılışta iyi şanslar Eileen. Hepimiz seni yeniden Hamleigh'te görmek için sabırsızlanıyoruz.

Ardından yeşil ışık da söndü.

Bu gece Tod'la son gecemdi. Pazartesi günü gidecektim ama hafta sonunda yeni arkadaşlarımla vedalaşacaktım.

Tod'a veda ederken hiç üzgün değildim. İlk günden beri böyle olacağını ve bugünün ne zaman geleceğini biliyorduk. Dolayısıyla Tod pelüş beyaz yatağında yanıma oturup şu sözleri söylediğinde çok şaşırdım:

"Eileen, sana veda etmeye hazır değilim."

Şaşkınlıktan ne söyleyeceğimi bilemedim ve bu süre o kadar uzadı ki Tod'un yüzü düştü.

"Özür dilerim" dedim ve refleks olarak eline uzandım. "Sadece şaşırdım. Biz hep..."

"Biliyorum" dedi ve elimi dudaklarına bastırdı. Yatakta geçen öğleden sonrasının ardından gümüş-kır saçlar kabarıp dağılmıştı; onun sevdiği şekilde parmaklarımla düzeltip Donald Sutherland'ınki gibi geriye attım. "Gerçekten muhteşemdi. Bunu anlatmanın başka bir yolu yok. Sen gerçekten eşsizin Eileen Cotton."

Kucağımdaki örtüye bakarak gülümsedim. "Bugün veda günü olacaktı."

"Yarın da olabilir. Ya da ertesi gün. Ya da çok ileride bir gün." Tod bana çapkınca gülümseyip parmaklarını benimkilere kenetledi. "Hadi. İzin ver de seni ikna edeyim. Yarınki oyuncular partimize gel. King's Cross'taki bir çatı katında barbekü partisi. Güzel yemekler, güzel sohbetler olacak, her zamanki gibi West End yıldızı..."

"Partiyi boş ver" dedim aniden. "Silver Shoreditchers Sosyal Kulübü'nün açılışına gel." Sonra da yanağına bir öpücük kondurdum. "Orada olsan çok sevinirdim."

Duraksadı. "Şey... aslında gelebilirim."

Gülümsedim. Bu proje Londra'da geçirdiğim zamanın en önemli kısmı olmuştu; Tod da büyük açılışa katılmalıydı. Ve belki de dediği doğrudur. Belki de Yorkshire'a döneceğim için ilişkimizin bitmesi gerekmiyordur. Ne de olsa trenle sadece birkaç saat uzaklıktaydı.

Tod'un evinden çıktıktan sonra Howard'ın da büyük açılışa katılacağını söylediği aklıma geldi. Hay aksi. Sanırım randevular böyle karmaşık bir hale dönüşüyordu.

27

Leena

"Kesinlikle olmaz" dedim tüm kararlılığımla.

"Ama Vera motoru bozmuş!" diye bağırdı Penelope bana.

Yapacak o kadar çok işim vardı ki dediği hiç komik gelmedi.

"Penelope, her şeyin yolunda gidip gitmediğine bakmalıyım! Eminim bu köyde zorla ya da rüşvetle Mayıs Kraliçesi olabilecek genç bir kadın vardır."

"Sanırım... Ursula olabilir..."

Ursula, köyün dükkânını işleten ailenin on altı yaşındaki kızıydı. Onu genelde taze sebzelerin olduğu köşede, kitabıyla kıvrılıp oturmuş halde bulabilirdiniz. Şimdiye kadar bir kişiyle bile tek kelime konuştuğunu görmemiştim.

"Harika" diyerek Peewit Caddesi'ndeki lamba direklerini süsleyen armalı güzelim çelenklere doğru döndüm. Serin bir sabahtı; çelenkler kaldırımdaki su birikintilerine gümüş yansımalarını bırakırken yolun sonundaki savaş anıtına taktığımız bayraklar rüzgârda tüm güzellikleriyle dalgalanıyordu. "Bu işi senin becerikli ellerine bırakıyorum Penelope."

"Bu çelenk biraz çarpık duruyor" dedi Roland.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim Roland."

"Sorun değil" dedi Roland dostça ve Penelope'nin peşinden vızlayarak uzaklaştı.

"Aslında öyle" diye geldi Jackson'ın sesi arkadan.

Döndüm. Sonuç olarak, Mayıs Kralı kostümünü görünce ona çok nazik davrandım. Tam da Robin Hood'u hayal ettiğim gibi uzun kahverengi çizmelerin içine soktuğu yeşil bir pantolonla belden kemerli bol beyaz bir gömlek giymişti ama sanki ormanın oyunbaz adamına değil de iri bir rugby oyuncusuna benzemişti. Boynunda 1 Mayıs halkası vardı. Çok güzeldi; Kathleen onu çalılarda bulduğu yabani çiçek ve yapraklarla örmüştü.

Yine de asıl görülmeye değer kısım boynuzlarıydı. Büyük yeşil boynuzlar, koçbaşı gibi kıvrımlı, benim Paskalya tavşanımın kulakları kadar uzundu.

Naziktim ama onu komik bir şapkadan mahrum bırakamazdım.

"Hey" dedi ben gülümsememi bastırırken. "Sen Roger Rabbit'e benzediğinde ben gülmemiştim."

Dudaklarımı bastırıp mümkün olduğunca ciddi bir ifade takındım. "Çok görkemli" dedim. Süslemelere döndüğümde boynuma bir şeyin dolandığını hissettim. Başımı eğip baktım; Mayıs Kraliçesi halkası, Jackson'ınkinin aynısıydı ama beyazların arasına birkaç pembe çiçek serpiştirilmişti.

Topuklarımın üzerinde tekrar ona döndüm. "Hayır, yapma" dedim halkayı çıkarmaya çalışırken.

Jackson'ın eli bileğimi kavradı. "Ursula'nın bunu asla yapmayacağını biliyorsun. Hadi. Topluluk ruhu."

"Ben geçit törenine katılamam, her şeyi organize etmem gerek!" diye karşı çıktım. "Mayıs Kral ve Kraliçesi dubasının ortasında hasar var; çok yetenekli bir marangoz ya da başka bir duba bulmam gerekiyor, ayrıca..."

"O işi bana bırak" dedi Jackson, yanağında bir gamze belirirken. "Sen benim Mayıs Kraliçem ol, ben de sana hoş bir yolculuk imkânı bulayım, tamam mı?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bu benim şüpheli bakan yüzüm."

"Aslında bu yüze oldukça aşinayım" dedi Jackson. Eli hâlâ bileğimdeydi; acaba nabzımın attığını hissediyor muydu? "Beni bırak" dedi tekrar ve kolumu bıraktığında parmaklarının verdiği hissi tenimde hissetmeye devam ettim, güneş ışığı gibi sıcaktı.

Ethan'ın gelmesini isterdim. Çok uzun zaman oldu. Bu saçmalık –bu her neyse, Jackson'a duyduğum aşk– beni aptallaştırıyor, dikkatimi dağıtıyordu. Bu hafta kendimi onu düşünürken yakalamıştım, yemek hazırlarken konuşmalarımızı zihnimde yeniden yaşıyor, ne düşünerek öyle söylemiş olabileceğini hayal ediyordum. Masmavi gözlerinin altındaki kumlu çilleri ve oturma odasındaki aynaya çarptığımda vücudunun benimkine yapıştığı an ne hissettiğimi hatırlıyordum.

Telefonuma baktım –Ethan'ın mesaj yazmasını ve ne zaman geleceğini haber vermesini bekliyordum– ama telefonum her zamanki gibi çekmiyordu. Homurdanarak tekrar süsleme işine döndüğümde, zihnim hâlâ yapılacaklar listesiyle meşguldü: Portatif tuvaletlerin gelip gelmediğini kontrol et, otopark olarak planlanan alandaki su baskınıyla ilgilen, buz teslimatı için dağıtımcıyı ara, Betsy'yle birlikte yiyecek stantlarını kontrol et...

Penelope döndü. "Ursula, Mayıs Kraliçesi olmaktansa bir şahinin gözlerini oymasına izin vereceğini söyledi" dedi.

"Tanrım, bu çok... açık ve net" dedim. Ursula'yı yanlış tanımıştım anlaşılan. "Tamam, yiyecek stantlarını, buzları, su baskınlarını ve portatif tuvaletleri hallettikten sonra başka birini bulacağım."

"Arada nefes de al tatlım" dedi Penelope, elini omzuma koyarak. "Şimdiden bir sürü şey yaptın! Biraz ara vermen eminim Betsy'yi kızdırmaz."

"Penelope" dedim elini okşayarak "Ben... Tanrım, belki de *yıllardır* böyle eğlenmemiştim. Lütfen ara vermemi söyleme."

Penelope o baykuşa benzeyen gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Çok tuhafsın hayatım" dedi.

Ona sırıttım ve telefonumu tekrar kontrol ettim: mucizevi şekilde üç çubuk sinyal olmasına rağmen Ethan'dan hâlâ mesaj yoktu. Bu düşünceden sıyrılarak hızlı aramadan Betsy'yi aradım

(şaka yapmıyorum: büyükannemin telefonunda hâlâ hızlı arama özelliği var).

Telefona "Aramana cevap veremediğim için kusura bakma!" derken süslemeleri asan adamlara da sol tarafı işaret ettim (Rob ve Terry miydi isimleri? Sanırım Rob ve Terry'ydi. Yoksa onlar Lower Lane'i trafiğe kapatmaları için görevlendirdiklerim miydi?)

"Leena. Yiyecek stantları gelmiyormuş."

"Ne? Neden gelmiyormuş?"

"Bilmiyorum!" Betsy neredeyse ağlayacaktı.

"Merak etme, ben hallederim." Telefonu kapattım ve yiyecek stantlarından birinin numarasını buldum. Hepsi farklı kişiler tarafından işletiliyordu ve çoğu da bölgenin yerlisiydi; ilk bulduğum peynirli tost stantının numarasıydı.

"Üzgünüm" dedi. "Firs Blandon bize iki katını teklif etti."

"Firs Blandon mı? Mahalle Gözlemcisi üyelerinin sürekli şikâyet ettiği köy mü? "Ne *için*?"

"Sanırım onlar da 1 Mayıs'ı kutluyorlar. Yolda sizinkinin yanına bir tabela asmışlar ve insanları oraya yönlendiriyorlar. Hatta sizinkinden daha büyük bir tabela" diye ekledi adam yardımcı olmak istercesine.

"Lütfen yapma" dedim. "Firs Blandon'a geliyorum" –koşar adım Agatha'nın yanına gittim– "ve *anlaştığımız gibi* hepinizi Hamleigh-in-Harksdale'e *götüreceğim*. Ortalık biraz karışacak tabii ama geri dönüp Hamleigh'te sözleşmedeki yükümlülüklerinizi yerine getirdiğiniz takdirde her şeyin çok daha iyi olacağına söz veriyorum."

Rahatsız edici bir duraklama oldu. "Ben bir şey imzalamadım ki" dedi adam.

Lanet, lanet, lanet olsun. Doğru, imzalamamıştı. Her yıl gelen yiyecek stantı görevlileriyle temasa geçip bu yıl Orta Çağ temasına uygun bir şeyler yapmalarını istedik ve hepsi de *Elbette, orada olacağız!* dedi. 1 Mayıs kutlamalarının ilk düzenlendiği dönemde sözleşme yapılmıştı belki ama kim bilir neredeydi şimdi.

"Yine de yasal haklarımız var" dedim soğukkanlılıkla ama gerçekten de öyle olup olmadığına dair en ufak fikrim yoktu.

"Haklısın. Şey... kusura bakma Leena. Peynirli tost işi pek para getirmiyor ve... Gerçekten kusura bakma" diyerek telefonu kapattı.

Arabanın kilidini açar açmaz Penelope yanımda belirdi, koca gözlerindeki endişeyi görmüştüm.

"Hiç yiyecek stantı yok!" dedi koluma yapışarak.

"Bu tam bir *felaket*!" diye kükredi Basil, ağır ama kararlı adımlarla. "Lanet olası Firs Blandon! Bir işler çevirdiklerini bilmeliydim!"

Arnold da fenerlerin ampullerini kontrol ettiği yolun karşı tarafından "İyi misin, Leena?" diye seslendi.

"Hepiniz binin" dedim arabayı işaret ederek.

Anahtarları Penelope'ye fırlattığımda yakaladı ve reflekslerinin bunu yapabilecek kadar güçlü olmasına çok şaşırmış gibi göründü.

"Sen kullanacaksın" dedim ona.

"Ah, ama Dr. Piotr ne der buna?" diye sordu Basil. "Penelope'nin araba kullanmaması gerektiğini..."

Penelope'nin gözleri parladı. "Boş ver Dr. Piotr'u" diyerek sürücü tarafının kapısını açtı. "Çok *heyecanlı*."

Penelope arabayı sürerken kendimi güvende hissettiğimi söyleyemezdim. Ama ilerleme kaydettiğimiz açıktı.

"Kırmızı ışık yanıyordu" dedi Arnold alçak sesle, lambanın yanından geçip gittiğimizde.

"Bir dakika sonra yeşil yanacaktı" dedi Penelope, ayağını gaz pedalından çekmeden.

Bu arada ben telefonuma yapışmıştım.

"Firs Blandon'da yetkili kim?" diye sordum. "Belediye başkanı filan mı?"

"Ne? Hayır" dedi Arnold. "Herhalde mahalle konseyi başkanıdır."

"Olabilir" dedi Penelope kurnazca "ama bence işleri onlar yürütmüyordur."

Telefonumdan başımı kaldırıp baktım. "Öyle mi?"

"Eileen bizim Mahalle Gözcülük başkanımız" dedi Penelope, altmışla keskin bir virajı alırken. "Ama hepimiz işleri Betsy'nin yürüttüğünü biliyoruz, değil mi?"

"Vay canına, otuz tabelası vardı orada!"

"Ben görmedim" dedi Penelope.

Firs Blandon'a girerken camı indirdim. Süslemeler! Ve fenerler! Piçler!

"Affedersiniz" dedim süslemeleri asan adamlardan birine. "Buranın sorumlusu kim?"

"Beni liderinize götürün!" diye kıs kıs güldü Basil arka koltuktan.

"Yetkili mi?"

"Evet."

"Mahalle konseyinin başkanı..."

Elimi sallayarak onu susturdum. "*Şöyle* diyelim. Mesela biri kavşağa biraz fazla yakın park etmeye başladığında ya da pub'lar balık ve patates kızartması için fazla hesap çıkardığında müdahale eden kim?

"Ah, Derek'i kastediyorsun" dedi adam. "O aşağıda, yiyecek stantlarını doğru noktalara yerleştiriyor."

"Teşekkür ederim" dedim, sonra Penelope tekrar gaza bastığında küçük bir çığlık attım.

Şu an bizim yiyecek stantlarımızla dolu olan Firs Blandon'ın anacaddesine vardığımızda Penelope gizemli bir şekilde "İsmi Derek olan adamlara hiç güvenmem" dedi.

"Siz park edin" diyerek yolcu kapısını açtım. "Ben içeri giriyorum."

Hangisinin Derek olduğunu anlamak zor değildi. Çok parlak ve fazlasıyla gereksiz sarı bir baret takmış, elindeki megafonu sağa sola sallayan altmışlı yaşlarının sonlarında bir adamdı.

"Biraz sağa! Biraz sola! Hayır sola değil! *Sola* değil!" diye bağırdı megafondan.

"Derek?" dedim nazikçe.

"Evet?" Adam şöyle bir başını çevirdi.

"Leena Cotton" dedim ve elimi uzatarak karşısına geçtim. "Hamleigh-in-Harksdale'i temsil ediyorum."

Şimdi dikkatini çekmiştim. "Hemen gelmişsin" derken, beni küplere bindirircesine sırıttı.

"Çok iyi bir şoförüm var" dedim. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Şu an biraz meşgulüm" dedi Derek. "1 Mayıs festivali düzenlemeleriyle uğraşıyorum. Tahmin edebiliyorsundur."

"Elbette" dedim gülümseyerek. "Sadece sana iyi şanslar dilemek istedim."

Derek gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkürler" derken gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Ama şansa ihtiyacımız yok. Bugün burada Yorkshire'ın en iyi yemeklerini sunuyoruz."

"Bugün için dilemedim şansı" dedim "proje başvurularından bahsediyorum."

Derek dondu kaldı. "Ne?"

"Firs Blandon'ın fazlasıyla iddialı planları var! Köy sınırındaki şu topluluk merkezi, hani şu Hamleigh'teki Peewit Caddesi'ndeki birkaç evden görünen... Yerel bölge için iyi bir katkı olabilir, ancak bakış açısına göre Dales'in ikonik manzarası üzerinde olumsuz bir görsel etki yaratarak göz zevkini de bozabilir."

Şimdi Derek tüm dikkatini bana vermişti.

"Oh, Penelope, Basil, Arnold!" dedim onlara el sallayarak. "Gelin de Derek'le tanışın. Firs Blandon'ın planlama başvurularıyla hepimiz çok daha aktif olarak ilgileneceğimiz için onu daha sık göreceğiz." Derek'e içtenlikle gülümsedim. "Basil, Penelope ve Arnold'un yerel konularla ilgili çok güçlü fikirleri var. Öyle değil mi?"

"Öyle diyebilirim!" dedi Basil göğsünü kabartarak.

"Ben her zaman köy işleriyle çok ilgilendim" dedi Arnold.

Penelope gözlerini Derek'e dikerek "Ben sadece Derek ismine takıntılıyım. Bugüne dek sevdiğim bir Derek'le hiç karşılaşmadım. Hiç."

Gülüşüm yüzüme yayıldı ve hiçbir dirençle karşılaşmadan megafonu Derek'in elinden aldım.

"Herkes toplansın!" dedim megafona. "Hamleigh-in-Harksdale'e dönüyoruz."

Yiyecek stantları kuyruklarını vagon tekerleklerinin arasına sıkıştırmış halde Hamleigh'e dönüyorduk. Penelope on yedi yaşında bir gencin coşkusuyla geri gidiyordu ve Nicola'yı almak için Knargill üzerinden gitmesine rağmen bizi yemek stantlarıyla aynı anda köye ulaştırdı. Penelope, Firs Blandon'ın 1 Mayıs tabelasının yanından geçerken direksiyonu kırdı ve sandviç panosunun kenarına çarpıp yüzüstü düşmesine sebep olurken ben çığlık atarak kapının koluna yapıştım.

"Vay canına!" dedi Penelope.

"Şunu da indir!" dedi tetikte bekleyen Nicola, ilerideki çiftlik dükkânının tabelasını göstererek.

Hamleigh'e yaklaştığımızda, drenaj şirketi su baskınıyla ilgilenmeye gelene kadar portatif tuvaletlerin gelip gelmediğini kontrol edebileceğimi düşündüm. Ancak yiyecek stantlarına ayrılan alana vardığımızda, girişte toplanan küçük bir kalabalık görüşümüzü engelliyordu. Penelope'yle kaşlarımızı çatarak bakıştık; arabayı park ettikten sonra indik. Nicola'ya yardım etmek için atıldım ama Basil benden önce davranıp tam bir Orta Çağ şövalyesi edasıyla kolunu uzattı. Arnold inerken Agatha'yı okşadı; onu büyükannemin çitinden kurtardığından beri arabama çok bağlandı.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu Arnold kargaşayı işaret ederek.

"Hiçbir fikrim yok." Kalabalığa doğru ilerlerken telefonuma baktım. Bee'den kalbimi hoplatan bir mesaj gelmişti:

Leena, hadi YAPALIM ŞU İŞİ. B&L Danışmanlık. Büyükannenle her şeyi konuştuk ve çok HEYECANLIYIM. Daha fazla zamana ihtiyacın olursa buradayım biliyorsun ama yine de oyalanmayalım. Ruh halin kaldırmazsa ayak işlerini ben yaparım. Ama hayalimizden de vazgeçmeyelim, dostum! Patron olacağız! xx

Bir mesaj da Ethan'dan gelmişti.

Üzgünüm meleğim, burada işler çığırından çıktı. Masa başında birkaç saat daha geçirmem gerekecek. Senin buraya gelme şansın yok mu? Xx

Yutkundum ve çimlerin üzerinden geçerken cevap yazdım.

Ethan, bugün Hamleigh'ten ayrılamayacağımı biliyorsun, 1 Mayıs. Umarım her şeyi halledersin. En azından telefonda konuşsak? x

"Ethan gelmiyor mu?" diye sordu Arnold alçak sesle.

Ona baktım.

"Yüz ifaden seni ele veriyor" diye açıkladı.

Telefonumu eşofman üstümün cebine soktum. "Onun hatası değil. İşleri bilirsin."

Arnold bana uzun, ağır bir bakış attı. "Leena" dedi. "Ona ihtiyacın olduğunda desteğini esirgemediğini biliyorum. Ama sırf minnet duyuyorsun diye biriyle birlikte kalamazsın. Bu işler böyle olmaz."

"Ethan'a *minnet* duyduğum için onunla birlikte değilim!" diye haykırdım.

"Anlıyorum. Tamam." Arnold omzumu sıktı. "Sadece sana iyi davranan bir adamı hak ettiğini düşünüyorum, hepsi bu."

"İnzivadaki halini daha çok seviyordum" dedim ona, gözlerimi kısarak.

Arnold sırıttı, sonra gülümsemesi silindi. İkimiz de aynı şeyi duymuştuk.

"Deneyeyim bile deme sakın!"

Cliff'ti bu. Kalabalığın arasından geçerek Betsy ile Cliff'in silahını çekmeyi bekleyen iki kovboy gibi birbirlerine baktıkları alana doğru ilerledim. Aslında Betsy çoktan silahını çekmişti ama elindeki silah değil, televizyon kumandasıydı.

"*Bıktım* bundan! Beni duydun mu? *Bıktım*!" Kumandayı ikiye ayıracakmış gibi bunu iki eliyle tutarken Cliff öfkeyle kükredi. Adam tam da beklediğim gibi görünüyordu. Kırmızı suratı, tıknaz vücudu, spor çorapları ve şortu, bira göbeğini geren kirli eşofman üstü ona, kısa pembe ceketi ve şalıyla zarif bir görüntü sergileyen ufak tefek Betsy'nin tam zıttı bir görüntü vermişti. Ama şu an ikisi arasında bence en sert görünen Betsy'ydi.

"Cliff Harris" dedi alçak ve ürkütücü bir sesle. "*Ben çok daha iyisini hak ediyorum!*"

Ve uzun zamandır çok şeye katlanmış bir kadının insanüstü gücüne sahip olduğunu gösteren bir hareketle televizyon kumandasını ikiye ayırdı.

O sırada Cliff ona yaklaştı ama Arnold ve ben hemen harekete geçip ondan hızlı davranarak Betsy'ye ulaşmasına fırsat vermeden onu kollarından yakaladık.

"Hafta sonuna kadar evden çıkacaksın, beni duydun mu?" diye haykırdı Betsy alanın diğer ucundan.

Cliff küfürler savurdu, korkunç şeylerdi söyledikleri, nefesimi kesecek kadar korkunç. Arnold onu geri çekip Basil'e yardım etmesi için işaret etti.

Arnold bana "Bunu biz hallederiz" deyince onu onayladım. Bana başka bir yerde ihtiyaç vardı.

Betsy'nin yanına varır varmaz kadıncağız kollarıma yığıldı. "Hadi" diyerek onu yönlendirdim. Alanın girişindeki kalabalığa ters ters bakınca izleyenler utanıp geçmemize izin verdiler. "Harikaydın" dedim Betsy'ye.

Betsy arkasını dönmeye çalıştı. "Ah, ben... Ben..."

Onu kolundan tuttum. "Şimdi tek yapmamız gereken sana kalacak bir yer bulmak. Tamam mı?" Yanağımı çiğnedim. Clearwa-

ter Cottage çok yakındı. Cliff buradan gidene kadar bir haftalığına uzaklaşması gerekiyordu.

Penelope ve Nicola arabanın yanında bekliyordu. Betsy ve ben kol kola yanlarına gidince gözleri ardına kadar açıldı. Betsy'nin yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettim ve kemerini bağlarken aklıma bir fikir geldi.

Arabanın kapısını kapattıktan sonra usulca "Nicola" dedim. "Betsy kocasının gitmesi için ona bir hafta süre verdi."

Nicola'nın yüzü yumuşadı. Ön koltukta sessizce oturan Betsy'ye baktı. Kumandanın iki parçası hâlâ elindeydi ve onları sımsıkı tutuyordu.

"Ah, öyle mi?"

"Sence..."

"İstediği kadar benimle kalabilir" dedi Nicola.

"Emin misin? Bu kadarını isteyemeyeceğimi biliyorum."

"Bir kadının kalacak bir yere ihtiyaç duyarken benim fazladan bir yatağım varsa, sorun hallolmuş demektir. O kadar."

Nicola arka yolcu kapısını açmıştı bile. Otopilotta ona yardım etmeye çalıştım.

Yerleşirken Betsy'ye "Hadi seni evime geri götürelim, hayatım" dedi. "Çaydanlığın altını açar, sıcak bir fincan çay içeriz, çayın yanına da balıklı börek yaparım."

Endişeli görünen Penelope'den anahtarları alıp sürücü koltuğuna oturduğumda ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bu insanlar. Öyle ateşli, öyle sevgi dolulardı ki. Buraya geldiğimde ufacık bir yere sıkıştıklarını ve saçma bir yaşamları olduğunu düşünmüştüm ama yanılmıştım. Tanıdığım en güçlü insanlardı onlar.

28

Eileen

Ortak alanda tam bir etkinlik kasırgası yaşanıyordu. Martha Aurora'ya peçeteleri fırlatırken Fitz eğildi. Rupert, Letitia'nın serdiği masa örtüsünün ucunu tam zamanında yakalayıp düzgünce yaydı. Yaz tek eliyle yemek teslimatı için imza atarken Vanessa'yı da diğer kolunda taşıyordu. Yaz ve Martha ailece geçirdikleri birkaç haftanın ardından ilk defa aramıza katılmışlardı ve çok hızlı ilerlediklerini söyleyebilirdim. Ben de bundan azını beklemiyordum tabii.

Silver Shoreditchers katılımcılarına sıcak yemek vermeyi ümit ediyorduk ama alerjiler ve benzer sıkıntılar yüzünden işler iyice karıştığı için şimdilik sadece açık büfe atıştırmalıklar olacaktı. Neyse ki Fitz "Satın Al" düğmesine basmadan önce süpermarket siparişine ulaşabildim çünkü dişleri eksik veya takma olanlar için oradan alınacak hemen her şey fazlasıyla zorlayıcı olabilirdi. Şimdi çok daha küçük havuç şeritleriyle cipsler ve çok daha büyük yumuşak sosis rulolarıyla kişler vardı.

Cep telefonumu çıkardım. Tod, Silver Shoreditchers katılımcılarını almak için tur otobüsüyle her an burada olabilirdi; çıktığında aramasını bekliyordum. Howard da tam başlama saatinde geleceğini söylemişti, yani o da gelmek üzereydi. Gergin bir şekilde saçlarıma dokundum; Martha hepsini geriye toplamıştı ve

çok şık görünüyordu ama biraz aşırıya kaçmış olmaktan endişeleniyordum.

İki mesajım vardı. İlki Bee'dendi:

Müşteriyi bırakamıyorum ve ne yazık ki etkinliği kaçıracağım. Çok ÇOK üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Yarın sabah gitmeden önce beni görmeye gelebilir misin? Selmount'ta olacağım ve herhangi bir toplantım yok. King's Cross'a giderken Selmount ofisi yolunun üzerinde, değil mi?

Cevap yazdım.

Merhaba, Bee. Endişelenme. Yarın sabah saat 9 uyar mı sana? Vaktin olursa birlikte son kahvemizi içip kek yiyebiliriz. Gelemezsen sorun değil tabii ki. Sevgiler, Eileen xx

Cevabı neredeyse anında.

Harika. Tekrar özür dilerim Eileen xxx

Diğer mesaj Howard'dandı.

YaşlıTaşralıÇocuk: Başlangıç için 300 pound'dan memnun olmana sevindim. Söz veriyorum, bir hafta içinde iki katı bağış toplayacağız! xxx

EileenCotton79: Görüştüğümüzde çeki vereceğim. Websitemizi görmek için sabırsızlanıyorum ☺

Ekranda beliren üç nokta cevap yazdığını gösteriyordu.

YaşlıTaşralıÇocuk: Çok üzgünüm Eileen, ama lansman partisine gelemeyeceğim sanırım. Websitesi için yapmam gereken işler var! Parayı internetten transfer edebilir misin?

Kalbim kırılmıştı. Oysa... ben düşünmüştüm ki... Evet. Her neyse. Bu etkinlik Howard için düzenlenmemişti ve gelememesi de dünyanın sonu değildi.

EileenCotton79: Ne yazık ki internet bankacılığı konusunda bilgim yok. Ama çeki postalayabilirim. Bana adresi göndermen yeterli. Sevgilerimle, Eileen xx

Tanıdık bir ses "Eileen?" dedi.

Kafamı kaldırdığımda karşımda Tod'u gördüm; muhteşem, yakışıklı Tod. Kalbim yerinden fırlayacaktı sanki. Aynı anda birden fazla erkekle görüşmek bu yüzden işe yarıyordu sanırım.

"Geldin demek!" Parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum.

Açık yakalı gömleği ve keten pantolonuyla çok şık görünüyordu. Etrafımızdaki koşturmacayı izlerken sersemlemişti.

"Hepsini sen mi yaptın?" diye sordu.

"Evet! Aslında hep birlikte yaptık" dedim gülümseyerek.

"Ah, selam. Tod olmalısın" dedi Fitz, yanımıza gelerek. Tokalaşmak için elini Tod'a uzattı. 'Tanıştığımıza memnun oldum. Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum."

"Aktör mü?" diye sordu Tod.

"Yetmişli yaşlarımda bile usta bir âşık" diye düzeltti Fitz. "Ah, hayır. O vazo değil, bastonları koymak için!"

Bu kısım Letitia'ya aitti. Tod'a af dilercesine baktım ama neyse ki o çok eğlenmiş görünüyordu.

"Kargaşa için kusura bakma" dedim ve aynı anda Tod da "Kötü haberlerim var" dedi.

"Ne kötü haberi?"

"Tur otobüsü. Ne yazık ki tiyatro şirketine lazımmış."

Elimi göğsüme götürdüm. "*Ne*? Otobüs gelmedi mi? Ulaşım aracımız yok mu?"

Tod endişeliydi. "Ah, hayatım, o kadar önemli miydi?"

"*Tabii ki* önemliydi! İnsanları alacağımıza söz vermiştik!" Cep telefonumu ona doğru salladım.

"Onları taksiyle aldıramaz mıyız?" diye sordu Tod şaşkınlıkla.

"Şu zamana kadar bu binadaki iyi kalpli insanlar kulübü kendi ceplerinden finanse etti" diye çıkıştım ona gözlerimi kısarak. "Her şeyin üstüne bir de kim bilir ne kadar tutacak taksi ücreti ödeyemezler."

"Ah, anlıyorum." Bir an Tod'un ödemeyi üstleneceğini düşündüm ama bir şey söylemedi ve bu da gözlerimi biraz daha kısmama sebep oldu.

"Kusura bakma" dedim soğuk bir ifadeyle. "Gidip şu işi halletsem iyi olacak."

Şu erkekler. İnsanı hep hayal kırıklığına uğratırlar, değil mi?

Sally'nin Silver Shoreditchers fikrinden hoşlanmadığını biliyordum ve öğleden sonrasını da evine kapanarak geçirmeyi planladığından emindim. Ama yardım isteyecek başka kimsemiz yoktu. Kapısının önünde endişeyle bekledim. Açması biraz zaman alacaktı belli ki ve evde değilse ne yapacaktım bilmiyordum.

Sonunda Sally kapısının üç kilidini açıp bana şöyle bir baktıktan sonra tekrar içeri daldı.

"Merhaba?" diye seslendim, şaşkınlıkla.

Tekrar geldiğinde elinde araba anahtarları vardı. "Bu defaki acil durum nedir?" dedi, kapıyı arkasından kapatırken.

Binadan çıkarken homurdanıp iç geçirse de ben ikna olmamıştım. Sanırım Sally kahraman olmayı seviyordu.

O ve Fitz isim ve adres listeleriyle birlikte yola koyulduklarında, ben de domino ve iskambil kâğıtlarını masaya yerleştirip endişeyle kapıya doğru bakıyordum. Saçlarıma o kadar sık dokunuyordum ki, yeni yapılmış güzelim saçımı mahvetmekten korkuyordum. Telaş içinde sürekli kıpırdanıp duruyordum.

Tam işlerimi bitirdiğimde telefonum yeni bir mesajla bipledi. Arnold'dandı bu defa.

Sevgili Eileen,

Betsy'nin bugün Cliff'i evden kovduğunu bilmek istersin diye düşündüm. Leena, ona Knargill'den Nicola diye birinin yanında bir süreliğine güvende olabileceği bir yer ayarladı ve Cliff'e de bir çift söz ettik, o da sonunda önümüzdeki hafta sonu Sheffield'deki kardeşinin yanına taşınmaya söz verdi, böylece Betsy evine dönebilecek.

Büyük açılışınızı böldüysem özür dilerim, önemli bir gün olduğunu biliyorum. Ama bilmek istersiniz diye düşündüm.

Arnold.

Telefonu göğsüme bastırdım. İlk düşüncem Betsy'yi aramaktı ama sonra Wade gittiğinde nasıl hissettiğimi hatırladım; aşağılanmışlık, utanç. İlk başlarda kimseyle konuşmak istememiştim.

Aramak yerine ona mesaj gönderdim.

Seni düşünüyorum, diye yazdım. Ve sonra anlık bir dürtüyle ekledim: *Sen cesur ve harika bir arkadaşsın. Sevgilerimle, Eileen xxx*

Arnold'un mesajını tekrar açtım ama ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Beni Betsy'nin durumundan haberdar etmesi çok düşünceli bir davranıştı. Tuhaftır ki Arnold son birkaç haftadır gönderdiği aptal kedi videoları ve Hamleigh'ten haberlerle beni rahatlatıyordu.

"Eileen?" dedi Fitz telefondan. "Geldiler!"

Kapıya doğru döndüm. Haklıydı: Kapıdan geçmelerine yardım eden Sally ve Fitz eşliğinde Silver Shoreditchers üyeleri, kimisi yürümeyi kolaylaştıran yürüteçlerle, kimisi hızlı adımlarla ama hepsi de yeni ortak alana ışıl ışıl, meraklı gözlerle bakarak geliyordu. Ortama onların gözünden tekrar bakarken, grimsi yeşil duvarlar, güzel çıplak döşeme tahtaları karşısında gururla gülümsedim.

"Hoş geldiniz!" dedim kollarımı açarak "Hoş geldiniz! Lütfen, içeri gelin!"

Letitia'yla ilk tanıştığımda kendime, Londra'nın dört bir yanındaki küçük apartman dairelerinde kimseyle tek kelime etmeden yaşayan kim bilir başka kaç iyi yürekli insan olabileceğini sormuştum.

Ve şimdi burada, hepsi birbirinden çok farklı, hepsi olağanüstü ilginçlikte, Letitia benzeri sayısız kişiyle birlikteydim. Eskiden Londra Senfoni Orkestrası'nda flüt çalan Nancy, hayatını geceleri kamyon sürerek geçiren ve şimdilerde ancak hava aydınlıkken uyuyabilen Clive, Scrabble'da herkesi yenen ve sosisli börekleri iki lokmada yiyen, sonra da suçluluk duygusuyla teknik olarak bir dâhi olduğunu ve belki de masa oyunlarına katılmasına izin verilmemesi gerektiğini itiraf eden Ivy vardı.

Rupert yarım saatlik kısa bir sanat dersi verdi; yere bir branda sermeyi akıl etmişti çünkü boya tuvallerden çok yere dökülüyordu. Sonra yemek yedik ve şimdi de müzik vardı; Fitz'in fikriydi bu. Ivy ve Nancy dans etmek için ayağa bile kalktı. Harikaydı her şey. Keşke hiç bitmeseydi.

Martha, yanımdan geçerken yanağıma bir öpücük kondurup "Bu yaptığın olağanüstü bir şey Eileen" dedi.

Kanepede biraz soluklanırken Nancy ve Ivy'nin remi masasından kaçıp yavaş bir fokstrota girişiğini gördüm. Tod yanıma oturdu. Onu gördüğüme şaşırmıştım; öğleden sonrasının büyük kısmını Leena'nın dairesinde telefonlara bakarak geçirmişti. Bize katılmamasından yakındığımda Martha diplomatik bir tavırla "Sanırım bu ona hitap eden bir kalabalık değil" dedi.

Buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Nancy, Ivy ve Clive, hepsi benim gibi sıradan insanlardı. Tod'la birlikte olduğum zamanın tamamını onun dünyasında geçirdiğimi fark ettim: devasa evinde, en sevdiği kafelerde. İlk defa benim dünyama adım atmıştı ve burada olmak istemediğini anladığı çok açıktı.

Ama sonra Tod elimi tuttu ve başparmağını bileğimde gezdirdi, tıpkı kafedeki ilk buluşmamızda yaptığı gibi ve işte o an kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bugün veda günü, değil mi?" dedi. Sesi derin ve yumuşaktı; bu ses son iki ayda sayısız defalar tüylerimi diken diken etmişti.

"Evet" dedim. "Bugün veda günü." Daha önce anlamadıysam bile şimdi anlamıştım.

Hayatımın geri kalanını Tod gibi bir adamla geçirmek istemiyordum. Benim için önemli olan şeyleri anlayan, hayatında benimki gibi sıkıntılar olan biriyle yaşamak istiyordum. Tod'un benimle birlikte bahçeyle uğraştığını, Clearwater Cottage'da odun sobamın başında kitap okuduğunu ya da Mahalle Gözcülüğü işlerine yardım ettiğini düşünemiyordum bile. O benim Londra maceramın bir parçasıydı ve o Londra'ya aitti.

"Tiyatroya dönmem gerekiyor" dedi Tod, sesi o kadar kısıktı ki kelimeleri zar zor duyabildim. "Ama bu gece tekrar gelebilirim. Son bir gece. Eski günlerin hatırına."

O sıcak, kelebek hissi büyürken başparmağının bileğime ritmik dokunuşları her zamankinden daha dikkat dağıtıcı hale geliyordu.

Tamam. En azından *bir* tane yanlış karar vermediğin takdirde gerçek bir macera yaşadığın söylenebilir miydi?

29

Leena

İyi bir kriz yönetimini severdim ama Nicola'nın evinden döndüğümde, yokluğumda ne kadar çok şeyin ihmal edildiğini görünce biraz endişelendim. Yani, şenlik resmen başlamıştı ama tuvaletlerin hazır olup olmadığının kontrol edildiğinden emin değildim.

Ama Peewit Caddesi'nde durduğumda yardım müzayedesinin yolunda gittiğini duyabiliyor, domuz kızartmasının kokusunu alabiliyor ve şahincinin kuşlarını hazırladığını görebiliyordum. Muhteşem görünüyordu. Biri benim yokluğumda mayıs direğini dikmişti ve tam da olması gerektiği gibiydi. Hava konusunda da şanslıydık: bahar yeni geldiğinde hissettiğiniz o limoni soluk güneş ışığı vardı ve sohbet sesleri ve çocukların kahkahası hafif rüzgârla birlikte yayılıyordu.

Doğruca portatif tuvaletlerin olduğu kısma gittim ve orada gerçekten tuvalet olduğunu görünce çok sevindim. Yoksa herkese kapılarını açık bırakıp tuvalet ihtiyacı olan ziyaretçileri içeri almalarını söylemek zorunda kalacaktım, ki köylülerin bunu çok da onaylamayacağını biliyordum.

"Güzel, tuvaletler gelmiş" dedi annem arkamdan.

Şaşırarak döndüm. İyi görünüyordu; uzun dökümlü bir etekle çan kol bir bluz giymişti ve beni öpmek için uzandığında kendimi

biraz tuhaf hissettim. Bunu anlamam biraz zaman aldı: Bir duygu dalgası, panik, savaş ya da kaç hali yoktu. Onu gördüğüme memnun olmuştum. Hepsi bu.

Eteğinin cebinden bir liste çıkardı; benim listemdi bu. Onu elinde görsem bile, orada bulabilecekmişim gibi kendi ceplerimi yokladım.

Annem "Cliff'le kavgadan sonra Basil onu aldı" dedi. "Elimden geldiğince eksikleri tamamlamaya çalıştım. Mayıs direği biraz eğri olduğu için çok üzgünüm, Roland'ı düz olmadığına ikna edemedim ve ısrar edecek gücü kendimde bulamadım."

"Sen mi... Ah anne, teşekkür ederim" dedim.

Annem bana gülümsedi. Saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı ve gözleri daha parlak görünüyordu. Ona kızgın olmadığım, ona baktığımda sevgiden başka bir şey hissetmediğim için o kadar mutluydum ki, onu kucaklamak için kendime çektim. O da güldü.

"Ah, bu çok güzel" dedi.

Onu yanağından öptüm. Arkamızda biri portatif tuvaletin kapısını içeriden çaldı ve Basil'e ait olduğunu tahmin ettiğim bir ses "Hey? Sıkıştım ben!" diye bağırdı.

Anneme işaret ederek "İş başına" dedim. "Geçit törenine katılacak mısın?"

"Hâlâ 1 Mayıs Kraliçesi bulamamışlar" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Tanrım, bunu ben yapmak zorundayım, değil mi?" Ardından umut dolu bir ifadeyle "Tabii sen istemezsen?" dedim.

Annem tam da annelere özgü *İyi denemeydi Leena* der gibi bir bakış attı. "Bu sabah yaptığın gibi günü kurtar bakalım... o Mayıs Kraliçesi tacı sana ait" dedi. "Şimdi. Basil'i tuvaletten sen mi çıkaracaksın, ben mi çıkartayım?"

Şimdi gerçekten içindeyken bu 1 Mayıs kıyafeti Kraliçe Guinevere'den çok... gelinliğe benziyordu.

Clearwater Cottage'ın kapısında oyalanırken elbisenin üst kısmını gererek düzelttim. Elbise yüksek beldi, göğsümün hemen altından yumuşak beyaz şifon dalgalanarak düşüyordu ve Penelope Mayıs Kraliçesi tacımın altındaki saçlarımı çiçeklerle süslememe yardım etmişti. Uhrevi bir duygu içimi sardı. Bu benim için çok yeniydi. Genelde uhrevi biri değilimdir.

Büyükannemin telefonunu almak için çantama uzanıp Betsy'ye her şeyin yolunda gittiğini söylemek için mesaj gönderdim. Arnold Cliff'i eve götürüp festivale dönmemesi için onu sıkı sıkı tembihlediği için Betsy'yi törene geri getirebileceğimizi düşündüm. Ama Nicola'ya yerleştiğini söylemek için beni aradığında sesi öyle titrek gelmişti ki hiç önermedim bile. Betsy'nin büyükanneme benzemediğini çok çabuk unutuyordum: Ondan altı yaş daha büyüktü ve inatçı bir kararlılığa sahip olsa da büyükannemin enerjisi onda yoktu.

O enerji belki de başka kimsede yoktu. Bu son iki ay bana büyükannemin gerçekten de olağanüstü olduğunu hatırlatmıştı.

Nemli avuçlarımla elbisemi düzelttim. Middling Lane'de tören alayı beni bekliyordu. 1 Mayıs alayına katılım konusunda kimsenin seçme şansı yoktu; başka işle meşgul olmayan herkes ve ayrıca Betsy'nin katılmadığını duyduğu anda açıkça dışlayacağı herkes için geçerliydi bu kural. Annem orada, Kathleen'in söylediği bir şeye gülüyordu ve Mahalle Gözcülük üyelerini görebiliyordum: Dr. Piotr kel kafasını eğerek Roland'la konuşuyordu, Penelope'nin boynu ve kolları tüylü bir boayı andıran çiçeklerle süslenmişti.

Bir de çocuklar vardı. Hamleigh-in-Harksdale ilkokuluna giden otuz sekiz çocuğun hepsi buradaydı ve Jackson'ın etrafında, yüzleri ona dönük olarak daire şeklinde sıralanmışlardı. Ellerinde konfeti torbaları, kalabalığa gül yaprakları atmaya hazırlardı ve onlar da benim gibi beyaz giyinmişlerdi ama çoğunun kıyafeti çarşaftan yapılmıştı.

Biri hariç hepsi çarşaf giymişti. Çok özel küçük bir kız satsuma gibi giyinmişti.

Samantha "Paskalya tavşanı!" diye haykırdı ve sırasından çıkıp

koşarak yanıma gelerek bacaklarıma sarıldı. Bir *oof* sesiyle bana çarpıp zıplarken Jackson onu durdurdu. Aynı anda beyaz elbiseme, çıplak omuzlarıma tekrar tekrar bakmasını izledim. Ağzı açık kaldı ve sonra gözlerini dikti, gerçekten dikti, gözlerini alamıyordu. Gülümsememeye çalışarak dudağımı ısırdım.

"Kraliçe gibi görünüyorsun!" dedi Samantha. "Ah, teşekkür ederim!"

"Hayalet de olabilir!" dedi.

Hımm. Bu o kadar da iyi değildi.

Jackson boğazını temizledi. "Söz verdiğim gibi birinci sınıf yolculuğa hazır mısın?" diye sordu, arka tarafı işaret ederek.

Döndüm. Arnold'ın evinin önünde park etmiş halde duran Jackson'ın kamyoneti kurdeleler ve çiçeklerle öyle yoğun süslenmişti ki sürücü koltuğundaki Arnold neredeyse görünmüyordu. Camı indirirken aynı anda bir karanfilin başını kesiyordu.

"Arabanız hazır!" diye seslendi.

"1 Mayıs törenine mi katılıyorsun?" diye seslendim ben de. "Ama Arnold, köyün huysuz münzevisi namın ne olacak?"

Arnold "Bana laf yetiştirmeyi bırak da fikrimi değiştirmeden önce sen arkaya geç" dedi.

Jackson Samantha'yı öpüp onu diğer çocukların yanına yolladıktan sonra kamyonetin arkasına oturmama yardım etti. Rüzgâr saçlarımızı okşarken yan yana durup öylece bakıştık. Genel olarak kendimi mutlu hissediyordum; burada olduğum için, böyle çılgınca bir seçim yapıp bir süreliğine büyükannemin yerine geçtiğim için, Jackson gamzeleri ortaya çıkacak kadar büyük bir tebessümle güldüğü için mutluydum. Herkes yerine yerleşirken arkamızdan heyecanlı fısıldaşmalar geliyordu. O sırada Jackson kamyonetin tavanına iki kez vurdu ve yola koyulduk. Önümüzdeki ışıltılı yol boyunca saatte beş kilometre hızla ilerlerken rengârenk, neşeli 1 Mayıs alayı peşimizden geliyordu.

Uzun zamandır sarhoş olmamıştım... En son ne zaman sarhoş olduğumu bile hatırlamıyordum. Mateo, McKinsey'e gitmeden önce toplandığımızda mı? O zaman bile sarhoş olamayacak kadar yorgundum; iki Long Island buzlu çayı içtikten sonra metroda uyuyakalmıştım ve High Barnet'ten eve uzun ve pahalı bir yolculuk yapmak kadar insanı ayıltan bir şey yoktu.

Ama şimdi mango daiquiri ile sarhoş olmuştum ve mayıs direğinin etrafında acemice dans etmekten başım dönmüştü ama *mutluydum*. Mutlu, mutlu, mutlu. Bugün bin pound'dan fazlasını toplamıştık ve bu parayla Carla gibi insanlara, ailelerine ve bakıcılarına yardım edilecekti. Şu an dünyadaki en harika şey buydu sanki.

Hank'i ilk yürüttüğüm alandaki büyük şenlik ateşine doğru ilerledim. Etrafımdaki stantların büyük kısmı fenerler ve ortadaki şenlik ateşinin alacalı ışığıyla aydınlanmıştı; tropik kokteyl stantları en popüler olanlarıydı ve her birinin önünde uzun kuyruklar vardı. Dales tepeleri hepsinin arkasında karanlık ve güzel görünüyordu. Burayı özleyecektim, Tanrım, gerçekten özleyecektim. Bu gecenin bitmesini istemiyordum.

Şenlik ateşine yaklaşırken Arnold "Birileri çok neşeli" dedi, kadehini bana doğru kaldırarak.

Ateş arkasından sıçrayıp çıtırdıyordu; ilerlerken ellerimi o tarafa doğru uzatarak sıcaklığı hissettim. Jackson yanıma geldi, Arnold'a içinde bir kavun dilimi yüzen bir fincan verdi. Baba oğul gibi yan yana duruyorlardı. Jackson'ın annesi Arnold'ı terk ettikten sonra onların böyle kalması hoşuma gitmişti. Aile bazen çok karmaşık olabiliyordu ama kendinize göre bir yöntem bulduğunuzda çok güzel ve kusursuz bir şey elde edebilirdiniz.

Jackson gözlerini kısarak gökyüzüne baktı ve "Yarın yağmur yağacak" dedi.

"Sevgili üvey oğlum" dedi Arnold "1 Mayıs geçidine yağmur yağdırmaya geldi. Hanımefendi çok neşeli, görmüyor musun Jackson! Neşesini kaçırma."

Jackson öksürerek "Özür dilerim" dedi ve boş fincanını yere bı-

rakmak için eğildikten sonra hafifçe sendeleyerek doğruldu.

"Sarhoş musun sen?" diye sordum. "Ah, bu çok eğlenceli. Sarhoş Jackson nasıl biri acaba?"

"Aslında" dedi Jackson, halkasındaki gevşek çiçekleri alırken "sarhoş Jackson paylaşmaya fazla meyillidir."

Arnold bir bahane bulup ağaçlara doğru ilerlemeye başladı. Jackson ve ben de şenlik ateşinin yanına kurulmuş eğreti banklardan birine doğru gittik. Karanlıktı; ateşten yansıyan ışıkta yüzü erkeksi bir görünüme bürünmüş, kaşlarının altı ve çenesi gölgede kalmıştı. Kalbim küt küt atarken onunla yalnız oturmamam gerektiğini biliyordum; bu adamı çok fazla düşünüyordum, her hareketinin farkındaydım.

"Samantha seni seviyor" dedi halkasını çıkartıp yanına koyarken. "Tabii hâlâ Paskalya tavşanı olduğunu düşünüyor. Gelecek yıla kadar izinli olduğunu açıkladı."

Biraz rahatlamıştım; çocuğu hakkında konuştuğumuza göre tehlike yoktu. "Kıyafeti harikaydı. Müthiş bir çocuk."

Jackson bana yandan bir bakış attı. "Omuzlarına oturmasına izin verdiğinde saçına krema bulaştığının farkında mısın?"

Bir elimi saçıma götürdüm ve küçük bir çığlık attım. "Tanrım, bundan kurtulmak tam bir kâbus olacak" dedim saçlarımı karıştırarak. "Neden kimse söylemedi?"

"Sanırım fark edemeyecek kadar sarhoşlar. Ben hariç."

"Sen hariç mi?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bense senin çok sarhoş olduğunu sanmıştım."

"Öyleyim." Yüzünü bana çevirdiğinde gözleri ateşten yansıyan ışıkta parlak ve yoğun görünüyordu. "Ama seni herkesten fazla fark ediyorum."

Kıpırdamadım. Kalp atışlarımı artık kulaklarımda, boğazımda, her yerde hissediyordum.

"Leena..."

"Geri dönmeliyim..."

Bankta elini elime koydu. Bana dokunduğu an içimden, birinin sizi kendine çekip öptüğü an hissettiğinize benzer tuhaf bir ener-

ji geçti ama parmaklarını parmaklarıma koymaktan başka bir şey yapmamıştı oysa.

"Sen harika birisin Leena Cotton. Naziksin, güzelsin ve seni durdurmak mümkün değil. Tanrım, yaptığın o şey, elini saçında o şekilde gezdirmen, bu..." Boşta kalan eliyle ağzını ovuştururken çenesi bir gerilip bir rahatlıyordu.

Kolumu indirdim; elimi saçıma götürdüğümün bile farkında değildim.

"Bence bunu bilmelisin" dedi. "Senden hoşlanıyorum. Hoşlanmamam gerekiyormuş gibi. O tarzda bir hoşlanma."

Nefesim hızlandı ve titrekti. Ona uzanmak istedim. Parmaklarımı parmaklarına kenetleyip kendimi ona doğru çekmek ve ateşten yayılan ışıkta onu dudaklarından şiddetle öpmek istiyordum ama o çok yakınımdaydı, olması gerekenden daha yakındı, o kadar yakındı ki gözlerinin altındaki o solgun çilleri, çenesindeki kirli sakalı görebiliyordum...

"Ne yapacağımı bilemedim" dedi, fısıltıya benzer bir ses tonuyla. Dudakları dudaklarımdan birkaç santim uzaktaydı. "Haftalardır bunu düşünüyorum. Bir ilişkinin bitmesine sebep olmak istemiyorum, bu yanlış olur. Ama bilmeden gitmeni de istemiyorum."

Ethan'dan bahsettiği an beynim devreye girdi. Elimi çektim ve şiddetle yutkunarak geri çekildim. Bedenim yavaşlamıştı; arzuyla yanıyordum.

"Sana izin vermemeliydim, özür dilerim Jackson, konuşmaya başladığın an seni durdurmalıydım. Ben sana o gözle bakmıyorum. Benim bir erkek arkadaşım var. Bunu biliyorsun." Sesim amaçladığımdan daha titrek çıkmıştı; kesin ve kararlı konuşmaya çalışıyordum ama tropikal kokteyller zihnimi bulandırmıştı ve nabzım hâlâ hızla atıyordu.

"Peki seni mutlu ediyor mu?" diye sordu Jackson. Bunu söylerken hafifçe yüzünü buruşturdu. "Affedersin. Bunu sana bir daha sormayacağım."

Derin bir nefes aldım. Ethan'dan bahsediyorduk. Bu sorunun cevabını tabii ki biliyordum.

"Evet. Ediyor."

Jackson bakışlarını yere indirdi. "Anlıyorum. Güzel. Sevindim. Seni mutlu etmesine sevindim."

Bunu içtenlikle söylediğini hissedince yüreğim burkuldu.

"Haftaya gidiyorum" dedim yutkunarak. "Beni... tamamen unutacaksın. Hayat normale dönecek."

İkimiz de alevleri rüzgârda dalgalanan ateşe baktık.

"Şimdi veda edebilirim" dedi Jackson.

Yarın köy salonunda Mahalle Gözcülüğü üyeleriyle küçük bir toplantı yapacaktım, hatta belki Nicola ve Betsy de gelirdi. Ama sanırım Jackson gelmeyecekti.

"Sorun değil" dedim. "Olur tabii. Ben..." Ayağa kalktım. Vücudumun bir tarafı şenlik ateşinden sıcak, diğer tarafı rüzgârın etkisiyle serindi.

"Özür dilerim" dedi Jackson da ayağa kalkarak. "Konuşmamalıydım... Doğrusu hiçbir şey söylemesem daha iyi olurmuş."

"Hayır" dedim. "Anlıyorum."

İyi ki söylemişti. Şimdi sınır açıkça çizilmişti.

"Tamam. Hoşça kal" dedi.

Biraz tereddüt ettikten sonra:

"Gel buraya" dedim ve sarılmak için onu kendime çektim Bana sarıldığında yanağımı göğsüne yasladım, eli neredeyse tüm belimi kaplamıştı. Kamp ateşi ve kır çiçekleri kokuyordu, boynuna taktığı halkanın kokusu gömleğini işlemişti. Nabzım tekrar hızlanmaya başladığında geri çekildim.

"Güzel bir hayat yaşamanı dilerim Leena Cotton" dedi ayrılırken. "Ve... doğru hayat olduğundan da emin ol."

30

Eileen

Tod'u, örtülerin birbirine karıştığı yatakta, kolunu bana uzanmaya çalışırcasına açmış halde bıraktım. Ona dair son anım böyleydi, onun da bana dair son anısının dün geceki halim olması fikri hoşuma gidiyordu: sersem, hafif aptallaşmış ve Martha'nın yaptığı kusursuz makyajım.

Çantalarım toplanmış, Rupert ile Aurora'nın alt kattaki giriş salonunda bekliyorlardı. Fitz işe gitmeden önce onları benim için aşağı taşıdı. Aurora ve Rupert'a veda hediyesi olarak bir kaktüs verdim; Aurora ona bayıldı. Gerçekten, bu kadın penise biraz benzeyen her şeyi sanat eseri olarak görüyordu.

Silver Shoreditchers Sosyal Kulübü'nü devam ettireceklerine ve aylık etkinliklerinin fotoğraflarını bana göndereceklerine söz verdiler. Yine de bu konuda en heyecanlı olan Fitz'di: Kulübü büyütmek için şimdiden büyük planları vardı. Kalbini bu işe verdiğini görmek çok keyifliydi; bana biraz da o yaşlardaki halimi hatırlatıyordu. Gerçi ben daha sağduyuluydum. Bu adam kendine nasıl bakacağını bir türlü öğrenemiyordu; eve dair her şey bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Yine de burada olduğum sürece elimden geleni yapmıştım ve o da ilerleme kaydediyordu. Geçen gün çamaşır yıkadıktan sonra onu çoraplarını katlarken görmüştüm.

Bee'yle veda kahvemizi içmek üzere beni Selmount ofislerine götürecek siyah bir taksi çağırdım. Sokak aralarında ilerlerken ilk geldiğim zamanlar buralar bana ne kadar da ürkütücü gelmişti. Şimdi adeta ikinci evim olmuştu. Marketten krep alırken kendisi de Yorkshire'lı olduğu için indirim yapan adamı ve pembe papyonlu Alsaslı *Big Issue* satıcısını özleyecektim.

Selmount ofislerinin önünde durduğumuzda araçtan inmem biraz zaman aldı ve tam kapıdan çıkmak için bacaklarımı toplarken başımı kaldırdığım anda donakaldım.

"İyi misin hanımefendi?" dedi taksi şoförü.

"*Şişşt!*" dedim, gözlerimi ayırmadan. Yavaşça dönüp bacaklarımı tekrar arabanın içine çektim. "Kapıyı kapat ve şu arabayı takip et!"

"Anlayamadım?" dedi adam şaşkınlıkla.

"Şuradaki taksiyi! İki öndeki, iç çamaşırlı kadının bindiği!"

"Şu beyefendi ile sarışın hanımefendinin bindiği mi?" diye sordu şoför aynadan bana temkinli bir ifadeyle bakarak.

"O benim torunumun erkek arkadaşı ve o kadınla torunumu aldatıyor" dedim. "Tam tarif ettikleri gibi."

Şoför kontağı çevirdi. "Anlıyorum hanımefendi. Enselerine yapışacağım." Kimsenin korna çalmayacağı yumuşaklıkla trafiğe girdi. "Aldatan insanlara katlanamıyorum" dedi.

"Al benden de o kadar" dedim, tam diplerine vardığımızda. Gözlerimi taksiden ayırmak istemediğim için güçlükle Bee'ye bir mesaj yazdım.

Ethan'ın peşindeyim. Seni göremeyeceğim için çok üzgünüm. Sevgilerimle, Eileen xx

Anında cevap geldi.

MERAK ETTİM.

Bee'yi bilgilendirecek vaktim yoktu. Beklemesi gerekecekti. Ethan'ın taksisi kaldırıma yanaştı; benim taksi şoförümse arkalarındaki otobüs durağında durup omzunun üzerinden endişeyle baktı.

"Hemen atlarım" dedim ama aslında atlamaktan çok tırman-

maya benziyordu bu. "Harika bir iş çıkardın. Nasıl yapacağımı çözer çözmez sana beş yıldız vereceğim."

Adam şaşırsa da inmeme yardım etti ve ben valizimi sürükleyerek Ethan'ın peşinden giderken bana dostça el salladı.

Kadının Ceci olduğuna ikna olmuştum. Düz sarı saçları ve uzun bacakları vardı, ki bunlar onun hakkında bildiğim iki şeydi. Ayrıca tavırlarında da *torununun erkek arkadaşını elinden alabilirim* diyen bir hava vardı.

Ama bir ofis binasının önünde durduklarında biraz sinirlerim bozulmadı değil. Ethan ve Ceci birlikte bir toplantıya gelmiş olabilirlerdi, ki bu durumda taksiye boşu boşuna o kadar para vermiş oluyordum... Tam olarak *neredeydim*?

Sonra Ethan'ın eli Ceci'nin koluna değdi ve gerçekten de önemli bir şeyin peşinde olduğumu gördüm. Ethan ona bir şey söylemek için başını eğdi. Sonra, gözünüzü kırptığınız anda gözden kaçırabileceğiniz kadar hızlı... kadının dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Bir an tereddüt ettim. Korkmuştum. Ama sonra kendime Ethan'ın Leena'nın peşinde olduğundan ilk şüphelendiğimde söylediklerimi hatırladım: Carla asla duraksamazdı, dolayısıyla ben de devam etmeliydim. El çantamı koluma taktım ve tekerlekli valizimle birlikte ilerledim.

Ben onlara yaklaşırken Ethan ve Ceci kafalarını bile kaldırmadılar. Ethan'ın omzuna dokundum. Döndü.

"Eileen! Merhaba" dedi bir adım geri çekilerek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ceci, değil mi?" dedim kadına.

Kadın kaşlarını kaldırıp "Anlayamadım?" dedi.

"Hadi sen git bakalım, hanımefendi." Onu binaya doğru yönlendiriyorum. "Seninle işim yok benim. Yine de gözünü başkasının erkeğine diken kadınlara cehennemde özel bir yer ayrıldığını unutma."

Ethan "Bir dakika Eileen" dedi.

"Onu öptüğünü gördüm."

"Bunun... ne ilgisi var?" diye konuşmaya başladı Ceci.

"Hâlâ burada mısın?" dedim.

Ceci bana tiksintiyle baktı. "Ethan?" dedi.

Ethan ona "Toplantıda görüşürüz" dedi. "Onları biraz oyala, olur mu?"

"Hadi ama Ethan, birlikte gidelim. Bu kadın da kim?"

"Ben Leena'nın büyükannesiyim" dedim.

Ceci'nin gözleri ardına kadar açıldı.

"Öyle mi?"

"Evet öyle."

"Ben... İçeride görüşürüz" dedi Ethan'a ve topuklu ayakkabılarını takırdatarak hızla uzaklaştı. Bu haliyle bana peygamberdevesini hatırlatıyordu. Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Kafa yormaya bile değmezdi.

Ethan'a "Evet?" diyerek bekledim.

Ethan alnını ovuşturdu. "Bence yanlış tarafından bakıyorsun Eileen."

"Ben aptal değilim Ethan. Beni aptal yerine koymaya çalışma."

"Bak. Anlamıyorsun." Mümkün olan en nazik haliyle "Eileen, modern ilişkiler..."

"Hayır. Sakın deneme."

Ethan parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Tamam. Şey. Ben bunu... Ceci'yle aramda bir şeyler olmasını istemedim. Leena'yı asla incitmek istemedim. Ama son zamanlarda çok değişti. Ona ne oldu bilmiyorum. *Leena*'yla ilişki yaşadığımı bile hissetmiyorum, bambaşka birine dönüştüğünü ve sürekli kuzey İngiltere'nin kırsal kesimindeki ulaşım bağlantılarından, güveç yapmaktan ve köy partileri planlamaktan bahsetmek istiyor. Bu... Bu sadece..." Birden koluma uzandı. "Lütfen. Ona söyleme."

"Tabii ya. Konunun buraya geleceğini de tahmin ediyordum." Kolumu onun elinden dikkatle çektim.

"Lütfen. Her şey mahvolur. Ceci'yle ilişkimi bitireceğim, bunu toplantımızdan hemen sonra yapacağım." Ethan çaresiz bakan gözleriyle mücadelesine devam ediyordu

"Leena'ya söylemeyeceğim."

Rahatlayarak gevşedi.

"İki günlüğüne. Sana o kadarını vereceğim. Tanrı biliyor ya, bunu bile hak etmiyorsun."

Sonra onu orada bıraktım çünkü sinirlerime daha fazla hâkim olamıyordum ve onu, o pahalı gömleğinin içinde ter döküp kendisi için üzülen halini görmeye dayanamıyordum. King's Cross'ta trene yerleşene kadar birkaç nazik yabancı valizimi taşımama yardım etti, istasyondan açık havaya çıkıp uçsuz bucaksız gökyüzüne baktım. Vinçler sürekli ileri geri giderek daha da büyük bir Londra inşa ediyordu.

Bu şehri özleyecektim. Ama burası benim evim değildi. Tren kuzeye doğru hızla ilerlerken, birileri sizi ait olduğunuz yere bağlayan ipleri çekiyormuş gibi sürekli ileriye çekilen posta güvercini olmak böyle bir şey miydi, diye merak ettim.

31

Leena

1 Mayıs gününün ertesi sabahı her zamanki gibi uyandım (yüzümde kediyle) ama yataktan kalkmak yerine en az üç saat daha uyumaya devam ettim. Tekrar uyandığımda Ant/Dec'in kaburgalarıma yerleşip mırıl mırıl uyuduğunu fark ettim ve onu hareket ettirmek kendimi kötü hissettirirdi. Ayrıca hareket etmek de saçmalıktı. *Pestilim çıkmıştı.* Biraz da akşamdan kalmaydım.

Dün gece beni eve annem mi bırakmıştı? Bee'yle iş planım hakkında detaylıca konuştuğumu, Yorkshire'dan ayrılmak istemediğimi söylediğimi ve onun da şöyle dediğini hatırlıyordum. *O zaman işini orada kur. Neden Londra'da ısrar ediyorsun? Londra'nın nesi bu kadar cazip?* Sonra Central hattı hakkında bir şeyler söylemiştim...

Telefonum çaldı. Arayan Ethan'dı. Gözlerimi ovuşturdum ve yan masadaki telefonu bulmaya çalıştım.

"Selam."

"Selam Leena" dedi. Sesi gergin ve endişeliydi. "Nasılsın?"

"Biraz akşamdan kalmayım. Sen nasılsın?"

"Dinle meleğim, gerçekten çok üzgünüm ama seninle konuşmak istediğim bir şey var. Biraz üzücü olabilir."

Yastığın üzerinden doğruldum. "Peki..."

"Bu sabah büyükannene rastladım. İş yerinden Ceci'yle birlikteydim; bir müşteri toplantısına gidiyorduk. Büyükannen... Çok

üzgünüm Leena. Ama büyükannen çılgına döndü. Ceci'ye ve bana bağırıp çağırdı, inanılmaz şeyler söyledi; sözde seni aldatmışım. Bu saçmalık Leena. Ona ne oldu bilmiyorum."

"Aman Tanrım" dedim yorganımı sıkıca kavrayarak. "Ne?"

"Sence büyükannen iyi mi Leena? Son zamanlarda sana biraz... tuhaf gelmiyor mu? Onun yaşında..."

"Ne yani, büyükannem aklını mı kaçırıyor?" Buz gibi olmuştum. Kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyordum.

Ethan hemen "Hayır, hayır" dedi ama sesindeki endişeyi duyabiliyordum. "Belki kötü bir gün geçiriyordu... Ve acısını benden çıkardı."

"Beni aldattığını mı söyledi?"

"Evet." Hırıltılı bir kahkaha attı. "Leena, biliyorsun ben asla..."

"Elbette" dedim, sözünü bitirmesine fırsat vermeden çünkü bunu dile getirmesini bile istemiyordum.

"Ben düşündüm de... eve dönebilir misin Leena?" Sesi çok yorgun geliyordu. "Bugün. Seni görmeliyim. Çok... çılgın bir sabah oldu."

"Bugün mü? Büyükannemle görüşebilmek için yarın öğle vaktine kadar kalacaktım oysa..."

"Evet, tabii."

"Bana ihtiyacın mı var?" Yüzümü sildim; gözlerim dolmuştu. Bu korkunçtu. Neden... nasıl... "Madem bana ihtiyacın var hemen geliyorum. Büyükannemi arayıp onunla konuşacağım."

"Ona kızma. Belki de büyükbabandan dolayı böyledir... Yani o başka bir kadın için evi terk etmemiş miydi? Belki biraz kafası karışmış, o yüzden böyle bir tepki vermiştir. Londra gezisi de ona biraz fazla gelmiş olabilir. Biraz dinlenirse kendine gelir bence."

"Onu aramalıyım" dedim tekrar. "Seni seviyorum Ethan."

"Ben de seni seviyorum, Leena. Beni ara, tamam mı?"

Büyükannemin aptal eski telefonunda tuşlara basmaya başladım; ona ulaşmak mümkün olamayacaktı sanki.

"Alo?"

"Büyükanne, iyi misin?"

"Evet, iyiyim canım, şimdi trendeyim, dönüyorum." Biraz duraksadı. "*Sen* iyi misin? Sesin biraz..."

"Ethan az önce aradı."

"Ah. Leena, tatlım, çok üzgünüm."

"Sana ne oldu? İyi misin? İyisin, değil mi?"

Arka planda trenin uğultusunu, büyükannemi buraya getirirken çıkardığı tıkırtı ve vınlamaları duyabiliyordum. Öne doğru eğilip dizlerimi göğsüme çektim ve nevresimin soluk gül desenine baktım. Kalbim küt küt atıyordu, böyle kıvrılınca kalp atışlarımı bacaklarımda hissedebiliyordum.

"Ne demek istiyorsun, ne olmuş bana?" dedi.

"Ethan'a bağırmışsın. Beni *Ceci*'yle aldattığını söylemişsin. Büyükanne, aklından ne geçiyordu?"

"Leena, bana kalırsa Ethan sana tüm hikâyeyi anlatmamış."

"Hayır, bunu söylemek istemedin, böyle söyleme! Neden böyle şeyler *söylüyorsun* büyükanne?" Yanaklarımı sildim; şimdi gerçekten ağlıyordum. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum, delirdiğini düşünmek istemiyorum ama aklının başında olduğunu bilmek de istemiyorum."

"Aklımı kaçırmıyorum, Leena... Tanrım, o çakal sana böyle mi dedi?"

"Onun hakkında böyle konuşma."

"O kadını öperken gördüm onu Leena."

Olduğum yerde kaldım.

"Sen yokken her şeyin değiştiğini söyledi. Sen değişmişsin..."

"Hayır. Sana inanmıyorum."

"Özür dilerim Leena."

"Özür dileme çünkü *asıl özür dilemen gereken şey için özür dilemiyorsun.*"

"Leena! Bana bağırma, lütfen. Bütün bu olanları insanca konuşalım..."

"Ben Londra'ya dönüyorum. Ethan'ın bana ihtiyacı var."

"Leena. Yapma. Hamleigh'te kal ve konuşalım."

"Dönmeliyim." Gözlerimi acıtacak kadar sıktım. "Ben... Ben

Ethan'ı hayal kırıklığına uğrattım. Burada, Hamleigh'te onun bildiği Leena olamıyorum. *Kim* olduğumu bilmiyorum. Gerçek benliğime dönmeliyim. İş, Ethan, Londra'daki hayatım. Burada daha fazla kalmamalıyım."

"Şu an sağlıklı düşünemiyorsun hayatım."

"Haklısın" dedim parmağımı kırmızı tuşunun üzerinde gezdirirken "düşünemiyorum. Bu – bu *aptal yer değiştirme* olayı" –bir anda çıktı ağzımdan– "yardım etmek içindi ama şimdi bir şeyi, iyi olan tek şeyi mahvetti ve..." Hıçkırarak ağlamaya başladım. "Benden bu kadar büyükanne. Bundan fazlasını yapamam."

32

Eileen

Bana neredeyse bir asır gibi gelen bir sürenin ardından nihayet evime dönmüştüm. Bir fincan çay yapmaya bile halim yoktu. Dün gece o saatlere kadar ayakta kalmamalıydım, böyle olacağını tahmin etmeliydim. Ve şimdi, uzun yolculuktan, zor vedalardan ve Leena'yla yaptığım o korkunç telefon görüşmesinden sonra... kendimi pekmezin içinde hareket etmeye çalışıyormuşum gibi ağırlaşmış ve halsiz hissediyordum.

Leena ile arama yeni bir mesafe girmişti. Son iki ayda yaşadıklarımızı daha fazla konuşsaydık belki Ethan konusunda bana inanırdı. Birbirimizin hayatını yaşayarak yakınlaşacağımızı sanmıştım ama tam tersi olmuştu. Evin kokusuna onun parfüm kokusu karışmıştı ve bu biraz tuhaftı.

Kapı zili çaldı. Sırtımdaki yoğun ağrıya ve uzuvlarımdaki sessiz ve belirsiz ağrıya sinirlenerek yerimden güçlükle kalkabildim.

Marian'ın gelmesini umuyordum ama gelen Arnold'dı. Farklı görünüyordu ama sebebini çözememiştim; yeni bir şapka mı almıştı, yoksa gömlek mi?

"İyi misin?" dedi her zamanki sert ifadesiyle. "Evin önünde sendelediğini görünce merak ettim..."

Dikleştim. "Çok iyiyim, teşekkürler."

O da dikleşti. Tıpkı eski günlerdeki gibi dik dik bakıştık.

Sonra omuzları düştü ve "Seni özledim" dedi.

Sabit durabilmek için kapıya tutunup gözlerimi kırpıştırarak "Anlayamadım?" dedim.

Kaşlarını çattı. "İyi değilsin. Oturmalısın. Hadi. İçeri girmeme izin ver, sana bir fincan çay yapayım."

"Şey" dedim hâlâ Arnold'ın son sözlerinin etkisindeyken "ön kapıya gelmişsin."

Oturma odasına doğru amaçladığımdan daha ağır adımlarla ilerlerken dirseğimi tuttu. Onu görmek rahatlatıcıydı, en azından beni özlediğini söyleyene kadar. Bunu duymak biraz rahatsız edici olmuştu.

Arnold "Ah, lanet olası kedi" diyerek Dec'i kanepeden kovdu. "Gel, otur şöyle."

Ona bu evin bana ait olduğunu ve benim onu oturmaya davet etmem gerektiğini hatırlatmamak için kendimi zor tuttum. Tam bir komşu gibi davranıyordu. Aslında çok...

"Şapkan yeni mi?" diye sordum aniden.

"Ne?" Elini kendini bilen tavırla başına götürdü. "Ah. Evet. Beğendin mi?"

"Evet, beğendim."

"Bu kadar şaşırma. Sana yeni bir sayfa açmaya karar verdiğimi söylemiştim. Tam *üç* yeni şapka aldım." Sonra mutfağa gitti; musluğun sesini duydum, ardından çaydanlık çalıştı. "Sütlü ve şekersiz mi?"

"Tek şeker" diye düzelttim.

"Dişlerini mahveder şeker!" diye karşılık verdi.

"Elmaşekeri gibi mi?"

"O meyve değil mi?"

Güldüm, gözlerimi kapatıp başımı kanepenin arkasına yasladım. Şimdi kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım; uzuvlarıma hayat gelmeye başlamış, el ve ayak parmaklarım soğuktan yeni gelmişim gibi karıncalanıyordu.

"Biliyor musun Eileen, dolapların berbat durumda" dedi Arnold, üzerinden buhar yükselen iki fincan çayla odaya döndüğünde. "1994'ten kalma bir kutu bakla var."

"1994 iyi bir yıldı" dedim fincanımı alırken.

Arnold gülümsedi. "Büyükşehir nasıldı?" dedi bana imalı bir bakış atarak. "Gerçek aşkını buldun mu?"

"Ah, kapa çeneni."

"Ne? Oradan bir adam bulup getirmedin mi?" Bir Romeo arıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Getirmediğimi biliyorsun" dedim koluna vurarak. "Ama çok ateşli bir ilişki yaşadım."

Arnold başını aniden kaldırıp bana baktı. "Ateşli mi?"

"Şey, sanırım. Aslında benim için ne ifade ettiğini hiç bilemedim" diyerek omuz silktim. "West End'li bir aktör. Zaten uzun sürmeyecekti ama çok eğlenceliydi."

Arnold bir anda ciddileşti. Gülmemek için kendimi tuttum. Arnold'a takılmayı özlemiştim.

"Peki bitti mi?" diye sordu. "Başka kimse olmadı mı?"

"Şey" dedim nazikçe. "*Bir* adam daha vardı. Ama onunla sadece internette sohbet ediyordum."

Arnold biraz doğrulup gülümsedi. "Öyle mi?" dedi.

"Çok hoş biri. Duyarlı bir adam. Zor bir hayatı olmuş ve sıkıntıları var ama çok nazik ve düşünceli biri."

"Duyarlı ha?" dedi Arnold kaşlarını kaldırarak.

"Benim en sevdiğim yazar olduğu için Agatha Christie okuyor." Evine kapanıp *Roger Ackroyd Cinayeti*'nin sonuna yaklaşan Howard'ı düşünerek gülümsedim.

"Ah, gerçekten de öyle, değil mi? Sen nereden biliyorsun? Biri mi sana söyledi?" diye sordu Arnold gülümsemeye devam ederken.

Başımı ona doğru eğdim. "Bana kendisi söyledi."

Arnold'ın gülüşü silindi. "Öyle mi?" dedi.

"Kitaplarla ilgili konuşuyoruz. Bitirdiğinde bana haber veriyor ve okurken beni hatırladığı satırları söylüyor..."

Arnold aniden ayağa kalkınca çayı gömleğine döküldü. "Kahretsin" dedi koluyla silmeye çalışarak.

"Dokunmasan daha iyi, iyice yayıyorsun!" Ayağa kalkmaya yeltendim. "Sana bir..."

"Zahmet etme" dedi huysuzca. "Gideyim ben." Elindeki yarısı boş çay bardağını bırakıp oturma odasından çıktı. Biraz sonra ön kapının çarptığını duydum.

Arnold'a ne oldu şimdi böyle?

Enerjimi toplar toplamaz kalkıp ayakkabılarımı giydim ve her zamankinden ağır adımlarla Marian'ın evine yürüdüm. Eve dönmenin en güzel yanı buydu, onu tekrar göreceğimi bilmek. En azından güzel olacağını umuyordum. Bir yanım onu daha iyi değil de daha kötü bulmaktan, Hamleigh'ten hiç ayrılmamam gerektiğini fark etmemden korkuyordu.

Bugün döneceğimi bilmesine rağmen kapıyı çaldığımda kimse cevap vermedi. Huzursuzca yutkundum ve ona seslendim ama cevap veren olmadı. Muhtemelen dışarı çıkmıştı. Gidip köy marketine bakacaktım.

Marian'ın ön kapısına doğru döndüm ve sonra durup elimdeki cep telefonuna baktım. Benim telefonum değildi bu. Leena'nındı. Eve döndüğümde telefonlarımızı tekrar değiştirecektik ama o beni beklemeden Londra'ya dönmüştü.

Tabii ki sürekli konuştuğumuz herkese telefon numaralarımızı değiştirdiğimizi söylemiştik ama Leena'nın Ceci'ye söylemediğinden emindim.

Leena'nın elinde Ethan'ın onu aldattığına dair kanıt olsaydı... eminim bana inanırdı. Ama ben o kanıtı bulabilirdim. Tek yapmam gereken Leena taklidi yapmamdı, üstelik tek bir mesaj için.

Yapmak üzere olduğum şey kesinlikle yanlıştı. Başkasının işine burnumu sokuyordum. Ama son iki ayda bir şey öğrendiysem o da bazen müdahale etmenin daha iyi sonuç verdiğiydi.

Merhaba, Ceci. Ethan bana her şeyi anlattı. Bunu nasıl yapabildin?

33

Leena

Londra'ya dönüş yolculuğu puslu gibiydi, kulaklarım patlamış, her şey biraz boğuktu sanki. Evimin yolunu otomatik olarak buldum ve ancak binaya adım atınca gerçekten nerede olduğumu anladım. Her şey farklıydı. Alt kattaki alan çok güzel görünüyordu: açık döşeme tahtaları, oturma alanı, arka taraftaki yemek masası. Bunu büyükannem yapmış olmalıydı. Duvarlara parlak, amatörce yapılmış resimler asılmıştı ve yemek masasının bir köşesinde bir yığın kâse vardı; burada yaşanmış, iyi vakit geçirilmişti.

Ama eve girer girmez alt katla ilgili her şey zihnimden silindi. Kapıyı açıp evin kokusunu aldığım andan itibaren tek görebildiğim Ethan'la yaşadığım hayat olmuştu. Bu mutfakta yemek pişiriyor, bu kanepeye uzanıyor, birlikte geçirdiğimiz her akşamın başında ve sonunda bu kapı aralığında öpüşüyorduk. Onu burada hissedebiliyordum, deftere bir şeyler yazarken kalemi fazla bastırdığınızda kalan silik izler gibi.

Beni üzecek bir şey yapmaz. Asla yapmaz. Buna inanamam.

Fitz yarım saat sonra eve döndüğünde beni yerde, sırtımı kanepeye yaslamış halde hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu. Hemen yanıma geldi. Beni kendine çekti ve kaşmir kazağına sarılıp ağladım. Sadece kuru temizleme yapılabilen kazağını ıslattığım için beni azarlamadı bile.

"Her şey birbirine girdi" dedim hıçkırıklar arasında.

Fitz başıma bir öpücük kondurdu. "Ne oldu?"

"Ethan... Büyükannem. O... O..."

"Sanırım burada tamamlayıcı kelimelere ihtiyacım var Leena. Kelime oyununda hiç iyi değilimdir."

Ona söyleyemiyordum. Büyükannemin söylediği o tek cümle tren anonslarında, King's Cross İstasyonu'ndaki saksafoncunun melodisinde, yoldan geçenlerin konuşmalarında tekrar tekrar kulağıma doluyordu. *Senin değiştiğini söyledi.*

Büyükanneme inanmıyordum. Ethan'a güveniyordum. Onu çok *seviyordum*, o benim mutluluk limanımdı, konforlu battaniyemdi. O benim canımı acıtacak bir şey yapmazdı. O *Ethan*'dı.

Belki de önemli bir şey değildi. Doğruysa bile belki onu affedebilir, eskisi gibi olabilirdik. Ben de Jackson'dan etkilenmedim mi? Ama şimdi hiçbir şey ifade etmiyordu. Yani Ethan'ın Leena'sı olmaktan vazgeçmem gerekmiyordu.

Ama bunu düşünürken bile yanıldığımı biliyordum. Ethan Ceci ile birlikteyse...

"Tanrım, Leena tatlım, dur, böyle ağlamaya devam edersen içinde sıvı kalmayacak" dedi Fitz, beni kendine daha sıkı çekerek. "Anlat bana. Ne oldu?"

"Bu konuda konuşamam" diyebildim. "Anlatamam. Lütfen. Dikkatimi dağıt."

Fitz iç geçirdi. "Hayır Leena, bunu yapma. Konuşalım hadi. Ethan bir şey mi yaptı?"

"Konuşamam" dedim ona, bu kez daha kararlı bir şekilde ve ondan uzaklaştım. Yüzümü koluma sildim; gözyaşlarım dursa da güçlükle nefes alabiliyordum ve nefesimi mümkün olduğunca düzene sokmaya çalıştım. "Bu benim dizüstü bilgisayarım mı?" Sehpanın üzerinde, Martha'nın eski iç tasarım dergilerinin altında duruyordu.

"Evet" dedi Fitz *konuyu değiştirme isteğine uyum sağlıyorum ama işimin bittiğini sanma* der gibi bir ses tonuyla söylemişti bunu. "Ona kavuşmak nasıl bir duygu? Ben bilgisayarsız ya da telefonsuz iki ay yaşayamazdım sanırım."

Kahretsin, telefonum. Onu büyükannemden geri almamıştım. Başımı iki yana salladım, şu an telefon için endişelenecek halim yoktu. Dizüstü bilgisayarı dizlerimin üzerine çekerken güven veren o tanıdık ağırlığını hissettim.

"Sana bir smoothie hazırlamamı ister misin?" diye sordu Fitz saçımı okşayarak.

Burnumu çekip yanaklarımı kuruladım. "Kahverengi mi olacak?"

"Her zamanki gibi evet. Senin yokluğunda da bunu değiştirmedim. İçine koyduğum her şey yeşil olsa bile hep kahverengi bir şey ortaya çıkıyor."

Nedense bu bana fazla güven verici gelmişti. En azından bir şeyler değişmemişti. "O zaman istemem, teşekkürler. Sadece çay istiyorum."

Bu kötü bir fikirdi biliyorum ama Ethan'ın Facebook'una bakmalıydım. Buraya gelecekti ama daha bir saat vardı ve kendime onun hâlâ benim bildiğim Ethan olduğundan... ve Ceci'yle beraber bir fotoğrafını koymadığından emin olmam gerekiyordu.

Dizüstü bilgisayarı açtığımda büyükannemin arkadaşlık sitesindeki sohbet sayfası ekranda belirdi.

YaşlıTaşralıÇocuk: Selam, Eileen. Parayı gönderebildin mi sormak istedim sadece. Web sitesini hazırlamak için sabırsızlanıyorum! xxxxx

"Lanet olsun" diye mırıldandım. Sayfa zaman aşımına uğramıştı; birkaç hatalı girişten sonra büyükannem için belirlediğim kullanıcı adı ve şifreyi hatırlamaya çalışarak tekrar giriş yaptım.

"Bu kimlik sahtekârlığı gibi bir şey değil mi?" dedi Fitz yanıma bir fincan çay koyarken.

"Ben Eileen Cotton değil miyim?" dedim bir yandan mesajlara göz gezdirirken. *Kahretsin.* Büyükannemi sahte profiller konusunda uyarmalıydım, onu bu sitede asla denetimsiz bırakmamalıydım; ne *sanıyordum* ki?

Telefonuma uzandım ve onu elime alır almaz çalmaya başladı. Büyükannemdi.

"Büyükanne, internette tanıştığın bir adama para mı transfer ettin?" dedim telefonu açar açmaz. Kalbim küt küt atıyordu.

"Ne? Leena, Leena; buraya dönmelisin. Hamleigh'e dön."

"Neler oluyor? Büyükanne, yavaş yavaş söyle." Dizüstü bilgisayarımı iterek ayağa kalktım. Carla hastalandığından beri büyükannemin sesini bu tonda duymamıştım ve o an midem bulanmaya başladı.

"Marian. Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Ne oldu?"

"Kapıyı açmıyor ve köyde onu bulamadım, kimse onu görmemiş. Geçen defa da böyle olmuştu Leena, evde olduğunu düşünüyorum ama beni içeri almıyor. İyi olup olmadığına bakmak için bendeki anahtarı da yedeği de bulamıyorum... Ya kendine zarar verecek bir şey yaptıysa?"

Evet, birinci adım: Büyükanneyi sakinleştir.

"Büyükanne, sakin ol. Annem kendine zarar vermeyecek."

Dizüstü bilgisayarımı tekrar dizlerimin üzerine koydum.

İkinci adım: Tren saatlerine bak. Annemin evinin iki anahtarının da çantamda olduğunu hatırlamıştım.

"Tamam, yedide anahtarlarla birlikte orada olurum" dedim. "Onları yanıma aldığım için çok özür dilerim. Annem Daredale'de yüzmeye filan gitmiş olamaz mı?"

"Havuzu aradım" dedi büyükannem. Sesi ağlamaklıydı. "Geçen haftadan beri gitmemiş."

Üçüncü adım: Sakinliğini koru. Yanından ayrıldığımda annem gerçekten çok iyiydi, antidepresanlar işe yarıyordu, Carla hakkında çok konuşmuştuk ve sağlıklı görünüyordu. Eminim bütün bunların tamamen mantıklı bir açıklaması vardı.

Ama içime bir şüphe de doluyordu. Ne de olsa geçen defa durumunu hafife almıştım. Büyükannem bana söyleyene kadar bu depresif dönemlerden haberim bile yoktu.

Ya gerçekten kendini eve kapattıysa? 1 Mayıs günü beni sarhoş

halimle eve bıraktığında kötü bir şey mi söylemiştim? Büyükannemin en başından beri dediği gibi, son iki ayda ona destek olmak için daha fazlasını yapmalı mıydım? Keşke dönmeseydim, keşke en azından bir anahtarı bıraksaydım, annem ya gerçekten o evde kilitli kaldıysa ve sinir krizi benzeri bir şey geçiriyorsa ve yapacak hiçbir şey yoksa, ya vaktinde yetişemezsem...

Hayır, hadi ama. Dördüncü adım: Ne kadar zamanınız olduğunu ve bu süre içinde yapabileceklerinizi bilin. Bir değişim yönetimi seminerinde konuşmacı bize her saniyenin önemli olduğu ciddi acil durumlarda görevli doktorların diğer bölümlerdeki doktorlardan daha yavaş hareket ettiğini söylemişti. Bir dakikanın gerçek kapasitesini, o süreye neler sığdırabileceğinizi ve sakin olduğunuzda ne kadar fazlasını sığdırabileceğinizi bilirlerdi.

"Sorun yok büyükanne. Oraya geldiğimde her şeyi konuşacağız. Sen orada kal ve içeride olma ihtimaline karşı kapıyı çalmaya devam et. Ve eğer tehlikede olabileceğini düşündürecek bir şey duyarsan, gidip Dr. Piotr'u çağır, tamam mı?"

"Tamam" dedi büyükannem, sesi titreyerek.

Yutkundum. "Tamam şimdi. Büyükanne, bu adama banka havalesi gönderdin mi?"

"Çek. Bunun ne *önemi* var ki Leena? Sana söylediğim önemli, beni duymadın mı? Marian yine başa çıkamıyor, ya gitti ya da saklanıyor, beni içeri almıyor, o..."

"Biliyorum. Ama yirmi dakikadan önce bu konuda bir şey yapamam. Ve bu süreyi senin dolandırılmanı engellemek için kullanabilirim. Sen anneme odaklan, ben en kısa sürede orada olacağım."

"Peki 'dolandırılmak'tan kastın nedir?"

"Sonra anlatırım" diyerek telefonu kapattım. Büyükannemin bankasının telefon numarası dizüstü bilgisayarımın ekranında belirdi.

Biri cevap verdiğinde "Merhaba" dedim. "İsmim Eileen Cotton, hesap numaram 4599871. Bir çeki iptal etmek istiyorum."

"Pekâlâ. Bunu onaylamadan önce birkaç güvenlik sorusu sormam gerekiyor. Doğum tarihiniz lütfen."

"On sekiz Ekim 1939" dedim, elimden geldiğince özgüvenini toplayarak.

"İşte bu kesinlikle kimlik sahtekârlığı" dedi Fitz.

Sonunda kuzeye yolculuğum başlamıştı. Trendeki koridorun karşı tarafında genç bir aile Scrabble oynuyordu; kendi ailemin de böyle göründüğü, yaşayacağımız her şeyden habersiz mutlu olduğu zamanları hatırlayınca içim acıyla doldu.

Bacaklarım titredi; koşmak istiyordum ama bu trende kapana kısılmıştım, Yorkshire'a istediğimden yüz kat ağır ilerliyordum.

Nefes al, yavaşça. Yavaşça ver. Evet. Evet, bu trende sıkışıp kalmıştım ama bu aynı zamanda kafamı toparlamak için de iki saatim olduğu anlamına geliyordu. Grantham'a kadar sakinleşmeyi hedefleyebilirdim. Annem iyi. Annem iyi. Annem iyi. Annem iyi.

Gelen kutumda yeni bir e-posta belirdi; dizüstü bilgisayarım bir şey yapmaktan çok alışkanlıktan dolayı önümde açık duruyordu. Rebecca cuma günü beni kahve içmeye davet edip işe dönüşümü konuşmak istiyordu. E-postaya Ceci'nin ismi de eklenmişti ve onun adını görünce irkildim ama zaten büyükanneme inanmıyordum, tabii ki inanmıyordum.

Lanet olsun. Ethan. Ona Londra'dan ayrıldığımı söylememiştim. Ona hemen mesaj gönderdim.

Evden çıktım –Hamleigh'e dönüyorum– sonra anlatırım xx

Cevabı neredeyse anında geldi.

Leena? Neler oluyor? Tekrar bu telefona mı döndün?

Ve bir dakika sonra:

Konuşamaz mıyız?

Hemen cevap verdim.

Şu an konuşamam, trendeyim, Hamleigh'e dönmem gerekiyor, üzgünüm. Şimdi konuşamam. Annemle ilgili.

O da cevap verdi.

Neden Ceci'ye öyle bir mesaj attın? Bana inanmıyor musun?

O an içim ürperdi.

Ben mesaj atmadım...

Yazdıklarımı silip durdum. Kalbim yine küt küt atmaya başlamıştı, boğazıma kadar yükselmiş, hava içeri giremiyordu sanki, nefesim sığlaşmıştı.

Büyükannemin mesaj sekmesine gittim. Son birkaç haftadır pek mesajlaşmamıştık. Ne kadar az konuştuğumuzun farkına bile varmamıştım.

Büyükanne, benim telefonumdan Ceci'ye mesaj attın mı?

Bekledim. Tren Wakefield'a yanaştı; yan taraftaki aile inince yerlerini hoş bir sessizlik içinde gazete okuyan yaşlı bir çift aldı. Herkes olması gerektiği gibi hareket ediyor, koridordan geçmek için yanlara dönüyor, üst raftan çantalarına uzanıyorlardı, bense kendimi bir film setindeymişim gibi hissediyordum. Bütün bu insanlar yardımcı oyuncuydu ve biri *Cut* diye bağırmak üzereydi.

Büyükannemden cevap geldi.

Çok üzgünüm Leena. Kanıt görmeni istedim. Canının yanacağını biliyorum ama şimdi öğrenmezsen daha sonra daha çok acıyacak.

Yutkunarak nefes aldım ve o an vagondaki herkesin benim olduğum tarafa bakmasına sebep olan hırıltılı bir ses yükseldi. Ma-

sanın arkasından sendeleyerek vagonun girişine çıktım, sonra bulanık gözlerle tekrar telefonuma baktım ve yazmaya çalıştım.

Sana ne cevap verdiğini bana gönder; görmeliyim.

Cevabın gelmesi çok uzun sürdü. Belli ki büyükannem telefonumdan mesaj iletmeyi çözmeye çalışıyordu ve tam ona açıklayıcı bir mesaj gönderecekken sonunda Ceci'nin mesajı geldi.

Leena, çok üzgünüm. Bunu asla planlamadım. Çılgınca bir şey olduğunu söyleyebilirim sadece. Konu Ethan olunca kendimi durduramıyorum.

Yine o hırıltılı sesi duydum. Ve onun kendi ağzımdan çıktığını o an fark ettim.

Kalbin kırıldı biliyorum. İlk seferin ardından bunun bir daha tekrar etmeyeceğini söyledim ama... şey, bahane uydurmak istemiyorum. Cx

Tek yaptığı buydu zaten. Iyy, hafta sonu ne yapacağımızı planlıyormuşuz gibi mesajın arkasına koyduğu o *Cx*; Tanrım, ondan nefret ediyordum, ondan nefret ediyordum, nefretin tadını alabiliyor, içimde hissedebiliyordum. O an filmlerdeki erkeklerin kızınca neden duvarları yumrukladıklarını anladım. Beni durduran sadece ürkekliğim ve canımın yanmasını istememdi. Onun yerine telefonu sol avucuma iyice bastırdım, acıyana kadar; eklemini incitecek kadar olmasa da yeterince bastırdım. Nefes alışım nihayet yavaşlamaya başlamıştı.

Telefonu tekrar çevirdiğimde avucum neredeyse mor-kırmızı bir renge bürünmüştü ve Ethan'dan yeni bir mesaj vardı.

Leena? Konuş benimle.

Yere çöküp oturdum, halı ayak bileklerime sürtünüyordu. Yine duygusal bir dalganın vurmasını bekledim ama olmadı. Onun ye-

rine garip bir durgunluk, bir mesafe vardı, başka birinin sevdiği adam tarafından ihanete uğradığını öğrenmesini izliyordum sanki.

Ona çok şey vermiştim. Ben o adama en saf, en zayıf benliğimi göstermiştim. Ona ailemden başka hiç kimseye güvenmediğim kadar güvenmiştim.

İnanamıyordum... Ethan'ın öyle bir şey... düşünemiyordum.. Nefes almaya çalışırken ellerim ve ayaklarım karıncalanmaya başladı. Ben ona güvenmiştim. Çok *güvenmiştim*.

Ceci'den nefret etmiyordum; o nefret değildi. Ama *bu* nefret.

34

Eileen

Leena'yı görür görmez Ethan hakkındaki gerçeği öğrendiğini anladım. Bitkin görünüyordu, haberin ağırlığı altında ezilmişti.

Elimde olmadan Wade'in beni terk ettiği günü düşündüm. Hiçbir işe yaramayan boş adamın tekiydi ve biraz aklım olsaydı onu yıllar önce kapı dışarı ederdim. Yine de gittiğinde, sadece başlarda da olsa o aşağılanmışlık hissi çok acı vermişti. Öfke değil, utanç duyuyordum.

"Leena, çok üzgünüm."

Beni yanağımdan öpmek için eğildi ama elinde anahtar, gözleri Marian'ın ön kapısına kaydı. İkimiz de bir an duraksadık, bir iki saniye kendimizi hazırladık. Kalbim küt küt atıyordu, öğleden sonrası boyunca böyleydi; sakinleşmek için elimi göğsüme bastırıyordum. Midem bulanmaya başladı ve safra boğazımda birikti.

Leena kapının kilidini açtı. Ev karanlık ve sessizdi. Marian'ın evde olmadığı belliydi.

Leena ciddi ve asık bir suratla odalarda dolaşıp ışıkları yakarken ben de orada durup olanları sindirmeye çalışıyordum.

Marian burada değil, diye düşündüm, tuhaf bir tarafsızlıkla. Burada olacağından o kadar emindim ki, alternatifleri düşünmemiştim bile. Ama yoktu işte. O...

"O burada değil." Leena gelip koridorun ortasında durdu. "Bu iyi mi, kötü mü sence? Belki ikisi de? Sence nerede?"

Duvara yaslandım ve Leena'yla telefonlarımıza aynı anda mesaj sinyali gelince yerimden sıçradım. Leena kendi telefonunu cebinden hemen çıkardı.

Sevgili anne ve sevgili Leena,

Bu mesajı yazmam biraz zaman aldığı için özür dilerim. Şu an Heathrow havaalanındayım, uçuşuma üç saat var, dolayısıyla düşünmek için de vaktim bol.

Leena'nın dün gece söylediği bir şey bu sabah uyandığımda aklımdan çıkmadı. Leena sen bana "Başka biri olmasaydım kendimi tanıyamazdım" dedin.

Son birkaç hafta son zamanlarda geçirdiğim en mutlu haftalarım oldu. Sana tekrar kavuşmak ifade edebileceğimden çok daha güzeldi Leena; kızımla yine ilgilenebilmek benim için harikaydı. Ve anne, seni çok özledim ama sen elimi tutmadan da tek başıma ayakta kalabileceğimi görmek için belki bir süreliğine beni bırakman gerekiyordu. Yokluğun değerini daha iyi anlamamı sağladı. Benim için yaptığın her şey için çok minnettarım.

Ama artık yeni bir şeye hazırım. Carla için yas tutmadığım zaman kim olduğumu bilmiyorum. Kızım ölmeden önceki kadın olamam. Olamam, olmak da istemem. O yüzden şimdi yeni beni bulmalıyım.

Yoga matım ve ben Bali'ye gidiyoruz. Sessizlik ve ayak parmaklarımın arasında kumları hissetmek istiyorum. İkinizin yaşadığı gibi bir macera istiyorum ama bana ait bir macera olmalı. Lütfen ben yokken birbirinize iyi bakın ve ikinizi de çok sevdiğimi unutmayın xxx

"Bali" dedim uzun ve şoke edici bir sessizliğin ardından.

Leena boş gözlerle salonun duvarındaki resme bakarken hiçbir şey söylemedi.

"Anlamıyorum" dedim endişe içinde mesaja tekrar bakarken. "Yabancı bir ülkeye tek başına gidemeyecek kadar kırılgan ve..."

Leena, sonunda dönüp bana bakarak "Öyle değil büyükanne"

dedi ve nefesini yavaşça dışarı verdi. "Seni durumlardan yeterince haberdar etsem anlardın. Gerçekten kırılgan değil. Son bir aydır gayet iyi."

Buna inanamıyordum ama inanmak istiyordum.

"Gerçekten büyükanne. Annemin kötü durumda olduğunu görmediğimi düşünüyorsun, biliyorum ama..." Yutkundu. "Haklısın, uzun süre göremedim çünkü burada değildim ve bu da benim hatam. Annemin zor zamanlardan geçtiğini söylediğinde burnumun dikine gitmek yerine sana kulak vermeliydim. Yine de burada olduğun süre içinde ilerleme kaydettiğini söyleyebilirim. Çok iyi gidiyor."

"Bilmiyorum. Ama... *Bali* de nereden çıktı?" dedim zayıf bir ses tonuyla. "Hem de *tek* başına."

Leena gülümseyip başını duvardaki resme doğru eğdi. "Mutlu olduğu yere gidiyor" dedi.

Resme baktım. Tapınağa benzer bir yerin önünde yoga yapan bir kadının fotoğrafıydı bu. Daha önce hiç dikkatimi çekmemişti ama Leeds'teki evlerinde de asılı olduğunu hayal meyal hatırladım.

"Tek başına gitmesi gerçekten iyi fikir mi dersin?"

"Aslına bakarsan bunu yapmasını ona uzun zaman önce söylemeliydik." Leena bana doğru bir adım atıp kollarımı ovuşturdu. "Bu iyi bir şey büyükanne, tıpkı senin Londra'da, benim Hamleigh'te geçirdiğim zamanlar gibi. Onun da değişikliğe ihtiyacı var."

Mesajı tekrar okudum. *"Başka biri olmasaydım kendimi tanıyamazdım."*

Leena utanmış göründü. "Böyle bir şey söylediğimi hiç hatırlamıyorum. Doğrusu biraz sarhoştum."

"Ethan hakkında sana yalan söylediğimi düşündüğünde de benzer bir şey söylemiştin." Karşı çıkmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Hayır, sorun değil hayatım. Şok yaşadın; zamana ihtiyacın vardı. Ama artık *onun tanıdığı Leena* olmadığını söylemiştin."

"Öyle mi dedim?" dedi Leena gözlerini yere dikerek.

"Ben senin kendi Leena'n olmanı istiyorum hayatım" dedim ellerine uzanarak. "Kendini kötü değil, daha iyi hissetmeni sağlayacak biriyle birlikte olmayı hak ediyorsun."

Leena o an ağlamaya başlayınca içim burkuldu. Keşke onu bundan koruyabilseydim, keşke başka bir yolu olsaydı.

"Ethan'ın doğru kişi olduğunu sanıyordum" dedi alnını omzuma yaslayarak. "Ama bu son iki ayda her şeyin farklı olduğunu hissettim." Hıçkırırken omuzları titriyordu.

"Biliyorum, aşkım" dedim saçlarını okşayarak. "Sanırım Carla'yı kaybettikten sonra hepimiz biraz kaybolmuştuk ve bunu görmek için bir değişikliğe ihtiyacımız vardı."

Bali, diye düşünmeye devam ettim, Leena hâlâ kollarımda ağlarken. Bali neredeydi onu bile bilmiyordum ama çok uzak olduğunu biliyordum. Marian Fransa'nın kuzeyinden uzağa gitmemişti. Bu çok...

Çok *cesurca.*

Biri kapıyı çaldı. Leena ve ben duraksadık. Marian'ın evinde bütün ışıklar açık oturup ikimiz de hüngür hüngür ağladığımız için makyajımız yüzümüze bulaşmıştı. Kapıdaki kişi bizi görünce kim bilir ne düşünecekti.

"Ben bakarım" dedim yanaklarımı silerek.

Betsy'ydi gelen.

"Ah, şükürler olsun" dedi, uzanıp ellerini tutarak. "Marian'ın ortadan kaybolduğunu duyar duymaz geldim."

"Betsy?" Leena'nın sesi arkamdan geldi. "Bir dakika, nereden... Nereden duydun?"

Sevgili arkadaşımın ellerini avuçlarımın arasına almıştım. Harika görünüyordu. Boynundan çıkarmadığı şalı yoktu ve yirmi yıl önce tanıdığım Betsy Harris'e benzemesini sağlayan bol, puantiyeli bir bluz giymişti. Söyleyecek çok şey vardı ve bir an bocaladım, kendimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum, ta ki o ellerimi sıkıp "Seni özledim Eileen Cotton" diyene kadar.

Eski dostlar böyleydi. Söyleyeceğiniz şeyleri ifade edecek kelimeleri bulamadığınızda bile birbirinizi anlardınız.

"Bana en çok ihtiyaç duyduğun anda yanında olamadığım için özür dilerim. Ellerimi bir an için yanaklarına götürdüm. "Marian iyi. İçeri gelmez misin?"

Betsy'nin arkasından bir ses "Mahalle Gözcülüğü" dedi ve Basil ile Penelope de kapıda belirip Betsy'nin peşinden geldiler. Dr. Piotr bana yaklaşıp içeri girmeden önce koluma hafifçe dokundu.

"İyi misin?" Ardından Kathleen geldi. Tanrım, hepsi burada mıydı? Evet, Roland scooter'ını park ediyordu. "Duyar duymaz geldim."

"Nereden *duydunuz*?" diye sordu Leena tekrar, sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu.

Hepsi yanından geçip giderken gülümsememi bastırdım. Bu Mahalle Gözcülüğü ekibi. Bilmek onların işiydi.

"İyi misin Eileen?" dedi tanıdık bir ses. Arnold alışılmadık bir belirsizlikle kapı eşiğinde durmuştu. Son konuştuğumuzda öfkeyle çekip gitmişti ama bundan dolayı ona kin tutacak halde değildim.

"Arnold! İçeri gelsene" dedi Leena.

Arnold izin istercesine bakışlarını bana kaydırdı.

"Evet, hadi gel" dedim kenara çekilerek.

Leena'nın yanından mutfağa girerken yanağına hızlı bir öpücük kondurmasını şaşkınlıkla izledim. Ara sıra birlikte kahve içtiklerini söylemişti ama bu kadar yakın olmaları ilginçti.

"Diğerleri buraya nasıl geldi peki?" diye sordu Leena ön kapıyı kapatırken. "Betsy Knargill'de kalıyor!"

Leena'nın yüz ifadesi karşısında hafifçe gülümseyerek "Acil bir durumda Betsy'nin otostop çekmesine şaşırmazdım" dedim. "Herkesin burada olmasında sakınca yok, değil mi hayatım?" Kolunu okşadım. "Baş başa kalmak istersen onlara gitmelerini söyleyebilirim."

"Ben iyiyim. Yani sanırım." Leena derin, titrek bir nefes aldı. "Peki ya sen? Annem için yeterince korktun, sonra da Howard denen adamın..."

Ürperdim. Kendimi bunu düşünmemeye zorluyordum.

Diğerlerine duyurmamak için sesimi kısarak "Yani... gerçek değil miydi?" dedim. Herkes Marian'ın mutfağında bir şeylerle uğraşıyordu, biri çaydanlığın altını açmıştı. Marian'ın kriz yaşamadığını anlamışlardı ama gitmeye niyetleri yok gibiydi. "Hissettiklerine dair söyledikleri..."

"Bu dolandırıcıların yöntemi bu büyükanne" dedi Leena nazikçe. "Çok hoş ve içten davranırlar, her şey çok hızlı ilerler ve âşık olmuş numarası yaparlar... Ardından para isterler. Ve istemeye devam ederler. Fazla ileri gitmeden yakaladığımız için gerçekten şanslıyız."

Yine ürperdim ve Leena elimi tuttu.

"Başta bu kadar abartılı ve içten olduğunu fark etmemiştim" dedim ona. "Ama sonra alıştım ve kendimi iyi hissettim." İç geçirdim. "Ben yaşlı bir aptalım."

"Değilsin! Çok üzgünüm büyükanne, bu benim hatam. Seni sanal âleme sokmadan önce biraz daha hazırlamalıydım. Ama böyle dolandırıcılar herkesi kandırır."

"Ondan *hoşlandım*" diye fısıldadım. "Öyle biri gerçekten var mıydı? İsmi Howard mıydı?"

"Bilmiyorum büyükanne. Çok üzgünüm. Bu şekilde kandırılmak korkunç, biliyorum. Her şeyi konuşabilmek için gitmelerini söylememi ister misin?" dedi Leena mutfağa bakarak.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, burada olmalarını istiyorum" dedim omuzlarımı geriye iterek. "Hadi ama, böyle bir günün ardından seninle ilgilenen ben olmalıyım. Sıcak çikolata yaparım ve omzumda ağlayabilirsin."

"İstersen sen de benim omzumda ağlayabilirsin büyükanne" dedi. "Son iki ayda bunu anladım." Leena beni kendine çekip kucakladı ve sonra kulağıma "Birine yeterince sarıldığında *hem* omuz *hem de* ağlayan sen olabilirsin. Bak."

Sesinden gülümsediğini anladım; bunu söylerken kendine gülse de söylemişti. İki ay önceki Leena asla böyle bir şey söylemezdi.

Leena yarı gülen yarı ağlayan bir ifadeyle "Tanrım, annemle

çok fazla zaman geçirince böyle oluyorum" dedi. "Bir dahaki sefere eminim o lanet kristalleri toplarım."

"Leena!" dedim azarlayan bir tonda ama bunu söylerken bile onu kendime daha sıkı çektim ve yanağını omzuma yasladığında ayrı kaldığımız süre boyunca aramızda büyüyen o tuhaf mesafenin kaybolduğunu hissettim.

Kapı bir kez daha çaldı.

Leena boğazını temizleyerek "Ben bakarım" dedi. "Sen de sıcak çikolatayı getir."

Mutfağa girerken arkama baktım.

"Leena" dedi derin, kararlı bir ses. "İyi misin?"

35

Leena

Jackson'dı gelen. Kapı eşiğinde durmuştu; şapkasını çıkartmış, ellerinin arasında tutuyordu. Ona, geniş, içten bakan yüzüne, o hoş mavi gözlerine, omuzlarına dar gelen yıpranmış eski gömleğine baktım. Kendimi onun kollarına bırakıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim ama bunun pek akıllıca olmayacağını hissettim.

Onun yerine kenara çekilip "İçeri gelsene" dedim. "Bütün köy burada."

Onu oturma odasına geçirdim; Mahalle Gözcülüğü Komitesi üyeleri burada toplanmış, her biri kanepelere ve koltuklara yerleşmişti.

Jackson bir an durup odaya baktı.

"Neden bütün sandalyeler o tarafa bakıyor?" diye sordu.

Bakışlarını eskiden Carla'nın yatağının olduğu boş alana doğru takip ettim. Büyükannem de baktı ve o an gözlerinin kapandığını, duygusallıktan yüz ifadesinin titreştiğini fark ettim. Sonra odanın köşesindeki çöp kutusuna baktım; Carla'nın o korkunç eski fotoğrafı hâlâ oradaydı. Annemin değişikliğe ne kadar ihtiyacı olduğunu, bunu yapması gerektiğini o zaman anlamalıydım.

Büyükannemle yer değiştirmemi sağlayan o tanıdık duygu içimi sardı.

Belki bu defaki daha zorlayıcıydı ve annem içindi.

"Hadi mobilyaların yerini değiştirelim" dedim. Sesim biraz daha yüksek çıkmıştı; boğazımı temizledim. "Annem yokken yapalım bu işi. Geçenlerde böyle bir değişimi istediğini söylemişti. Şimdi onun için her şeyi yenileyebiliriz, Carla'nın izini silmek için değil, sadece... yenilenerek dönecek olan anneme yer açmak için."

Eileen bana gülümsedi. "Çok iyi fikir. Ben de dekorasyon konusunda kendimi geliştiriyorum. Martha bana her şeyi öğretti."

"Neler *yaptın* Eileen?" diye sordu Penelope kısık sesle. "Çok mu heyecanlıydı?"

Büyükannem ellerini kucağında birleştirdi ve anlatmaya başladı. "Şey, aslında nereden başlayacağımı bilemiyorum..."

Hamleigh'te bir geceyi daha uyumadan geçirip annemin evini yeniden tasarlamayı planladım, büyükannemle sohbet ettim, eşyalarını yerleştirmesine yardım ettim... Ethan'ı düşünmek dışında her şeyi yapıyordum. Tepelerde koşabilmek için ertesi sabah erkenden uyandım; Kathleen'den eski bir çift spor ayakkabı ödünç almıştım. Burada koşmak gibisi yoktu. Nefes kesici ve en sevdiğim rotada, Harksdale'in 360 derecelik manzarasını gözler önüne seren virajı dönerken kalbimde derin bir acı hissettim. Zihnimi dolduran düşünce beni biraz korkutmuştu çünkü şöyle diyordu: *Burası evim gibi.*

Ama burası evim değildi. Londra'da, Ethan'dan bağımsız bir hayatım vardı; kurtarmam gereken bir kariyerim, bir dairem, arkadaşlarım vardı.

Burada da arkadaşların var, diyordu o iç ses. Buna rağmen Daredale İstasyonu'na gidip Londra trenine bindim ve gerçek hayatımı yaşadığım boş daireme yürüdüm çünkü yapılacak en mantıklı şey buydu.

Eve döner dönmez o sefil duygu içimi sardı. İlk defakinden daha kötüydü çünkü bu defa emindim: Ethan'la burada yaşa-

dığım hayat artık bitmişti. Bir cumartesi günü onunla Camden Market'ten aldığım yastık, kahvaltı tezgâhındaki her zaman oturduğu sandalye ve uzun bir iş gününün ardından caz müziği eşliğinde aptalca dans etmekten aşındırdığımız zemin; artık bunların hiçbir anlamı yoktu. Kapıyı kapatıp ağlamaya başladım.

Bee beni görmeye geldiğinde oradaydım.

"Selam!" diye seslendi kapıdan. "Leena, beni içeri alsana!" Bir duraklama oldu. "İçeride olduğunu biliyorum, ağladığını duyabiliyorum. Beni içeri alır mısın?"

Kapıyı çaldı.

"İzin ver gireyim, Leena. Sesini duyabiliyorum!"

Arnold'ın Londra versiyonu gibiydi. Yana kaydım ve uzanıp ayağa kalkmadan kapıyı açtım. İçeri girdi, bana şöyle bir baktı ve sonra elindeki süpermarket poşetinden bir şişe şarap çıkardı.

"Hadi bakalım" dedi beni kolumdan çekerek. "Konuşmaya başlamalıyız, dolayısıyla içmeye başlamalıyız."

Sabaha karşı bire doğru Bee'yle birlikte iş planlarımıza son şeklini vermiştik. Hayatımızı değiştiren bu konuşma şöyle devam etti.

"Annemin dediği gibi, neden *hep Londra'da olmak* zorunda ki? *Tanrım* ben bu lanet şehri sevmiyorum bile, sen seviyor musun Bee?"

"Burada erkek yok." Bunu söylerken sesi biraz boğuk çıktı çünkü Bee şu an kanepemden baş aşağı sarkmış, ayakları arkada, saçları yere yayılmış durumdaydı. "Bütün iyi erkekler Leeds'te. Bütün iyi erkekler. Aman Tanrım, bebek bakıcısını aradım mı?" Bee nefesi kesilmiş bir halde doğrulup başını ellerinin arasına aldı.

İkinci şarap şişesini açtığımızdan bu yana beşinci ya da altıncı defa "Jaime annende" diye hatırlattım ona.

Bee kendini tekrar bıraktı. "Tamam, iyi."

Şaraptan bir yudum daha aldım. Halının üzerinde, bacaklarımı iki yana açıp oturmuştum; beynim sarhoşluğun etkisiyle bir sisin

içinde dönüp duruyordu. "*Gidelim* mi Bee? Gidip şu lanet işi yapalım mı? Neden *buradayız* ki zaten?"

"Yani... filozofifik açıdan mı?" Bee gözlerini kısıp tekrar denedi. "Filozifik açıdan mı?" Sonra neşeyle: "Filosikik olarak mı?"

"Yani, neden Londra'dayız? İşimizi burada kurmamız gerektiğini kim söylüyor?" Ayılmak için yüzümü sertçe ovuşturdum. Söylediğim şeyin çok önemli ve aynı zamanda dünya üzerinde bugüne bugün söylenmiş en akıllıca şey olduğunu hissediyordum. "Nasıl olsa her yere gideceğiz. Leeds, Hull, Sheffield çevresinde çok iş var. Yorkshire'da, ailemin yaşadığı yerde olmak istiyorum. Köpek Hank ve tüm tanıdıklarımla birlikte olmak istiyorum ve o *tepeler*, Tanrım, yüreğim orada şarkı söylüyor Bee. Daredale'de bir ofis tutabiliriz. Bee, orayı seveceksin, Bee. Bee. Bee. Bee."

Onu dürttüm. Ama hareket etmiyordu.

"Aman Tanrım" dedi Bee aniden, bacaklarını aşağı indirdi ve sonra dönerek yere yığıldı. "Tanrım, bu o kadar iyi bir fikir ki kusacağım."

Sonraki iki gün detayları biraz daha derinlemesine tartıştık; çözülmesi gereken bazı sorunlar vardı, özellikle de Jaime açısından büyük çaplı bir değişim olacaktı. Ama adım adım hepsini çözdük, öyle ki o korkunç panik atağın ardından Selmount HQ'ya döndüğümde elimde bir istifa mektubu tutuyordum.

Odasına girdiğimde Rebecca bana şöyle bir bakıp iç geçirdi. "Lanet olsun" dedi. "İstifa edeceksin, değil mi?"

"Üzgünüm."

"Seni iki aylığına göndermek riskti." Bana baktı. Rebecca'nın gözlüğe ihtiyacı vardı ama bu insani zayıflık belirtisini asla kabul etmeyip gözlerini kısarak bakmayı tercih ediyordu. "Yine de itiraf etmeliyim ki iyi görünüyorsun. Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey yok, değil mi?"

Gülümsedim. "Ne yazık ki yok."

"Kendini gerçekleştirmek adına iki aylık tatilini nerede geçirdin? Bali'ye mi? Bali bunun için popüler bir yer sanırım."

Gülmemeye çalıştım. "Aslında Yorkshire Dales'e gittim. Ailemin yaşadığı yere. Burada işlerimi toparladıktan sonra da oraya gideceğim; büyükannemin yanına taşınacağım, umarım, ve B..." Bee'nin Jaime'le birlikte Daredale'de yaşayacakları bir ev alma planından bahsetmeden hemen önce kendimi durdurdum. Bee henüz istifasını vermemişti. Aslında, çıkar çıkmaz içeri girmeye hazır halde kapıda beklediğini düşünüyordum.

"Vay canına." Rebecca gözlerini kıstı. "Akıllıca."

Yüzüm kıpkırmızı olurken bana anlayışlı bir ifadeyle baktı.

"Teşekkür ederim" dedim. "Gerçekten. Her şey için teşekkür ederim."

Rebecca eliyle beni savuşturdu. "Bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan önümüzdeki iki ay boyunca her şeyini bana ver" dedi. "Ah... ve o eski erkek arkadaşına da söyle, müşterilerle ilgilenmesi gerekirken ortalıkta dolaşmasın."

"Ethan mı?"

"Bu sabah yediden beri masanın etrafında dolanıp duruyor."

Ben irkilirken Rebecca sırıttı.

"Ona Milton Keynes'te bir projede yer alacağını söyledim. Şu an bir kutu çikolata göndermek için doğru adresi bulmaya çalışıyor."

"Teşekkürler" dedim, bezgin bir ifadeyle. "Hatasını telafi etmeye çalışıyor sanırım. Ama... çikolatayla düzelebilecek bir şey değil bu."

Kapı hafifçe çaldı ve Ceci kafasını kapıdan uzattı. Donup kaldım. Bakıştık ve boynundan yanaklarına kadar kızardığını gördüm.

"Geri dönmene çok sevindim Leena" dedi endişeyle. "Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Ben... Daha sonra geleyim."

Odadan kaçışını izlerken kalbim yarı nefret, yarı adrenalinle küt küt atıyordu. İçgüdüsel olarak bir yanım yüzünü tırmalamak istiyordu, ama şimdi geri çekildip ondan ne kadar nefret ettiğimi

görmesine izin vermediğim için mutluydum. Önümüzdeki iki ay boyunca o saçma sapan uzun bacaklarıyla benden kaçmasına izin verecektim. Bir an bile düşünmeyi hak etmiyordu çünkü.

"Onun saygısını kazanmak için her ne yaptıysan kesinlikle işe yaramış" dedi Rebecca, masasındaki yığınları karıştırırken.

"Sanırım büyükannemle tanıştı" dedim. "Sebep odur."

36

Eileen

Betsy'nin evine on yıldan uzun süredir ilk defa gidiyordum.

Başta Betsy'nin Cliff'i terk etmesini her zamanki yöntemimizle ele aldık.

"Çay ister misin?" diye sordu, yanında çörek ikram edeceğini söyledi ve Marian'ın evini düzenleme işinde kaydettiğimiz ilerlemeyi konuştuk.

Ama sonra Martha'nın koltukta ağladığını ve anne olmaya hiç hazır olmadığıyla ilgili söylediklerini düşündüm. Bee bir erkek bulmanın onun için ne kadar zor olduğunu itiraf etmişti. Fitz ona yapılacaklar listesi yazmama ve yemek yapmayı öğretmeme izin vermişti. Londralı genç arkadaşlarım ne kadar dürüst ve açıksözlüydü.

"Nasılsın, Betsy?" diye sordum. "Cliff gittiğinden beri nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

Betsy çaylara süt karıştırırken bana baktığında biraz irkilmiş gibi göründü. Sonra, temkinli bir ifadeyle "Üstesinden... geliyorum" dedi.

Bekleyip çay tepsisini ondan aldım ve ön odaya doğru ilerledim. Doksanlı yılların sonundan beri bu eve gelmemiştin. Hâlâ aynı desenli halı vardı ama koltuklar yeniydi, Cliff'in pek de hoşuna gideceğini düşünmediğim tarzda yumuşak pembe iki koltuk.

"En zor kısmı suçluluk duygusu" dedi sonunda, koltuklardan birine yerleşirken. "Ona bakmam gerektiği hissinden kurtulamıyorum." Hafifçe gülümseyerek çöreği için reçele uzandı. "Ayrıca beni sokakta, herkesin gözü önünde kocama bağırdığımı annemle babam görse nasıl dehşete düşerlerdi, diye düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Keşke ben de yanında olsaydım. Sana destek olurdum" dedim hararetle.

Betsy gülümsedi. "Aslında. Bizim Leena yerine geçtikten sonra seni aratmadı."

Çöreklerimizi yiyip çaylarımızı yudumluyorduk.

"Daha fazlasını yapmalıydık" dedim. "Birbirimiz için yani. Cliff'ten ayrılman için çok daha fazlasını yapmalıydım ve yapmadığım için çok, çok üzgünüm."

Betsy bir an gözlerini kırpıştırdı, sonra elindeki çöreği bıraktı. "Ben de sana Wade'i kovmanı otuz yıl önce söylemeliydim."

Bunu düşündüm. Belki her şey farklı olabilirdi. Betsy'nin hep iyi günde kötü günde kocamın yanında kalmam gerektiğini söyleyeceğini düşünmüşümdür.

Betsy bir süre sonra "Önümüzde hâlâ birkaç yıl var" dedi. "Bundan böyle birbirimizin işine uygun gördüğümüz ölçüde karışacağımıza söz verelim, olur mu tatlım?"

"Olur" dedim, Betsy çöreğini tekrar eline alırken. "Biraz daha çay?"

Ertesi hafta Marian'ın evini boyadıktan sonra eve dönerken Arnold'a rastladım; Leena hafta sonu gelmişti ve alt kattaki odaların neredeyse tamamını boyamıştık, dolayısıyla bugün sadece kenarları bitiriyordum. Yırtık pırtık eski bir pantolonla kollarımın üst kısmını kimsenin görmesini istemediğim kadar ortada bırakan bir tişörtümden oluşan en eski boya kıyafetlerimi giymiştim.

Arnold sert bir şekilde başını salladı. "Selam" dedi. "Nasılsın, Eileen?"

"İyiyim, teşekkür ederim" dedim. Eve geldiğimden beri her şey tuhaflaşmıştı. Aslında Marian'ın gittiği gün dışında onu neredeyse hiç görmemiştim. Arnold'ın yıllarca mutfak penceremde belirip çitlerin üzerinden bana seslendikten sonra kendini neden geri çektiğini merak ediyordum.

"Güzel, güzel. Ben yoluma devam ediyorum."

"Arnold" dedim kolundan tutarak. "Sana teşekkür etmek istiyorum. Leena ben Londra'dayken ona ne kadar yardımcı olduğunu anlattı."

"Sana arabadan bahsetti, değil mi?" dedi Arnold kolundaki elime bakarak. Kısa kollu bir gömlek giymişti ve elimin altındaki teni sıcacıktı.

"Araba mı?"

"Ah." Gözleri haftalardır merak ettiğim çitteki çukura kaydı. "Neyse ki bir şey olmadı. Sıkıntı yok. Senin şu Leena iyi bir kız."

"Öyledir" dedim gülümseyerek. "Yine de. Teşekkür ederim."

Arnold ön kapıya doğru geri çekilerek "Görüşürüz" deyince kaşlarımı çattım çünkü bugünlerde pek görüşemiyorduk.

"İçeri gelir misin?" diye seslendim, o uzaklaşırken. "Bir fincan çay ikram ederim."

"Bugün olmaz" dedi Arnold, dönüp bakmadan ve ben daha reddedildiğimi anlayamadan kapısından içeri girdi.

Bu çok sinir bozucuydu. Arnold'la hep gırtlak gırtlağa olsak da edindiğim izlenim... hep... Şey, aslında onu hiç çaya davet etmemiştim ama etsem geleceği yönündeydi. Böyle açıklayabilirdim.

Ama şimdi bir şeyler değişmiş gibiydi.

Gözlerimi kısarak evine doğru baktım. Sorun her neyse, Arnold'ın yakın zamanda bunu benimle paylaşmayacağı açıktı.

Bazen Arnold gibi inatçı insanlar söz konusu olduğunda onları zorlamaktan başka çareniz kalmazdı.

"*Ne yapıyorsun?*" diye kükredi Arnold mutfak penceresinden.

Kitabımı bırakıp ayracı doğru yere koydum.

"Eileen Cotton! Hemen buraya gel!"

"Nereye?" diye sordum masumca, mutfağa adım atarken. "Beni herhangi bir yere çağırman için senin de içeride olman gerekir Arnold ama sen dışarıdasın."

Arnold'ın yanakları öfkeden kızarmıştı. Gözlükleri biraz eğilmişti; pencereyi açıp onları düzeltmek istedim.

"Çalılık gitmiş."

"Ah, bahçelerimiz arasındaki çalılık mı?" dedim neşeyle, lavabonun yanındaki beze uzanıp büfeyi silerken. "Evet. Basil'in yeğenine kestirdim."

"Ne zaman?" diye sordu Arnold. "Daha dün oradaydı!"

"Gece" dedim. "En iyi fener ışığında çalışıyormuş."

"Öyle bir şey dediği yok onun" dedi Arnold, burnunu neredeyse cama dayayarak. "Haberim olmasın diye gece vakti yaptırdın! Ne yaptığını *sanıyorsun* Eileen? Sınır falan yok! Sadece... büyük bir bahçe var!"

"Güzel olmadı mı?" dedim. Son derece soğukkanlı bir tavırla tüm yüzeyleri silerken yakut kırmızısı yüzüne ara ara bakmaktan da kendimi alamıyordum. "Çok daha ferah oldu böyle."

"Bunu neden yaptın ki?" diye sordu Arnold kızgın bir şekilde. "Yerine çit konmasını istediğimde o çalılığı tutmak için dişinle tırnağınla savaştın."

"Evet, zaman değişti" dedim, bezi durulayıp Arnold'a gülümseyerek. "Ziyaretime gelmeni kolaylaştırmak için bunu yapmaya karar verdim."

Arnold camın arkasından bana baktı. Aramızda sadece birkaç metre vardı; ela gözlerindeki gözbebeklerinin nasıl genişlediğini görebiliyordum.

"Tanrım" dedi geriye doğru adım atarak. "Tanrım, bunu sırf beni kızdırmak için yaptın, değil mi?" Gülmeye başladı. "Biliyor musun Eileen Cotton, âşık ergenlerden farkın yok. Sırada ne var? Saçımı mı çekeceksin?"

Bir an irkildim. "Kusura bakma!" dedim ve dayanamadım. "Saçını çekerek seni geriye kalan o iki telden de mahrum bırakmak istemem."

"Sen komik bir kadınsın!"

"*Sen* de komik bir adamsın. Buraya gelip beni özlediğini söyledikten sonra çekip gittin ve günlerce benimle konuşmadın. Neyin var senin?"

"Benim mi neyim var?" Nefesi camı buğulandırdı. "Gecenin bir yarısı mükemmel bir çalılığı kesen ben değilim!"

"Bunu neden yaptığımı gerçekten bilmek istiyor musun Arnold?"

"Evet. Gerçekten istiyorum."

Islak bezi yere attım. "Eğlenceli olacağını düşündüm."

Arnold gözlerini kıstı. "Eğlenceli mi?"

"Evet. Seninle, kimin neyi olduğu, kimin ağacının kimin çiçek tarlasını gölgelediği, kimin hangi çalıyı budadığı konusunda onlarca yıl kavga ettik. Sen daha da huysuzlaştın, ben de daha fazla dırdırlandım. Ve bunca zamandır ne konuştuk, biliyor musun Arnold? İlk tanıştığımızda olanları."

Arnold ağzını açıp kapattı.

"Sakın bana unuttuğunu söyleme. Unutmadığını biliyorum."

Arnold'ın dudakları düz bir çizgi gibi olmuştu şimdi. "Unutmadım."

Arnold o zamanlar Jackson'ın annesi Regina ile evliydi. Regina tuhaf bir kadındı, seksenlerle uyumlu olacak kadar tıknazdı, saçları kıvırcıktı ve genelde yumruklarını sıkmış olurdu. Ben Wade ile evliydim.

Arnold bana "Hiçbir şey olmadı" diye hatırlattı.

Ellerimi açıp lavabonun iki yanındaki tezgâha dayadım. Arnold bir portre gibi omzundan kesilip camın arkasına çerçevelenmişti sanki.

"Hayır" dedim. "Ben de kendime hep öyle dedim. Üzerinde durmanın anlamı yok. Bu konuda konuşmanın da bir faydası yok. Sonuçta hiçbir şey olmadı."

"Çok doğru" dedi Arnold.

"Ama neredeyse oluyordu, değil mi Arnold?" Kalbim hızlı hızlı atıyordu.

Arnold şapkasını düzeltmek için uzandı, elleri yıpranmış ve nasırlaşmış, gözlükleri ise hâlâ biraz eğik görünüyordu. *Bir şey söyle,* dedim içimden. *Söyle.* Çünkü ergen bir çocuk gibiydim; bana her şeyi yanlış yorumladığımı söylemesinden korkarak acı çekiyordum.

"Neredeyse oluyordu" dedi sonunda.

Gözlerimi kapatıp nefesimi dışarı verdim.

Bu mutfakta, şu an benim durduğum yerden çok uzakta değildik. Regina'nın yaptığı elmalı turtayla küçük bir süt kabında krema getirmişti; koridorda o kadar uzun süre konuşurken tabağı tutmaktan kollarım ağrımaya başlamıştı. O kadar çekici, o kadar düşünceli ve ilgi çekici bir adamdı ki.

Wade ve ben Clearwater Cottage'ı yeni satın almıştık. Mobilyamız bile neredeyse yoktu, olanlar da dökülüyordu. Arnold ve ben mutfağa doğru yürümüştük; çok güldüğümü hatırlıyorum. Kendimden geçmiş gibiydim. Kremayı koymak için yeni buzdolabının kapağını açmıştım ve tekrar kapattığımda çok yakınımdaydı, şu an bulunduğum yerden sadece birkaç adım ötedeydi. Öylece kalmıştık. O zaman da kalbim hızla çarpmıştı. O kadar uzun zamandır başım dönmemişti ki, ayak parmaklarıma dokunmak gibi bu duygunun da benden geçtiğini sanıyordum.

Hiçbir şey olmamıştı.

Ama neredeyse oluyordu. Arnold'ı bu evden mümkün olduğunca uzakta tutmak istememe yetecek kadar. Çünkü bir yemin etmiştim. Sonradan anladığım üzere Wade için hiçbir şey ifade etmese de benim için önemliydi.

Gözlerimi tekrar açtığımda Arnold "Alışkanlığa çevirdik, değil mi?" diyerek gülümsedi. "Birbirimizden nefret etme konusunda üzerimize yok."

Derin bir nefes aldım. "Arnold" dedim "içeri gelmek ister misin? "

Sonunda, yeni komşu olmuş iki kişi arasındaki kaçamak bir öpücük olmamıştı. Çok eski dostlar arasında yavaş ve uzun süren bir öpüşmeydi, ne tesadüftür ki onlar da başından beri böyle olduklarını yeni fark etmişledi.

Kollarımı Arnold'ın omuzlarına dolamak, yanağımı sıcak boynuna bastırmak olağanüstü bir duyguydu. Saçlarının ve yakasının kesilmiş çimen ve sabun kokusunu içime çektim. Tuhaf ve harika. Tanıdık ve yeni.

Daha sonra, dudaklarım karıncalanmaya başladığında, birlikte kanepede yan yana oturup çalılıklara ya da onlardan geriye kalanlara baktık. Arnold gülümsedi. Enerjik görünüyordu, yeniden hayat bulmuş gibiydi; omurgasını doğrultup benim elimi tutmayan elini kucağında kıpırdatıyordu.

"Lanet olsun" dedi "Betsy ve diğerleri ne diyecek, bir düşünsene." Bana dönüp sırıttı, küçük bir çocuk gibi arsız ve haşin bir ifade taşıyan bir sırıtıştı bu.

İşaret parmağımı onu uyarırcasına kaldırıp "Tek kelime etmeyeceksin" dedim sertçe. "Tek kelime etmeyeceksin Arnold."

Parmağımı o kadar hızlı yakaladı ki irkildim.

"Bu ses tonu artık bana işlemez" dedi ve ifadesini bir an bile bozmadan elimi dudaklarına götürdü. "Artık bana kızdığında gerçekte ne söylediğini biliyorum."

"*Her* zaman değil" diye karşı çıktım. "Bazen gerçekten söylemeye ihtiyacın oluyor. Tavşan konusu gibi."

"Son defa söylüyorum!" Arnold güldü. "Senin lanet tavşanını ben zehirlemedim."

"O zaman nasıl öldü?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Eileen, bu yedi yıl önceydi. Artık soruşturma için çok geç."

"Lanet olsun. Çözülmemiş gizemlerden nefret ederim."

"Gerçekten benim yaptığımı mı düşündün?"

"Açıkçası başka türlüsü aklıma gelmedi."

Arnold kaşlarını çattı. "Benim bu kadarını yapabilecek kadar

alçak biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

Başparmağımı elinin arkasında gezdirerek yaşla birlikte cildinde oluşan izleri takip ettim.

"Belki de öyle istedim" dedim. "Canavar olsaydın daha kolay olurdu." Başımı kaldırıp baktım. "Ve sen de rolünü çok iyi oynadın."

"Senden iyi bir şirret kadın olurmuş" dedi.

Öne doğru eğilip onu öptüm. Tatlı ve sıcaktı, dudaklarının tadı şekersiz çay gibiydi. Bugüne kadar böyle içtiğini bile bilmiyordum.

37

Leena

"Emin misin?" diye sordum nefes nefese.

Bee ve ben kondisyon bisikletindeydik; son altı haftadır Selmount hayatının stresinden kurtulmanın en iyi yolunun her gün ve ağır egzersiz yapmak olduğunu keşfetmiştim. Dales'teki koşularımdan sonra klimalı bir spor salonunda oturmak biraz saçmaydı; yemek yemek yerine vitamin tabletleri almaya benziyordu. Ama şimdilik idare ediyordu.

"Emin olup olmadığımı sorup durmandan bıktım" dedi Bee, bana bakarak. "Hiç bu kadar emin olmamıştım, dostum."

Sırıtıp yavaşladım ve doğrulup tişörtümle yüzümü sildim. Nefes nefese kalmış bir halde birlikte soyunma odalarına doğru yalpalayarak ilerledik.

"Jaime taşınma konusuna ne diyor?" diye sordum dolabıma giderken.

"Çok mutlu. Yorkshire dinozor fosilleriyle doluymuş." Bee gözlerini devirdi ama beni kandıramamıştı.

"Mike'la tanıştı mı?" diye sordum.

"Hayır, hayır" dedi Bee kaşlarını çatarak. "Mike diye birinin varlığından bile haberi yok."

"Uğruna kuzeye taşındığın adamın mı varlığından haberi yok?"

Bee havlusuyla bana vurunca küçük bir çığlık attım.

"Kendini Ethan'a bağlı umutsuzluk çukurundan çıkartıp benimle uğraşmaya başladığına memnun olsam da bunu kesmeni rica edebilir miyim artık? Ben kuzeye Mike için taşınmıyorum. Yani, aslında senin için kuzeye taşınıyorum."

Azarlanmıştım. "Doğru. Affedersin."

Duşlara doğru gittik.

Duş kabinine girmeden hemen önce "Mike'ın da orada olması mutlu bir tesadüf elbette" dedim.

"Sen de büyükannen kadar kötüsün!" diye haykırdı Bee duvarın diğer tarafından.

"Teşekkürler!" diye karşılık verdim suyu sonuna kadar açarken.

O gece eve döndüğümde her yer kutularla doluydu ve saçları dökülmüş yan komşumuz kedi kadın ekranın karşısında Netflix'ten korkunç gerçek suçları izliyordu.

Kapıda durup başımı eğdim. Dönüp mutfakta, kutu yığınlarının üzerinden şişe açacağına uzanmaya çalışan Fitz'e baktım.

"Ah, Letitia mı?" dedi şaşkın ifademe karşılık olarak. "Evet, kanka olduk onunla."

"Sen..." Letitia'ya bakmak için tekrar döndüm. "Affedersin, merhaba" dedim nazikçe.

Kadın gözlerini ekrandan kaldırıp nazikçe bana gülümsedikten sonra genç bir kadının parçalanma hikâyesine geri döndü. Ben de tekrar Fitz'e baktım.

Başka bilgi vermeyince "Peki ya bu kutular ne?" diye sordum. "Henüz taşınacak bir yer bulamadığını sanıyordum."

Son birkaç haftadır bu durum beni sıkıntıya sokuyordu. Fitz yeni ev arkadaşları bulduğuna ya da başka bir yere taşınacağına dair bir işaret vermiyordu; Martha'nın gitmesi ve benim kuzeye taşınmamın ardından bu evin kirasını tek başına karşılayabilmesi mümkün değildi.

Fitz birasını açarken "Evet, aslında Eileen'le bu konuyu konuştum" dedi.

"Büyükannem Eileen mi?"

"Evet?" Fitz bana saçma bir şey söylemişim gibi bir bakış attı. "Elbette o. Letitia'nın yanına taşınmamı önerdi. *Müthiş* bir evi var, antika ve eski eşyalarla dolu. Silver Shoreditchers Kulübü'nün bütün mobilyaları oradan."

Silver Shoreditchers Sosyal Kulübü'nü ilk defa birkaç hafta önce görmüştüm. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi ve Samantha Greenwood'u satsuma kılığında görmüştüm. Daire 11'deki bunalım sanatçılar resim yapmayı öğretiyor, Daire 6'daki ciddi ifadeli kadın insanları arabasıyla getirip götürüyor ve Fitz her şeyi şaşırtıcı bir ustalıkla koordine ediyordu. Gerçekten önemli olduğunu düşündüğü bir şey üzerinde çalışırken ne kadar cesur olabildiğini fark etmemiştim. Geçen hafta büyük bir hayır kurumuna etkinlik yöneticisi olarak iş başvurusunda bulundu. Büyükanneme bunu söylediğimde kadın büyükannelere yakışmayacak bir çığlık attı ve dans etmeye başladı.

"Demek yan daireye... taşınıyorsun? Letitia'yla...?" dedim özümsemeye çalışarak.

"Yaşlı kadınların en iyi ev arkadaşları olduğuna karar verdim" dedi Fitz. "Genellikle yemek yapabiliyorlar çünkü ellili yıllarda kadınlar bu işi yapmak zorundaydı ve çok becerikliler. Her zaman açıksözlüler ve kıyafetimin uygun olmadığını açıkça söylerler; en azından benim tanıştıklarım söylüyor. Üstelik bütün gün evdeler, kargo teslimatını nasıl alacağını hiç dert etmiyorsun!" diyerek bira şişesini bana doğru kaldırdı. "Beni aydınlattığınız için teşekkür ederim, Bayan Genç Cotton."

"Rica ederim" dedim, düşünmeye devam ederken.

"Bu gece ne giyiyorsun?" diye sordu Fitz.

Yüzümü buruşturdum. "Normalde Martha'ya seçtirirdim ama o bu aralar biraz meşgul."

Martha ve Yaz'ın nişan töreni vardı. Vanessa'dan sonra Yaz birkaç hafta içinde özgür ruhlu bir gezginden tam zamanlı bir

ilişki yaşamaya hazır görünüyordu. Yaz, Vanessa kucağındayken Martha'ya evlenme teklif etmişti ve bebeğin çiçekçi kız kıyafetiyle ne kadar sevimli olacağını anlatıp duruyorlardı.

"Ethan da gelecek, biliyorsun değil mi?" dedi Fitz.

Midem bulanmaya başladı. "Kahretsin. Gerçekten mi?"

Fitz bana yatıştırıcı bir bira uzattı. "Affedersin. Bildiğin Yaz işte. Siz ayrılmadan önce onu davet listesine eklemiş, sonra da e-postayı göndermiş. Adam seni görme fırsatını asla kaçırmaz bence."

Yüzümü sertçe ovaladım. "Ben katılmasam olmaz mı?"

Fitz abartılı bir ifadeyle nefesini dışarı verdi. "Martha ve Yaz'ın nişan törenine mi? Leena Cotton! Büyükannen bile geliyor! Hem de ta Yorkshire'ın yaban hayatından!"

"Biliyorum, biliyorum..." diye homurdandım. "Tamam, hadi o zaman. Bana muhteşem bir kıyafet bulmalıyız. Hoşça kal, Letitia!" dedim kadının yanından geçerken. "Seni gördüğüme sevindim!"

Kadın televizyonu işaret ederek *"Şişşt"* dedi.

"Sana demiştim" dedi Fitz gardırobuma doğru giderken. "Açık-sözlü."

38

Eileen

Nişan törenine gidiyordum. Ama önce birini almak için yolumu biraz uzatmam gerekiyordu.

Son iki ayda Arnold hakkında birçok şaşırtıcı şey öğrenmiştim. Viktorya döneminden bir konta aitmiş gibi görünen mor ipek pijamalarla uyuyordu. Uzun süre aç kalırsa huysuzlaşıyor, bunu ona hatırlattığımda yanağıma bir öpücük konduruyordu. Charles Dickens ve Wilkie Collins okumayı çok seviyordu ama arkadaşlık sitesindeki favori kitap listemi inceleyene kadar hiç Agatha Christie okumamıştı. Bunu bana anlattığında o kadar hoşuma gitti ki onu hemen yatağa götürdüm.

Ama en ilginç olanı Arnold Macintyre'ın Hamleigh dedikodularının *kaynağı* olmasıydı. Onun en etkileyici dedikodularından birinin sonucu olarak şu an Jackson Greenwood'un kapısının önünde, Londra yolculuğu için giydiğim deri botlar, koyu yeşil culotte ve Tod'un bana veda hediyesi olarak aldığı krem rengi kazağımla bekliyordum.

"Merhaba Eileen" dedi Jackson kapıyı açtığında. Beni kapısının önünde böyle şık giyinmiş görünce pek şaşırmış görünmemişti ama şimdi düşününce Jackson'ın aslında herhangi bir şeye şaşırdığını gördüğümden de emin olmadığımı fark ettin.

"İçeri girebilir miyim?" dedim. Biraz fazla açıksözlü olmuştum

ama zamanım kısıtlıydı. Jackson kenara çekildi. "Elbette girebilirsin. Çay ister misin?"

"Evet, lütfen." Şaşırtıcı derecede düzenli ve iyi dekore edilmiş oturma odasına geçtim. Ahşap sehpa son gelişimden sonra eklenmişti ve ön yüzünde *Thinking: Fast and Slow* yazan bir kitap sırtı yukarı bakacak şekilde üzerine bırakılmıştı. Hank limonlukta, parmaklıkların arkasında kendinden geçmişçesine kıpırdanıyordu. Kulaklarını nazikçe kaşırken onu krem rengi kazağıma yaklaştırmamaya özen gösterdim.

"Süt, bir şeker" dedi Jackson ve ben kanepeye yönelirken fincanımı bir bardak altlığına koydu. Jackson'ın bardak altlığı kullanan bir adam olduğunu hiç düşünmezdim doğrusu. Parmağımı ahşap masada gezdirirken çok meraklı biri de olsanız komşularınız hakkında her şeyi bilemeyebileceğinizi düşündüm.

Oturduktan sonra "Ethan gitti" dedim.

Jackson koltuğa giderken durdu. Anlık bir duraksama olsa da bir çay damlasını sehpanın altındaki halıya düşürmeye yetmişti.

Jackson oturdu. "Öyle mi?" dedi.

"Leena'nın patronunun asistanıyla ilişkisi varmış."

Jackson'ın elleri büküldü ve bu defa çay kucağına döküldü, içinden küfrederek mutfaktan bez almak için tekrar ayağa kalktı. Gidişini izleyip bekledim ve merak ettim.

Sonunda mutfaktan, hâlâ uzağımdayken "Leena biliyor mu?" diye sordu.

"Ben öğrendim. Ona söyledim ve ayrıldılar." Gözlerimi çayıma diktim. "Leena aldatılmayı hoş görmez."

Jackson o an bana baktı, anlayış dolu bir bakıştı. Ama kabul etmedim. Wade hakkında konuşmak için gelmemiştim buraya.

"Londra'da bir nişan törenine gidiyorum ve Leena da orada olacak. Belki sen de gelmek istersin."

"Ben mi?"

"Evet."

Jackson iç geçirdi. "Arnold sana söylemiş" dedi.

"Evet. Ama ben zorla söylettim, o yüzden onu suçlama."

"Sorun değil. Zaten köyün yarısı ona karşı hislerimden haberdar. Ama... Londra'ya gitme konusu..." dedi Jackson kafasını kaşıyarak. "Bu biraz abartı olmaz mı?"

"Duruma göre değişir. Keşke şunu da söyleseydim dediğin şeyler yok mu?"

"Aslına bakarsan ben..." Jackson tekrar oturup o devasa elleriyle fincanını öyle sardı ki çayın üzerinden yükselen buhar kıvrımlarından başka bir şey göremedim. "Ona 1 Mayıs festivalinde söyledim. Yani hislerimi."

"Öyle mi?" Arnold bu kısmını söylememişti. "Ne dedi peki?"

"Bana o gözle bakmadığını söyledi."

Hımm. Bu Betsy'nin anlattıklarına hiç uymuyordu ve konu yeni başlayan bir aşk olduğunda Betsy'nin gözlemine güvenirdim. Betsy'nin başlattığı bir dedikodu neredeyse hiç yanlış çıkmazdı.

"Sonra kendimden utandım" dedi Jackson. "Sonuçta bir erkek arkadaşı var, yani vardı."

"Evet, şey" dedim hemen. "Artık o konuda endişelenmene gerek yok, o işi çözdük." Uzanıp kolunu okşadım. "Sana o gözle bakmıyorsa o gözle bakmasını sağlamalısın. Londra'ya gel. Şık bir şeyler giy. Hani filmlerde genç kız bir parti için giyinir ve ağır çekimde gözlüklerini çıkartıp saçlarını dağıtarak ve bacaklarını sergileyerek merdivenlerden iner, adam da onu görür görmez daha önce ona nasıl bu gözle bakmadığına hayret eder ya."

"Evet?" dedi Jackson.

"İşte o kız sen olmalısın. Hadi. Takım elbisen var mı?"

"Takım elbise mi? Benim... Davey'nin cenazesinde giydiğim var."

"Daha hafif olanı yok mu?"

"Hayır. Şık bir pantolonumla gömleğim var."

"Tamam, bu iş görür. Saçını da yıka, ağaca dönmüş."

Jackson bir elini öylece başına götürdü ve yapraklarını dökmeyen ağaçtan küçük bir dal eline geldi. "Ah" dedi.

"Duş al, giyin, sonra gidelim. Kamyonetinle Daredale İstasyonu'na götürebilir misin?"

"Evet, tabii. Ben... ama..." Yutkundu. "Bu iyi bir fikir mi?" diye sordu.

"Harika bir fikir" dedim ona kararlı bir şekilde. "Hadi artık. Acele et biraz."

Oraya vardığımızda Fitz yanağıma bir öpücük kondurdu, ardından Jackson'ı görünce tekrar tekrar ona baktı.

"Arnold bu mu?" dedi elini göğsüne götürerek.

Gülerek "Bu Jackson" dedim. "Arnold'ın üvey oğlu. Leena'ya âşık" diye ekledim fısıldayarak ama düşündüğüm kadar ışıltılı söyleyememiş olabilirdim çünkü Fitz'in arkasındaki Martha *oooh* dedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan Jackson'ın koluna girip onunla sohbete başladı.

Parti çok kalabalıktı; içeri girer girmez bizi yaylım ateşine tutan müziğin sesini duyunca irkildim. Waterloo İstasyonu'nun yanındaki kemerlerin altındaki bir bardaydık ve şık gençler ellerinde bira şişeleriyle dolanırken gürültü, mağarayı andıran yüksek tavandan yankılanıyordu.

Martha'nın iyi niyetli pençesinden kurtulmayı başaran Jackson yanıma gelip "Lanet olsun" diye mırıldandı. "Bu..."

"Merak etme" dedim kolunu okşayarak. "Sen kendini buraya ait hissetmiyorsan bir de beni düşün."

Jackson bana baktı. "Aslında sen buraya ait görünüyorsun."

"Biliyorum" dedim kendimden emin bir tavırla. "Sadece seni daha iyi hissettirmeye çalışıyordum. Hadi, Leena'yı bulalım."

Kalabalığın içinde sıradışı bir ikili olmuştuk; yaşlı bir kadın ve iriyarı genç bir adam kol kola kalabalığın içinde yürüyor. Jackson'ın şık görünmesi hoşuma gitmişti. Gömleğinin boynu açıktı ve omuzlarına tam oturuyordu ve kahverengi ayakkabıları biraz eski de olsa etkileyici görünüyordu.

Temiz saçları ve şık pantolonuyla birleşince Leena'nın dikkatini çekmemesi mümkün değildi.

"Eileen?"

Şaşırarak döndüğümde Ethan Coleman'ın yılgın ifadesiyle karşı karşıya kaldım.

"Burada ne işin var senin?" diye çıkıştım ona.

Jackson'ın yanımda daha da uzadığını, daha da genişlediğini hissedebiliyordum. Her şeyiyle çok erkeksiydi. Leena'nın görüş alanımda olmasını ümit ederek etrafıma bakındım ama yoktu.

"Leena için geldim" dedi Ethan. "Eileen, lütfen, anlamalısın..."

"Anlamak zorunda değilim" dedim Jackson'ın kolunu çekiştirerek. Ama betonu çekiştirmekten farksızdı bu. "Hadi ama."

"Leena'nın peşinde dolanıyorsun sen, değil mi?" dedi Ethan Jackson'a dudak bükerek. "Seni görür görmez anlamıştım bunu. Ama o senin tipin değil, dostum. Daha doğrusu, sen onun tipi değilsin."

Jackson yerinden kımıldamadı. Kolunu çekiştirsem de bir şey fark etmiyordu.

"Ne demek bu?" diye sordu Jackson Ethan'a.

"Boş ver" dedi Ethan, yanımızdan geçip giderken. "Sonra görüşürüz."

Jackson'ın kolu ona doğru uzandı. Ethan darbenin etkisiyle alçak sesle *ooff* dedi.

"Söyleyecek bir şeyin varsa söyle" dedi Jackson. Sesi çok sakindi.

Evet. Bütün bu olanlar fazlasıyla heyecan vericiydi ama ihtiyacım olduğunda Leena nerede?

"Sana söyleyecek bir şeyim yok" dedi Ethan, sarsılmış bir halde. "Yolumdan çekil. Leena'yı bulmaya gidiyorum."

"Leena'dan ne istiyorsun?"

"Ne olabilir?" diye onu tersledi Ethan.

"Bir tahminde bulunayım" dedi Jackson. "Hâlâ sana bir şans vereceğini, seni affedeceğini sanıyorsun; sen onun kör noktasısın ve her zaman paçayı kurtarmanın yolunu bulursun. Şimdi neden her şeyin farklı olduğunu görmüyorsun."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Jackson omuz silkti. "Umarım bu konuda haklısındır. Sana iyi şanslar *dostum* ama umarım Leena bu defa sana haddini bildirir." Sonra bana dönüp "Eileen, gidelim mi?" dedi.

"Gidelim" dedim ve Ethan'ı orada bırakıp kalabalığa doğru ilerledik.

"Peki" dedi Jackson "sence Leena'yı ilk kim bulacak?"

Dudağımı bükerek "Ben Eileen Cotton'ım, o da Eileen Cotton. Ben onun hayatını yaşadım, o da benimkini." Başımı işaret edip "Bu altıncı his, Jackson. Sen anlayamazsın" dedim.

"Anlamaz mıyım?"

"Hayır. Bu karmaşık bir bağ, tıpkı..."

"Cin bara doğru gidiyoruz" dedi Jackson.

"Eski sevgilinin arkadaşının nişanında olduğunu öğrensen sen nerede olurdun? Ya burada ya da tuvalet aynasının karşısında saçını düzeltiyor olurdun; aahh nasıl da *güzel* görünüyor!" dedim onu barda görünce.

Kollarını açıkta bırakan uzun siyah bir elbise giymişti; bileğinde göz alıcı gümüş bir bileklik vardı ama başka takı takmamıştı. Saçları muhteşemdi; olması gerektiği gibi dağınık, gür ve canlı.

Jackson'a baktım. O da Leena'ya bakıyordu. Yutkunduğunu gördüm. Bu adamın ne düşündüğünü anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

Bu sırada Ethan da sol tarafımızdan kalabalığı yararak "Leena" diye seslendi.

İçimden küfrettim. "Seni çakal!" Jackson'ı ileri doğru iterek "Hadi çabuk..." dedim.

Jackson başını iki yana sallayıp olduğu yerde kaldı. "Böyle olmaz" dedi.

İç geçirdim ama yerimden kımıldamadım. Barda, Leena Ethan'a haddini bildiriyordu. Yanakları kızarmıştı ve şimdi ayağa kalkıp ondan kaçmaya çalışıyordu, bize doğru...

"Bak Ethan" dedi birkaç adım ötede topuklarının üzerinde dönerek. "Sana serbest geçiş hakkı verdim, değil mi? Ben bunu yaptığımın farkında bile değildim, *sen* yaptın. Senin doğru adam

olduğuna karar vermiştim. Şimdi bu geçiş hakkının süresi *doluyor* Ethan. Bir sınır çizgisi var ve *sen o çizgiyi aştın.*"

"Leena, beni dinle..."

"Hangisi daha kötüydü bilmiyorum! En büyük düşmanımla yatman mı yoksa bana büyükannemin aklını kaçırdığını söylemen mi! Bu yaptığın nasıl bir şey farkında mısın?"

Ethan "Panikledim" diye açıklamaya çalıştı. "Öyle demek istemedim..."

"Biliyor musun? Aslında Ceci'yle yattığına neredeyse *seviniyorum*. İşte. Söyledim. İyi ki beni aldattın çünkü Tanrı'ya şükür aklım başıma geldi ve benim için doğru kişi olmadığını anladım. Şu anki benliğim artık öyle düşünmüyor. İlişkimiz bitti."

Ve bu sözlerle birlikte fırtına gibi dönüp Jackson'a doğru yürüdü.

Leena geriye doğru sendelerken Jackson onu kolundan yakaladı. Göz göze geldiklerinde Leena'nın yanakları kızarırken Jackson'ın dudakları aralandı. Etrafımızdaki kalabalık gerileyip Ethan'ı görüş alanından çıkartarak geride küçük, sessiz bir ada bıraktı. Sadece ikisi vardı.

Bir de ben, sanırım.

"Jackson?" dedi Leena şaşkınlık içinde. Onu baştan aşağı süzdü. "Vay canına, sen çok..."

Elimi kalbime götürerek nefes aldım. İşte geliyordu.

"Tuhaf" dedi Leena.

"Tuhaf mı?" dedim. "Tanrı aşkına, kızım!"

O an ikisi birden bana döndü.

"Büyükanne?" Leena bir bana bir Jackson'a baktıktan sonra bir anda Ethan'ı hatırlamış gibi arkasına dönüp baktı. Gözleri kısıldı. "Neler oluyor?"

"Hiç" dedim çabucak. "Jackson Londra'ya gelmek istiyordu, benim de aklıma bu akşamki parti geldi ve..."

Leena gözlerini kısarak baktı.

"Bakın" dedim canlı bir sesle, bir çalışan barın yanındaki depodan çıkarken. "Bir dakika bu tarafa gelin." Leena ve Jackson'ı elle-

rinden tutup çektim. Neyse ki peşimden geldiler ve onları depoya götürdüm.

"Büyükanne, neredeyiz?"

Onları orada bırakıp çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Hadi bakalım" dedim, ellerimi culotte'uma silerek. "Yetmiş dokuz yaşında bu kadar çevik pek kimse yoktur." Yakındaki bir beyefendinin omzuna dokunup "Affedersiniz" dedim. "Şu kapıya yaslanabilir misiniz?"

"Büyükanne?" diye seslendi Leena içeriden. "Büyükanne, ne yapıyorsun?"

"Burnumu sokuyorum!" diye neşeyle seslendim. "Bu da benim yeni 'işim'!"

39

Leena

Bu depo çok küçüktü. Ayrıca raflarla kaplıydı, dolayısıyla yaslanacak yer de yoktu; Jackson'la birbirimize çok yakın durmamıza rağmen metrodaymışız gibi birbirimize dokunmuyorduk.

Büyükannem ne yapmaya çalışıyordu? Gözlerimi ayaklarıma dikip geri geri gitmeye çalışırken saçlarım Jackson'ın gömleğine değdi. Jackson derin bir nefes alıp elini başına götürürken dirseği omzuma çarptı.

"Affedersin" dedik aynı anda.

Güldüm. Tiz bir kahkahaydı.

"Benim hatam" dedi Jackson sonunda. Ona bakma cesaretinde bulundum; birbirimize o kadar yakındık ki yüzünü görebilmek için boynumu eğmem gerekmişti. "Beni gelmeye ikna etmesine izin vermemeliydim."

"Sen... beni görmeye mi geldin?"

Jackson o an bana baktı. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. Daha önce birinin bu kadar farkında oldum mu bilmiyordum, fiziksel olarak yani; hareket ettiğinde çıkan her hışırtıyı duyuyor, vücudunun sıcaklığını benimkinden birkaç santim ötede hissediyordum.

"Tabii ki" dedi ve aynı anda nabzım yine hızlanmaya başladı.

Jackson'da bir şeyler vardı. Kabarık saçları ve kulağının arka-

sında kurumuş tıraş köpüğüyle bile çok *seksi* görünüyordu. Tamamen kendisiymiş ve istese bile başka biri olmayı başaramazmış gibi istemsiz bir özgüvene sahipti.

"Tabii" diye devam etti "bu şekilde yeniden görüşeceğimizi hayal etmemiştim. Son dakika plan değişikliği. Sanırım Eileen'in etkisinde kaldım."

Eli benimkine değdiğinde derin bir nefes alınca gözleri yüzüme kaydı ama itiraz anlamında değil, teni tenime değdiği anda gelen şiddetli ısı artışına bir tepkiydi. Parmaklarımın onunkilerle kenetlenmesine izin verirken kendimi yıl boyunca âşık olduğum adamla cennette yedi dakika geçiren liseliler gibi hissettim.

"Planın neydi? En başta yani?" diye sordum, diğer elim de onun elini bulurken.

"Eski sevgilini sepetlemek için ne kadar beklemem gerektiğini bilmiyordum. Ama er geç anlayacağını ve anladığında da bir süre beklemem gerektiğini düşündüm."

Dudakları benimkilere dokundu, nazikçe, öpücük bile sayılmazdı. Tüm vücudum tepki verdi; kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum.

"Altı hafta kadar mı?" dedim.

"Aslında altı ay düşünmüştüm ama o kadar sabırlı değilmişim" diye fısıldadı Jackson.

"Yani altı ay bekleyecektin ve sonra..."

Dudaklarımız yine birbirine değdi, öpücüğe benzer bir şey daha oldu, bu defa biraz daha derinde ama ona karşılık vermeme fırsat bırakmadan dudaklarını çekti. Parmaklarımı onunkilerin arasında kaydırıp daha sıkı tutarken avuçlarındaki nasırları hissettim.

"Utanmadan, bu amaç uğruna elimdeki bütün araçları sonuna kadar kullanırdım" dedi boğuk bir sesle. "Öğrencilere Ed Sheeran'ın 'Thinking Out Loud' şarkısını söyletir, Hank'i ağzında bir demet çiçekle dolaştırır, kalp şeklinde kekler pişirirdim. Tabii yakardım çünkü sen öyle seviyorsun."

Güldüm. Sonra beni öptü, gerçekten öptü, dudaklarımız ara-

lanırken dili benimkine değdi. Eriyordum sanki, ellerimiz hâlâ iki yanımızda kenetlenmişti ve onu daha iyi öpmek için parmak uçlarıma yükseldim. Daha fazla dayanamayacağımı anladığımda ellerini bırakıp kollarımı o geniş omuzlarından geçirdim ve vücudumu onunkine bastırdım.

Jackson nefesini dışarı verdi. "Sana böyle sarılmanın nasıl olacağını kim bilir kaç defa hayal ettiğimi bilemezsin" dedi dudaklarını boynuma bastırarak.

Kulağımın arkasındaki hassas deriyi öptüğünde iç geçirdim. "Ben de hayal etmiş olabilirim" diye itiraf ettim.

"Öyle mi?" Gülümsediğini hissettim. "Demek ki benden hoşlanıyordun. Bana bir ipucu verebilirdin. Gece boyunca korku içinde kaldım."

Güldüm. "Aylardır dikkatimi dağıtacak kadar çekiciydin. Sana âşık olduğumu anlamamana şaşırdım."

"Ah, yoksa köpeğimi kaybetmenin ve okul minibüsünü çarpmanın anlamı bu muydu?"

Çenesine bir öpücük kondururken dudaklarımın altındaki kirli sakalını hissettim. "Hayır" dedim. "*Bunlar* benim beceriksizliğimi gözler önüne seriyordu sadece."

O an geri çekilip alnını benimkine yasladı. "Sen beceriksiz değildin, Leena Cotton. Senden daha becerikli biriyle daha önce hiç karşılaşmadım."

Onu tam anlamıyla görebilmek için biraz geri çekildim.

"Sence insanlar birini kaybettiklerinde ne yaparlar? Öylece... devam mı ederler?" Saçlarımı yüzümden geriye doğru attı. "Sen iyileşiyordun. Hâlâ iyileşiyorsun. Belki de hep öyle olacaksın. Ve bu hiç sorun değil. Bu seni sen yapan şeyin bir parçası olacak."

Yüzümü göğsüne yasladım. Başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Bu arada" dedi. "Şu dikkat dağıtacak kadar çekici olduğumu tekrar söylesene."

Gülümsedim. Jackson'ın bana hissettirdiklerini, onun kadar açıksözlü, aklımdan asla kurnazlık geçmeyen birinin yanında ol-

manın ne kadar özgür hissettirdiğini nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Sen buradayken *ben* de buradayım" dedim yüzümü onunkine çevirerek. "Bu inanılmaz çünkü genelde ben hep başka bir yerde oluyorum. Geçmişe ya da geleceğe bakıyorum, endişeleniyorum ya da plan yapıyorum, hatta belki..."

Bütün vücudum canlanana kadar beni dudaklarımdan öptü. Üzerindeki tişörtü çıkartıp göğsündeki kılları, omuzlarındaki geniş, sıkı kasları hissetmek, kollarındaki o solgun çilleri saymak istiyordum. Bunun yerine onu iştahla, nefesim kesilircesine tekrar öptüm ve o da beni yarım adım geriye götürüp sırtımı dolabın kapısına dayadı, vücudu şimdi benimkiyle aynı hizadaydı. Ergenler gibi öpüşüyorduk, elleri saçlarıma dolanırken benim ellerim gömleğini çekiştiriyordu.

Sonra –*ooff*– kapı açıldı ve geriye doğru savrulduk. Jackson kolunu kapıya uzatıp tutunca ancak düşmekten kurtulduk. Müzik bizi çepeçevre sararken yüzüne düşen saçlarımla ona yapıştım. Kahkahaları ve uğultuları duyabiliyordum ve ayakta durabilecek kadar dengemi sağladığımda bile yüzümü Jackson'ın boynundan çekmedim.

"Leena Cotton!" Fitz'in bana seslendiğini duydum. "Sen de en az büyükannen kadar sürtüksün!"

Güldüm, biraz geri çekildim ve dönüp etrafımızdaki kalabalığa baktım. Büyükannemle göz göze geldim; elinde koca bir cin tonikle bana gülümsüyordu.

"Burnumu soktuğum için beni azarlayacak mısın?" diye seslendi.

Jackson'a yaslanıp ellerimi beline doladım. "Biliyor musun? Bu konuda seni suçlayamam büyükanne. Yer değiştirseydik ben de aynı şeyi yapardım."

Sonuç

Eileen

Leena Hamleigh'e taşınalı neredeyse altı ay, Marian gideli sekiz ay olmuştu. Carla'nın ölümünün üzerindense iki yıl geçmişti.

Leeds Havaalanı'nda, ekibimizin son üyesinin gelmesini bekliyorduk. Leena her şeyi organize etmişti: Köy salonu Carla'nın en sevdiği çiçekler olan beyaz ay papatyaları ve zambaklarla süslenmişti ve shepherd's pie'ın ardından tatlı olarak brownie yiyecektik. Wade'i bile davet etmiştik ama neyse ki o da daveti gerektiği gibi, yani sadece jest olarak kabul edip reddetti.

Leeds Havaalanı'nda Samantha görüş alanımıza girip etrafımızda bekleyen insan kalabalığını inceledi. Önce Jackson'ı gördü ve ona doğru koşmaya başladı, sarı saçları savrularak kalabalığın arasından sıyrılıp kendini Jackson'ın kollarına attı.

"Baba! Babacığım!" diye haykırdı Samantha.

Marigold biraz daha geriden kızını takip ediyordu. Ne de olsa, o tuhaf topuklu ayakkabılarla kimse hızlı hareket edemezdi.

"Leena merhaba" dedi, torunumu yanağından öpmek için eğilerek. Marigold rahat görünüyordu ve Leena'ya içtenlikle gülümsemiş gibiydi.

Bunların hepsi Leena'nın işiydi. Samantha önümüzdeki dört haftayı burada geçirecek, Noel'den sonra Marigold'la birlikte Amerika'ya dönecekti. Leena Marigold üzerinde haftalarca ça-

lışmıştı: yumuşak yumuşak, usulca, onu bu fikre alıştırarak, her bir engeli teker teker ortadan kaldırarak. Bir ay önce Jackson'a Marigold'un sonunda Samantha'nın Noel'de daha uzun kalmasını kabul ettiğini söylediğinde ben de oradaydım. Birinin aynı anda hem kırgın hem iyi görünmesi mümkünse Jackson'ın ifadesi tam da öyleydi. Leena'ya o kadar sıkı sarıldı ki torunum boğulacak sandım ama Leena kıpkırmızı yanakları ve neşeli haliyle ona dönüp yanağına bir öpücük kondurmuştu. Daha önce hiç bu kadar gururlanmamıştım.

Jackson'ın kamyoneti önde, bense Arnold sayesinde kliması artık çalışan Ford Ka Agatha'yla arkada, Hamleigh-in-Harksdale'e konvoy halinde döndük. Tepelerde kar vardı ve tarlaları çevreleyen eski taş duvarların üstünde toz gibi birikmişti. Her zaman evim olan bu yere karşı derin ve yoğun bir sevgi besliyordum ve *Hamleigh-in-Harksdale'e Hoş Geldiniz* tabelasının yanından geçerken Leena'nın Dales'e bakıp gülümsemesini izledim. Burası artık onun da eviydi.

Biz vardığımızda Mahalle Gözcüleri köy salonunu hazırlıyordu. Marigold ve Samantha'yı savaştan dönmüş kahramanlar gibi karşıladılar ki bu da mesafenin kalbi gerçekten de daha çok sevgiyle doldurduğunu gösteriyordu çünkü Basil ve Betsy, Marigold Amerika'ya taşınmadan önce onu Maria Magdalena gibi anlatıp dururlardı.

Betsy, Nicola, Penelope, Roland, Piotr, Basil ve Kathleen ona gülümserken arkalarında Martha, Yaz, Bee, küçük Jaime, Mike ve Fitz de aynısını yapıyordu. Herkes buradaydı; Betsy'nin kızı, Dr. Piotr'un eski karısı, hatta papazın babası Bay Rogers bile.

Arkamızdan gelen Arnold'ın elleri kolları salonun ortasındaki masada dağıtılmayı bekleyen peçetelerle doluydu. "Bay Rogers'a bakıyoruz, değil mi?" diye sordu bakışlarımı takip ederek. "Yatakta çok sıkıcıdır bence."

O an kolunu dürttüm. "Çeneni kapatır mısın? Sana o listeyi göstermeme beni nasıl ikna ettin bilmiyorum!"

Arnold kıs kıs gülüp peçeteleri dağıtmaya gitti. Gülümseyerek gidişini izledim. Listede onun için *Neredeyse benim ondan nefret*

ettiğim kadar o da benden nefret ediyor, diye yazmıştım. Evet. Öyle sayılırdı.

"Büyükanne? Yemekten önce bir şeyler söylemek ister misin?" diye sordu Leena herkes yerini alırken.

Kapıya doğru baktım. Başımı tekrar çevirdiğimde Leena'nın yüz ifadesi benimkinin aynısıydı, sanırım ikimiz de umutlanmıştık. Ama yemeğe başlamadan önce daha fazla bekleyemezdik.

Boğazımı temizleyip masanın başına doğru ilerledim. Leena ve ben ortadaydık ve aramızda boş bir sandalye vardı.

"Carla'mızı anmak üzere bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Boğazımı tekrar temizledim. Bu düşündüğümden daha zor olabilirdi. Şimdi burada durmuş Carla hakkında konuşurken gözyaşlarımı tutmanın ne kadar zor olacağını fark ediyordum. "Burada bulunan herkes onu tanımıyordu" dedim. "Ama tanıyanlarınız onun ne kadar zeki, coşkulu biri olduğunu, şaşırmayı ve şaşırtmayı nasıl sevdiğini hatırlayacaktır. Sanırım hepimizi burada, bu anda, böyle görse şaşırırdı. Bu hoşuma gitti."

Burnumu çekip gözlerimi kırpıştırdım.

"Carla bize... Hayatımızda nasıl bir boşluk bıraktığını ifade edecek kelimeleri bulamıyordum. Bir yara, bir krater, bilemiyordum. Onsuz devam etmemizin beklenmesi *imkânsız* görünüyordu." Şimdi artık ağlıyordum ve Arnold bana peçetelerden birini uzattı. Toparlanmak için bir an durdum. "Çoğunuzun bildiği gibi bu yılın başlarında Leena ve ben kendi hayatımıza biraz ara verip bir süreliğine birbirimizin yerine geçtik. O süre bana ve Leena'ya aslında her birimizin bir parçamızı kaybettiğimizi gösterdi. Belki o parçamız Carla'yla birlikte bizi terk etti, belki çok daha önce gitmişti, bilemiyorum. Ama tekrar bir araya gelmeliydik; sadece birbirimizin değil, kendimizin de."

Kapı aralığından bir ses geldi. Derin bir nefes aldım. Herkes başını çevirip baktı. Bense bakamıyordum, canım yanacak kadar umut doluydum ama sonra Leena derin bir nefes aldı, yarı nefesi kesilip yarı gülümseyen bir kahkaha attı ve o an anladım.

Marian çok farklı görünüyordu. Saçlarını kısa kestirmiş, açık

sarıya boyatmıştı, bronz tenine karşı sade bir görüntüydü; bilek kısmı lastikli desenli bir pantolon giymişti ve gözleri yaşlarla dolu olmasına rağmen gülümsüyordu. O gülümsemeyi –o gerçek gülümsemeyi– o kadar uzun zamandır görmemiştim ki bir an hayalet gördüğümü sandım. Kapının girişinde durmuştu, bir eliyle kapıya tutunmuş, bekliyordu.

"İçeri gel anne" dedi Leena. "Yerini ayırdık."

Kızım yanımdaki boş sandalyeye otururken gözyaşlarım şiddetle yanaklarımdan süzülüp gözlüklerimi buğulandırırken Arnold'ın eline uzandım. Evet hiç dönmemesinden korkuyordum ama işte buradaydı ve gülümsüyordu.

Titrek bir nefes alıp devam ettim. "İnsanlar kayıplarından bahsederken asla eskisi gibi olamayacağınızı, sizi değiştireceğini, hayatınızda bir boşluk bırakacağını söylerler." Sesim artık iyice boğulmuştu. "Elbette ki bunlar doğru. Ama sevdiğiniz birini kaybettiğinizde, size verdiği her şeyi kaybetmezsiniz. Sizde bıraktıkları şeyler vardır."

"Carla öldüğünde ailesinin her üyesine coşkusundan, cesaretinden bir parça verdiğini düşünmek istiyorum. Yoksa bu yıl yaptıklarımızı nasıl yapabilirdik?" Leena ve Marian'a bakarken gözyaşlarımı güçlükle tutabildim. "Onsuz nasıl yaşayacağımızı öğrenmeye çalışarak yolumuza devam ederken Carla'yı burada hissettim." Kalbime dokundum. "Cesaretimi kaybetmek üzereyken bana destek oldu. Bana yapabileceğimi söyledi. Beni kendime getirdi. Şunu artık net bir şekilde söyleyebilirim ki, ben bugüne dek olduğum en iyi Eileen Cotton'ım. Ve umarım... umarım..."

Leena ayağa kalktı ve ben masaya eğilirken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Kadehini kaldırdı.

"Olabileceğin en iyi kadın olmana" dedi. "Ve Carla'ya. Her zaman Carla'ya."

Etrafımızdaki herkes onun ismini koro halinde söyledi. Bacaklarım titreyerek oturdum ve Marian ile Leena'ya döndüm. O büyük, karanlık, Cotton gözleri bana baktı ve Marian ellerini uzatıp hepimizi yeniden birleştirirken kendimi minyatür olarak oraya yansıtılmış gibi gördüm.

Teşekkür

Şimdi teşekkür etme vakti, ki bu gerçekten heyecan verici çünkü ikinci kitabı yazmayı başardığım anlamına geliyor! Vay canına. Quercus'a söylemeyin ama bunu yapabileceğimden *tam anlamıyla* emin değildim.

Öncelikle, bir telefonla her şeyi halletme konusunda inanılmaz bir yeteneği olan menajerim Tanera Simons'ın desteği olmadan *The Switch*'i yazamazdım. Romanın başından sonuna editörüm olan ve birçok yönden daha güçlü olmasını sağlayan Emily Yau, Christine Kopprasch, Cassie Browne ve Emma Capron olmadan da yazamazdım. Bu romanı henüz şekillenmeden eline alan ve çok seven Cassie'ye özel teşekkürlerimi sunuyorum; gerçekten devam etmemi sağladın Cassie.

Bir kitap yayınlamak için bir köy gerekiyordu ve Quercus, Hamleigh-in-Harksdale'e rakip olacak kadar tatlı bir köydür. Adanmışlıkları ve yaratıcılıklarıyla beni her daim şaşırtıyorlar. Bana karşı her zaman dürüst olduğu ve arkamı kolladığı için Hannah Robinson'a ve kitaplarıma güvendiği için Bethan Ferguson'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Muhteşem Hannah Winter ve Ella Patel'e gelince... Ne diyebilirim ki? Siz olmasaydınız ben kaybolurdum. Abartmıyorum. İkiniz de yıldızsınız.

Tavernacılara: Beni ağırladığınız, yazdıklarımı güçlendirdiğiniz ve destekleyici olduğunuz için çok teşekkür ederim. Peter, işle ilgili bitmek bilmeyen sorularımı büyük bir sabırla cevapladığın için teşekkürler; Ejderha Amanda ve diğer tüm sevgili danışman arkadaşlarım, işinizden bazı parçalar çalıp ardından anlatıma daha uygun olduğu için hatalı yazdıysam özür dilerim. Bir yazarla arkadaş olmanın tehlikeleri...

Well-Being öğle yemeği kulübünün gönüllülerine ve yemeklerini yiyenlerine: her pazartesi sizi görmek büyük bir keyif. Hem

bu kitap için hem de genel anlamda hayatım için bana ilham verdiniz; sizi tanıdığım için kendimi şanslı hissediyorum.

Büyükannelerim Helena ve Jeannine'e, kadınların kaç yaşında olurlarsa olsunlar son derece cesur ve güçlü olabileceklerini bana gösterdikleri için teşekkür ederim. Ve Pat Hodgson'a, ilk taslaklardan birinin yazım hatalarıyla dolu çıktısını okumak için bahçıvanlığı unuttuğun ve zekice ifade ettiğin gibi 'senin modelinde' bir karakterle tanışmaktan duyduğun heyecan için teşekkür ederim. Tam bir ilham kaynağısın.

Annem ve babam, bana kendime güvenmem gerektiğini hatırlattığınız için teşekkür ederim. Ve Sam, beni gülümsettiğin için teşekkür ederim. Komik bir sahneyi beş kez okumuş olsa bile gülebilen ve tıbbi konularda yardımcı olan bir adamla evlendiğim için çok şanslıyım.

Ayrıca kitap blog yazarlarına, eleştirmenlere ve sevdikleri hikâyeleri duyurmak için ellerinden geleni yapan kitapçılara da teşekkür etmek istiyorum. Sizler olmasanız yazarlar kaybolurdu ve desteğiniz için çok minnettarım.

Son olarak, sevgili okur, bu kitaba bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Umarım Eileen'den iyi ve gerçek anlamda etkilenmişsindir.

Ayışığı Kitaplığı